

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lone_Ro nag er2 2

ocomebockkidlovestory

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATE STEWART

*the guy
in the middle*

UNDERDOG SERİSİ
ÜÇÜNCÜ KİTAP

KE STE WART
ADRESİNDE

Ortakdaki Adam

Telif Hakkı © 2020 Kate Stewart tarafından

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

1. Satır Editörü: Donna Cooksley Sanderson 2.

Satır Editörü: Grey Ditto

Kapak: Qdesign'dan Amy Queau

Bıçimlendirme: Champagne Book Design

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Birinci Tur](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onaltı Bölüm](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
İki Tur
Otuz Üçüncü Bölüm
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırk Bölüm
Kırk Bir Bölüm Kırk
İki Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı

Bölüm Kırk Yedi

3. Tur Kırk

Sekizinci Bölüm

Kırk Dokuzuncu

Bölüm

Elli Bölüm Elli Bir

Bölüm Elli İki

Bölüm Elli Üç

Bölüm Elli Dört

Bölüm Elli Beş

Bölüm Elli Altı

Bölüm Elli Yedi

Bölüm Elli Sekiz

Bölüm Elli Dokuz

Bölüm Altmış

Bölüm Altmış Bir

Bölüm Altmış İki

Bölüm Altmış Üç

Bölüm Altmış Dört

Bölüm Altmış Beş

Bölüm Altmış Altı

Bölüm Sonsöz

Yazar Hakkında

Teşekkürler

Dışarıdaki tüm dövüşçüler için, vuruşunuza güvenin.

[Spotify](#)'da *The Guy in the Middle* alma listesini dinleyin

one

Harper

Ter, devasa göğsünün duvarındaki her kasta, her yarıktaki, her sert girintide kayıyor.

Göz

kırp.

Göz

kırp.

Göz

kırp.

Derin sesi üstümden gürlüyor ve gözlerim karanlık, ham erkekliğin yüzüne inene kadar yukarı, yukarı bakıyorum. "Az önce söylediğim tek bir kelimeyi bile duydun mu?"

Hayır. Yapmadım. Ağzımı kapalı tutmak için elimden gelen her şeyi yaparken hala şaşkın şaşkın bakıyorum.

Yirmi yıl boyunca pek çok göz kamaştırıcı şeye şahit oldum ama hiçbiri önümde duran adam kadar sarsıcı bir etki yaratmadı. Onu ilk görüşüm bir elektrik şokuna yol açtı. Birkaç dakika önce içeri girdiğimde spor salonunun diğer tarafındaki çantaya vuruyordu ve o yanıma gelip kaba bir şekilde hoparlörümü kapatana kadar kendimi dansıma kaptırmıştım. Başımı sallayarak kalın, koyu, kesik kaşların altındaki açık gri gözlere bakıyorum ve kendimi oradaki çalkantılı havaya kapılmış buluyorum. Parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. Kızgın ve nedenini bilmiyorum. Adamın tavrı "bana bulaşma, bu köpek ısırır" diye bağırıyor. Üzerindeki tehlikeli havaya ve ününe rağmen ondan korkmuyorum. Onun benim alanımda olması beni her şeyden daha çok heyecanlandırıyor.

"Antrenmanlarınızı ya da her ne yapıyorsanız onu burada yapamazsınız. Çarşamba ve Cuma günleri saat altıdan dokuzaya kadar bu salonun sahibiyim."

"Ben de memnun oldum. Benim adım Harper, buna dans etmek deniyor ve bana-"

"Yanlış," diyerek şişkin kollarını geniş göğsünde çaprazladı, "size yanlış söylendi."

"Buranın sahibi sen değilsin," diye çıktım. "Burada olmaya benim de en az senin kadar hakkım var."

Gözlerini devirmiyor; sadece tavana bakıyor ve sanki öfkesini bastırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini orada sabit bırakıyor. Sanki durumu anlayacak kadar zeki değilmişim gibi.

"Sen bir pisliksin." Ağzımdan çıkınca biraz soru gibi oldu ama devam ediyorum. "Birine hata yaptığını söylemenin kibar bir yolu vardır."

"O zaman her ne şekilde söylediysem, öyle söylediğimi farz edelim. Bu gece spor salonu benim."

"Bir sürü oda var ve çok büyük," diye belirtiyorum. "İkimize yetecek kadar yer var."

"Konsantre olmaya çalışırken müzik dediğiniz o saçmalığı dinlemiyorum," diyerek Bluetooth hoparlörümü işaret ediyor.

"Şimdi de müziğim mi boktan oldu? Bugün sadece sidik yarıştırmaya hazırsın, değil mi dostum? Yakışıklı olman ve topla iyi oynaman iyi bir şey, yoksa bu tavırla hayatta hiçbir yere varamazsın."

Dudakları kısa bir süreliğine yukarı kalkıyor, sonra gülümsemesi kayboluyor.

"Kendini övme," diye homurdanıyorum gözlerinde hâlâ parıldayan eğlenceye. "Hayatımda başka bir pislige yer yok."

"*Kendini* övme. Benim tipim değilsin."

"Eminim değilimdir. Senin o şişirilmiş egona rakip olacak bir IQ'ya sahip biri çok fazla güçlük çıkarır."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Lance Prescott, nam-ı diğer 'Battaniye'. Texas Grand'in yirmi iki numaralı köşe oyuncusu. TGU senin son seçimin olmalıydı, ama tahminimce sen razı oldun çünkü senin mizacınla daha değerli bir okul için kampanya yürütmek tüm şansını mahvedecekti. Kazanan bir takımda savunma yapacağını düşünerek kolay yolu seçtiğini varsayıyorum."

Her kelimemde kaşları daha da kalkıyor. "Futbolu takip etmeden etkilenmem mi gerekiyor?"

"*Grand* Ball'u takip ediyorum. Bu benim kanımda var." "Bu atıp tutmanın bir anlamı var mı?"

"Eğer askere alınırsan bu bir mucize olur."

Çok ileri gittin, Harper!

Ama durmuyorum çünkü bugün boktan bir sandviç oldu ve o da bunu yıkamam için bana bir bardak taze sidik ikram etti. En iyi arkadaşım René, Broadway dışı bir gösteride dans etmek için seçmelere katıldı. Onun adına gerçekten mutlu olsam da -kıskançlığın acısını dindirmek için- bu dandik spor salonuna geldim ve kendimi beğenmiş bir pislik tarafından karşılandım.

Suçlayıcı gözler formumda bir iz bırakıyor. Her zaman ilk önce bacakları kontrol ederler. İyi bacaklara, kalçaya, öldürücü bir metabolizmaya ve güzel saçlara sahip olduğum için kutsanmışım. Benim bakış açım göre nimetler burada bitiyor. Hepimiz kendimizin en kötü eleştirmenleriyiz, ama görünüşümle ilgili görkemli yanılsamalarım yok. Annemin hediye ettiği burnum, babamın çenesiyle tezat oluşturacak kadar sivri. Donuk kahverengi gözlerim ve ince dudaklarım var. Bu düşük özgüven değil, kabullenme. Sahip olduklarımla çalışıyorum ve bana kalırsa bu yeterli. Mükemmel doğmadım, çok az kişi öyledir, önümdeki adam hariç.

Lance Prescott üçlü bir tehdit; yüz, vücut ve çıldırtıcı bir özgüven. Her sporcunun kendini üstün hissetmesi için gereken üç özellik. Bu, eski günlerden beri külotları düşüren bir formül. Bunların arkasına saklanan erkeklerden hoşlanmıyorum.

"Geçen yıl New England'ın seni gözüne kestirdiği söyleniyordu, ancak daha fazla draft konuşması yapmayı umuyorsan hayal kırıklığının seni yenmesine izin vermemelisin."

"Sen kim oluyorsun da tavsiye veriyorsun?"

"Bir oyuncunun şutunu boşa harcadığını görecektir kadar topu bilen biri. İşte tam da bu nedenle, tam burada. Ama endişelenme, NFL'i ve tehlikeli derecede düşük standartlarını bildiğin için, içeri sızabilirsin." Kalçamı kaldırıp ona doğru bakıyorum, yani aramızdaki boy farkına rağmen yapabildiğim kadarıyla.

"İşin bitti mi?"

"Pek sayılmaz. Sen iyisin Lance, *gerçekten* iyisin. Kuşkusuz konferansın en iyilerinden birisin ama yeni bir kişiliğe ihtiyacın var. Özellikle de kendini bir yabancıya bu şekilde tanıtıyorsan."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama ben elimi kaldırıp sözünü kesiyorum.

"Seninle tanıştıktan bir dakika sonra vardığım sonuçlardan başka bir şey olmadığına beni ikna etmek için harcayacağın nefesi kendine sakla."

"Tatlım, benim hakkımdaki düşüncelerin umurumda bile değil. Ama hakkımda *bu* kadar çok şey bilmeni ve tam da *bu* spor salonunu kullandığım sırada *burada bulunmanı* biraz ironik buluyorum."

Benim de *onlardan* biri olduğumu düşünüyor. *Kasklı bir hoochie*. Bir beyzbol oyuncusunu gösterişli bir hayatın bileti, gelecekteki maaş çeki olarak gören kızlardan. Bunu varsaymasına izin vereceğim çünkü bu doğru sinyali gönderecek, Lance gibi adamların bana ikinci bir bakış atmasına değil. Benim hakkımdaki değerlendirmesini de kaçırmıyorum. Boy ve kilo olarak benden cüce. Spor sütyenim ve transparan atletimle birlikte sahip olduğum en dar şortu giyiyorum - daha çok iç çamaşırına benziyor.

"Gerçekten de bu spor salonunu *seni tavlamak* umuduyla kullanmak için entrikalar çevirdiğime inanıyor musun? Lütfen inan bana, bir oyuncuyu elde etmek için bu saçmalıkları yapacak kadar çaresiz olsaydım, uğruna her şeyi yapacağım numara seninki olmazdı."

"Her neyse," beni uğurlamak için çenesini kaldırdı, "gidebilirsin."

"Aslında, sanırım yetkili biriyle konuşana kadar kalacağım. Ben değilim seni rahatsız ediyor. Tam tersi."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken, "Bak," diyor, "sadece üç saat. Başka bir gün gelebilirsin."

"Sen de yapabilirsin," diye meydan okuyorum.

"Arkadaşımın babası bu spor salonunun sahibi."

"Tebrikler, Jake benim de arkadaşım. Ayrıca bana izin verdi, dolayısıyla anahtar da onda."

"Siktir et," diye iç geçiriyor, kulaklıklarını takıyor. "Şunun sesini kıs, tamam mı?"

"Her neyse," diye hayıflanıyorum o giderken. Pratiğime devam etmeye çalıştığım da aynadaki yansımasını daha net görebiliyorum. Daha önce dansım konusunda hiç bilinçli olmamıştım ama onun geri çekilişini izledikten sonra çantanın bana dönük olduğunu fark ediyorum. Artık pisliğin dikkatini çektiğime göre, herhangi bir yanlış adımım kendimi utandırma potansiyeli taşıyor. İstismar etme ayrıcalığına sahip olduğu, yenilenmiş milyonlarca dolarlık bir spor salonu var, peki neden arkadaşlarıyla kampüste ağırlık kaldırmıyor, bira tokuşturmuyor ya da tozlaşmak için taze çiçekler aramıyor?

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp müziğimi tekrar açıyorum ve eldivenden çantaya sesler devam ederken yerimi alıyorum. Sadece birkaç dakika sürüyor ama sonunda kendimi kaybettiğimde mutluluğu buluyorum.

two

Lance

Ne oluyor *lan*?

Bu hatun kim olduğunu sanıyor?

Üstünlük kompleksine sahip küçük bir cadıdan başkası tarafından saniyeler içinde hayalarım koparılıp bana teslim edildi.

Ve bana hak sahibi deme cüretini mi gösterdi?

Bu kızın hiçbir şekilde Jake'in arkadaşı olduğunu düşünmüyorum. Ve ondan kurtulmayı kendime görev edineceğim.

Sözlerinin yakıcılığını hissederek basıncı azaltmak için çantayı parçalıyorum, tamamen yabancı birinin birkaç dakika içinde bu kadar çok düğmeme basmayı nasıl başardığına şaşıyorum.

Top yüzünden beni tanıdığını sanan birinden daha fazla nefret ettiğim bir şey yoktur.

Tek bir şey olmak istemiyorum. Birçok şey olmak istiyorum. Ve az önce benim hakkımda yaptığı anlık değerlendirme, ne demek istediğimi anlatmaya yetiyor. Ben sadece bir top oyuncusu, bir öğrenci ya da bir çiftçinin oğlu değilim. Bunlar benim için en önemli şeyler, ama ben bunlardan ibaret değilim. Diğer pek çok oyuncunun yaptığı gibi geriye dönüp baktığımda bunun benim için olabilecek en iyi şey olduğunu, en yüksek nokta ya da zirvem olduğunu düşünmek istemiyorum çünkü bana öyle gelmiyor. Bunun bir insana, yani babama neler yapabileceğini gördüm. Onun "zafer günleri" hikayelerini dinleyerek büyüdüm. Başlarda büyüleyiciydi ama şimdi sadece üzücü.

Babamla bugünlerde pek anlaşamıyoruz, konu çiftliğe geldiğinde hariç. O topraklara olan sevgimiz ortak bir bağ, mirası koruma ve annemle kardeşimi koruma ihtiyacımız da aynı. Çiftlik benim

ama önce onu kurtarmalıyım ve ilişkimizdeki gerginlik de burada yatıyor.

Babam son on sekiz aydır kığımın ödeyemeyeceği çekler yazıyor; bana olan inancı sarsılmaz, baskısı sürekli. Bu yüzden tek başıma teselli buluyorum, hayal kırıklıklarımı kendi bedenimde açığa çıkarıyorum, annemin yüzünde sürekli gördüğüm dehşet ifadesini yok etmek için gereken aracı güçlendiriyorum.

Top oynamak için poster çocuğu olmak zorunda değilim. Kendim kampanya yapmayacağım çünkü ben lafı dolandıran bir adam değilim. İstemediğim ilgi için step dansı yapmam. Kimsenin en sevdiği şey olmama gerek yok; sadece top oynamalı, başımı eğmeli ve bu sezonu atlatmalıyım.

Bu da top kariyerimde hiç olmadığı kadar uzun ve sıkı çalışmak anlamına geliyor. Her şey bu yıla bağlı. Sıkı bir program, müfredat dışı konularda kendimden tamamen mahrum kalmak ve dikkatimi dağıtan her şeyi kesmek anlamına geliyor. Çok yaklaştım. İstatistiklerimin durumu ve gelecek sezonun iyi geçeceği vaadiyle bunu başarabilirim. Seçmelere katılmak için zorunlu saha zamanımı çoktan doldurdum ancak çiftlikteki yükümlülüklerim nedeniyle geçen yıl bunu takip etmedim. Bu tereddüt bana pahalıya mal olmuş olabilir, özellikle de sezonun bitiş şekliyle. Artık çok geç olabilir. Kolej oyuncularının sadece küçük bir yüzdesi lige seçiliyor. Bayan Priss benim hakkımda ne karar verirse versin, kibrimin arayışımı yönlendirmesine ya da sinirlerimin şansımı yok etmesine izin vermeyeceğim. Bu yıl hata yok. Ben değişmiş bir adamım ve bu karakter çöküşüne bir sigorta attırmadan dayanabilmem de bunu kanıtıyor.

Rutubetli spor salonunda geriatrik jazzercise'e ev sahipliği yapmadıkları zamanlarda, burası benim gevşeme yerim. Torbayı çivileyebildiğim, öfkeme hükmetmesine izin verdiğim tek zaman bu, böylece onu yönetemediğim bir zayıflık değil, altımda olduğu noktaya kadar kovabiliyorum. Haftanın geri kalanında antrenman, ağırlık kaldırma ya da okul ve normal sezon başlamadan önce yazın geri kalanını sağlamak için çalışıyorum.

Her gün kendime neden burada olduğumu hatırlatıyorum ve bu çiftliği kurtarmak için. Ailemi her şeylerini kaybetme utancından kurtarmak ve üç neslin kan, ter ve gözyaşını korumak için. Her şey bana bağlı.

Twinkle toes son darbemi almıştı; babamın Silverado'm için uygun bir fiyat bulduğuna dair baktan bir haberdi bu. Yerine koyacak bir şeyim olmayan bir kamyonet. Artık atı olmayan bir adamım ama ailemin son zamanlarda çok az sahip olduğu bir şeyi, zamanı satın aldı. Sadece bu da değil, son iki dönemim için kiraladığım odayı da karşılayacak. Çünkü

Ulaşım konusunda tek başımayım ama ailemin ihtiyacı olan şeylere sahibim, bu yüzden fedakârlığa değer. Bencilce, uğruna beş yaz çalıştığım kamyonu kaybettiğim için hala kızgınım. Onca emek göz açıp kapayıncaya kadar gitti. Yani evet, kızgınım, sürekli stresliyim ve her zaman hüsrana uğruyorum. Gelecek başımın üzerinde kanatlı bir sarkaç gibi sallanıyor.

O ne kadar çok gerçeği yakaladıysa, ben de onun bilmediği şeylerle bir kitap doldurabilirim.

Küçük kıza bakıp koreografik adımlarını izlerken hareket beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Hareket etme şekli kendi bedeninde rahat olduğunu ve bana siktir git deme şekli omurgalı olduğunu gösteriyor; ancak yaklaştığımda, titrek tavrı deneyimsiz tarafta olabileceğini ima etti.

Jake odanın bana ait olduğunu söyledi. Bu kızın hoş bir sürpriz olacağını düşündüyse yanılmış. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve bu kız etrafımda daireler çizerek vızıldıyor. Farklı bir görüş açısı elde etmek için çantayı ayarlayamıyorum ve ayarlasam bile onu çevremde, spor salonunun bir duvarını kaplayan uzun ve göz yorucu aynanın yansımasında görebiliyorum.

Bu harika.

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum... Ta ki o alev alana kadar. Bir profesyonel gibi dans ediyor, vücudu hareket için yaratılmış.

Büyüleyici... ve dikkat dağıtıcı.

Etkileyici küçük hoparlöründen artık ağır baslar çıkmıyor, ama her ritme ayak uydururken formunu başımı döndürecek şekilde manipüle etmesinden bunu anlayamazsınız.

Orospu çocuğu!

O kaydıkça, süzüldükçe, salındıkça ve sonra şarkıyı aniden kestikçe sinirlerim yıpranarak çantaya sarılıyorum. Müziği yeniden başlatmadan önce "neden durdun?" diye protesto etmek dudaklarımın ucunda.

Sinirli bir şekilde izliyorum.

Kendime engel

olamıyorum.

İzliyorum.

three

Lance

Hem saha içinde hem de saha dışında pozisyonumun avantajını kullanıyorum, bu da beni zaman zaman ikiyeüzlü yapıyor, tek ve bitmiş klişesine düşüyorum. Callie külotunu giyiyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor, yüzünde parlak bir gülümseme var. Ben de ona sırtıyıyorum.

"Birinin bu gece çözmesi gereken bazı sorunları varmış." Uykunun çekiciliğini hissederek yastığımı yumrukluyor ve arkama yerleştiriyorum. "Kalabilirsin."

Callie'nin gözleri takdirle göğsümde geziniyor. "Güzel, ama hayır. Az önce yaptığımız gösteriden sonra yeni oda arkadaşlarıyla tanışmak istemiyorum ve tuvalet kağıdın da bitmiş."

"Özür dilerim," diye teklif ediyorum, bu teklifin zorunlu mu yoksa bencilce mi olduğundan emin değilim. Eğer o kalırsa ve ben ikinci bir rüzgar yakalarsam, bu uygun olur. Konuşmayı pek sevmem, yatağımı paylaşmak en samimi olduğum şeydir ve Callie de benim bu özelliğimi anlıyor. Bu aramızda konuşulmamış bir anlaşma.

Callie ile birkaç aydır görüşüyorum. İyi biri ve yeterince iyi anlaşıyoruz. İhtiyacım olan tek şey bu. Geçen bahar mezun oldu ve iş gücüne katılmadan önce yaz boyunca evde kalmaya karar verdi. Avantajlarla geliyor, yani yakında gidecek, bu yüzden bağıllık baskısı yok, ek olarak bagaj yok-kazan/kazan. Lisede tek eşlilik yoluna girmiştım ve güzeldi - sürdüğü sürece - ama bir ilişki devam eden boktan miktarla bir öncelik değildi. Texas Grand Üniversitesi kampüsüne adım attığım anda, kadınların arka planda kalması gerektiğine karar verdim. Başa çıkmam gereken yeterince beklentim vardı. Üç yıl boyunca kendime verdiğim bu sözü tuttum. Sadece topa ve çiftliği kurtarmaya odaklandığımdan, hiçbir kadına sarkıntılık etmeyi reddediyorum.

"İyi geceler," diye eğiliyor, dudaklarımı ayrılık öpücüğüyle kavrarken saçları yüzümü gıdıklıyor. "Kahretsin," diye fısıldıyor sırtarak, geri çekildiğinde başını sallıyor. "Senin hakkında daha iyi şeyler bilmem iyi oldu."

"Evet, nedir o?" Sesimin yükselmesine engel olamıyorum. Bir gün için yeterince yargılama ile uğraştım.

"Eğer duygularımı yakalarsam, her şeyi berbat edeceğimi biliyorum." "O zaman yapma."

"Belli ki senin başına hiç gelmemiş," diye iç geçiriyor parmak arası terliklerini giyerken. Gerçekten çok güzel bir kız. Biriyle çıkmak için daha iyi bir konumda olsaydım, uzun vadeli düşünebileceğim bir tip olurdu.

"Pek sayılmaz."

Gülüyor. "Oh, anlayacaksın."

Ayağa kalktım. "Sana kötü mü davrandım? Sana saygısızlık mı ettim? Eğer öyleyse, özür dilerim."

Bu işte berbattım Callie. Sana en başından beri söyledim."

Gözlerimdeki samimiyeti okumuş gibi görünüyor. "Hayır. Özür dilerim."

Bir şey ima etmek istememiştim."

"O zaman hiçbir şey ima etmeyin."

"Ve bana farklı olduğunu gösterme. Biliyor musun, belki de seni bu şekilde düşünmek bana yardımcı olur. Bunu hiç düşündün mü?"

Yüzünü buruşturuyor. Eğer çok fazla şey söylediğini düşünüyorsa, söylemiştir.

O karanlık gözlerle bana bakarken ben elini tutuyorum. "Bak, ben sadece kendi şeridimde kalıyorum çünkü ikimiz de bir çıkış yapmak üzereyiz," diyorum basitçe. "Bunun bir anlamı yok."

"Doğru."

"Callie," diye yumuşakça azarlıyorum, işimizin bittiğini bilerek.

Duruşumu ve sesimin tonunu anlıyor.

"Kahretsin," diyor. "Tamam, şimdi yapalım

şu işi." Başımı sallıyorum, ona bakıyorum.

"Eğer istediğin buysa."

Eğiliyor ve ben de kendimi tutarak onu öpüyorum. Kapıda omzunun üzerinden bana bakıyor, hüzünlü bir gülümseme dudaklarını eğiyor.

"Az önce senden ayrılmam için beni manipüle mi ettin?" Başını sallıyor ve homurdanıyor. "İnanılmaz," kahkahası kuşkuyla karışık. "Seni orospu çocuğu, kesinlikle yaptın. Tanrı aşık olduğun kadına yardım etsin."

Kapıyı kapattığında, uyku kolay gelir ve ben bir piç olduğumu bilirim.

o.

four

Harper

Her yerde o var. Yeni spor salonumda, en sevdiğim kafede ve geçen hafta onu Jake'in dairesinden çıkarken gördüm, şüphesiz spor salonu ayrıcalıklarımı iptal ettirmek için. Başaramadı.

Al bakalım, pislik.

Jake ve ben liseye beraber gittik ama o birinci sınıfta Lance ile aynı yurttaydı. Jake onun kaba saba biri olduğunu, münzevi tavırları nedeniyle yanlış anlaşıldığını ama özünde iyi bir adam olduğunu söyledi.

Jake'in tavsiyesi? Onun yolundan uzak dur. Ben alıyorum.

Beni görmesini engellemek için iki kez ondan kaçtım. Onu gördüğümde her zaman yalnızdı, bu da garip çünkü genellikle devler birlikte hüküm sürer.

Sporcular her zaman hayatımın bir parçası oldu. Küçük yaşlardan itibaren onların etrafında olmaya alışmıştım. Vücudum testosterona tepki vermeye başlayana kadar onlara karşı hiç temkinli değildim. Ama yıllarca sporcuları izledikten sonra, sanırım biraz kahramana tapınma geliştirmem kaçınılmazdı. Bu adamların hayatlarının baharında olmalarından bahsetmiyorum bile, vücutlarıyla ne kadar uyumlu olduklarını ve benimkinin onlarınkiyle ne kadar uyumlu hale geldiğini görmezden gelmek zor. İnsan vücudunun sanatına ve hareketin güzelliğine hayranım; ister spor ister dans için olsun, fiziğini bu şekilde manipüle edebilen herkes hem ilgimi hem de hayranlığımı kazanıyor.

Ve Lance Prescott, bir spor çantasına basit yumruklar atarken bile büyüleyici.

Futbolun içime işlediğini söylediğimde Lance'e yalan söylemiyordum. Babamla bu oyuna karşı ortak bir sevgimiz var, o kendi futbolunu çok daha ciddiye alıyor ve bunun için de haklı sebepleri var. Okuldaki efsanevi statüsü ve okul ücretindeki indirim beni burada tutan şey. Anlaşma basit, bir diploma için dört yıl,

Böylece dans etme hayalimi aktif olarak sürdürebilirim. Bu yıla ikinci sınıf öğrencisi olarak başlıyorum, dört yıllık cezamın ikinci yılı. Ama bir dansçının hayatında dört yıl sonsuzluktur. Önümüzdeki üç yılı biraz olimpiyat eğitimi gibi görmeye karar verdim. Başarısız olursam, en azından denemiş ve muhasebe diplomamı almış olacağım.

Tek bir sorun var, dans etmek varken sınıfta olmak istemiyorum. Hem de hiç. Her gün ıstırap verici ve bu durum arttıkça bir şeyleri kaçırdığımı daha çok hissediyorum. Konu dans kariyerinde başarılı olmak olduğunda her şey konumla ilgili ve College Station, Texas, en iyi gayrimenkul değil. Mezun olana kadar burada sıkışıp kaldım. Zamanımı bekleyecek, ödevlerimi yapacak, becerilerimi geliştirecek, dans programında başarılı olacak ve sokaktaki tüm alanı kaplayan sporculardan uzak duracağım. Her gün yaptığım moral konuşmasını onaylayarak spor salonunun tuvaletinin köşesini dönüyorum ve bir duvara çarpıyorum.

"Oof," güçlü eller beni sabitlemek için uzanmadan önce geriye doğru yuvarlanıyorum. "İyi misin?"

Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyorum ama başımı sallıyorum.

"İyi," diye cevap veriyorum, kıyafetlerimi ayarlamadan önce onun elinden kurtuluyorum. Üzerimde yırtık bir atlet var ve fazladan parlayan tenime gözlerini diktiğini fark etmiyorum.

O oyalanıyor, ben de Nike'larına bakarak sabırla bekliyorum.

"Jake'le konuştum." "Ve?"

"Liseye beraber gittiğinizi söyledi. Her neyse, spor salonu yazın geri kalanı için dolu, o yüzden paylaşmak zorundayız."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Bununla sorunu olan ben değilim."

"Kişi başı bir buçuk saate ne dersiniz?" O pazarlığa başlarken ben başımı sallıyorum.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Burada deniyorum," diye sinirli bir nefes üflüyor. Elleri iki yanında bantlanmış, parmakları sanki saldırmaya hazırmış gibi gergin. Onu süzmemek için gözlerimi aşağıda tutarken fark ettiğim tek şey bu.

"Bana bakarsan muhtemelen konuşmaya yardımcı olursun." Sesindeki gülümseme imasını duyuyorum ve bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Daha iyi."

"Biraz daha zamana ihtiyacım var." İşte, basit. Şortunun dar belinden kalçalarına doğru nasıl sarktığına dikkat etmiyorum. Ya da tişörtünün pazularına yapışıp "bak!" diye bağırmasına. Ya da kalın, koyu kahverengi saçlarının doğal bir şekilde kıvrılıp yüzünden uzaklaşmasına. Hayır, hiçbirisi değil. Dikkatimden memnun, bana doğru sırtlıyor. "Bak, buna alışacağız, tamam mı? Alabildiğim kadar zamana ihtiyacım var."

"Neden?" diye sorar, "Bir işin mi var?" Hayır. "Evet."

"Ben de öyle. Torbaya mümkün olduğunca çok vurabilmek istiyorum."

"Boks mu yapacaksın?"

"Hayır. Bu bir eğlence."

"Yazık."

"Neden?" Beni sıkıştırıyor ve onun kokusu burnumu istila ederken yutkunuyorum. Temiz, erkeksi, baştan çıkarıcı.

"Çünkü birinin senin ağzını burnunu kırması gerekiyor." "Vay canına," diye kıkırdıyor, "benden gerçekten hoşlanmıyorsun."

"Kötü bir ilk izlenim bıraktın. Şimdi kayıtsızım. Senden hoşlanıp hoşlanmadığım da umurunda değil."

"Sana bir özür borçluyum," diyerek bir adım öne çıkıyor. Üzerimdeki etkisini seviyor, bu gözlerindeki parıltıdan belli oluyor. Tipik. "Ben sadece...şey, kötü bir gün geçirdim, bu yüzden davranışlarım için özür dilerim."

"Kabul edildi. Ama bu alanı paylaşmak için en iyi arkadaş olmak zorunda değiliz. O yüzden kum havuzunu bölüşelim ve kendi yolumuza gidelim."

"Yaklaşan ne var?" "Seni ilgilendirmez."

Benim iğnelemelerimi görmezden geliyor.

"Bu bir seçme gibi mi?" Keşke öyle olsa.

"Neden?"

"Belki de merak ediyordumdur."

"Ben bir eğlence değilim, o yüzden git kendini eğlendirecek başka bir şey bul." Onu iterek geçiyorum ve o konuşmadan önce arkamdan çakıllı kıkırdamasını duyuyorum.

"Bu konuda gerçekten bir şeyler yapmalısın."

Ona tekrar baktım.

"Ne hakkında?"

"İhtiyacın olan kapsamlı sikiş hakkında."

Rahatsız edici bir şekilde yakınımda durmadan önce bana doğru yürürken dudaklarım aralanıyor. Birbirimizle göz hizasına gelene kadar eğiliyor. "Benim hakkımda saçma sapan varsayımlarda bulunabiliyorsun, o zaman partiye katılmama izin ver çünkü belli ki özrümü kabul etmiyorsun. Omzundaki o çip *hiç* de seksi değil. Bunu aşmaya çalışacak küçük bir erkek kesimi var ama onlar da *senin bu* tavrına uzun süre katlanamayacaklar. Gevşe biraz Priss, yoksa kendini boktan bir üne sahip olarak bulacaksın."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara. Yolumdan

çekil Prescott." "Sorun değil, tatlım."

"Laf kalabalığına gerek yok, az önce bana tutucu bir sürtük dedin."

"Nike uyarsa." Aptal gibi, sırtışıını yakalamadan önce sıcak pembe Nike'larımaya bakıyorum.

Ve bununla birlikte çantasına doğru ilerliyor.

five

Lance

ATM'de nakit para için kodumu giriyorum ama ikinci kez reddediliyorum. Sinirle makinenin yan tarafına vurarak başımı eğiyorum ve suçluyu bildiğim için yavaş bir nefes alıyorum.

"Hey, adamım, bitirdin mi?" İhtiyacım olan anı bana vermemeye kararlı olduğu her halinden belli olan arkamdaki pislığe ters ters bakıyorum.

"Siktir git," diye homurdanarak tekrar rakamları tuşluyorum ve bakiyemi kontrol etmeye karar veriyorum. On dokuz dolar eksi bakiyemi kontrol etmek için harcadığım üç dolar. Hesabımda on altı dolar var. Toplam tutara ağzım açık bakarken, telefonumu kulağıma dayayıp makineden uzaklaşırken babamı arıyorum.

"Hey, oğlum, ben de tam Pete'le senin hakkında konuşuyordum." "Baba, para nerede?"

"Evet. O konuda evlat, seni arayacaktım. Pete bana birkaç düve için iyi bir anlaşma yaptı ve biraz borç almam gerekti."

"Biraz mı? Beni yok ettin!"

"Özür dilerim evlat. Bunu es geçemezdim. Hafta sonuna kadar geri koyacağım."

"Onu öylece alamazsın baba, o benim param."

Bir tereddüt var. Onu utandırdığımı biliyorum, bana her şeyimi veren adama karşı asla yapmak istemediğim bir şey. "Bu bir borç, evlat. Geçici bir süre için. Yemin ederim, yerine koyacağım. Eşyaları taşımam için bana birkaç gün ver yeter."

Otoparkı adımlıyorum. "İyi. Ama önceden haber versen iyi olurdu."

"Bu sadece geçici bir durum."

"Evet."

"Sana ne üzerinde çalıştığımı anlatayım," derken sesinde çok aşına olduğum rahatsız edici bir ton var. Bu, hayatımın büyük bir bölümünde, iki yakasını bir araya getirmek için elinden geleni yaparken karşılaştığım ses tonuyla aynı. O zamanları atlatmamızı sağladı ve bunu da atlatacaktır, sadece sabırlı olmam gerekiyor. Ama bu, karnımın guruldadığı ve bir çözümüm olmadığı gerçeğini değiştirmiyor.

"Gitmem gerek baba. Seni sonra ararım."

"Pekala, evlat. Merak etme. Onu bana bırak."

"Tabii. Hoşça kal."

"Seni seviyorum-"

Onu yarı yolda bırakarak incittiğimi bildiğim için suçluluk duygusu öfkemi gölgeliyor. Eve dönüş yolunun beni mahvedeceğini bildiğim için bir Uber çağırıyorum. Beyaz bir Taurus'un arkasında, ben arka koltukta dumanlar çıkarırken şoför Dave benimle kibarca sohbet ediyor. Yolculuk bana pahalıya mal olsa da, şu anda çantaya yemekten çok daha fazla ihtiyacım var. Rahatlamaya ihtiyacım var. Dave'e teşekkür ederek kapıyı kapatıyorum ve spor salonuna yaklaşıyorum, sadece birkaç saniye daha dayanmam gerektiğini biliyorum. Kapıyı açtığımda, ter kokan pleather ekipmanların kokusu ilk günden beri olduğu gibi beni rahatlatıyor.

"Bay Prescott, bekliyoruz," diyor Bayan Sheffler, sınıftaki tüm gözler bana çevrilmişken. Bu istediğim son şey.

"Lance, kalk dostum, sıra sende," diye mırıldanıyor Chad nefesinin altından, ben ayakkabımın üstündeki açık deliğe bakarken, onun yeni Nike'ları çevremde parıldıyor. Başımı sallıyorum, eğik tutuyorum.

"Ucube," diye bir ses duyuyorum arkamdan.

"Lance, yukarı gelip sunumunu yapmanı istiyorum."

Masamın önüne yaslanmış poster panosunu tekmeliyorum. Üç gündür üzerinde çalışıyordum ama beni yerimde tutan, yırtık pırtık ayakkabılarımdaki delikti. Bu sabah siyah elektrik bandıyla kapatmaya çalıştım ama sadece daha kötü görünmesine neden oldu. Ben de bantla eşleştirmek için kalıcı bir kalemle ayakkabılarımı gölgelendirdim, ancak onları daha da yukarı kaldırdım ve onlar benim tek çiftim. Eğer odanın önünde durursam, herkes neyi saklamaya çalıştığımı görecek.

"Pas geçmek zorundayım Bayan Sheffler." Bu yorum bana birkaç kahkaha kazandırdı ve bunun iyi bitmeyeceğini bildiğim için koltuğuma gömüldüm.

"Bu isteğe bağlı değil," diyor Bayan Sheffler, tırnakları elindeki deftere vuruyor, vuruyor, vuruyor.

Tap. Tap. Dokun.

Tap. Tap. Dokun.

Dizlerimi zıplatarak, odanın önünde durup beni incelemelerini engellemek için aklıma gelen her türlü bahaneye başvuruyorum. Channah'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Dün gece tahtamı bitirmeme yardım etmişti ve ben de ödül olarak onun hayatını öpmüştüm. Tahtayı sınıfa hiç getirmemeliydim. Bu sadece yalanımı daha da kötüleştirdi.

"Benimkini bitirmedim."

Bayan Sheffler buna inanmıyor. Ben de yemezdim. "Lance-" "Ödle," diye aynı sesi duyuyorum arkamdan. Mark, her zaman Mark. Bu yıl iki kez kışını tekmeledim zaten. Spor ayakkabılarında delik olmadığı gerçeğini değiştirmez. Otuz çift gözün kıyafetlerini yargılaması konusunda endişelenmesine gerek yok.

"Kim söyledi bunu?" Bayan Sheffler havlıyor, tam da ben poster tahtamı kapışım gibi.

RIIIIIIPPPPP

Parçaları yere atıyorum ve ona sırtıyorum. "Dediğim gibi, bende değil."

Sesi buza dönüştü. "Lance, müdürün odasına gitmen gerekiyor."

Kalemimi elime alıp, sanki bir yazı aracından çok büyüleyici bir esermiş gibi inceliyor, ucunu son birkaç dakikayı silmek için kullanabilmeyi diliyorum. Babam, eğer annem ya da kendisi bir daha Müdür Şapkacı'nın odasına çağrılırsa, kışına tekme basacağı konusunda beni uyardı. Bu noktada hangi müzikle yüzleşmenin daha kötü olduğundan emin değilim ama benim için karar verildi.

"Bay Prescott, beni duydunuz mu?"

Etrafımda kahkahalar patlarken "Nadiren yaparım," diye mırıldanıyorum.

Hareket etmiyorum; kimsenin bana bakmasını istemiyorum. Dizlerim kontrolsüzce zıplıyor, avuçlarım terlemeye başlarken başımı sallıyorum. "Burada oldukça rahatım. Bu koltuğu hiç denedin mi? Bir ara gerçekten denemelisin."

"Bay Prescott. Hemen şimdi."

Onu görmezden geliyorum, başımı eğiyorum, sadece bu seferlik bana izin vereceğini ve benimle daha sonra ilgileneceğini umarak kendimi sıkıyorum - öyle bir şans yok.

"Lance, çantanı al ve git. Şimdi."

Yargılamalarını görmemek için gözlerimi indirerek sırt çantamı topluyorum ve sınıftan çıkıp müdürün odasına gidiyorum.

Bir saat sonra, okul başladığından beri ikinci evim olan kova sandalyede, ailem, müdür ve okul danışmanı ile yaptığım konuşmayı

duymak için zorlanarak eğildim.

"Bu tür bir itaatsizliğe izin veremeyiz. Bu yıl zaten iki kavgaya karıştı," diyor Müdür Hatter. Babam hemen beni savunmaya geçiyor.

"Onun yaşındaki çocukların bir iki kavgaya karışması normal. Testosteron devreye giriyor. Sadece stres atıyor."

"Bay Prescott," diye araya giriyor okul danışmanı Bayan Eve. "Erkek çocuk erkekliğini yapar' ile otoriteyi hiçe sayan bu sürekli ve bariz davranış arasında büyük bir fark var. Lance'in içinde büyüme sancılarında daha fazlası olabilir. Evde bilmemiz gereken herhangi bir sorun var mı?"

Babam patladığında metalin sesi yere çarpıyor. "Sakın cüret etme, bayan! Benim evimde önce aile gelir. Evde gayet iyi geçiniyoruz."

"Ona hiç sordun mu?" Annem araya giriyor, "Bir nedeni olduğunu biliyorum. Lance iyi bir çocuktur. Evde asla bu tür davranışlar sergilemez."

Müdür Hatter konuşur. "Bu noktada onun değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyoruz ve danışmanlık almayı düşünmelisiniz. Aldığı cezalara rağmen daha da saldırganlaştı."

Babam hâlâ ayakta; sesinin tonundan bunu anlayabiliyorum. Öfkesi alevleniyor, kendi sesindeki suçlamayı hissediyorum. "Bir sunumu yüksek sesle okumak istemedi ve sen buna agresiflik mi diyorsun?"

"Bay Prescott, sinirlenmenize gerek yok."

"Haklısınız, tıpkı kötü ebeveynlik konusunda parmakla göstermeye gerek olmadığı gibi. Biz bir adam yetiştiriyoruz. Davranış problemi olan serseri bir çocuk değil. Okul ödevlerinin yanı sıra evde de pek çok sorumluluğu var. Belki de bu ona yetiyordur."

Gözlerimi kapatıyorum, ikisini de hayal kırıklığına uğratmanın suçluluğunu hissediyorum. Benim bokum onları ebeveyn olarak kendilerini savunmak zorunda bıraktı ve dürüst olmak gerekirse, daha iyi iki kahraman düşünemezdim.

Annem sesinde belirgin bir kalp kırıklığıyla konuşuyor. "Belki de onu çok çalıştırıyoruzdur."

"Oraya gitme Jeannie," diye bağılıyor babam dizim kalkarken. "Onun bir kum torbasına ve iyi bir konuşmaya ihtiyacı var, lanet bir psikiyatriste değil. İlaçları da unutabilirsin. Onu zehirlemeyeceğim."

"Bay Prescott, bu toplantılarda bu tür bir dil kullanmıyoruz. Anlaşıldı mı?"

"Hanımefendi, ben sizin öğrenciniz değilim ve oğlumun biraz tavır sorunu, öfkesi olabilir, ama bunu biz yönetmeliyiz. Biz onun ebeveynleriyiz. Cezasını çekmeye devam etsin. Hem okulda hem de evde cezasını çekecek, sizi temin ederim. O kimse için bir tehdit değil."

"Lance, lütfen sandalyeni tekmelemeyi kes," diyor okulun resepsiyon görevlisi Bayan Estrada, beni konuşmanın dışına çekerken bana bakarak. Bunu yaptığımın farkında değildim. Ellerimin yumruk haline geldiğini görmek için aşağı baktım ve topuğumun sandalyenin metal çubuğuna çarpmasını durdurdum. "Özür dilerim."

Eldivenlerimi giyerken o günün utancını hâlâ hissedebiliyorum. Kuşkusuz en kötü günlerden biriydi. Kimsenin bana yaklaşmasına izin vermeyeceğime yemin ettiğim gün, kız arkadaşım Channah'nın benim yerime Mark'ı öpmeye karar verdiği gündü. Ama aynı zamanda babamın bana ilk eldiven setimi ve bir priz hediye ederek hayatımı değiştirdiği gündü. Zıplayan dizim biraz yavaşladı, avuçlarım daha az terledi, kendime güvenim arttı ve hayatım değişti. Kaçacak bir yerim vardı. Ringde, torbaya karşı, özgürdüm, yüz­süz rakiplerimle skoru eşitlemenin bir yolu vardı - utanç, utanç, öfke, hayal kırıklığı.

Boksu keşfettiğim gün, başka hiç kimsenin gerçekten anlayamayacağını bildiğim bir yanı­mı kucakladığım gündü. Yutması en zor olan kısım ise, buna izin verdiğimde ne kadar hoşuma gittiği­ydi. Belki biraz ucubeyim ama bunu kucaklamayı seçiyorum.

On sekiz yaş­ıma bastığım gün, içimdeki canavarı dizginlemek için verdiğim mücadeleyi simgeleyen dikenli tel döv­melerimi yaptırdım. Ve ringde, onunla iyi geçinmeyi öğrendiğim, hüküm sürmesine izin verdiğim yerdi.

Müziğin sesini açarak eldivenlerimi birbirine vuruyorum ve taşkın kapılarını açıyorum.

Six

Harper

Kapının kilidini açıp kum havuzunun benim payıma düşen kısmına doğru ilerlerken Sevendust'ın "Black" şarkısı salonda bangır bangır çalıyor. Köşeyi döndüğümde Lance'in torbayı parçalayan görüntüsü nefesimi kesiyor. Güçlü kolları hassas ve yıkıcı darbeler indirerek torbayı zincirin üzerinde zıplatıyor. Yoğun bir ter tabakasıyla kaplı yüzünden efor damlıyor, benim varlığım onun dikkatini dağıtmıyor. Her zamanki kıyafetlerini giymemiş. Bu gece üzerinde eski, soluk gri bir TGU tişörtü ve spor ayakkabıları var. Sanki çantaya ulaşmak için aceleyle kıyafetlerini değiştirme zahmetine katlanamamış gibi görünüyor.

Bir şey var.

İçini dökmek için geldiği açık ve odanın benim tarafımdan bile ondan yayılan öfke ve hayal kırıklığını *hissedebiliyorum*. Bu bana hazır olmadığım bir şey yapıyor. Makineli tüfek hızıyla, müzik eşliğinde birbiri ardına sert darbeler indiriyor. Bu yumrukları yiyen biri şu anda ayakta duramazdı, bundan eminim.

Anlayışım üzerime çökerken şaşkınlıkla geri çekilip şarkının sözlerini dinliyorum. O bıkkın, kendini beğenmiş bir sporcu değil. Şu anda savaş açtığı tek kişi *o gibi* görünüyor. Eğer şarkı sözleri içinde bulunduğu durumun bir göstergesiye, kendi içinde tam bir kargaşa yaşıyor. 'Şeytanlarla savaşmak' deyimini hayatım boyunca binlerce kez duydum ama böylesine fiziksel bir örneğini hiç görmemişim. Gitarın ağır sesi duvarları, yerleri ve *beni* sarsarken, onun kendini tüketmesini, mücadeleden asla vazgeçmemesini ama asla kazanamayacağını kabullenmesini izliyorum.

Onunla tanıştığımda, kırılganlık ve öfke arasında verdiği mücadeleyi izlerken yüzeye çıkan bazı tedirgin kelime kusmalarım için suçluluk duyuyorum. Lance Prescott'un anlattığından çok daha fazlası olduğu çok açık. Onu korumak için şiddetli ve beklenmedik bir ihtiyaç duyuyorum.

Şarkı bitmeye başladığında odanın içinde dolanıyor. Çantayı kucaklayarak eğiliyor, nefesleri düzensiz çıkıyor, gözleri kontrol edilemeyen bir yükseklikten yeni inmiş gibi kapalı.

Çantamdan bir su şişesi çıkarıp ona doğru yaklaşıyorum. "İyi misin?"

Gözlerini açtığında gördüğüm şey beni şaşırtıyor; incinmişlik ve yenilginin bir karışımı.

"İyi bir zaman değil, Priss." Sesi kireçli, bakışları sanki bu halinden utanıyormuş gibi aramızdaki zemine kayıyor.

"Biliyorum. Bu yüzden soruyorum. İç şunu."

Başını sallıyor ve sonra eldivenlerini çıkarmaya başlıyor, dişleriyle cırt cırtları koparıyor. Çabalarını boşa çıkarıyorum ve eldivenlerden birini avucuma alıp bilek kayışını açıyorum ve bir elimi serbest bırakıyorum.

Sessiz kalıyor, sadece beni izliyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Demek metal, ha?" Küçük bir gülümsemeyle, diğer eldivenini çıkarmaya çalışırken ona bakmaya cesaret ederek söylüyorum. "Bu senin çantan mı?"

"Eski Metal ve Rock. Ben bunlarla büyüdüm."

Eldivenleri çıkardım, plastik şişeyi ona uzattım ve şişeyi boşaltmadan önce bana teşekkür etti.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır."

"Bak, eğer ihtiyacın varsa-"

"İşte bu yüzden *yalnız* çalışmayı seviyorum. Alınma ama bu benim kendi işimi yapma zamanım. Tamam mı?" Dudaklarımı ısırarak başımı sallıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Beni rencide edecek şekilde söylemedi ama yine de reddedilmenin acısını hissediyorum.

İşte o zaman beni neden spor salonunda onunla birlikte istemediğini anlıyorum. "Geri gelebilirim."

"Hayır, sen iyisin. İşim bitti. Sadece bir süreliğine ipe gidiyorum." "Tamam."

Köşeme doğru ilerlemek için dönüyorum ve arkama bakıyorum. "Ne olursa olsun, söylediğim boktan şeyler için özür dilerim."

"Evet, aynı." Soyunma odasına gitmeden önce bana başıyla selam veriyor. Kendi müziğini başlatırken, birkaç dakika sonra her zamanki kıyafetleriyle ortaya çıktığında ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Atlama ipiyle başlıyor, yorucu bir tempoyla ipi kolayca tamamlıyor. Sanki bir şeylere dokunmuş gibi

bir tür rezerv ve kendini yormaya kararlı. Merakımı yenemeyip birkaç dakikamı gerinerek geçiriyorum ve onun kendini nasıl yorduğunu izliyorum.

Ne saklıyorsun, Lance Prescott?

Sanki sorumu duymuş gibi, çantasını toplamadan önce bakışları kısa bir süre benimkilerle buluşuyor ve beni bıraktığı yöne bakarken bırakıyor.

seven

Harper

Gözden kaçmak kötü bir şey değil, özellikle de yedek dansçı olmayı planlıyorsanız. İnsanların beni gördüklerinde fark etmelerini istediğim tek şey dans ederken ne kadar senkronize olduğum. Spot ışığı istemiyorum, amacım bu değil. Saçlarımı topuz yapıp yansımanı kontrol ediyorum. En sevdiğim siyah şortumu ve göbeğime kadar kesilmiş tişörtümü giyiyorum. Kıyafetler sadece egzersiz yaparken formumu izlememe engel oluyor. Kıyafetim uygunsuz olsa da spor salonuna geldiğimde Lance'i hiçbir yerde görmedim. İyi de oldu. Yeni bir şeyler denemek istiyordum ve o etrafımdayken pürüzleri gidermek zor olacaktı.

Son birkaç haftadır onun bu alışkanlığını fark ettim ve hemen ondan kaçmaya başladım. Sabahları sık sık gittiğim kafede ya bilgisayarının başında ya da bir şeyler okuyor. Onun gerçek yüzünü gördüğüm geceden beri çoğunlukla birbirimizden uzak durduk, kibarca başımızı salladık ama çok az konuştuk ya da hiç konuşmadık.

Cardi B'nin "I Like It" şarkısı salonu doldururken ben de YouTube'da ezberlediğim rutine dalıyorum. Başımı sallayarak, başlangıç pozisyonuna geri dönmeden önce gövdemın aynı saniye içinde sağa ve sola kayarak yumuşak geçişini takip ediyorum. Kalçalarımı döndürerek, kesintisiz ve amaçlı bir hareketle yerde süzülmeden önce her adımı vurgulamak için kollarımı kullanıyorum. Bu 'çılgınlık' seviyesinde bir rutin ama üstesinden gelmek istediğim zorluğa yakın. Ne olduğunu anlamadan kendimi kaybettim. Vücudumu kırbaçlıyor, adımlarıma hükmediyor, çerçevemi büküyorum. Topuklarımanın üzerinde zıplıyorum ve itiyorum, sarsılıyorum, kayıyorum, vücudumu ritmin temposunun iki katına düşürüyorum.

Şarkı bittiğinde tatmin olmuş bir şekilde, aynada Lance'i kollarını kavuşturmuş bir şekilde duvara yaslanmış gördüğümde geri sıçıyorum. Her zamanki gibi file şort ve beyaz tişört giymiş, ben sesli bir şekilde yutkunurken gözleri bana dikilmiş.

"Bu oldukça... harikaydı."

eight

Lance

O... sivri. Bir bakıma bana küçük bir kuşu hatırlatıyor. Ama kız hareket etmeye başladığında, uçmaya başlıyor. Ona tipim olmadığını söylediğimde dürüsttüm. Değil ama izlemeden duramıyorum. Hareket etmeye başladığı an, sabitleniyorum. O katil bacaklarla yaptığı şey büyücülük. Mükemmel bir vücudu var ve kendini bir akrobat gibi çalıştırdığında sikimin sarsıldığını inkar edemem. Bugün müzik berbat değil, onun rutini de öyle. Dürüst olmak gerekirse, başından beri yeteneğinden etkilendim.

Her ne için seçmelere katılıyorsa, seçileceğinden hiç şüphem yok. O kadar iyi.

Havada süzülüyormuş gibi zıplamasını ve geçişlerini izliyorum, sıvı, akıcı ama asla mekanik değil, her hareketi amaçlı, hesaplanmış ve mükemmel bir şekilde uygulanmış. Müzik durduğunda, düşünmeye fırsat bulamadan ağzım hareket ediyor.

"Bu oldukça... harikaydı."

Ona iltifat ettiğimde yüzündeki şaşkınlıktan memnuniyet duyuyorum.

"Al bu iltifatı," diye duvarı itiyorum, "samimiydi." "Tedarikçiyi umursamasam bile mi?" O sırtıyor, ben de sırtıyorum.

"Keyfin bilir," diyerek yanından geçiyorum ve gömleğimi çıkarmadan önce çantamı bırakıyorum. Onu aynada beni incelerken yakalıyorum ve gülümsemem genişliyor.

"Bu okula neden geldin? Burası yeteneklerini geliştirebileceğin bir yer değil. Bir dans akademisine falan gitsen daha iyi olmaz mı?"

Sorduğum soruya şaşırarak başını eğdi. "Eyalet içi eğitim." Başımı salladım. "Anlıyorum. Eğer tam bursum olmasaydı, üniversiteye bile gidemezdim.

Ama bu dans tarzıyla burs alamaz mıydın?" Nefesini dışarı üflüyor.

"Eğlendir beni, Priss."

Ona takılan isimden duyduğu hoşnutsuzlukla burnunu kırıstırıyor. "Babam burada öğretim görevlisi. Ve hayır, Grand'deki dans programı ilk tercihim değildi, ama iyi. Sadece burada yapmak finansal açıdan daha mantıklı geldi." Omuz silkiyor. "Bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim."

"Hiç şüphe yok ki yapmayacaksın."

"Samimi misin yoksa taşıdığım bu çip beni buz gibi ve şüpheli mi yapıyor anlayamıyorum." Bir sırtıma daha, ama onunkinin beni etkilediği gibi benimkinin de onu etkilediğini söyleyebilirim.

"Bunun için üzgünüm. Ama biraz soğuk olabiliyorsun, özellikle de biri özür dilemeye çalıştığında."

"Haklısın. Ben de aynı derecede suçluyum. Tanıştığımız gün benim için de berbat bir gündü, bu yüzden söylediklerim için özür dilerim."

"Biz iyiyiz. Ve sen gerçekten iyisin. Ciddiyim."

"Teşekkürler," diyor, yüzünde hafif bir sıcaklık beliriyor. "Sen de öylesin, yani baloda. Ama hâlâ bir kişilik değişimine ihtiyacın var."

"Her neyse," diye abartarak titriyorum. "Burası soğuk mu?"

"Kapa çeneni," diyor, kalçasını eğerek bacaklarının daha da iyi görünmesini sağlıyor. Ben çantamın fermuarını açıp eldivenlerimi çıkarırken birbirimize bakıyoruz. Bana doğru bir adım atıyor ve durumu tersine çeviriyor.

"Peki, senin hikayen ne?"

"Şimdi paylaşıyor muyuz?"

Omuz silkiyor. "Neden olmasın?"

"Aslında bir tane bile yok. Buradan yüz mil ötede bir çiftlikte büyüdüm." "Vay canına, bu harika, seni bir kovboy olarak hayal etmemiştim."

"Yine de yapmamalısın."

"Bilemiyorum. Sana yakışacak gibi görünüyor."

"Öyle mi?" Sırıttıyorum. "Bu geceki fantezilerinin başrolünde Stetson ve başka bir şey olmadan ben mi varım?"

Gözlerini deviriyor. "Peki, hep boks yaptın mı?"

"Bir süredir ikisini de yapıyorum. Elimde olsa ve gücüm yetse ikisinde de antrenman yapardım. Top daha erişilebilir."

Benim durduğum yere doğru yürüyor. "Yani, bunun seni durdurmasına izin verme. İyi misin?"

"Para ağaçta yetişmiyor, Priss. Üniversite yeterince pahalı. Gençken çok boks yaptım, amatörce. Oldukça iyiydim. Ben de

ama top tüm zamanımı sabote etmeye başlayınca eldivenleri indirdim." Tam olarak doğru değil ama yakın.

Gövdemi gererek boynumu kırıyorum ve onun beni incelediğini görüyorum. Garip bir şekilde sevimli: muhteşem sarı saçları, koyu kahverengi gözleri ve karakterli bir burnu var. Dudakları ince ama parlak bir tabakanın altında parıldıyor. Vücudu ve tavrı ölümcül bir kombinasyon. Sesindeki tatlılıkla çarpışan şımarık kişiliğini seviyorum. Bakışlarımı yakalıyor ve kollarını kavuşturarak değerlendirmemden kaçıyor.

"Orada ne düşünüyorsun, Priss?" "Hiçbir şey, keyfine bak... her neyse."

Parmaklarımı bir şapkaya bahşiş verir gibi kaldırıyorum ve ona yavaşça, imalı bir göz kırpıyorum.

Yüzü kıpkırmızı, kutunun kendi tarafına yöneliyor.

nine

Lance

"Lance," diye bağılıyor barista kahvemi tezgâhın ucuna oturturken.

Alıyorum ve bir yudum alıyorum. "Teşekkür ederim, Laney." "Bugün senin için fazladan bir shot koydum." "Minnettarım."

"Ne zaman istersen," dedi, "burada sevdiğim birkaç kişiden birisin çünkü her zaman bahşiş bırakıyorsun." Beklenti dolu bir kaşını kaldırıyor ve tezgâhın üzerinde duran yarısı boş kavanozu işaret ediyor. Kıkırdıyorum, ceplerimi boşalttıktan sonra içine birkaç dolar dolduruyorum. Sevimli bir aksanı ve alıngan tavırları olan sevimli, minyon, çekik gözlü bir esmer ama son bir yıldır haftanın yedi sabahı yemek yediğim yere sışmayı reddediyorum. Ve onda müthiş bir 'benimle uğraşma' havası var.

Kahve dükkânı kampüse yakın ve son zamanlarda antrenmandan sonra spor salonuna kadar burada vakit geçirerek Uber'den kazandığım az miktardaki parayı biriktirmeye çalışıyorum. Kampüse on beş dakika uzaklıkta bir oda kiralarken kamyonetimi satmayı planlamamıştım. Şimdiye kadar verdiğim karar yutması zor bir hap oldu. Kahve dükkânının güvenliği ve bulabildiğim yerlerde yolculuk yapmak arasında, kendimi daha fazla borca sokmadan sezon sonuna kadar dayanabilirim. Dükkâna sık sık gitmeyi umursamamamın bir başka nedeni de yırtık pırtık deri koltukta oturup tabletini karıştırırken varlığımı görmezden geliyormuş gibi davranan kız. Dürüst olmak gerekirse, ona doğru ilerlerken beni kendine çeken şey delicesine tonlanmış, kilometrelerce uzunluktaki bacakları.

"Günaydın, Priss."

"Neşeli Yeşil Dev," diyor başını kaldırmadan.

Karşısındaki en sevdiğim koltuğa otururken kıkırdıyorum. "Ne okuyorsun?"

"Hayır, video izliyorum" diyor, bakabilmem için ekranı bana doğru çeviriyor. "Bir kitaba giremedim, bu yüzden yeni bir rutin çalışıyorum."

Fazla kullanılmış sandalyeye uzanarak kahvemi yudumluyorum.

"Müzik dinlemiyor musun?"

"Bu şey o kadar eski ki ses girip çıkıyor." "Berbat."

"Uh hmmm... bakmak kabalıktır."

"Utangaç olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

Omuz silkiyor. "Ben utangaç değilim."

"Benimle konuşurken neredeyse hiç yüzüme

bakmıyorsun." Gözlerini benimkilerle buluşturmak

için kaldırmadan önce gözlerini deviriyor. "Daha iyi."

"Dikkat et, o kahve egonun büyümesini engelleyebilir."

"Bunun için iyi olmana yardımcı olamam. Yine de, sabah insanı değil misin?"

"Olumsuz."

"Yazık," diye bacaklarımı önümdeki sedirin üzerine uzatıyorum.

"Ben kuşlarla birlikte uyanan, spor salonuna giden, güneşli tarafı yukarı bakan bir adamım."

"Tam tersi. Ben uyanırım, çalar saatimi fırlatırım, hayatın nefesine küfrederim ve suya çarpana kadar gözlerim kapalı etrafta dolanırım." Tabletine bakıp sırtıyor ve ben de kıkırdıyorum.

"Peki, burada ne yapıyorsun?" Çoğunlukla boş olan dükkâna bakıyorum. "Okul daha başlamadı, neden şimdiden kampüse bu kadar yakın takılıyorsun?"

"Alışkanlık yarattığı. Burası ders çalışma seanslarımı yaptığım yer. Ve hala evde yaşıyorum, bu yüzden burası benim kaçış yerim."

"Seni daha önce burada hiç görmemiştim."

Gözleri donuklaştı. "Beni daha önce burada hiç fark etmedin." "Alınma, Priss. Çoğunlukla kendime saklarım."

"Alınmadım ama bugün fark edilmeyecek kadar şanslı değilim gibi görünüyor."

Bu beni aptal gibi sırttırdı. "İtiraf et, benden hoşlanıyorsun. Ve dün gece beni *çıplak* ve sadece şapkayla *düşünürken* birden fazla kez dudağını ısırdın."

"Lütfen, adın Shawn Mendes değilse, fantezilerimde yoksun."

"Bir erkek fantezilerine girmek için ne yapmalı?"

Kahvesini yudumlarken gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Dilini kedi mi yuttu?"

"Sen daha çok kıl yumağı gibisin Prescott."

"Ouch."

"Hey, Lance," diye sesleniyor Patrick kahve dükkanına girerken. Harper'a zar zor bakıyor ve sandalyemin altına tekme atıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Kahve içiyor ve Harper'la konuşuyor," diye kızgınlıkla söylendim. Ona bir bakış bile atmıyor.

"Harper, bu-"

"Otuz dört numara, Patrick Wallace, nam-ı diğer 'Loose Ends.'" Bu onun ilgisini çeker. "Dansçı kız sen misin?"

"Evet," diyor Harper, tabletinden başını kaldırmadan 'p' harfini patlatarak. "Bu benim. Peki," diyor kaydırarak, "benim hakkımda ne kadar saçmaladı?"

Pat gülümseyerek, "Birazcık," diye cevap veriyor. O bir tank, benim iki katım ve eyaletteki en iyi defans oyuncularından biri. Neyin peşinde olduğumu anlamaya çalışan bakışlarıyla *Opie'nin -Andy Griffith'in* değil, *Anarşi'nin* Oğulları'nın- iri yarı versiyonuna benziyor. Ben de emin değilim.

Yine sandalyemin kenarına hafifçe vuruyor. "Ee, gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" Kahvemini son yudumunu yudumlayarak ayağa kalkıyorum. "Görüşürüz, Priss."

"Bay Grinch," diye başını sallayarak beni başından savıyor ve ben de eğilip kulağına bir şeyler fısıldamadan önce bir kahkaha atıyorum. Vanilya ve kahve gibi kokuyor.

"Ne renk şapka takıyordum?"

Cevabı anında geldi. "Siyah."

"Biliyordum."

Ben memnun bir gülümsemeyle geri çekilirken kaşlarını çatıyor. "Yakalandım." Başını sallıyor, ben kapıda Pat'e katılırken yanaklarındaki sıcaklık belli oluyor. Kafası karışmış bir şekilde ona bakıyor ve dışarı adımımızı atar atmaz beni sorguya çekiyor. "*Ondan* hoşlanıyor musun?"

"Sana söyledim, Jake'in babasının spor salonunda birlikte çalışıyoruz." Kapı kapanmadan önce arkama bakıyorum ve tabletine geri dönmekten önce gözlerini üzerimde yakalıyorum. Sırıtarak Pat'e geri dönüyorum. "Ve ondan hoşlanmıyorum. Neden?"

"Birkaç hafta önce Jake'e onun hakkında söylenmekten başka bir şey yapmadığın düşünülürse bu şaşırtıcı... Senin tipin değil, değil mi?"

Şimdiden alındım. "Benim tipim hakkında ne biliyorsun?"

"Onun öyle olmadığını bilecek kadar tanıyorum. Sade ve pek de seksi sayılmaz, dostum."

"Ne oluyor lan? Senin için ne önemi var?"

"Öyle değil. Tipin olmadığı belli olan bir kızla oturup sohbet etmek şöyle dursun, neredeyse hiç sosyalleşmiyorsun." "Güzel bacakları var ama evet, o burun onu benim için mahvediyor."

"İyi ki seni ya da ne düşündüğünü umursamıyor. Bu kadar hıyar olma. Seni temin ederim ki o kızın *sade bir yanı* yok." Omuz silktim. "Ben kahve içiyordum, o da içiyordu."

"Huh."

Taksinin içine tırmanıp kapıyı arkamdan çarpıyorum. Pat bana katılıyor, kafamın yan tarafına bir delik açarak bakıyor. Hırlayarak ona dönmeden önce sakinleşmek için üç saniyemi ayırıyorum. "Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Şu anda senden çok daha fazla. Kamyonu sür. Geç kalırsak koç kışımıza tekmeyi basar."

ten

Harper

Twerking. Beni twerk yaparken yakaladı. İtiraf ediyorum, ona ne yaptığını görünce kendimi biraz kaptırdım. Bazı günler kıcımların kendi aklı oluyor ve bugün müziğin ve onun içinde kayboldu. Lizzo'yu ve onun kötü kaltak halini suçluyorum. Müzik başladığı anda kıcımların ipucunu aldı. İtiraf etmeliyim ki onu kırdım ve biraz çirkinleştirdim. Onu çantasının başında gördüğümde bile sesini kısmadım, hayır, oktanını yükselttim. Spor salonunda benim kadar edepsiz bir şekilde dolaşarak biraz intikam almayı hak etmediyse ne olayım. Tamam, üzerinde şort var ama bu onun seksapeli örtmeye yetmiyor. Adam uzun boylu, esmer, düzgün vücutlu, bronzlaşmış, kaslı ve kollarının etrafındaki dikenli tel dövmelemleri gördüğü ilgiyi hak ediyor. Tanrılar bu adama seksi bir tokat atmış ve teni de bunu içmiş. Onun için için yanan bakışlarının tadını çıkararak kendimi aptal gibi hissettim. Ve geri ödeme buna değdi.

Sertleşti. Biliyorum çünkü aletini ayarlayışını izledim... iki kez. Dayanıklılık, yıllarca dans ettikten sonra bana doğal gelen bir şeydir, bu yüzden gösteri amaçlanandan çok daha uzun sürdü ve bir kez bile bakışları dalgalanmadı. Her saniyenin tadını çıkardı. Tam on beş dakika boyunca eldivenleri çantaya değmedi, kolları iki yanında, beni izledi ve ben de onun için dans ettim.

Ve hayatımın en erotik on beş dakikasıydı.

Beş şarkılık setin sonuncusunu bitirdiğimde çantamı toplamaya başlıyorum, telefonumda kız kardeşimin adının yanıp söndüğünü görünce şükrediyorum ve cevap vermeden önce çantamı omuzluyorum. Lance'e dönüp baktığımda hâlâ suskun olduğunu ve tahrik olduğunu gizlemek için hiçbir şey yapmadığını görüyorum. Gözlerimiz birleştiğinde kalbim birkaç kez atıyor.

"Abla, orada mısın? Telefona sen cevap verdin. Harper? Ne halt ediyorsun sen?"

Gözlerim kilitlendi, boğazım kurudu. Gözlerindeki niyeti, duruşundaki tereddüdü görüyorum. Bu ona verdiğim bir davet miydi? Ve neden? Bunu hak etmiyordu. Ama bu benim açımdan açık bir flörttü. Belki onun da kafası benim kadar karışmıştır.

"HARPER! Kapatmak üzereyim."

"H-hey."

"İyi misin?" İyi miyim?

Gözlerindeki bakışın ötesinde bir bok göremiyorum. O bakışı hafızama kazıyorum çünkü daha sonra onu kullanacağımı biliyorum.

Lance'e veda etmek için elimi kaldırıyorum ve ben kapıdan çıkmadan önce eldivenini zar zor kaldırıyor.

eleven

Lance

"Uyan, Prescott!"

Pozisyonumu alıyorum ve konsantrasyon eksikliğime lanet ediyorum.

Beni öldürüyor. O vücut, Tanrım, o vücut mükemmel. Onu izledikçe, daha çok oynamak istiyorum, onunla oynamak.

Benim için dans ettiğinden beri şaşkınlık içindeyim. Ve hepsinin benim için olduğundan hiç şüphem yok. O şov da neyin nesiydi öyle? Geçen gece o kadar sertleştim ki şortumu dolduracağımı sandım ve bu sadece onu izlemek içindi. Hareket etme şekli bağımlılık yapıyor. Bir saattir antrenman yapıyorum ve o kışını nasıl salladığını düşünmekten hala bulutluyum. Tanrım, hiç bu kadar sert olmamıştım. O gece iki tane koparmak zorunda kaldım. Onun ardından spor salonuna gittiğimde, kapıyı kilitlemeden önce eldivenlerimi çıkarmış ve sikimi elime almıştım. Hasta bir deli gibi mastürbasyon yapıyordum. Ancak uzun ve sert bir şekilde boşaldıktan sonra kameralar olabileceğini fark ettim. Jake'i arayıp bu kız yüzünden kendimi kaybettiğime dair bir video kanıtı olmadığını doğrulamam gerekti ve neden bilmem gerektiğine dair bir bahane uydurdum. O gece dualarımda, babasının güvenlik için para harcamayacak kadar cimri olduğu için Tanrı'ya şükrettim.

Harper bu noktada bana işkence ediyor ve nedenini bilmiyorum ama ona izin veriyorum. Son birkaç haftadır düşüncelerimi ve cinsel hayal gücümün her parçasını ele geçiriyor. Neler olduğunu bilmiyorum ama spor salonunun her köşesinde bir parazit var ve bu sadece benim tarafımda değil. Saçmalamayı kesip ona oyununun ne olduğunu sormayı çok istiyorum ama bildiğinden emin değilim. O iyi bir kız, bundan eminim. Sessiz olmasına rağmen gözlerinde, bakışlarında çok aşına olduğum bir şey var.

O küçük kuzunun içinde bir aslan var ve eğer bu bir davetiyeyse, onu serbest bırakmaya çok hazırım.

Bu gece boks yapacak havada değilim ama geldim. Buradayım. Ne umuyorsun? Dürüst olmak gerekirse, sadece dansını izlemek bile yeterli. Hızla yeni favori eğlencem olmaya başladı. Onu izlemek bana bir çeşit huzur veriyor. Burada tek başıma çalışmadığımı bilmemi sağlıyor. Bir bakıma bana benziyor, en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Onu her gördüğümde yalnız ve sanırım bunu tercih ediyor. Başkaları olmadan rahatsız görünmüyor.

"Hey," diye selamlıyor beni soyunma odasından çıkarken. "N'aber?" Bir yumruk atarak söylüyorum.

"Bu gece havanda değil misin?" Beni çok kolay okuyarak soruyor. Atışlarımı hızlandırıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Sorun değil Prescott, gösteriş yapmana gerek yok, bugün iki antrenman yaptığına göre yorgun olmalısın."

"Nereden biliyorsun?"

"Sana söyledim, hayranınım."

Bu benim dikkatimi çekti. "Bugün antrenmanı izledin mi?"

"On beş dakika kadar. Kız kardeşim okuldaydı, babama öğle yemeği getiriyordu. Onunla orada tanıştım."

"Huh."

"Dışarıda iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Az önce pizza sipariş ettim. Sen de ister misin?" "Ne tür?"

"Fark eder mi? Bugün üçüncü antrenmanını yapıyorsun ve zar zor ayakta duruyorsun."

"İyi noktaya değindin." Tam eldivenlerimi çıkarırken spor salonunun teneke kapısı keskin bir şekilde çalınıyor. Harper kısa bir süreliğine ortadan kayboluyor ve kocaman bir kutuyu plastik bir torbayla birlikte geri getiriyor.

"Bunu isteyip istemediğimi bilmeden mi sipariş ettin?"

Ona yaklaşıp kutuyu alıyorum ve bir minder yığınının üzerine bırakıyorum. Omuz silkiyor. "Artıklar. Sen yemezsen evde biri yer bunu."

Çantasından birkaç tabak ve peçete çıkarıp aramızda dolaştırıyor. Ben de minderde onun karşısındaki koltuğa oturuyorum. Kapağı kaldırıncaya kadar peynir olduğunu görüyorum. New York usulü.

"Kahretsin, iyi iş çıkardın. Bu benim favorim."

"Benim de. Burası bunu doğru yapan tek yer. Otantik New York gibi."

"Hiç oraya gittin mi?"

"Evet, burası benim ikinci evim. Anne tarafından yarı Yahudi bir New Yorkluyum. Sanırım sayılara olan sevgim oradan geliyor. Çift anadal; dans ve muhasebe. Bazı yazlar büyükannemin New York'taki muhasebe şirketinde çalışıyorum. Ninem sayıları iyi bilir ve onun sayesinde küçüklüğümden beri yatırım yapıyorum. O bir sihirbaz. Dans ayakkabılarımı çıkardıktan sonra kendi şirketimi yönetmeyi ve daha sonra kâr paylarıyla yaşamayı planlıyorum. Yatırım portföyünüzü oluşturmak için yardıma ihtiyacınız varsa, ben sizin kızınızım."

"Bunu aklımda tutacağım." İronik bir şekilde kıkırdıyorum, babam birkaç Red Angus'un parasını ödemek için hesabımdan çektiği için hesabımda pek bir şey yok.

"Bu Noel'de bir Broadway gösterisi izlememiz gerekiyor. Sabırsızlanıyorum."

Mükemmel bir parça yapışkan ekmek ve peyniri mideye indirirken ona soruyorum. "Hedefin bu mu? Broadway mi?"

"Herhangi bir dans topluluğu. Bir turnede destek dansı yapmayı çok isterim. Peki ya sen?"

"Hiç New York'a gittin mi?"

"Hayır, ben gençken pek seyahat etmezdik. Çiftlikte yapacak çok işimiz vardı."

"Eminim orada büyümek harika bir şeydir." "Öyleydi.

Bolca D vitamini ama bir o kadar da sıkı çalışma."

"Evet. Tahmin edebiliyorum."

Pizzayı ağzına götürüyor ve kocaman bir ısırık

alıyor. "O kadar şeyi ağzına nasıl soktun?"

Burnunu kırıştırıyor ve pizzayı çekip alıyor, arkasında bir peynir ipi havada süzülüyor. "Yetenek," diyor bir ısırığın etrafında.

"Etkileyici." Bir dilimi rekor sürede bitiriyorum ve minnettarım. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz."

İkinci bir parça alıp başımı kaldırdığımda beni izlediğini görüyorum.

"Daha az stresli görünüyorsun."

Ona haftalık şovları sayesinde daha düzenli seviştiğimi söylemek istiyorum ama bunun iyi karşılanacağını sanmıyorum. "Son zamanlarda çok daha iyi uyuyorum."

Sarı kaşlarını çatıyor. "Özel bir nedeni var mı?"

"Aşırı egzersiz."

Gözlerini boş tabağına dikeyor. "Kız arkadaşın var mı?" "Bana bir soru sormak istiyorsan Priss, bana bakman gerek."

Hiç tereddüt etmiyor ama bunun ona biraz gurur kaybettirdiğini biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bu kedi fare oyunundan sıkıldım. İlğim geçmişte kaldı. Gözlerimiz birleşiyor ve bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Bu spor salonunda tanıştığımız andan beri güçlenen düşük nabızla birlikte bir bağlantı.

Yalayarak temizlediğim dudaklarıma gözleri kayıyor. "Harper, bir sorun mu vardı?"

"Sadece kız arkadaşın olup olmadığını sordum."

"Burada geçirdiğim zamanın çoğunda bundan kaçındım çünkü nereye gideceğimden emin değilim. Oyuna konsantre oluyorum. Bu adil olmaz."

Başını salladı.

"Mantıklı." "Peki ya sen?"

"Birkaç ay önce bir adamla on dakika kadar görüştüm ama yemin ederim sadece dans ettiğimde benden hoşlanıyordu."

Biraz peynirle boğuluyorum ve kıkırdayarak boğazımı temizliyorum. Gözlerini kaldırdı. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Anlat bana," diye soruyor.

"Harper, dans ederken bazen çok pisleştiğini çok iyi biliyorsun."

Suçlu bir sırıtış dudaklarını kaplıyor, sonra bana nabzımı hızlandıran bir gülümseme veriyor. "Bunu biliyorum, ama tek ilgilendiği şey kıcımsa, devam edecek pek bir şeyimiz yok demektir."

İçimi bir pişmanlık kaplıyor çünkü bir bakıma ben de aynısından suçluyum. Ama bu sadece onun hareketleri değil; bana bakışı, omurgası, gülümseme şekli. Beni gördüğünde ışıldaması. Ben de ona baktığımda aydınlandığımı hissediyorum.

"Doğru."

"Yani, evet, bekâırım. Kimseyi ciddiye alamayacak kadar hedeflerimin peşindeyim." Sodasını yudumluyor.

Sessizlik sürüyor ve o konuşana kadar bu sessizliğin içinde rahatım. "Takılmak zorunda hissetme kendini. Sadece pizzaydı."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Bugün cuma gecesi, Lance. Pizza aldım diye sohbet etmen ya da takılman gerekiyormuş gibi hissetme. Sessiz ol."

"Karbonhidrat komasındayım," diyorum mindere uzanarak. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Daha fazla sessizlik. Gözlerimi açıyorum ve onun gözlerini karnımın açıkta kalan derisinde buluyorum.

"Yakalandım. Neredeyse benim senin kışına baktığım kadar sen de bana bakıyorsun."

"Daha fazla kış muhabbeti," diye gözlerini deviriyor.

"*Harika* bir kışın var. Ve o bacaklar."

Çiğnemesi yavaşladıkça yanakları kızarıyor ve yüksek sesle yutkunuyor.

"Sen masum musun, Harper?"

Kahretsin, Lance, çok mu kurnazsın?

Far ışığındaki geyik titreşimini hissedebiliyorum. "Cevap verme. Bunu sormaya hakkım yoktu."

"Ben değilim. Tam olarak değilim. Çok gençken etrafta dolandım." Bana yaklaşıyor, ben de elimi başımın arkasına koyup ona bakıyorum. "Büyük bir karar hatası yaptım ve bunu bekaretimle telafi ettim diyelim. Ailem öğrendi. Kötü bir zamandı. Çok masum, hayır, hiç de öyle değil. Ama o zamandan beri pek bir şey yapmadım."

"Çok mu?"

Kaşlarını çatıyor. "Neden bu kadar ilgileniyorsun?" "Çünkü ben ilgileniyorum."

"Bu çok belirsiz. Eğer burnunu sokmak istiyorsan, bana bundan daha iyi bir sebep vermen gerekecek."

"Çünkü seni düşünüyorum. Son zamanlarda çok."

İçkisini ağzına götürürken yarı yolda duraklıyor ve toparlanmadan önce bana bakıyor.

"Bunun benim keskin zekamla ya da pizza sipariş etme yeteneğimle ilgili olmadığını düşünüyorum." "Seni tanımam için bana pek fırsat vermedin,

Priss."

"Piç suratını dinlendirmedeki ustalığınla dünyadaki en anlayışlı erkek sen değilsin ya."

Elini kaldırıp göğsüme koyana kadar ikimiz de gülüyoruz.

"Ben ciddiylim, Harper. Seni düşünüyorum. Bu saçmalığı kesip atsak nasıl olurdu merak ediyorum."

"Beni tanımak için daha fazla şans mı istiyorsun?" "Evet, belki."

"Bu her şeyi açıklığa kavuşturuyor," diye alaycı bir şekilde konuşuyor, yarısı yenmiş dilimini yere atıyor ve parmaklarını kırıntılardan temizlemek için elini tuttuğum yerden çekiyor.

"Bakın, konuların etrafında dans etmekten pek hoşlanmıyorum." "Bu çok açık."

"Ben sadece burada bir şeyler olduğunu inkâr ederek zaman kaybetmeyelim diyorum."

Uzanıp parmağımı yanağında gezdiriyorum ve donup kalıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve sikim kıpırdıyor. "Bunu hissettiğini biliyorum."

"İstiyorum," diyor, biraz nefessiz. Uzandığım yerden boynunun arkasını kavriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, başparmağım boğazında kayıyor. "Yaklaş, Harper, sana bir şey söylemek istiyorum."

Eğiliyor, başparmağımın her darbesinde nefesi kesiliyor. "Ne?"

"Ya sana şu anda seni kendime çekmek ve o dudaklarını öldürmek istediğimi söyleseydim?"

"Bunu söyleyebilirim," diye yutkunuyor, göğsü inip kalkıyor, "kulağa acı verici ve kötü bir fikir gibi geliyor."

Tutuşumu gevşetiyorum. "Mesaj alındı."

"Ama," diye mırıldanıyor endişeyle, "kesinlikle yapmalısın."

Bir anda tabağını mindere bıraktı ve üzerime çıktı. Ben çoktan harekete geçtim bile, dudaklarımız birbirine çarpmadan hemen önce ayağa kalkıp parmaklarımı saçlarına geçirdim. Bu bir öpücükten daha fazlası; tanıştığımız anda yaktığımız fitilin ve bu patlama noktasına kadar yaydığımız ateşin tanınması. Onun öpücüğü de benimki kadar istekli, derinlere iniyorum, dilimi onun küçük ağzına sokuyorum, kucağında öğütürken dilinde sodanın tatlı tadı taze. Sanki aylardır büyük gösteri için pratik yapıyormuşuz gibi ritmimiz anlık. Onu yutuyorum, başını kucaklıyorum, ellerimi güvende hissettiğini bildiğim bir yere koyuyorum. Onu öpmek, bu kadar yakın olmak, onu sonsuz gibi görünen ama sadece birkaç hafta süren bir istekten sonra inanılmaz. Nefesimizi tutarak ayrıldığımızda, o konuşmadan önce bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Yani bu bir eşek olayı mı?"

"Sana söyledim, önce bacakların."

twelve

Harper

Lance altımda oturduğu yerden bana sırtıyor, elleri hâlâ saçlarımda dolaşıyor. Öpücüğüyle sarhoş oldum, durum gerçeküstü. Beni gerçeğe döndüren onun sözleri oluyor. "*Önce bacaklarındı.*"

Onun yorumundan ve kırgınlığımdan dolayı incinen parçamı saklıyorum. Bunun beni neden kızdırdığını bilmiyor ya da anlamıyor. Beni benim kendimi gördüğüm gibi görmüyor. Bir kez olsun vücudumun bir erkeği, özellikle de bu erkeği kendine çeken fiziksel bir özellik olmamasını diliyorum.

"Kabul etmelisin ki," diyor kısık sesle. "Bu konuda suçlu olan tek kişi ben değilim."

"Hayır, değilsin." Gerçek bu. Ben de en az onun kadar uzaktan etkilendim. İlk başta beni ona çeken kişiliği değildi.

Deney yapmak için mükemmel bir erkek olacak. Ve belki de benim için olması gereken de budur, yeni canlanan cinselliğimle ilgili bir deney. Çünkü benimle birlikte spor salonuna adım attığından beri, uykuda tuttuğum bir parçam hayata geri döndü. Bu yaz onu izleyerek susuzluğumu giderdim ve birden o susuzluğumu giderdi. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, onu altımda sert hissedebiliyorum, teninden yayılan sıcaklığı, cesur dokunuşunu hissedebiliyorum. Çoğu kız şimdiye kadar ona prezervatif takmış olurdu ve bir yanım o kız olmak istiyor, ama diğer yanım bu deneyin sadece benim için değil, ikimiz için de korkunç bir şekilde yanlış gidebileceğini biliyor.

Alnını alnıma bastırıyor, altımdaki şişkinliği görmezden gelmek imkânsız. "Harper," diye homurdanıyor eğilip boynumu ısırmadan önce. Ateşi körüklediğimin tamamen farkında olarak aletini sıkıyorum ve nefesinin onu terk ettiğini duyuyorum. "İkimiz de soyunmak üzere olmadığını biliyoruz, nazik ol."

"Üzgünüm, elimde
değil." "Benim de
elimde değil."

"Senin üzerinde böyle bir etkim olması hoşuma gidiyor."

Geri çekiliyor, elleri nazıkçe keşfederken gözleri iznimi istiyor. Avuçlarıyla kıcımlı kavramadan önce onları yanlarımda gezdiriyor ve dudakları tekrar dudaklarımı ezmeden önce inlediğini duyduğuma yemin edebilirim. Sonra tekrar öpüşüyoruz ve uçuyor gibi hissediyorum. Bu yüksekliğin tehlikeli olduğunu biliyorum. Bu kafa size hiçbir şeyin daha fazlasını kovalamaktan daha önemli olmadığını söyleyen bir yalancıdır, ama asıl önemli olan öpücüğün arkasında *kimin* olduğudur. Grand'in en gözde bekârlarından Lance Prescott'u öpüyorum. Avuç içleri belimden yukarı doğru kayıyor, ben ağzının içinde inlerken başparmakları göğüslerimin alt kısmında geziniyor. Üzerimde pamuklu spor şortundan başka bir şey yok, klitorisim ince file şortundaki sert çıkıntıya sürtünüyor. Mükemmel bir sürtünme. Ağzının içinde nefes nefese, elektriklenmiş bir şekilde geri çekiliyorum ve o beni inceliyor. Kalçalarımı döndürerek onu teşvik ediyorum ve gözleri parlıyor.

"Tanrım," diye inliyor, hareketimi karşılamak için yukarı doğru itiyor ve bununla birlikte kalçalarım titremeye başlıyor.

"Şu haline bak..." İltifatına tepki vermek için bir saniyem bile yokken sırtüstü yatıyorum, elleri beni sabitliyor, içime sürtünüyor. "Seni boşaltabilir miyim?"

Yukarı bakarken gördüklerime inanamıyorum. Lance üzerimde geziniyor ve bana dünyanın sekizinci harikasıymışım gibi bakıyor. Onun için bu olağandışı bir şey olmayabilir ama benim için her şey demek. Sanki ilk kez sahnenin ortasında görülüyorum. Olağanüstü gerçekçi bir his.

"Sen... dürüst müsün?"

Kaşlarını çekiyor, nefesleri daha çok homurtuya benziyor. "Ne?"

"Bakın, biliyorum, yani dikkatli olduğunuzu ve beni incitmek istemediğinizi *söyleyebilirim...*"

"*Bu* konuşmayı şimdiden yapıyor muyuz? Yapmak istiyorum. Seni. Gelmeni. Bir konuşma başlatmak değil."

"Doğru, pardon. Evet."

"Evet, ne?" Yavaşça öğütterek alay ediyor. Sırılsıklam oldum. Hiç utanmadan, o geri çekilip benimle alay edene kadar itişlerini karşılıyorum.

"Evet, ne? Harper?"

"Evet. Beni boşalt."

Eğiliyor ve yavaşça içime girerken dudaklarımı alıyor. Bir başka yavaş vuruş ve derin bir öpücükle geri çekiliyor, kalçaları hala hareket halinde ve aletin her santiminin merkezimde kaydığını hissediyorum.

"Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor," diye nefes alıyor. "Öyle, Harper, sen," d i y e başını sallıyor. "Tanrım, seni ne kadar çok istiyorum."

"Ben buradayım."

"Sana yapmak istediğim şeye hazır değilsin."

"Beni hazırla."

"Kahretsin,
kadın." Eziyet. İt.

Öğüt.

İtiş

gücü.

O bunu tekrar tekrar yaparken benim muhtaç klitorisim her yavaş darbeye titreşiyor. İkimiz için de ıstırap verici, ödül olmadan çok fazla alay ama yukarıda gezinen görüntüsü fazlasıyla yeterli. Tam bana bakıyor, derin bulutlu gözleri ateşle dolu, uzun koyu kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanıyor, beni çekerken gözlerini kapatıyor, dudaklarını ısırtıyor.

"Kendimi kaybedeceğim," diye mırıldanıyor. O zaman sürüyor, kalçaları bana mükemmel bir şekilde çarpıyor. Ve işte o zaman hissediyorum, orgazmın kıyısında. İlk başta küçük, belli belirsiz ama tüm vücuduma yayılana kadar küçük bir dalga halinde tırmanıyor. Kendimden geçiyorum, her yerim zonkluyor, Lance tekrar iterken vücudum alev alıyor, onu teşvik ediyor, sağıyor ve bunu izlemek için çenemi kavırıyor. Daha önce hiçbir erkek boşalmamı izlememişti ve onun bana verdiği tepki beni büyülüyor. Bir şekilde bunun bir anlamı var ve ikimizin de bunun farkında olmadığını sanmıyorum. Romantikleştiriyor olabilirim. Belki de öyleyim ama bacaklarımın arasında güzel bir adam var ve bu da bir şeydir. Bunun için minnettarım. Lance başını boynuma gömüyor, siki kalçamda sertleşiyor.

Ve sonra gevşiyorum, nabzım hala uğulduyor, vücudum ince bir ter örtüsüyle kaplanıyor.

"Bu..."

"Çok iyi." Ağzıma aç bir öpücük kondurmadan önce duyduğum tek şey onun sesi. Geri çekildiğinde, ona yeni bir bakış açısıyla bakıyorum. Ona bir çeşit ödül vermek istiyorum, ama bunun yerine ona garip tepkimi veriyorum.

"Bu konuda *gerçekten* çok iyisin."

"Bunu tekrar yapmaya ne dersin?" Ona sırtıyıyorum. "Senin için pek bir şey yok."

"Hadi bunu düzeltelim." Ağzının bir tarafını kaldırıyor ve elimi avucunun içine alıyor. Birlikte sikini avuçluyoruz. Ağzımın içine doğru inliyor, sahiplenici bir öpücükle alıyor, ben de şortunun içine dalıyor ve elimle uzunluğunu pompalıyorum.

Elimde nabızı atmaya başlamadan saniyeler önce, "İşte bu, çabuk olacak," diye mırıldanıyor. Abartılı bir nefes alıyor, yüzü geriliyor, ağzı hafifçe aralanıyor ve bana merakla bakıyor. Sonra, dakikalarca sessizlik içinde minderin üzerinde uzandık, bedenlerimiz birbirine dolandı.

Dinlendikten sonra beni yanına oturmam için çekti.

"Bu gece eğlendim, sadece... takıldım. Takıldım. Sen istemiyorsan, ben bir zarar görmüyorum."

"Ben şaka yapmam, Lance." Nerede olduğumuzu ve sadece birkaç dakika içinde pizza paylaşp sohbet etmekten ne kadar uzaklaştığımızı fark ederek minderden kalkıyorum.

Bu da ne böyle?

Az önce bir adamın beni spor minderinde becermesine izin verdim. Lance'in bunu hiç garipsemediğini görmek için baktım. Bana göre bu röntgencilik de olabilirdi.

"Aman Tanrım, ya kameralar varsa?" "Yok.

Geçen Jake'e sordum..."

Gözlerimi kısıyorum.

Yüzünü buruşturdu, "Anahtarımı aldığımda mı?"

Belli ki yalan, ama söylemesine izin verdim. Önemli olan tek şey kamerada olmamamızdı. Bu benim en büyük korkum ve iyi bir nedeni var. Ne düşünüyordum ki ben? Lance tavrımdaki değişikliği okurken kendimi toparlıyorum.

"Sorun nedir?"

"Sadece bir şey... hiçbir şey.

Paranoya." "Kamera olmadığını kanıtlayabilirim."

"Ne?" Hala şaşkınlıkla soruyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Yakınından bile geçmedim. Aynı anda hem özgür hem de korkmuş hissediyorum.

"Sana inanıyorum," diyorum, aklım başımdan gidiyor.

"Anladığından emin değilim, hadi gel" diyerek ayağa kalkıyor ve elimi tutuyor. Bana ofise kadar eşlik ederken elini tutuyorum. Oldukça basit, görülecek bir şey yok.

"Eğer kameralar olsaydı, burada bir izleme sistemi olurdu. Jake'e mesaj at, sana söyleyecektir."

"Tamam." Biraz daha rahat nefes alıyorum.

"Çok mu hızlı gittik?" Sinirleri gerilmişti ve onu bu duruma ben soktum. "Hayır. Çok hızlı değil. Sadece bir an yaşadım. Ben iyiyim."

Biraz rahatlamış bir şekilde beni kendine doğru çekti ve avucuyla çenemi kaldırdı. "Peki, ne düşünüyorsun? Yani bunu tekrar yapmak hakkında? Yemek, sohbet, şakalaşma?"

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Burada yaptıklarımızın daha fazlasını istiyorum. Baskı yok." "*Burayı bilmiyorum.*"

"Hala seni dans ederken izlemek istiyorum."

Bu yorum içimi aydınlattı. "Her yerde dans edebilirim." "Benim için mi?"

"Olabilir. Gitmem gerek."

Kaşlarını çatıyor. "Tamam."

"Çarşamba günü görüşürüz."

Hızlı geri çekilmemden memnun olmadığı açık ama konseye ihtiyacım var. Şimdi olduğu gibi. Kız kardeşimle ya da René ile. Şimdilik ikisi de olur. Bilmediğim bir bölgedeyim. Büyük kız külotumu yukarı çekmem gerekiyor ama şu anda Lance Prescott'un izniyle sıırıslıkla olmuştur durumlar. Eşyalarımı toplayıp onu spor salonunun ortasında bırakıyorum.

thirteen

Harper

Toyota'mın içinde güvendeyim. En iyi arkadaşım René'ye bir mesaj attım.

SOS. Beni hemen ara.

Telefonum çalışıyor ve cevap veriyorum, RAV4'ümü çalıştırıyorum ve Bluetooth bağlandığında telefonumu yuvasına koyuyorum.

"Mami. Ne oldu? Uber'im gelene kadar üç dakikam var. "Az önce seksi bir beyzbol oyuncusu tarafından becerildim."

"Bana her şeyi anlat. Spor salonundaki adam bu mu?"

"EVET!" Alnımı direksiyona bastırıyorum. "Tanrım, René, sanki tüm vücudum alev almış gibiydi."

"Çok sıcak. Ju bitirdi mi?" "Bitirmek mi?"

"İnmek mi?"

"Kapalı. Evet. Ne yapmalıyım?" "Ona bir teşekkür kartı gönder."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle hayır. Tanrım, umutsuz ve aptal bir romantiksin ve dalga geçmek için bir sporcuyu mu seçtin? Hiç akıllıca değil, Mami."

"Biliyorum. İnan bana, ama o çok seksi."

"Her zaman öyledir. Ta ki en sevdiğim tişörtümü çalıp onu giyerken başka bir adamla seks yapana kadar!"

"Benim aynı tehlikede olduğumu sanmıyorum." "Şanslı ju."

"Ne zaman bunu söyleyen bana şanslı bir Yahudi diyorsun gibi geliyor."

"Ju değil mi?"

Sırıttıyorum. "Bu gece öyleyim."

"Bak, eğlenmene bak. Her şeyi fazla düşünme. Bu muhtemelen bir kaçamak." "Kaçamak."

"Aynı şey."

Pencereden gelen bir ses beni yerimden sıçrattı. Baktığımda Lance'in pizza kutusunu tuttuğunu gördüm. Mahcup bir şekilde camımı indirdim ve gözlerimi kısıtım.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Hemen hemen tüm konuşmanız." Lance kıkırdıyor. "Bunu unuttun, benim aracım da burada." Beyaz bir Taurus'u işaret ediyor. "Daha fazla dayanamadım."

"Kim o? Mami mi?" Sesi sonuna kadar açıyorum; gözlerim yuvalarından fırlıyor. Kutuyu elinden kaptığım gibi tüm kan yüzüme hücum ediyor.

Lance eğiliyor, varlığı nefesimi kesiyor. "Yani, teşekkür kartı yok mu?"

"Kulak misafiri olmak kabalıktır."

"Sadece orgazm taklidi yapmadığından emin olmak istedim." "Çok iyi biliyorsun ki ben-"

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarıma uzun, sert bir öpücük konduruyor. Öpücüğünü çektiğinde gözleri eğlenceyle parlıyordu. "İyi geceler, *Mami*."

fourteen

Harper

Lance'in dili, ben kalın saçlarını yolarken o beni kucaklamaya başlamadan önce bir alay içinde merkezimin etrafında dönüyor. Yakınlaşmaya başladığımızdan beri, spor salonuna girdiğimiz anda farklı bir dünyaya giriyoruz.

Bu gece, kapıyı kilitlediğim anda benimle buluşmak için spor salonunu geçti ve çarpıştık. İkimizde de zerre kadar tereddüt yoktu. Kazandığı güven, elleri bileklerimde, ağzı beni yutarken beni sabit tutarken açıkça görülüyordu.

Son iki haftadır, fiilen 'yapmadan' gidebildiğimiz kadar ileri gidiyoruz. Bazı geceler ders çalışıyoruz. Diğer geceler ise o, hayal kırıklığı nedeniyle çoğunlukla sessiz bir şekilde yere yığılana kadar çantanın üzerinde aptalca çalışıyor. Ruh halini ölçmek giderek kolaylaşıyor. Ve benim de onun devasa omuzlarındaki ağırlığı görmem kolaylaşıyor. Bugün her zamankinden daha konuşkandı. Beni dans ederken izlemek için antrenmanına ara veriyor. Bazen minderlerin üzerine oturup sadece izliyor, iltifat etmekte hızlı davranıyor, sadece yüzündeki bakışla bile sessiz bir onay vermeye her zaman hazır. Fantezilerimdeki her bir erkeğin yerini aldı ve bu gece bana dokunduktan ve tadına baktıktan sonra, gelecekte hiçbirinde dışlanacağından şüpheliyim.

"Evet, işte orada!"

Ben mindere daha da gömülürken, bacaklarım omuzlarının üzerinde, kalçalarım dilinin izin verdiği kadar derine inerken, çakıllı kıkırdaması odanın her yerinde duyuluyor. Kontrolsüzce titreyerek dilinin üzerine boşalıyorum ve o da beni yalayıp yutuyor, işinde bir usta. Bana iki kez oral seks yaptı ve bu iyiliğe karşılık vermemi hiç istemedi. Yakında karşılık vermeyi planlıyorum ama tecrübe eksikliğinden dolayı çekingen davranıyorum. O bana dokundukça, bana baktıkça ben daha cesur oluyorum. İç çekerek memnun bir şekilde, vücudumda yukarı doğru hareket ederken ve ağzımı bir öpücükle alırken arkama yaslanıyorum, tadım onun dilinde. Derin inilti patlak veriyor

Boğazından taş gibi ereksiyonu bana doğru bastırıyor, ta ki hayal kırıklığına uğramış bir şekilde geri çekilene kadar. "Harper, seni yalnız istiyorum," diye mırıldandı. "Seni yalnız bırakmalıyım."

"Yalnızız," diye cevap veriyorum öpücükler arasında, tüylerim diken diken oluyor. Onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Bana dokunuşu, beni sarış, son zamanlarda düşündüğüm tek şey bu. Bu ve onun bulaşıcı kahkahası, tenimi okşayışı, sert dış görünüşünün aksine şaşırtıcı şefkatli sözleri. Bu kalibrede bir erkeğin ilgisine mazhar olduğum için büyülendim ve dürüst olmak gerekirse gurur duydum. Eminim diğer kadınlar için tek gördükleri şey bir futbol yıldızıdır ama ben onun takımyıldızını oluşturan diğer yıldızları da görüyorum. Futbol onun kimliğinin çok küçük bir parçası. Hırs, aile sevgisi ve bunların içerdği her şey hakkındaki konuşmalarımız arasında, bu adamın meselesini, yapısını biliyorum ve bunun gerçek olduğuna güveniyorum. Her sözünde, her hareketinde bunu hissediyorum. İşte o zaman kararımı veriyorum.

Parmaklarımla kolundaki dikenli tel dövmesinin izini sürerek ona bakabilmek için bizi ayırıyorum.

"Seni yatağında istiyorum." Tepkimi dikkatle tartıyor. "Yarın gece. Eğer düşünmüyorsan-"

"Şimdi."

"Şimdi mi?"

"Şu anda."

"Lance, istiyorum, istiyorum..."

Nefes veriyor, sıcak nefesi merkezime çarpıyor, sırtım onun yatağından eğiliyor. Saatlerdir aynı şeyi yapıyoruz, birbirimize saldırmadan birkaç saniyeden fazla duramıyoruz.

"Şimdi, şimdi seni istiyorum, hepinizi."

Üzerime doğru yükseliyor ve başını sallıyor. "Harper, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Ne? Neden?"

"Onu alacak kişi ben olmayacağım."

"Ben bakire değilim. Yani, teknik olarak değilim. Bunu sana söylemiştim."

"Niyetim şu an için saf değil. Seni becermekten ötesini düşünemiyorum. Ve sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Ve?" Bacaklarımı ona sıkıca sarıyorum. "Beni buraya getirdiğinde her şeyi yapmaya niyetliydin. Bana saçmalama, Lance."

"Sadece senden hoşlanıyorum," diye mırıldanıyor ağızıma karşı. "Ve sonra ne olacağını bilmiyorum."

"Elbette var," diyorum usulca. "İkimiz de istiyoruz." Eğiliyorum ve dudağını emiyorum. Giyinik halde içime girerken inliyor ve adını haykırmama neden oluyor. "Bunu istiyorum."

"Harper, eğer bunu daha ileri götürürsek, bu odanın içinde ve dışında daha ileri götürürüz. Senin için en iyi erkek olduğumu garanti edemem."

"Öyle olduğunu biliyorum. Senin güvencene ihtiyacım yok."

"Size bir gelecek vaat edebilecek biriyle olmalı."

"Lance," beni duyduğundan emin olmak için geri çekiliyorum. "Lütfen alınma. Ama senden geleceğini istemiyorum. Bana sonsuza kadar, hatta yarın için bile söz vermene ihtiyacım yok. Geleceğimi düşündüğümde, bunun bir erkekle çok az ya da hiç ilgisi yok. Hayatımı bir erkeğin etrafında planlamıyorum, şimdi ya da hiçbir *zaman*. Ben bir dansçıyım, olmak istediğim şey bu."

Gözleri şaşkınlığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. "*Vay canına.*"

"Evet, merak etme, yüzük takmana değil, prezervatif takmana ihtiyacım var. Dürüst olduğumuz sürece," Şortumu külotumla birlikte aşağı kaydırıyorum ve bacaklarımı ona sarıyorum. "Bunu istiyorum, hemen şimdi, *seninle*."

"Harper," diye inleyerek başını boynuma yasladı.

Cesaretle aramıza uzanıp sikini şortundan çıkarıyorum ve başparmağımı başının ipeksi dokusunda gezdiriyorum.

"Çok yumuşak."

Kendini boynumdan kopararak hırlıyor. "Bu hiç *yumuşak* değil."

"Hayır," diye kıkırdıyorum, onu hafifçe okşuyorum. "Teni çok yumuşak. Çok ipeksi," diye mırıldanıyorum.

"Harika, sen de edepsiz konuşuyorsun. Mükemmel," diye inliyor.

"Çok sert. Bunun tadına bakmak istiyorum," ucundaki nemle oynuyorum. "Fuuuuuck, ölebilirim."

"Lance, bana bak." Gri gözlerini benimkilere çevirdi. "Bunu içimde istiyorum, *şimdi*."

"Harper, seni incitmek istemiyorum."

Aramıza uzanıyor; beni geriyor, okşuyor, çağırıyor, benimle mükemmel bir şekilde oynuyor.

"Başka biri olmasını mı tercih ederdin?"

Kalbim gümbür gümbür atarken tüm vücudu geriliyor. İşte o zaman nefesim kesiliyor. Parmakları duruyor, cevap veren gözlerini gözlerime getirmeden önce nefesi kesiliyor. Onlarda kıskançlık, sahiplenme görüyorum ve o saniyelerin tadını çıkarıyorum. Kıyafetlerimizin geri kalanını çıkarırken aç ağzı aşağı iniyor. Çırlıçılak kaldığımızda bacaklarımın arasına giriyor, ön kollarını yanıma koymadan önce gözleri vücudumda takdirle geziniyor ve bakışlarımızı kilitliyoruz.

"Emin misin?"

Tekrar başımı sallıyorum ve o da yatağının başucundaki prezervatife uzanıyor.

Yerleştikten sonra yavaşça bastırarak nefesimi alıyor. Ellerimi göğsüne koyup ona bakıyorum ve rahatsızlığımın verdiği nefesle başımı sallıyorum. Tekrar bastırıyor ve ben yataktan göğsüne doğru eğilirken içimi yakan bir acı kaplıyor. Beni orada, ona doğru tutuyor, nefesleri kulağımda düzensiz, parçalanmış hissediyorum, kırılabilir hissediyorum, onun için değerli hissediyorum. Yanıyor ve iniltiLERİMİ kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum.

"Bu yaygarayı gerçekten anlamıyorum," diye aptalca şaka yapıyorum gümüşü gözler benimkilerle buluşmadan önce. Ve sonra beni öpüyor, o kadar derinden ki yanık kısa süreliğine kayboluyor, dilinin itişi hipnotize edici. Her şey, her şey. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi biliyorum, bu kaçınılmazdı ama bunun geçici olduğu hissi beni her saniyeye bağlıyor. Bu düşünceyi bir kenara bırakıp beni öpmesine izin veriyorum, açlığını çektiğim şefkatle beni yıkamasına izin veriyorum.

Çünkü onun altında kendimi mükemmel hissediyorum, sadece yeterli ya da fena değil. Değerli *hissediyorum*.

Kendimi güzel hissediyorum.

Öpücüğüyle beni yavaşça yastığa bastırıyor, elleri saçlarımı itiyor.

"Çok fazlaysa söyle."

Yavaşça geri çekiliyor ve sonra tekrar yanmaya başlıyor. Sesimi çıkarmıyorum, sadece dudaklarımı aralayarak ona bakıyorum, her şeyi, pazularının kıvrımını, göğsündeki gerginliği, gözlerindeki özlemi, hızlı nefes alışlarını, çarşafın kıcının kıvrımına örtülüşünü içime çekmeye çalışıyorum.

"Harper," diye fısıldıyor, artık kolayca girip çıkıyor. Acı hâlâ devam ediyor ama ben boynundaki nabzı, üstümdeki ağırlığını inceliyor, ezberliyorum. Benim gibi kızlar Lance gibi erkeklerle pek sık birlikte olamaz.

Bunu bir yalan haline getirmek istiyorum. Farklı olduğumuza inanmak istiyorum. Bana bağlanabileceğine, bana bin gün boyunca ve bin gün sonra da aynı şekilde bakabileceğine inanmak istiyorum. Ama söylediklerimde ciddiymdim. Ne kadar muhteşem olursa olsun, hiçbir erkek için hayallerimi askıya almayacağım.

Demek saplantı böyle bir şey.

Çarpıldım. Tamamen kendimden geçtim ve kendimi onun tarafından şekillendirilmeye bıraktım. İnanılmaz ve tüketici. Olacağını düşündüğüm her şey.

"Daha iyi misin?" Diye soruyor, itiş gücü artıyor. "Hayır, sen nasılsın?"

Kontrol edemediğim ağzım yüzünden sırtışı o an için yanlış yerde ama güzel ve bu görüntüye bayılıyorum.

"Mükemmel."

"Burada bir şey yapmalı mıyım?"

"Bu sefer değil," diye fısıldıyor zevk dolu bir homurtuyla.

"Doğaçlama yapacağım," diyerek bacaklarımı sırtına doladım ve kalçalarını uyluklarımla sıktım.

"Tanrım, Harper," diye inliyor.

"Ah, böyle mi? Çok basit birisin Prescott."

Hızlanırken bir kıkırdama duyuyorum. Ve sonra onu hissediyorum, zevke yakın bir şey ve bir inilti benden kaçıyor.

"İşte bu bebeğim," diye ısrar ediyor, dokunuşunu hafızama kazırken ve adını kalbime kazırken ağzı sarkıyor. Bu terim beni derinden etkiliyor ve sonra bir pus içindeyim, onun ritmiyle sarhoş oluyorum, gözlerinin üzerimdeki sıcak hissini iliklerime kadar hissediyorum.

Bu duyguyu korumak için onun kişisel fahişesi olurdum. Kadınların bunu kötü bir alışkanlık haline getirmesine şaşmamalı. Çekiciliğini görebiliyorum.

Tekrar inleyerek onu karşılamak için hamle yapıyorum ve zevkten sarhoş olmuş bir halde küfrettiğinde, ortaya çıkan acı yüzünden pişman oluyorum.

İnlemelerim onu teşvik ediyor, kendimi sıkıyorum, etrafını sarıyorum ve o kontrolünü kaybediyor.

Beni yakıp geçiyor, ikimizi de mutlu bir unutuşun bir santim ötesinde yörüngeye oturtuyor, sarsılıp orgazmını haykırırken gözleri şok geçirmiş gibi açılıyor. Ve sonra beni öpüyor, o kadar uzun ve sert ki nefes almak için savaşıyorum. Dudakları yüzümün, boynumun her santimini kaplıyor, aşağı iniyor ve bir meme ucunu, sonra da diğerini okşuyor, sonra da karnımın üzerine bir yığın halinde yığılıyor.

Tavanındaki vantilatörün kanatlarına bakarken dudaklarımı bir gülümseme süslüyor. Bu zevk ve acıydı, tapınma ve tamamlanma. Kafamda ve kalbimde, bu benim ilk seferimdi ve mükemmeldi.

Artık göğsümde bir saç ve kas yığını olan Lance, ben parmaklarımı saçlarında gezdirirken memnuniyetini dile getiriyor.

"Bekaretini kaybetmenin bir yolu da bu."

Vücudu benimkine karşı hafifçe zıplıyor.

Çenesini karnıma dayıyor, yanlarıma masaj yaparken bana bakıyor. "İyi misin?"

"Bana bunu sormayı bırak, bu daha önce de yapıldı." "Sadece incinmeni istemiyorum."

"Şey, aletin *bu kadar* büyük olduğunu fark etmemiştim."

Ondan yüksek sesle bir kahkaha patlıyor ve bana bakmak için geri çekiliyor, dudakları gülümsüyor, gözleri azarlama ve endişe karışımıyla dolu. "Şaka yapmayı bırak."

"Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Canın yanıyorsa bana söylemeye ne dersin?" "Evet, canım yanıyor."

Yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim."

"Değilim," diyorum
usulca.

Kendini tepemde tutuyor, yüzünde bir damla ter şakağından aşağı süzülüyor. "Harper, bu bana verdiğin bir hediyeydi."

"Öyle miydi? Biraz garip görünüyordu."

Kahkahası sözlerinin arasından gürlüyor. "Şaka yapmayı bırak." "Bana malzeme vermeyi bırak."

"Her şeyle oynayabilirsin." Bakışları üzerimde geziniyor. "Burası hormonların devreye girip duygusallaşman gereken yer."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurup yataktan çıkarken sırtışı genişliyor. "Gidip bize biraz yiyecek ve su getireceğim."

"Odanı düzenleyeceğim. Çok pasaklısın." Tam tersi. Yerinde olmayan tek bir şey bile yok. Kitapları ucuz bir IKEA masasının üzerine düzgünce yığılmış, tüm kıyafetleri ise küçük bir dolapta asılı. Şifonyerinin üstünde saati ve bir şişe kolonya duruyor. Cebindeki bozuk paralar bile düzgünce istiflenmiş. Tam bir temizlik manyağı ve ben buna bayılıyorum. Kesinlikle bir bekâr odası, ama tamamen hayattan yoksun değil. Onun bir resmi var.

komodinin üzerindeki aile fotoğrafı. Çarşafıla üzerimi örterek resmi inceliyorum ve Lance'in mezuniyet günündeki on sekiz yaşındaki hali olmalı, gülümsemesi samimi, kaygısız, Lance'in tanıştığım halinden farklı bir hali. Spor ayakkabılarını giyen adam resimdeki çocuktan çok farklı. Arada sırada o çocuğa bir göz attığımda, ona tutunuyorum. En çok sevdiğim tarafı bu. Eminim çok az kişinin görebildiği bir yan. Ben şanslı olanlardan biriyim. Beni içeri aldı ve bu beni hem sevindiriyor hem de korkutuyor.

Yatağında birden fazla şekilde çıplak yatarken, sözlerinin gerçekliği ortaya çıktı. Duygularım beni ele geçiriyor. Kendimi ona karşı savunmasız bırakmıştım, bu hafife almadığım bir şeydi. Bir daha yapabileceğimden emin olmadığım bir şey. Ama o olduğu kişi olduğu için, anlayışı nedeniyle, sanki kendimin başka bir versiyonuyla birlikteymişim gibi hissediyorum. Birçok yönden birbirimize benziyoruz; hırslı, çalışkan, hedef odaklı, aile odaklı ve kolay kolay güvenmeyen yalnızlar. Tanıdığım versiyonuma güvenmeyi o kadar çok istiyorum ki; dokunuşu beni güzel ve kırılabilir, kırılgan ve değerli hissettiren versiyonuma.

Odadan çıkarken onunla güven verici bir sırtış paylaşıyorum ve korkularımı bu gülümsemenin altına gömüyorum. Ancak merdivenlerde onun ayak seslerini duyduğumda gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Ama bunlar pişmanlık ya da acı gözyaşları değil. Lance Prescott'u seçerek doğru kararı verdiğimi bilmemi sağlayan gözyaşları, bu karar bizi nereye götürürse götürsün.

fifteen

Lance

"Olamaz. Aman Tanrım!" Çığlığı alçak sesle ama beni ölü uyumdan uyandırdı. Başımı yastığımdan kaldırıp karanlıkta gözlerimi kısarak Harper'ın odanın içinde telaşla giyinmeye çalıştığını görüyorum.

"Neyin var?" Yatağımın başucundaki lambayı açıyorum ve o donup kalıyor, bir bacağı şortunun içinde. Gözlerini kapatıp başını öne eğdi.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Elini tutup yatağın kenarına oturması için çekiyorum, saçlarının sırtından aşağı dökülüşü dikkatimi dağıtıyor. Onu yatağa geri çekmeyi çok istiyorum ama yüzündeki ifade beni geriyor.

"Anlat bana."

"Bu kötü. Kendini hazırla." "Söyle bana."

"Bunu yapmak istememiştim. Yemin ederim."

"Neye?" Önce odaya sonra da ona bakıyorum. "Son birkaç saat içinde bu odada ne yapmış olabilirsin?"

"Çok özür dilerim."

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye sabırsızca homurdanıyorum ve o da sığıyor. "Kusura bakma. Ama bu gerilim beni öldürüyor."

"Az önce Snapchat'ten kız kardeşime kışının ve formanın üst kısmının fotoğrafını göndermiş olabilirim. Şey," diyor boynuna doğru süzülen bir kızarıklıkla, "kız kardeşim içindi."

"Ne?" Kıkırdıyorum. "Neden?"

"Komik değil," diyor ciddiyetle.

"Biraz komik."

"Lance, senin kışını babama Snapchat'le gönderdim!" Donup kaldım.

"Tüm aileme gönderdim. Ben sadece formanın üst kısmını numarasız almak istemiştim, o şekilde kırpyordum ve arkasında açıkta duran kıçını görmedim."

"Başlık eklediniz mi?"

"Evet."

Gülmeme engel

olamıyorum. "Lance, bu

hiç komik değil!"

"Tamam," diyorum gülümsememi gizleyemeyerek. "Özür dilerim," yüzümü asmamak için elimden geleni yapıyorum. "Ne yazıyordu?"

"Bir sevgili edindim. Gerçekten de büyük bir adam."

"Kahretsin," diye kahkaha atarken arkama yaslanıyorum.

"Bu hiç komik değil!" Yüzü düşmeden önce fısıltıyla

bağırıyor. "Bunu neden yaptın?"

"Sen anlamazsın. Bu bir kardeş meselesi. Ne zamandır beni bu işe sokmaya çalışıyor."

"Oldukça iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirim." İpeksi saçlarını parmaklarımın arasında ovuşturuyorum, onunla bir kez daha birlikte olmak için can atıyorum.

"Lance," diye başını sallıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "H e r ř e y i berbat ettim."

"Tamam," diyerek doğruluyorum ve onu kendime çekmeye çalışırken kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. Başını sallıyor ve göğsümü itiyor.

"Hey, biraz utanç verici olacak ama geçecek."

"Sana söylediklerim yüzünden babam beni şiddetle koruyor."

"Anlıyorum, ama sen yirmi yaşındasın."

"Önemli değil. Bu gerçekten ciddi bir anlaşmaydı." "Tamam, o zaman ona kim olduğumu söyleme."

"Plan hep buydu. Bunu açıklamak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim ve sana söylemedim, önemli olduğunu düşünmedim. Burada ne olacağını bilmiyordum." Aramızda eliyle işaret ediyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı kadın." Başını öne eğdi.

"Benim soyadım Elliot."

Bu yüzümdeki gülümsemeyi sildi.

"Elliot?"

"Evet."

"Koç Ryan Elliot'ın kızı gibi mi?"

Gözleri taze yaşlarla dolar ve başını sallar.

Yataktan fırladım ve ona ters ters baktım. "Baban benim koçum mu?!"

Başını sallıyor, ben file şortumu giyerken gözleri hareketlerimi takip ediyor. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Gecenin bir yarısı uyandın ve formamın ve kışımın fotoğrafını çekip doğrudan koçuma mı gönderdin?"

"Bu, kulağa ürkütücü geliyor."

"Evet, pardon, belki de anlamıyorum. Daha önce hiç bir kadınla yatmadım ve onun kışını kardeşime Snapchat'lemedim. Aklından ne geçiyordu?"

"Beş saniyeliğine mutlu olduğumu düşünüyordum ve bunu kız kardeşimle paylaşmak istedim." Gömleğinin eteklerini aşağı çekiyor. "Gitmem gerek."

"Fotoğraftaki numaramı aldın mı?"

"Hayır, sana söyledim, sadece ön kısmının üstünü aldım ve kazara kışını kırdım."

"Lanet olsun, Harper." Yüzümü avuçluyorum ve başımı sallıyorum. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Bunun spontane bir ilişki olduğunu biliyorsun." "İlk seferinde. İkincisinde. Bugün değil."

"Haklısın. Özür dilerim. Çok üzgünüm. Eve gideceğim ve müzikle yüzleşeceğim. Fotoğrafı tekrar göreceğim değil ya. Onu inceleyip senin kim olduğunu anlamaya çalışamaz."

"Tanrıya şükür." Öfke yüzeyin altında kaynıyor ve ben sakin kalmaya çalışıyorum. "Koruyucu dediğinde-"

"O mantıksız biri. Yıllar önce olanlar kalbini kırdı. Tüm aile için utanç vericiydi."

"Silemez misin?"

Yutkunuyor. "Hayır, sadece metinleri silebilirsin, resimleri değil." "Burası karanlık, belki pek bir şey anlayamaz."

"Fotoğrafı flaşla çekmem dışında. Çok özür dilerim." Çantasını yerden topladı. "Her şeyi berbat ettim. Bunu kabulleneceğim. Bunun yakınından bile geçmemeni sağlayacağım."

Yanağımın içini öyle sert ısıyorum ki gözlerim sulanıyor. "Lance, özür dilerim."

"Sadece git, Harper."

"Lütfen benden nefret etme."

"Bilmiyorum ama gitmen gerek. Bu tüm sezonumu ve tüm planlarımı mahvedebilir."

"Sana söylemek istediğim..."

"Ama yapmadın amına koyayım," diye öfkelendim ve gözlerindeki acıyı gördüm. Bir patlamaya saniyeler kalmıştı ve kendime güvenmiyordum.

"Hayır," yanağındaki bir damla gözyaşını siler ve burnunu çeker. "Yapmadım. Seni biraz daha kendime saklamak istedim."

"Bu seni övünmekten alıkoymadı, değil mi? Niyetinin yayın yapmak olmadığını biliyorum ama bu seni diğerlerinden çok daha iyi yapmıyor."

Gözleri parlıyor. "Sakın buna cüret etme."

"Pişman olacağımı bildiğim başka bir şey söylemeden önce gitmen gerekiyor." Başını sallıyor, gözleri yeniden doluyor.

"Özür dilerim, Lance." "Sadece git."

"Hiçbir şey yapmayın, tamam mı? Gidip onları yoklayacağım, belki onlar görüntülemeyen önce telefonlarına ulaşabilirim ve o zaman hiçbir şey olmamış gibi olur."

"Koçumun kızının bekaretini bozmam dışında."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. "Bunu da mı silmek istiyorsun?"

"Harper, beni bilerek kandırdın. Ne söylememi istiyorsun?" "Bunu kastetmemiş olmanı istiyorum. Ama k a s t e t t i n . Merak etme."

Yüzündeki yıkım karşısında göğsümle birlikte sesim de çatlıyor ama gitmesini engelleyemeyecek kadar kızgınım. "Kendi tarafımda yok olmasını sağlayacağım. Özür dilerim," diye fısıldıyor kapıyı kapatmadan önce son bir kez.

sixteen

Harper

Lance'in diğerk iki adamla birlikte kiraladığı evin merdivenlerinden sürünerek inerken, güvenli bir şekilde ön kapıdayım ve neredeyse rahat bir nefes alıyorum.

"Hey."

Geriye sıçrayarak kaynağa doğru dönüyorum ve mutfak masasında oturan TGU'nun geniş alıcısı Troy Jenner'ı görüyorum. Koltuğunda arkasına yaslanmış, bir elinde bira şişesi, bira kapağıyla oynuyor, gözleri kapının hemen dışındaki güvertede. Ay yüzünü net bir şekilde aydınlatıyor, ancak karanlıkta güvenli bir şekilde örtüldüğümü biliyorum. Troy yıkıcı derecede yakışıklı ve nedense bana doğru baksa içimi göreceğini biliyorum. Kendi kafasının içinde kaybolmuş. Cevap verme zahmetine girmiyorum ama kışımı kaldırıp oradan uzaklaşıyorum. Kapının diğer tarafına güvenli bir şekilde geçtikten sonra, başka bir mayına çarpmamak için dua ederek sokağın diğer tarafına park ettiğim arabama koşuyorum. Sürücü koltuğuna oturup Toyota'mı çalıştırıyorum ve Lance'in penceresine bakıyorum. Orada durmuş beni izliyordu. Beni dışarı atmıştı, kötü niyetle değil. Bunu hak ettiğimi biliyordum. Bir şekilde kimliğimi ondan saklamıştım. Bilseydi beni hiç ağırlar mıydı acaba? Yine de, ne kadar kızgın olduğuna göre, sanırım cevabımı aldım.

Kadınlar ve top söz konusu olduğunda, alfabe kazanır. B her zaman önce gelir. Ve bir kereliğine kendimi anın içinde kaybetmeme izin verdim ve bu oyun şimdiden ikimize de mal oldu. Ben arabayı sürerken o pencereden kayboluyor.

seventeen

Harper

"Yirmi yaşındasın ve seks yaptığın için odanda saklanıyorsun," diye mırıldandım diş fırçamın etrafında. Ailemin çıkmasını bekliyordum. Annemle babam erken kalkarlar. Gözümü bile kırpmadım ve yakalanmadan odalarına gizlice girmek için eve çok geç geldim. Onları tanıyorum, bugün açmama ihtimalleri yüksek. Pek sosyal medya uzmanı sayılmazlar ve uygulamayı sadece kız kardeşim Kandace yeğenimin fotoğraflarını çekebilsin diye indirdiler. Yirminci mesajımı Kandace'a gönderiyorum ve beni geri araması için dua ediyorum. Kısa bir süre için evden koşarak çıkmayı, SUV'uma atlayıp Houston'a gitmeyi, orada yaşadığını ve tüm aileye duyurmadan seks yapabildiğini düşünüyorum. Tam beni kurtarmaya gelmediği için ona beddua ederken telefonumun ışığı yanıyor ve onun adını görüyorum.

"Kan-"

"Aman Tanrım, seni aptal. Az önce babamızı öldürdün!" "Kapa çeneni! Kapa çeneni! Ne yapacağım ben?"

Kahkahalara **b o ğ u l m a d a n** önce telefonda "Lanet olası bir acil durum arabası getirin" diye bağırıyor. "Gördü mü?"

"Hayır. Henüz değil."

"O telefonu almalısın. Çal onu. Parçala. İkisinin de telefonunu."

"Kıracağım. Sadece... nasıl?"

"Söyleyeceğim ama şu kış hakkında dört saniye konuşabilir miyiz? Tanrım. Ya büyük oyna ya da evine git."

Panik içime işliyor. "Formayı fark ettin mi?" "Evet, cidden, ne düşünüyordun?"

"Ben sadece..." Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Biz yakınız, o nedenini biliyor. O da en az benim kadar gergin.

"Anlıyorum. Anlıyorum. Ama Harper..."
"Başım dönüyordu. Ve uyuyamadım."
"Nasıl hissediyorsun?"
"Mahcup. Bu iyi bir tanımlama."
"Babama bana göndermek istediğini söyle."
"Çünkü bu iyi karşılanacak," diye alay ediyorum. "Bu ciddi bir durum. Onu takımdan atacağını mı düşünüyorsun?"
"Yapamayacağını biliyorsun. Dramatik olma. Kim o?"
"Söylemem. Asla. O yüzden sorma." O an kendime söz veriyorum ve babamla ne yaşarsam yaşayayım asla çözülmeceğim.
"Harika mıydı?"
"Ona kim olduğumu söyleyene kadar öyleydi." "Oh, kahretsin. Ona söylemedin mi?"
"Hayır. Tanıştığımız ilk ay boyunca aramız biraz kötüydü, sonra bir anda oldu işte... Tanrım." Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Bunu babama nasıl açıklayacağım?"
"Ona, kız kardeşine seksi bir kızı tavladığını söyleyip övünmek istediğini söyle." "Hey!"
"Gerçek bu ve ben sana her zaman güzel olduğunu söylüyorum ama sen bana inanmıyorsun."
"Çünkü ben değilim. Böyle bir adam için değil." "O aynı fikirde değil."
"Doğru." Dün gece yatak odasında onun altında hissettiklerimi bir daha asla hissedemeyeceğim düşüncesiyle irkiliyorum. Tapınmak iyi bir tanım. Beni odasından nasıl attığını düşündüğümde taze bir öfke yüzeye çıkıyor.
"Beni odasından attı. Bekaretimi aldı ve beni odasından attı."
"Onun kıcını koçuna Snapchat'le gönderdiğin için biraz hatalısın kardeşim."
"Benimle birlikte beyin fırtınası yapabilir ya da en azından kapıya kadar eşlik edebilirdi."
"Kendini korumak kötüdür. Bu devreye girdiğinde, tüm başucu davranışları pencereden dışarı çıkma eğilimindedir. Çok acemisin."
"Anlamı?"
"Yani, erkekler hakkında öğrenmen gereken çok şey var. İşleri berbat etmelerinin iyi yanı, tekrar gözüne girmek için ayaklarına kapanmak zorunda kalmalarıdır. Erken davranın."

"Yapacağım."

"Tamam, işte plan. Annemin morf sesini duyana kadar güvendesin."

"Biliyorum, delirdiğinde New York aksanı devreye giriyor ve South Park'taki o namuslu anne gibi konuşuyor. Ne, ne, ne!?"

Kandace kıkırdıyor. "Çok doğru söyledin ama Harper, odaklan. Annemi ev telefonundan arayacağım ve ruh halini ölçeceğim. Acil bir durum varmış gibi yapıp dikkatini dağıtacağım."

"Hı-hı," yardım için hevesliyim.

"Ben onları kızdırırken, sen-" "Harper!" Annem mutfaktan çılgılık atıyor.

"Kahretsin," Kandace'ın sesi söner. "Belki de çöpü unutmuşsundur..." "Aman Tanrım! Harper Jean!"

"Bu da ne böyle?" Babamın sesi aynı odadan yükseliyor.

"İşte bu teori gitti. Bebeğim, sen 20 yaşındasın. Sağlam dur. Sonsuza kadar masum kalmayacağını biliyordu."

"Harper! Hemen buraya gel!"

"Bir sevgili edindim," diye kıkırdıyor. "Seni aptal."

Ayak sesleri kapıma yaklaşırken ve annem arkasından feryat ederken kuru bir sesle "Teşekkürler," diye cevap veriyorum.

"Ryan, Ryan, oraya girme, sakın cüret etme, bırak onunla ben konuşayım. Ryan, dur hemen! Sakinleşmen gerek."

"Sana teşekkür etmeliyim," diye cıvıldıyor Kandace. "En azından altı ay boyunca iyi bir kız evlat olacağım."

Kalbim boğazımda atarken Kandace'a "Geliyor," diyorum. "Hoşça kal, seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye iç geçiriyor.

"Sonra ara beni." "K."

Tam telefonu kapatırken kapım açıldı ve babamın öfkeli gözleriyle karşılaştım.

eighteen

Lance

Onu görmeyeli neredeyse bir hafta oldu. Mesajlarıma cevap vermiyor ve o günden beri spor salonuna gitmedi. Okul birkaç gün önce başladı ve ben de ders aralarında kampüste ondan bir iz var mı diye çılgınca arıyordum.

Mesajlar aracılığıyla verdiğim tepki için özür diledim, ancak koçun bu mesajı kaçırmadığını biliyorum. Yaz programı başladığından beri hıyarın tekiydi ama şimdi mantıksız davranıyor, üzerimize her zamankinden daha fazla geliyor, her birimize açık bir suçlamayla bakıyordu. Harper abartmıyordu. Daha dün saygı üzerine otuz dakikalık bir ders almıştık ve bu dersin çoğunu koç homurdanarak anlatmıştı. Takım, neden sahada değil de antrenmanın yarısında ders aldığımız konusunda anlaşılır bir şekilde kafası karışmıştı. Dün koçun gözleriyle karşılaşp irkilmemek için her şeyimi ortaya koymam gerekti. Son birkaç antrenmanın çoğunda konuşmak ve suçlunun ben olduğumu söylemek istedim, böylece tepkiyle tek başıma başa çıkabilirdim, diğer günlerde ise böyle bir pislik olduğu için ona seslenmek istedim. Bir an için bunun unutulacağını düşündüysem, çok yanılmışım. Onu arayışından bir sonuç alamayınca, göğsümdeki kemirgeni görmezden gelip bir mesaj atıyorum.

Lance: Konuş benimle, Harper. Hemen şimdi. En azından iyi olup olmadığını söyle.

Kabarcıklar son birkaç gündür olduğu gibi bir ortaya çıkıyor bir kayboluyor. Konuşmak istiyor ama onu odasından kovan pislikten korkuyor. Anlıyorum. Ama durum bok gibiydi ve patlattığı bombaya hiç hazırlıklı değildim. Bu olayın her iki tarafını da görüyorum ve onun benimkini neden göremediğini ya da görmeyi reddettiğini anlayamıyorum. Bu sezonun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesi için ona yeterince anlattım.

Çok inatçıdır. Çoğu zaman bu özelliğini seviyorum ama son bir haftadır beni çok sinirlendiriyor. Telefonuma bakıyordum.

gelen bir aramayla aydınlanana kadar ona mesaj atacak.

"Hey, anne."

"Hey, sen. Nasılsın?"

"İyi, çünkü antrenmandan ve sınıfa yürümekten dolayı ağrıyor." "Seni çok çalıştırıyorlar, ha?"

"Her gün."

"Ben bir savaşçı yetiştirdim. Başaracaksın."

"Sen nasılsın? Babam nasıl?"

"Güzel. İyi. İyi. Baban iyi ama kardeşin tam bir kabus. Bir çocukta durmam gerektiğini biliyordum. O küçük pislik geçen hafta bir kızı etkilemek için traktörle kaçtı. Otoyoldan aşağı sürdü ve kızı aldı. Piknik sepetimdeki güzel porselenleri ve her şeyi çaldı."

Sırıtmama engel olamıyorum. Trevor yıllarca adının 'küçük pislik' olduğunu düşündü. "O köpek evinde. Baban neredeyse derisini yüzüyordu."

"Sadece stres atıyor anne."

"Buna böyle mi diyorsun? Daha on beş yaşındayken Becky Ballenger'ın evine gizlice gitmekten daha zeki değildin. Yoksa Becky Rendon mıydı? Asla ayak uyduramadım. Sen mezun olmadan büyükanne olacağıma emindim."

"Anne, konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Peki. Ama haklı olduğumu biliyorsun. İyi misin?"

"Şimdiye kadar evet, kiraladığım oda kampüse biraz uzak, bu yüzden biraz baş belası, ama ucuz kira, bu yüzden işe yarıyor."

"Paraya ihtiyacın var mı?" "Hayır, anne, ben iyiyim."

"Kamyonunu satmak zorunda kaldığın için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Sürüyü açık artırmaya çıkardığımızda sana söz veriyorum-"

"Kendini hırpalamayı bırak. Yemin ederim, ben iyiyim."

"Tamam. Bu cuma seni almaya gelecek miyim? Babam birkaç konuda yardımına ihtiyaç duyabilir. Ben de çamaşırlarını yıkarım."

"Kendi çamaşırlarımı kendim yıkayabilirim anne. Yeni evimde bir makine var." "Yapmayı seviyorum."

"Yalancı. Sana yeni adresi mesaj atarım."

Sezon başlamak üzereyken eve dönüşlerim gittikçe azalacak, oradayken gün doğumundan gün batımına kadar çalışmam gerekecek. Ağır bir şekilde iç çekerek alnımı ovuşturuyorum ve tanıdık, açık beyaz-sarı saçlar beni acıma partimden ve konuşmamdan uzaklaştırana kadar tüm bencil düşünceleri temizliyorum. Benim

sezgimin doğru olduğunu ve Harper'ın tek başına kampüsün içinden geçip otoparka doğru yürüdüğünü gördüğümde vücudum sarsılıyor.

"Anne," diye başlıyorum koşar adım,
"gitmeliyim." "Tamam oğlum, Cuma günü
görüşürüz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Yürüdüğü yerden birkaç adım ötede duruyorum ve bir mesaj atabilmek için sırt çantamı ayarlıyorum.

Lance: Benden sonsuza kadar kaçamazsın.

Harper elinde telefonu çaldığında yürümeyi bırakır. Mesajı okuyor, cevap vermek için telefonunu kaldırmadan önce dudağını ısıtıyor. Göndermeye hiç niyeti olmayan başka bir cevap yazarken profilini inceliyorum. İnce kumaşın kıvrımlarını sardığı, vücuda oturan bir güneş elbisesi içinde çok güzel görünüyor. Haleli saçları tepesinde bir örgü halindeyken geri kalanı omuzlarından aşağı akıyor. Dudaklarımı ıslatırken aletim ona olan ihtiyacımı fark ediyor ve onu kollarıma alıp götürmek istiyor. Onun hayatını öpmek mi yoksa onu cezalandırıp unutturmak mı istediğime karar veremiyorum. Her iki durumda da, müzikle yüzleşme zamanı.

"O mesajı gönderecek misin?"

Başını öne eğiyor ve bana bakmadan yenilgi dolu bir nefes veriyor.

"Git buradan. Birlikte görünmemeliyiz."

"Etrafta kimse yok," diye onaylıyorum, kampüsün bizim tarafını tarayarak. "Sadece sen ve *sevgilin varsınız*." Kıkırdıyorum ama onun tepkisiyle boğazımda düğümleniyor.

"Evet, ben de *onu* etrafta istemiyorum," diye kuru bir şekilde karşılık veriyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onu dışarı çıkarmaya kararlıyım. "Bak, benden kaçman hiç hoş değil. Her şeyi berbat eden sensin." İtiraz etmek için ağzını açtığında elimi kaldırıyorum. "Ama bana evde neler olduğunu söylememen ya da iyi olup olmadığını haber vermemen de hoş değil. Sana yüzlerce kez mesaj atmış olmalıyım."

Gözlerini kısıyor. "Beni odandan attıktan *sonra*." Başımı sallıyorum. "Üzgündüm. Olmaya da hakkım vardı."

"Ne yanlış yaparsam yapayım bana böyle davranamazsın. Beni duyuyor musun?"

"Özür diledim. Eğer onları kabul etme konusunda iyi olsaydın, belki de şimdiye kadar bunu çözebilirdik."

"Bu işte yeniyim ve bunu biliyorsun!" İncinmişlik ve kararlılık karışımı bir ifadeyle bana bakarken çok masum görünüyor. "Bana bu şekilde davranılmayacak!"

"Seni ilk seferinde duydum. Ve işte bir ipucu. Tartıştığınız kişiyle iletişim kurmalısınız, aksi takdirde bu bir tartışma olmaz."

"Bana patronluk taslama, *Shrek*!"

Benden yüksek sesle kahkahalar yükseliyor ve o da homurdanıyor.

"Hadi ama," diye sesleniyorum ona, "bana laf sokuyordun ve komikti!"

Uzaklaştıkça daha da sinirleniyor ve arkasından gelen sesimin gürültüsü onu olduğu yerde durduruyor. "Harper, dur!"

Kollarını kavuşturmuş bana dönüyor.

"Tamam, beni yakaladın, ilk çemberi geçtim. Sen kazandın, hokkabazlık yapacağım, ne istersen yapacağım, sadece çekip gitmeyi bırak ve benimle konuş."

Bana bakıyor, ağzı bir açılıp bir kapanıyor. "Konuş benimle," diye daha nazıkçe ısrar ediyorum.

"Bak, bu hafta dünyada cehennem gibiydi ve yeterince şey yaşadığını biliyorum. Sadece... yakınlaştığımızı hissettim ve sen beni öylece dışladın. Çok kolay, *çok* kolay. Bana sırtını döndün. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum ama kendimi bok gibi hissettim." Başını eğiyor, gözleri üzerimde geziniyor. "Eğer bu kadar kolay harcanabilirsem, artık seninle *oynamamam* gerektiğini düşünüyorum."

"Eğer istediğin buysa, muhtemelen en iyisi budur." Bu benim cümlem. Bunu yarım düzine kez söylediğime eminim ve şimdiye kadar bunun için kendimden hiç tam olarak nefret etmedim. Bunu umursamadığım için değil, *şimdiye kadar* gerçekten hiçbir kadına bağlanmak istemediğim için söylüyorum.

"Eğer benden dürüstlük istiyorsan, benim istediğim bu *değil*. Lanet olsun sana," gözleri beni tarıyor ve yüzünün düştüğünü görüyorum, "şimdi baştan başlamak zorundayım."

"Ne?" Dudaklarındaki parıltıyı inceleyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Onu özledim. Ağrımdaki artış bunu anlamamı sağlıyor. Ona bu kadar yakın olmak ve ona dokunamamak ayrılıktan çok daha fazla acı veriyor. Ama o yasak, ölümümün anahtarı. Benim için en iyi planları mahvedecek tek kişi o olabilir. Neden ona karşı hissettiklerimden kurtulamıyorum ve bunu merakla açıklayamıyorum? Neden gazyağı ile ıslatılmış ateşe bu kadar yakın duruyorum?

Çünkü ondan hoşlanıyorum ve onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Çünkü onda kendimden çok şey görüyorum. Çünkü onu koruma ihtiyacı hissediyorum. Çünkü şu ana kadar aldığım tattan bile onun içinde olmayı seviyorum. Onu öpmeyi, ona dokunmayı, ismimi inlediğini duymayı seviyorum. Ona aşığım. Hiçbir şey yok.

Ona kızgın olduğumda bile beni rahatsız eden tek bir şey yok. Bu kızla ilgili hiçbir şey beni rahatsız etmiyor. Tam tersi.

"Tanrım, orada durup bana öyle bakmasan olmaz mı!" Başını iki yana sallıyor. "Neredeyse bir hafta oldu," diye mırıldanıyor. "Sana bir çıkış yolu veriyordum. O yüzden kabul et. Git buradan. Ve gelecekte beni görürsen, diğer tarafa dön. Bu olamaz, değil mi? O yüzden ikimizi de öldürmeden önce canavarın kafasını keselim."

Otoparka doğru yürümeye devam ediyor. İçimdeki her şey onun peşinden gitmek için çılgılık atıyor olsa da, onu takip etmek için her türlü eğilimle savaşıyorum. Ona sahip olduğum şekilde sahip olmak arzularımı bastırmak için hiçbir şey yapmadı. İştahım daha da arttı. Derimin altında, damarlarımı dolduruyor, makyajımı değiştiriyor. Bunun, bizim bir şey olmamızı istiyor. Bu nasıl bir şey olabilir? Koçun kızı mı? Bu kariyer intiharı ve benim henüz bir kariyerim bile yok. Ama bacaklarım ona yetişmek için pompalarken göğsümdeki zonklama kazanıyor.

"Harper," elini tuttum.

"Git, Lance. Ciddiyim. Gitmen gerek. Geçen geceyi silmek istedin, değil mi? Silindi."

Sözleri o kadar acıtıyor ki boğazım tıkanıyor. Barbarca bir aptallık yaparak onu omzuma atıyor ve Toyota'sına doğru taşıyorum. Bu hareket beni resmen gelmiş geçmiş en aptal adam yapıyor.

"İndir beni, göt herif!"

"Bir sohbetin ortasındaydık, deyim yerindeyse bir *sevgili kavgası*. Eğer bana görgü kuralları hakkında ders vermek istiyorsan, biraz da kendin görgü kurallarını öğrenmen iyi olabilir."

"İşimiz bitmişti."

"Kamyonunun kilidini

aç." "Ne?"

"Anahtarlar elinde Harper, kilidi aç." "Neden?"

Kıçını tokatladım ve birkaç öğrenciden kaçmak için bir Escalade'nin arkasına saklandım.

Temas anında bağırıyor ve ben de belirgin bir bip sesi duyup sesin geldiği yöne doğru ilerliyorum.

"Bunun gerçek olmasını mı istiyorsun?" Kısık sesle soruyorum, onu otoparka doğru çekerken zihnim yarışıyor.

"Bu zaten gerçek. Bana sorarsanız biraz *fazla* gerçek. Ve bu, kıçım havadayken yapmak istediğim bir konuşma değil."

"Eğer bu şeyi yaparsak, kafalar yukarı, kıçın *sık sık* havada olacak."

Sürücü kapısını açtım ve onu direksiyona oturttum. Gözlerini aşağıda tutuyor. "Deniyorum Prescott. Benden yapmamı istediğin şeyi yapmak için gerçekten çok uğraşıyorum."

"Peki bunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Kaybol, senin dünyanda var olma. İçinde bulunduğun bu dünyayı belki de senden daha iyi biliyorum çünkü onun dışını göremiyorsun. Ve aylarca onun dışında hiçbir şey göremiyorsun. Anlıyorum. Ben de dans hakkında böyle hissediyorum. Ve senin hayranınım, Lance, bu her neyse ondan dolayı değil, gerçek bir yeteneğin olduğu için. Büyümeni izledim. Hedeflerine engel olmak istemiyorum. Açıkçası, ben de senin benimkilere engel olmana izin vermezdim. Ve ikimiz de seçileceğini biliyoruz."

"Bilmiyoruz."

"Sezonun nasıl gittiğine bağlı olarak iyi bir şansın var. Şimdi benden uzaklaşırsan şansın daha da artar."

Haklı olduğunu bildiğim için hayal kırıklığı içinde inliyorum ama bir santim bile kıpırdamıyorum.

"Ne olmasını istiyorsun?"

Uzun bir nefes veriyor ve omuz silkiyor. "İmkansız. Eskisi gibi *kolay* olmasını istiyorum ama artık değil. Birbirimize bağlandığımızı sanıyordum. Seninle olmak hoşuma gidiyordu."

"Ben de," diyorum usulca. "Seni özledim, Harper." Başını sallıyor. "Ben de."

İkimiz de yarattığımız bok fırtınasının etrafında bir yol bulmaya çalışırken sessizlik geçiyor. Ama o kadar yakın ki onun tadını alabiliyorum; yeni bir bağımlılık, iğne elimin altında. Onunlayken nefes alabiliyorum. Onunlayken, numara yok. Tam olarak kim olduğumu ve neyle ilgili olduğumu biliyor. Onu içeri aldım ve bunu isteyerek yaptım, direnmedim. Bunun bir sebebi var. Ondan uzaklaşamayacak kadar çok hoşlanıyorum.

"Belki de bizim sezonumuz yazdı, biliyor musun? Ve şimdi neredeyse bitti." Elini kaldırıyorum ve o da parmaklarını benimkilerin arasına sokuyor.

"Sana yerine koyamayacağım bir şeye mal olmak istemiyorum, Lance." "Ya sen olursan?"

Dudakları aralanıyor ve ben de ciddi olduğumu anlıyorum. Kahretsin, bu kıza aşık oluyorum. "Bunu yapacağız ve sezon bitene kadar saklamamız gerekecek.

Bu sadece topla ilgili bir şey değil. Bu çok daha fazlası." Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani bu sadece *benimle ilgili olsaydı, başka* bir şey olurdu. Koçla yüzleşirdim, aramızdakileri düzeltmeye çalışırdım ama bu sadece benimle ilgili değil. Bu çok daha fazlasıyla ilgili ve sonucun lehimize olmayacağını bile bile bunu şansa bırakamam. Bu sezon benim için hayatımı değiştirecek. Seçilmem *gerekıyor*."

Gözlerini deviriyor. "Her oyuncu yapar."

"Hayır," diye başımı sallıyorum ve bakışlarını yakalıyorum, "bu ciddi bir mesele."

Yutkunuyor. "Senin için Ball'u tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam."

"Kimseye söylemeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

"Yapmazdım ama kız kardeşim zaten biliyor. Ve en iyi arkadaşım. New York'ta yaşıyor ve futbol umurunda bile değil."

"Lanet olsun, Harper."

"Sana güvenmemi mi istiyorsun? Bana güvenmek zorundasın.

Bunlar benim insanlarım. Bana ya da değer verdiğim herhangi birine asla zarar vermezler." "Tamam. Bu kadar."

"Yemin et."

"Sikimi Snapchat'lemek yok."

Gözlerini deviriyor. "O senin kışındı ve-"

Çenesini kavırıyorum ve ağzını ağzımla eziyorum. Geri çekilmeden önce onu öpebildiğim kadar derinden öpüyorum.

"Bu Aralık ayına kadar sana herkesin içinde verebileceğim ilk ve son öpücük. Senin için sorun olur mu?"

"Peki, bu ne anlama geliyor?" Parlıyor ve bu bana tarif edilemez bir şey yapıyor.

"Sezon boyunca seninim, her ne demekse." "Başka kız yok mu?"

"Ciddi misin sen? Seninle zar zor başa çıkabiliyorum."

Sırıttıyor. "Bana taslağın neden bu kadar önemli olduğunu söyle."

Eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. "Bir gün açıklayacağım ama şimdilik bana güvenmen ve bu gizliliğin benimle ilgili olmadığına inanman gerekecek."

"Sana güveniyorum." Tereddüt ediyor ve bu beni geriyor. "Ne?" Saçlarını omzunun arkasına iterek soruyorum.

"Bu kışla ilgili bir şey değil, değil mi?" Gururunun yüz hatlarını ele geçirdiğini görüyorum. Bu kız bir güç.

"Hayır, bu bir göt meselesi değil." "Bana karşı hislerin mi var?"

"Bir günde çok fazla itiraf istiyorsunuz."

"Çok şey bekliyorum. Saygı, terbiye ve arada bir akşam yemeği istiyorum." "Yatakta kahvaltı olmalı."

"Kahvaltı iyi miydi?"

"Daha sonra görüşebilir miyiz? Derse geç kaldım." Eğildim ve gözlerini gözlerime diktim. "Bir daha ortadan kaybolma. Eğer kavga edeceksek, kendimi savunma fırsatına ihtiyacım var."

"Tamam."

"Bana söz
ver." "Söz
veriyorum."

"Bu gece 11'de evime gel. Geldiğinde bana mesaj at, seni gizlice içeri sokarım. Ev arkadaşım evdeyken her zaman top oynayanlar olur, bu yüzden dikkatli olmamız gerekecek."

"K."

Kapısını kapattım ve pencereden bir gülümseme paylaştık, sonra dönüp kampüse doğru yol aldım, istediğim şeye ne kadar kolay teslim olduğumun şaşkınlığı içindeydim. Bu TGU'ya başladığımdan beri yaptığım ilk bencilce şeydi. Harper *benim* için olacak. Buradaki zamanımın geri kalanında istediğim tek şey o, zamanım tükeniyor olsa bile. Ama içten içe daha fazla gerçek olduğunu biliyorum. Bu kızı hiçbir şeyden mahrum edemezdin.

Kesinlikle ona aşık oluyorum.

nineteen

Harper

Eve dönerken heyecanla René'nin numarasını çevirdim. Onunla altıncı sınıftayken dans kampında tanışmıştım ve o zamandan beri ayrılmaz bir ikiliyiz. Zaman ve mekânın önemli olmadığı gerçek bir en iyi arkadaş. Haftalarca ya da aylarca konuşmasak bile aramızdan su sızmaz.

"Ne oldu, Mami? Gösteride üç boş yer kaldı. New York'a gel. Birini alacağını biliyorum.

"Özel olmak istiyor."

Telefonum bip sesi çıkarıyor ve René'nin FaceTime istediğini görüyorum. Cevap veriyorum ve telefonumu ön konsola yerleştiriyorum.

"Bu telefon görüşmesi için bir duyuru değil!"

"Ben sürüyorum," diye kıkırdıyorum, başım dönüyor. Ben bu duyguya 'Lance Etkisi' diyorum.

"Bu haftaki tüm stres boşuna. Fotoğrafın var mı?" "Şimdi oraya gitme."

"Çok mu erken?" "Çok erken."

"Oh, Mami, parlıyorsun. Ju için çok mutluyum. Demek o da toparla oynamayı seviyor?"

"Şirin."

"Dikkatli ol. Eğer çok güzelse, muhtemelen kötü bir çizgisi vardır."

"Şirret olabilir ama bana karşı değil. Bana karşı sabırlı. Ve bence onu seversin."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Onu Noel'de getir." "Deneyeceğim."

"Ju'yu çok özlediğimi biliyorsun. Burası şimdiden çok soğuk. Ju'ya artık Ricky ile birlikte olduğumu söyledim mi?" René'nin konuşmaları her zaman dakikada bir mil ve

Muhtemelen teŖhis edilmemiŖ bir DEHB vakasının sonucu, ama her zaman ayak uydurabiliyorum.

"Evet. Seksi olan o mu?"

"Hayır, o çirkin olan. Sanırım onu seviyorum." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda biraz muhtaç hissediyorum. Ju New York'a ne zaman gelebilir?"

"Sana Noel'den önce söylemiştim." "Ben *yaşamak istiyorum*, Mami."

"İki buçuk yıl mı?" Bir ömür gibi geliyor. "Ailen sana ne yaptığını biliyor mu?"

"Kendimi dansa vermeden önce bir diploma almamı istiyorlar."

"Tanıdığım en iyi dansçı sensin. Gençliğini boŖa harcıyorsun. Okul bekleyebilir. Ricky'nin bir turne için seçmelere katıldığını biliyor musun?"
Bana kim olduğunu söylemiyor.

Çünkü benim ortaya çıktığımı sanıyor." "Geleceksin."

"Kimse bana güvenmiyor mu?" "Ben güvenmiyorum. Ama ben seni seviyorum."

"Bana bir iyilik yap, Mami, bana onun üstsüz bir fotoğrafını gönder, böylece Ricky beni kızdırırsa, onu kiskandırabilirim."

"Kesinlikle hayır."

"Bir atışa değerdı."

"Shot."

"İğneler daha iyi."

"Sen delisin."

"Gitmeliyim anne, fırında tavuk var. Sevgiler." "Bu Yahudi seni seviyor."

"Gökkuşakları."

"Gökkuşakları."

twenty

Lance

Koç kapısını çarpıyor ve hepimiz titreşimi hissediyoruz, kafalarımız topluca koridora doğru dönüyor.

Ağustos ayında Teksas cehennem gibi. Bugün iki adam kustu ve bu, bir top oyuncusu olarak geçirdiğim en cehennem gibi antrenmanlardan birini sona erdirdi. "Umarım o kış buna değmiştir, sıkık!" Yates kaskını sahaya fırlattı.

Soyunma odasında herkes aynı fikirde inliyor.

"Ne haltlar karıştırıyor bu?" Orlando sağıma dönüp soruyor, ben de hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi omuz silkiyorum. Orlando odanın diğer tarafında, hepimizin yeni mahvolmuş dizliklerimizi çıkardığımız yerde Yates'e sataşıyor.

"Sen neden bahsediyorsun dostum? Tampona mı ihtiyacın var?"

"Siktir git. Sır ortaya çıktı, pislik!" Yates, suçlayıcı gözlerini birkaçımızın üzerinde gezdirdikten sonra formasını kafasının üzerinden yırtıp atıyor. Korku içime işliyor ve ne olacağını biliyorum.

"Senin derdin ne Yates?"

"Benim sorunum mu? Bu *bizim sorunumuz*. Aptalın teki koçun kızını becerdi ve bunun bedelini hepimiz ödüyoruz."

Odada şaşkın tepkiler dönüyor. "Nereden biliyorsun?"

Yates, "Kulak misafiri oldum," diye söylenirken içimden onu susturma dürtüsüyle savaşıyorum

Kalıcı olarak.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın, dostum. *Bu* yüzden mi bizi bu kadar zorluyor?" Yates gözlerini devirir. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Odanın her yerinden sesler geliyor.

"Kim bunu yapacak kadar aptal olabilir ki?" "Adı ne Parker?"

"Harper," diye düzeltiyor içlerinden biri, "o ikinci sınıf öğrencisi." "Çirkin olan mı?"

Orlando bana baktığında bu söz beni öyle geriyor ki, öfkemi gizlemek için elimden gelen tek şey bu. Başımı eğip ellerimi meşgul ederek kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyorum. Bunun iki yolu var ve biri masadan kalkıyor. Bu ikimizin de açığa çıkması demek.

Ben ensemi tutup gözlerimi kapatırken başka bir ses "İyi bir vücudu var," diyor.

Ne halt etmeye başladık, Harper?

Beni yemliyorlar. Ve Harper'a bağlanarak kendimi gönüllü olarak en büyük irade sınavına soktum.

Bu konuşmanın bir parçası olamam, yoksa kendimi kaybederim. Ya da belki de bu durum, değiştiğimi kendime kanıtlamak için ihtiyacım olan şeydir. Mizacıma farklı olduğunu. Bunu yapabilirim. Sadece kontrolde ustalaşmalıyım. Onun için, kendim için, ailem için. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Takımın bir parçası olsam da Harper'a karar vererek kendimi daha da yabancılaştırdım. Kimse bilmemeli. Bu sırrı kimseye vermeyeceğim ve bu ikimizi de korumak için. Bir de işin onun tarafı var. Jersey takipçileri kötü olabiliyor ve eğer oynadığım bu yargılayıcı pisliklerin yarısı kadar acımasızlarsa, işler çok daha kötüye gidebilir. Ona mesaj atma, onu uyarma isteğimle savaşıyorum.

"Bence çok tatlı," diye bir ses geliyor kalabalık alanın bir yerinden. Belki de bana inat onun peşinden gidiyorlardır. Bu korku beni sersemletiyor. Bir yanım bugün verdiğimiz karardan geri adım atmak istiyor. Onu korumak için.

Ne düşünüyordum ki? Bu piçlerin hiçbiri ona dokunmaya, onu incitmeye cesaret edemezdi. Hiçbiri yeterince cesur olamazdı. Eğer öyleyse, Koç'un öfkesi daha da artacaktı.

"Belki onunla işin bittiğinde ben de tadına bakabilirim." Kramponlarımın bağcıklarını çözerken odada kıs kıs gülüşmeler oluyor.

Kararımı burada vereceğim. Harper'la park yerinde değil, burada soyunma odasında, durumumuzun en büyük tehdit olduğu yerde. Ona ve kendime söz verdiğim şeyi yaparak, değer verdiğim herkesi tehlikeden uzak tutacağım. Kararımı verdim, dolabımı kapattım ve duşlara doğru yöneldim. Huyumu biliyorum ve bu da geçecek. Hepsi geçecek.

Etrafımdaki birkaç adam kıs kıs gülerken biri "Arkadaşların anlamazsa eğlence olmaz" diye bağıyor. "Hadi, *takım oyuncusu* ol."

Yumruklarımı sıkarak kulaklıklarıma uzandım. Bir dakika daha böyle devam ederse tüm iyi niyetlerim boka saracak.

"Koç az önce bize saygı hakkında ders vermedi mi?" Troy birkaç dolap aşağıdan hırlıyor. "Bu öğüdü ciddiye alıp çeneni kapatmaya ne dersin?" Bana doğru bakmıyor. Bilemez. Bu duvarlar arasında o bir tanrı olarak görülüyor ve siciline bakılırsa soyunma odasındaki diğer tek rakip. Ve Tanrı konuştuğunda, bu müritler dinler.

Bir müttefike ihtiyacım var ama zıt taraflardayız. Oda arkadaşım ve takımımnda olmasına rağmen, çok fazla konuşmuyoruz veya aynı çevrelerde koşmuyoruz. Onun çevresi çok daha geniş. O kampüste 'adam' olarak görülürken, ben sahadan başka bir yerde görünmemek için elimden geleni yapıyorum. Kiraladığım ev onun değil ve ona hiçbir borcum yok. Ama şu anda, onun müjdesi için minnettarım ve bunu asla gösteremeyeceğim.

twenty-one

Harper

Lance'e bir mesaj atıp bekliyorum. Ev ürkütücü derecede sessiz - kimsenin uyuması için yeterince geç değil. Garaj yolunda bir Honda dururken evde birinin olduğunu varsayıyorum, yoksa Bonnie ve Clyde rutinine gerek kalmazdı.

Buradayım.

Lance: Seni görüyorum. Senin için geliyor. Bu biraz korkutucu.

Lance: Seni almaya geliyor.

Daha kötü.

Lance: Lanet olsun, kadın. Bir dakika içinde orada olacağım.

Daha iyi. Ama metnindeki saldırganlığı hâlâ hissedebiliyorum. Senin üzerinde çalışmamız gerek.

Lance: Seni özlediğimi söyledim mi? Kafamı çarpmış olmalıyım. Harper: Bugün için sıfır puan. Hiçbir şey atamıyorsun.

Lance: Çok ikna edici bir dilim var. Bu kötü bir fikir mi?

Lance: Evet, ama yine de yapmalıyız.

Motoru kapatıp camı indirmeden önce kendi kelimelerimi bana karşı kullanmasına sırtıyorum. Birkaç saniye bekledikten sonra bir ses duyuyorum, tam o sırada küçük bir çocuk kapıdan girip komşu verandaya fırlıyor.

"Anne! Gece verandaya çıkamam!"

"Benimle saygılı bir şekilde konuşana kadar orada duracaksın genç adam," diye cevap verirken küçük çocuk kollarını kavuşturup içeriye bakıyor.

"Bu ev bir hapishane!"
"Yeni bir malzemeye ihtiyacın var," diye geri sesleniyor.
"Hayır, işimi *huzur* içinde yapmama izin verecek *yeni* bir anneye ihtiyacım var." "Oğlum, kendine dikkat et. Süreni uzatacağım. Beş dakika. Düşün
Söylediğiniz şeyleri püskürtmeden önce." "Bu hiç komik değil. Böyle kafiyele konuşuyorsun." "Bence öyle."
"Ne düşündüğün kimin umurunda! *Benim umurumda* değil."
"Üç dakika ekliyorum. Duygularımı incittin."
"Verandadan seni duyamıyorum. Daha yakına gelmelisin."
"Üzgünüm, senin berbat peynirli makarnanı yapıyorum."
"Berbat olduğunu söylemedim." "Evet, dedin."
"Sahip olmaktan bıktığımı söyledim!" "Bu ima edildi."
Küçük çocuk ellerini havaya kaldırır. "Ben sineklerle ilgili bir şey söylemedim!"
Lance bir anda ortaya çıkıp yanındaki yolcu koltuğuna oturduğunda gülerek araba koltuğumda sarsılıyorum.
"Ne yapıyorsun? İçeri gireceğimi sanıyordum?"
"Güven bana, o çocuğun bizi fark etmesini istemezsin," diyor Lance, koltuğa çökerek.
"Bu küçük cipin bir gladyatörü saklamak için yeterli donanıma sahip olduğunu sanmıyorum.
Ve bu çocuk çok komik."
Lance küçük çocuğa bakıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor.
"Adı Dante ve bana küçük kardeşim Trevor'ı hatırlatıyor."
Dante verandadan seslenir.
"Tamam. Özür dilerim anne. Söylediklerim için. İçeri girebilir miyim?" Sesi net bir şekilde duyuluyor. "Ne dedin sen?"
"Bilmiyorum!" "Beş dakika kaldı."
"Tamam. Her neyse. Yastığımı ver. Burada uyuyacağım."
Saniyeler sonra, açık kapıdan bir yastık uçtu.
"Burada uyuyacağım!" Etrafına bakmadan önce tehdit ediyor, gözlerindeki korku tehdidinin boş olduğunu kanıtlıyor. "Uyuyacağım."
"İşte yastığın, 'evin erkeği'." "Bana *iyi* davranman gerekiyor. Ben senin oğlunum!"
"Her iki şekilde de işe yarar, evlat. Senin bir tavır sorunun var."

O konuşmadan önce Lance ve ben kıkırdıyoruz. "Saat on bir. Genelde şimdiye kadar yatmıştır. Normalden çok daha geç kalkıyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yandaki yatak rutinini biliyor musun?" "Ben çok evdeyim."

"Neden?"

"Çünkü..." diye kaşlarını çatıyor.

"Uzun hikâye." "Zamanım var."

Bana dönüyor, saçları nemli. Vücut yıkamasının kokusunu alabiliyorum. Üzerinde bir tişört ve siyah file şort var. Yanına kıvrılıp o kokuyu içime çekme düşüncesi ağzımı sulandırıyor.

"Kısa bir süre önce kamyonetimi kaybettim." "Kaybettin mi?"

"Sattım."

"Neden?"

"Mecburdum."

"Detaylandır."

"Hayır. Bu gece olmaz. Şu anda düşünmek istediğim bir şey değil, tamam mı? Bu konuyu açtığımı unut." Bu konuda konuşmak istiyor. İçten içe onu yiyip bitirdiğini söyleyebilirim ama başımı sallıyorum.

"İçeri girebilirsiniz," diye sesleniyor kadın Dante içeride kaybolmadan önce. "Çocuğunu sık sık verandaya çıkarıyor, ha?"

Lance sırtıyor. "Adı Clarissa. Ve evet, yaşlı evli bir çift gibi kavga ediyorlar. Dürüst olmak gerekirse, bana da biraz onun yaşındaykenki halimi hatırlatıyor. Çok eğlenceli. Hadi," ben onu daha fazla dürtmeden elimi tutuyor, "Sanırım iyiyiz."

"Ee, evde kim var?" İki katlı eski evin verandasına yaklaşırken soruyorum.

"Sadece Theo."

O sırada bodrumdan gelen bir gitar sesi duyuyorum. "Vay canına, gerçekten çok iyi."

"Evet ve gecenin çoğunda orada olacak."

"Hmm. Ya Troy?"

"Çoğu gece yok. Sanırım mezarlıkta çalışıyor." Bana döndü. "Bekle, Troy'un burada yaşadığını nereden biliyorsun?"

"Geçen gece beni kapı dışarı ettiğinde beni gördü," diyorum sesimde bir gerginlikle.

"Ve sen bana *şimdi* mi söylüyorsun? Tartışmamızın asıl noktasını kaçırdın mı?" Sesi çok daha tehlikeli bir ton taşıyor.

"Rüzgâra karşı üç yaprak gibiydi ya da düşüncelere dalmıştı. Bana doğru bakmadı bile. Otomatik pilottaymış gibi sadece "Hey" dedi. Mutfak masasındaydı ve pencereden dışarı bakıyordu. Ona cevap vermedim. Başka bir gezegendeydi."

Lance beni merdivenlerden yukarı çıkarırken memnun görünüyor, gitarın sesi evin içinde süzülüyor. "Vay canına, inanılmaz biri. Adının Theo olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, Grand Band'de çalışıyor." "Ne çalışıyor?"

"Bilmiyorum, pek konuşmuyoruz." Lance beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve yatak odasının kapısını kapatıp beni arkasına hapsediyor. "Seni ben kovmadım," diyor, erkeksi kokusu burnuma doluyor.

"Beni kışımın üstüne attı," ellerimi arkamda kenetledim. "Beni çöp gibi fırlattı." Lance eğildi, böylece göz hizasındaydık.

"Gerçekten bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Sanırım diliniz ve özür dilemeniz hakkında bir şeyler söylemişsiniz."

Gözleri karardı. "Özür dilemekten bahsetmedim."

Eğiliyor, parmağıyla tişörtümün eteğini hafifçe kaldırıyor ve tembelce karnımda gezdiriyor.

"Özür dilemelisin."

"Özür diledim."

"Bunu tekrar yapmalısın."

Derin kıkırdaması tüylerimi diken diken ederken, parmağı sütyenimin altından geçmeden önce göğüslerimin arasında geziniyor. "Bu gece biraz talepkârız, değil mi *Mami*?"

"Belki."

"Pekala, onları dinleyelim." "Neyi dinleyelim?"

"Diğer talepleriniz."

"Henüz bilmiyorum. Bu işte yeniyim."

"Eminim sana geleceklerdir."

Nefes nefese, dokunuşuna doğru eğildim ve bir adım daha atıp ereksiyonunu içime bastırdığında ödüllendirildim. "Seni buna alıştırmalıyız."

Bu adamla birlikte olmak beni daha cesur yapıyor. Tanıştığımız günden beri böyle.

"O zaman önce dilini alacağım."

twenty-two

Lance

Kalçasının derisini okşuyorum, Theo'nun son konserini dinlerken kollarım ona sarılıyor. Santana ve Jimi Hendrix'in bir saatlik bir karışımıydı. "Bir gruba falan katılmalı."

"Sana söyledim, o bando takımında."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Bana bakıyor, yanakları kızarıırken gözleri merakla doluyor. "Bu sefer farklı bir şey yaptın."

"Sana yapmak istediğim bir sürü farklı şey var."

Sıkı küçük bedenini yüzüstü yatacak şekilde çeviriyor, çarşafı hareket ettirerek ortaya çıkardığım kıcının muhteşem görüntüsü dışında tüm eşyaları saklı. Gece sohbetlerimizi seviyorum. Bu hafta her gece onu odama gizlice sokuyorum. Küçük bir alana sıkışmış olsak da, kendimizi eğlendirmeyi başardık. Bazen aç bakışlarımız bizi ele geçirene kadar ders çalışıyoruz. Diğer geceler yemek sipariş ediyoruz, yastık yığınları arasında Çin yemeği paylaşıyoruz. Bu ikimiz için de en hafif tabiriyle bir kaçış. Bu odada, sadece... olmakta özgürüz.

"Babanla aranda ne olduğunu bana anlatacak mısın?" Yüzünü buruşturuyor. "Hâlâ size karşı sert mi davranıyor?"

"Her lanet antrenmanda. Sanki bize bunu ödetmek için fırsat kolluyor. Dünya cehenneme döndü."

"Çok özür dilerim."

Çenesine vuruyorum. "Anlat bana."

"Çok bağırdı. Her zamankinden daha fazla. Oldukça korkutucuydu. Sonra bunun için özür diledi, bu da bana ne kadar incindiğini gösterdi. Ona bunu görmemesi gerektiğini söyledim ama önemli değildi. Annem bunu benim için hiç kolaylaştırmadı. İkisi de ilk patlamadan sonra birkaç gün sessiz kaldılar ki bu en kötüsüydü. Annem her geçen gün biraz daha kendine geliyor ama babam,

Kendini sezona kaptırdı. Son birkaç gündür onunla konuşmaya, böyle bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyorum ki bu kendi ayağıma kurşun sıkmak gibi bir şey. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum."

"Harper, yapamam-"

"Biliyorum," diyor usulca. "Sadece, eğer öğrenirse bana bir daha asla güvenmeyebilir. Biz çok yakınız. Ona karşı hep dürüst oldum. Bu benim suçum. Bununla başa çıkacağım. Olanlar yüzünden bana karşı çok korumacı."

"Bana ne olduğunu anlat." "O adamla mı?"

Başımı salladım.

Yutkunuyor, gözlerini yere diyor. "On dört yaşındaydım. Benden gerçekten hoşlandığını söyledi ve gizlice onu görmeye gitmem için beni ikna etti. Üçüncü sınıftan beri bana aşıktı. Ona inanmayı çok istemiştim. Onunla birlikte olmak... bana kendimi... yüksek hissettiriyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet. İstiyorum."

"Bana baskı yaptı, tatlı dille ikna etti ama beni *zorlamadı*. Öyle bir şey değildi. İstekliydim ama yine de bunun doğru olmadığını biliyordum. Hazır olmadığını biliyordum. Her neyse," yere bakıyor, çarşafın üzerinde var olmayan tüyleri topluyor, "sadece saniyeler sürdü, ama acı verici ve korkunçtu. Ama en kötü kısmı bu değildi. Arkadaşlarına göstermek için kaydetmiş."

"Tanrım, Harper."

"Evet, ama asıl utanması gereken o, o bir dakika adamı."

"Şaka yapma."

Parmaklarını göğsümde gezdiriyor, o anın içinde kayboluyor. "İnan bana, asla komik olmayacak."

"Koçun neden bizi öldürmeye hazır olduğuna şaşmamalı. Bu benim çocuğumun başına gelseydi, kafayı yerdim."

"Bu haber okulda yayıldı. Kız kardeşim aylarca benimle konuşmadı. Ondan sonra tüm hayatım altüst oldu. Tamamen kontrolden çıkmıştım ve ağlamadan duramıyordum. Ailem saçlarını yoldu. Terapiye gitmek zorunda kaldım. Kötü, çok kötü zamanlardı."

"Evet, ama bu konuda çok rahat konuşuyorsun."

Kaşlarını çattı. "Biliyorum, sadece... Sanırım başınıza gelebilecek en kötü şeyi yaşadığınızda, bu sizi biraz değiştiriyor. Diğer insanlar için hissediyorum, onlar için *gerçekten* hissediyorum, empati kurabiliyorum, ama bu

olay beni daha sert yaptı, bilmiyorum... incitmesi daha mı zor? Daha az çürük."

Onu kaldırıp göğsüme yatırıyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Başına gelenler için üzgünüm," diye fısıldıyorum şakağına.

"Bu sadece bir hataydı, anlıyor musun? Yaşayabileceğim ve ders çıkarabileceğim bir şeydi ama babam modern teknolojinin bunu imkânsız hale getirdiğini söyledi. En azından onun görüşü bu. İşte bu yüzden sana yaptığım şey beni lanet bir aptal yapıyor."

"Bu farklı, kışımın fotoğrafını çekmek istememiştin." "Farklı ama yine de suçluyum."

"Bırak gitsin," çenemle onu dürtüyorum, "Söz verdim."

"Söz mü?"

"Yemin et."

"Teşekkür ederim."

Elimi kaldırıyor ve avucuma karşı bizimkini ölçüyor, ben de parmaklarımızı birleştiriyorum. "O zamandan beri babam bu konuda beni bir şahin gibi izliyor. Bir daha asla böyle incindiğimi görmek istemiyor."

"Anlaşılabilir."

Bana gülümsüyor. "Ve o zamandan beri, erkeklere karşı tetiği çekmekten korkuyorum. Ta ki sana kadar. Bu yüzden bundan vazgeçmekte tereddüt ettim ama vazgeçmem gerektiğini biliyordum. İkimizin de buna ihtiyacı vardı."

"Bu ortak bir karardır."

"Biliyorum. Ve bilmelisin ki sen gerçekten güvendiğim ilk erkeksin. Ve biliyorum," diyor çenesini göğsüme dayayarak usulca. "Sadece bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Bu şekilde değil."

"Yapmayacağım."

Gülümsüyor. "*Bildiğimi* söyledim." "Nasıl?"

Omuz silkiyor. "Seninle her şey farklı. Senden korkmuyorum, her ne kadar huysuz bir mamut kafalı olsan da."

"Güzel."

twenty-three

Lance

Sürprizlerden nefret ederim. Bana endişe verirler. Zor durumda kalmak benim korkularımdan biri. Her zaman donup kalırım, kendimi aptal durumuna düşürürüm ya da öfkelenirim. Bu yüzden kız arkadaşım doğum günümü planlayıp planlayamayacağını sorduğunda tereddüt ettim ama ona izin verdim. Arabayı sürerken ona baktım, dizlerim zıplıyordu. Son bir buçuk aydır her şey yolunda gidiyordu. Sezon başladığında, her galibiyet için zorlu bir kazanç oldu. Koç hiç rahat bırakmadı ve hepimiz gizli ilişkimin bedelini ödüyoruz. Ona olan kızgınlığım artıyor ama Harper'ı bunun dışında tutuyorum.

Spor salonuna gittiğimiz gün sayısını bire indirdik ve o günü ve bir maç için şehir dışında olmadığım her günü değerlendiriyoruz. Spor salonundayken onun dansını izlemek için her zaman hevesliyim ve boks yaparken her zaman ayaklarımın dibinde, bir gece önce sporla ilgili öğrendiği YouTube tavsiyelerini hızlıca işaret ediyor. Pek faydası olmasa da ona şaka yapıyorum. Bir düzene girdik. Sadece fiziksel olarak değil, birbirimizi öğrenmek için sonsuz saatler harcadıkça aramızdaki bağ büyüyor. Birlikte kaldıkça, doğru kararı verdiğimizize daha çok ikna oluyorum. Birbirimizi keşfetmek için harcadığımız onca zamana rağmen beni hiç yormuyor, ona olan ihtiyacım artıyor.

"En azından bana bir ipucu ver."

Harper otoyoldan çıkar ve başını sallar. "Doğum günün mü, değil mi?"

"Evet."

"Bu gece bir şeyler planlamama izin vermeyi kabul ettin mi, etmedin mi?" "Ettim."

"İşte cevabın."

"Kahretsin, çok inatçısın." Elini vitesin üzerinde durduğu yerden çekiyorum ve arkasından öpüyorum. "Senden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok. *Çıplak*."

"Büyüleyici, ama hala bir ipucu alamıyorsun."

Uzun bir yolculuk bekliyordum, koltuğumda arkama yaslandım, bir haftalık cehennem gibi antrenmandan sonra vücudum ağrıyordu. Yine de kendimi iyi hissediyorum, gevşemiş hissediyorum, koç bizi her zamankinden daha fazla çalıştırıyor olsa da, kendimle ve yeteneklerimle daha uyumlu hissediyorum.

"Rahatlayacaktır."

"Ben iyiyim. Sadece ne kadar iyi hissettiğimi düşünüyordum." "Öyle mi?"

"Evet." Elinin arkasını tekrar öpüyorum. "Sen..." "Ben ne miyim?"

"Anlaşmamız senin için uygun mu?"

Direksiyondan bana bakıyor. "İyi, neden?"

"Umarım bu durumda olmasaydık her şeyin farklı olacağını biliyorsundur."

"Seviyorum. Şu haline bak, ne kadar da anlayışlısın." "Deniyorum."

Bir kilometrelik rahat bir sessizlik geçiyor ve o konuştuğunda, tam olarak ne olacağını biliyorum.

"Lance?"

"Öyle mi?"

"Size bir soru sorabilir miyim?" Bana bir bakış daha atıyor.

Başımı salladım. Gözlerindeki soruyu birden fazla kez gördüm.

"Eldivenlerini taktığında ne olduğunu anlat."

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum. Bundan kimseye bahsetmedim. Anneme bile ve o benim en yakın arkadaşım.

"En gerçek benliğim haline geliyorum." Gerçek bu, ama aradığı açıklamanın bu olmadığını görebiliyorum, bu yüzden açıklamak için elimden geleni yapıyorum.

"Dans ettiğinizde... farkında olsanız da olmasanız da, kendinizin en dürüst versiyonu olursunuz."

Sessiz kalır ama başını sallar.

"Dansınız güzel çünkü hiçbir şeyi saklamaya çalışmıyorsunuz, her şeyi ortaya çıkarıyorsunuz. Cinselliğinizi, susuzluğunuzu, motivasyonunuzu, açlığınızı. Beni sana en çok çeken şey bu. Bu tür bir dürüstlüğü her zaman kalın makyaj ve push-up sütyene tercih ederim. Boks yaparken böyle hissediyorum."

"Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama eğer gerçek benliğiniz buysa, gerçekten bu kadar... kızgın mısınız?"

"Hayır. Bu benim içimi dökmem. Bir nevi dürtülerimi kovuyorum. Patlamaya meyilli bir yanım var. Her zaman biraz boktan biri oldum. Küçükken başladı ama on iki yaşındayken daha da kötüleşti. Babam bana bir çanta aldı ve onu nasıl yönlendireceğimi öğretti. Hemen aşık oldum."

"Neden durdun?"

İşte burada işler karışıyor. Dürüstlüğüm onu korkutup kaçırabilir.

"Lisedeyken kendimi kaybettim ve bir çocuğu hastanelik ettim. Ortaokuldan beri benimle uğraşan aynı puştı. Küçük kardeşimi becerdiğini duydum ve kendimi kaybettim, çok ileri gittim ve yol boyunca her şeyi ona ödettim. Hayatımda en çok utandığım şey bu. O kavga yüzünden JV sezonumun son altı maçında yedek kaldım. Topun daha güvenli bir çıkış yolu olduğuna karar verdim ve bu yazı kadar eldivenleri bıraktım."

"Adam iyi miydi?"

"Burnu ve bir kaburgası kırıldı ama evet, iyileşti."

"Tanrım, Lance."

Gözlerimi kapatarak bir nefes verdim. "En son o zaman böyle bir şey yapmıştım. Ve bu yüzden çoğunlukla kendime kalıyorum."

"Birine zarar vermekten mi korkuyorsun?"

"Artık o kadar da değil. Bu noktada beni her şeyden çok tetikleyen şey sinirsel enerji. Bu da üzerimdeki baskıdan kaynaklanıyor. Tanrım, bunu sana söylediğime inanmıyorum."

"Öyle olduğuna sevindim." İpeksi sesi rahatlatıcı ve kenetlenmiş ellerimizi tutup benim onunkine yaptığım gibi o da benimkinin arkasını öpüyor. "Seni tanımak istiyorum. Her şeyden çok. Tamam mı? Bana böyle bir şeyi, özellikle de gerçeği söylemekten utanma. Anlaştık mı?"

Başımı salladım.

"Peki, topla boks arasındaki aşkınız nasıl?"

"Topu seviyorum. Tıpkı geniş bir alıcı gibi topu çalmayı seviyorum, bu doğal bir yükseliş. Hızı, enerjiyi, koşturmayı, kaosun içinde kaybolmayı seviyorum. Boks... sadece benim. İşin bu kısmını seviyorum. Ve eldiveni giydiğim an, sanki... izin gibi. Bunu çok özledim. Beni salona geri döndüren de bu oldu."

Mükemmel bir anlayışla başını sallıyor. "Anladım."

"Sanırım bunu yapabilecek tanıdığım tek kadın sensin. Kendini nasıl bıraktığını görüyorum Harper ve bu çok güzel. *Sen çok güzelsin.*"

Bir depoya benzeyen bir yerin önündeki çakıllı otoparka giriyor ve Toyota'sını park ediyor. Şaşkın şaşkın etrafıma bakıyorum ve o da sulu gözlerle bana dönüyor.

"Çok mu abarttım? Seni korkuttum mu?"

"Tanrım, bana ne söyledin? Hayır. *Kesinlikle* hayır. Küçümseyici görünmeye çalışmadan, seninle gurur duyuyorum." Emniyet kemerini çözüyor ve ben daha kapımı açmadan yanıma tırmanıp üzerime çıkıyor ve beni ölesiye öpüyor. Çekildiğinde gözleri hâlâ parlıyordu.

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Söylemek," öpücük, "ne demek istiyorsun," öpücük, öpücük, "ve söylediğin şeyi kastediyorsun."

"*Tamam*," diye kıkırdıyorum o beni sevgi yağmuruna tutarken. "Ben ciddiylim."

"Hangi kısmın seni bu kadar minnettar ettiğini söylemek ister misin?" Sırıttıyorum. "Tekrar etmekten mutluluk duyarım."

"Hayır. Tekrarlanamaz."

"Yazık."

Beni tekrar öpüyor ve sonra başıyla binaya doğru işaret ediyor. "Hadi gel. İçeri girelim."

"Daha iyi bir fikrim var. Çok yorgunum. Planladığın şeyi yapmak yerine eve gitmeye ne dersin, böylece enerjimin geri kalanını sana *harcayabilirim*."

Kaşlarını çatıyor ve sonra eğilip boynunun narin etini öptüğümde inliyor. "Neden seninle bu yıl tanışmak zorundaydım? Neden geçen yıl değil? Okul bitmek üzere-"

Onu bir öpücükle susturuyorum. Geri çektiğimde gülümsüyordu. "Söz veriyorum buna bayılacaksın."

"Bana *bunun* ne olduğunu söyleyecek misin?" Tabela ya da kayan yazı arıyorum ama bir şey bulamıyorum.

Yüzü aydınlanıyor. Hiç bu kadar güzel görünmemişti. "Bu bir tartı. USA Boxing'e zaten kayıtlısın. Antrenörünle tanışmak için buradasın."

Başımı sallıyorum, utancımдан öfkem kabarıyor. "Eğitmen tutacak param yok. Bunu sana söylemiştim." Onu kucağımdan indirmek için dürtüyorum. "Hadi gidelim."

"O kadar çabuk değil. Bahar döneminin sonuna kadar ödemesi var. Haftada sadece iki üç saatlik seans."

"Ne oluyor, Harper?" Arabadan inerek onu yanıma aldım ve ayaklarının üzerine bıraktım. Sakinleşmek ve doğru kelimeleri bulmak için kendime birkaç saniye verdim. Narin yüzünü ve incinmiş ifadesini tararken, hediyesini mahvettiğim için kendime kızıyorum. "Güzel bir düşünce, cömertçe, gerçekten, ama kabul edemem. Çok fazla."

"Değil, sizi temin ederim. Para konusunda iyiyimdir, unuttun mu? Cimri ninem sayesinde zaten varlıklı bir kadımsın. Ayrıca, eğer bu konuda bu kadar kararlıysan, ilk büyük dövüşünü kazandığında bana geri ödeyebilirsin. O zamana kadar bunu doğum günü hediyesi olarak kabul et."

"Üzgünüm ama yapamam."

Çenemi avuçlayarak yüzümü kendine doğru çekti. "Lance, dinle, bana boks hakkında ne hissettiğini söyleyerek bu sürprizi benim için tatlandırırdın. Bunu düşündüğünden çok daha fazla *istiyorsun*. Bunu görmek çok kolay. Buna ihtiyacın var. Bunu *hak* ediyorsun. Bunu kendine ve yeteneğine borçlusun."

"Beni sadece bir çantaya vururken gördünüz."

"İçimde bir his var ve bu iyi bir his. Bu işte başarılı olacağını biliyorum."

"Harper, top, okul ve boks arasında hokkabazlık yapamam. Tekrar söylüyorum, minnettarım ama bu çok fazla."

"Hayır, değil." Otoparkta soğuk bir rüzgâr esiyor ve Harper titriyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Üzerinizdeki baskıyı daha da artırmak istemem ama ya..."

Dudak parlatıcısından bir tutam saç kurtardığımda, gözlerim onunkilere odaklanmışken, sözünü kesiyor. "Ya ne olursa?"

"Ya *futbol* senin eğlencense?"

"Sezonun o kadar kötü gittiğini mi düşünüyorsun?" Şaka yapıyorum ama o ciddi. Onu hiç görmediğim kadar ciddi.

"Haksız değilim. Bu işte iyisin. Doğru antrenörle olağanüstü bir boksör olacaksın. Ve bu adam, Tony, doğru kişi olabilir. Onunla konuştum ve senin top programına göre çalışmaya istekli. Tüm zaman boyunca seninle olacağım. Seni götürüp getireceğim ve bu işi *birlikte yapacağız*."

"Sıkılacaksın."

"Sevmeyeceğim. Bayılacağım. Her dakikasını, çünkü o ringde parlayacaksın. İçten içe heyecanlı olduğunu bileceğim, şu anki piç suratınla bile, tıpkı şu an bildiğim gibi."

Arkasındaki binaya bakarak başımı sallıyorum, adrenalin zaten pompalanıyor. O haklı. Bunu istiyorum.

"Lance, bana bak."

Ben bakıyorum. O bana bakarken ben de ona bakıyorum ve rüzgâr sarı saçlarını omuzlarından kaldırarak yön değiştiriyor.

"Eğer bunun için çalıştıysanız, bu fırsatı nasıl elde ettiğiniz kimin umurunda. Gururu bir kenara bırak, al işte. Lütfen, *kabul et*."

Elimle ağzımı kapatıp çenemde gezdiriyorum, o da gözlerime hükmederek elini çekiyor.

"Ya bu an, *tam burada*, hayatınızı değiştiren an ise?"

Bu sözleri iliklerime kadar hissediyorum, hiçbir kadının ulaşamadığı kadar içime işliyor. İşte o zaman onunla derin bir ilişki içinde olduğumu anlıyorum. Bana bakışı güven, inanç ve dürüst olursam, daha çok beklenti. Ama bunu istiyorum ve bunu ondan istiyorum.

Gözleri dans ediyor, beni etkilediğini ve evet demenin eşiğinde olduğumu biliyor. "Kahretsin, kadın, sen çok..."

"Ne olmuş yani?" Yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle soruyor.

"İnanılmaz," diye fısıldıyorum, onu kendime çekip dudaklarına yapışmadan önce. "Çileden çıkarıcı," diye mırıldanıyorum, gömleğimi elleriyle kavrarken boynunu içime çekiyorum, "ve bu gece adımı haykırmanı duymak için sabırsızlanıyorum. Hepsini. Lanet olsun. Gece. Uzun."

"Senin için bir pastam var ama bu *benim* için çok daha iyi." "O pastaya geleceğiz." Göz kırpyorum. "Araya sıkıştırırız."

"Ucube."

"Ben de sana." Kendime engel olamıyorum. İkimiz de yerden bir ayak yüksekte, istekli ve muhtaç bir şekilde süzülene kadar onu tekrar tekrar öpüyorum. Geri çekildiğimde gözleri birkaç saniye kapalı kalıyor ve bu ihtiyacım olan tek onay. O bu riske değer.

Yüzünü avuçlarım. "Teşekkür ederim, Priss. Bu uzun zamandır birinin benim için yaptığı en güzel şey."

Bana gülümsüyor. "Hazır mısın, Şampiyon?"

"Evet. Hadi yapalım şu işi."

Saatler sonra, yarısı yenmiş bir pasta komodininin üzerinde dururken, terli bir yığın halinde birlikte nefes nefese ayrıldık. Alt katta o kadar çok gürültü var ki, bu gece herkes için serbestti. Avucumu kolunda gezdirirken birbirimize bakacak şekilde yan yatıyoruz.

"Mutlu yıllar."

"Uzun zamandır geçirdiğim en iyi doğum günü, teşekkür ederim." Şakağından öperim. "Eve gelirken çok sessizdin. Ne düşündün?"

"Yaptığın şey karşısında hâlâ biraz şok olmuş durumdayım."

"Başlamak için sadece fiziksel olarak hazırsın. Ağır siklet için uygun olduğunu ve sezondan sonra kilo alabileceğini söyledi."

"On sekiz yaşımdan beri dövüşmedim."

"Demek paslanmışsın. Tekrar başlayacaksın. Tony bir ay içinde antrenmanlara başlayacağını söyledi," diye ekliyor, sanki ben orada değilmişim de gerçeküstü bir durumla karşı karşıyaymışım gibi. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Şu anda diğer koçumdan çok daha fazla."

Kaşlarını çatıyor. "Biliyorum."

"O eski bir ağır siklet. Bağlantıları var. Bu gerçek bir şey olabilir."

"Bence bildiklerinizle onu şaşkına çevirdiniz."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tek başıma antrenman yaparken edindiğim pek çok kötü alışkanlığı düzeltmek zorunda kalacağını söyledi."

"Sende bu iş var." Şimdi fısıldaşıyoruz ve konuştukça birbirimize daha da yaklaşıyoruz. Sanki fiziksel olarak ayrılamıyoruz. Kafam onunla dolu. Mesafemi korumakta zorlanıyorum ve ona daha yeni sahip oldum. Yeterince yaklaşmıyorum.

"Bunu yapabileceğime gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

"Hiç şüphesiz. Sen şimdiye kadar yaptığım en iyi yatırımsın."

"O zaman işi ben yapacağım. Haklı olduğunu kanıtlayacağım."

"Biliyorum."

Onu kendime çekerek yatağa daha da gömülüyorum. "Ne istiyorsun?"

"Sana söyledim, dans etmek istiyorum. Küçük bir kızken ailemin bodrumunda tekrar tekrar video izlediğimden beri tek istediğim buydu. Şimdi de tek istediğim bu."

"Peki ya sonra?"

"O golün ötesinde bir şey yok. Hiçbir şey. Sadece o noktaya ulaşmakta iyiyim. Bunu gerçekleştirmek."

"Anlıyorum. Yıllardır tek odaklandığım şey askere alınmaktı."

"Bana bunun neden bu kadar önemli olduğunu söyleyecek misin? NFL'de oynamaktan daha fazlası olduğunu söylemiştin."

"Öyle."

"Anlat bana."

Stresli bir nefes veriyorum. "Çiftliğimizin başı dertte. Son açık artırmada sığırlarımız için en düşük doları aldık çünkü babam alacak kadar çaresizdi ve akbabalar etrafımızda dönüyordu. Kuraklık yaz boyunca karşılayamayacağımız birkaç sığırı elimizden aldı ve bu noktada genel giderlerimiz bizi canlı canlı yiyor. Bu gidişle en fazla bir yılımız var ve bu da çok cömertçe."

"Çok özür dilerim."

"Daha pek çok şey var ama işin özü bu. Bir imza primi bizi kurtarabilir ve bir süre daha nakit sıkıntısı çekmemizi önleyebilir."

"Bu yüzden mi kamyonunu satmak zorunda kaldın?"

"Ya bu olacaktı ya da okulu bırakacaktım. Ailem ev kirasını karşılayamıyor ve ben de bir işe giremiyorum çünkü oynamadığım her boş dakikayı çiftlikte geçirmek zorundayım."

"Maliyetleri düşürmenin bir yolu var mı? Bu tür şeylerde gerçekten iyi olduğumu biliyorsun. Belki bir ara seninle çiftliğe gelip yardım etmeye çalışabilirim."

Ona bakıyorum. "Bunu yapar mıydın?"

"Pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum." Sanki az önce postumuzu kurtarmayı teklif etmemiş gibi omuz silkiyor. "Ama evet, tabii ki senin için yaparım."

"Bunu düşüneceğim ve babamla konuşacağım, teşekkürler." "Her zaman."

Ayağa kalkmak için hamle yaptı, ben de itirazımı dile getirdim. "Kal." "Kalamam."

Kıyafetlerini topladıktan sonra sütyenini bağladı ve sanki gitmek istediği son şeymiş gibi bana baktı. "Babam gece geç saatlere kadar ders çalışmamdan ve evden uzakta geçirdiğim onca zamandan şüphelenmeye başladı bile. Ve son zamanlarda eve geç gelmeye başladım. Burada gerçekten ders çalışıyor olmamız iyi bir şey ve notlarım da bunu yansıtıyor, yoksa onun radarına daha çok girerdim." Elbisesini kalçalarının üzerinden çekiştirirken inliyorum.

"Ama bugün benim doğum günüm."

"Bu kartı oynayacak mısın, ha?" Komodinimin üzerindeki futbol topu şeklindeki saate bakıyor. "Sana on dakika daha veriyorum. "On dakika daha veriyorum."

zevk mi?"

Ona bir parmağımı kıvırıyorum, o da sinirlenmiş gibi yaparak yanıma geliyor. Elbisesini çekiştirmeye başladım.

"Lance, daha yeni giyindim."

"Tamam, külotunu alacağım."

"Ve sen *benim* doyumsuz *olduğumu* söylüyorsun." Yatağın kenarında külotunu indiriyor ve benim hazır olda beklediğim yerde üzerime çıkıyor.

"Sadece küçük bir gezinti," diye homurdanıyorum, çıplak amcığı kaygan ve hazır bir şekilde aletim boyunca kayarken.

"Mmmm," diye inliyor, son seferimizden beri zaten ıslak. Prezervatif almak için uzanıyorum ve kutunun boş olduğunu fark ediyorum. "Kahretsin, planlar değişti." Onu yüzüme doğru kaldırmak için hamle yapıyorum ama beni durduruyor.

"Bekle," diyor, dudağını ısırtıyor, bir fikrin içinde kaybolmuş. "Temiz olduğumu biliyoruz. Ben de senin güvende olduğumu biliyorum. Bir kez bile prezervatifsiz seks yapmadık. Ya biz... Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye mırıldanıyor, tepkimi ölçüyor. "Sana binmeme ne dersin..." kaşları havaya kalktı, "çıplak doğum günü."

Başımı sallamaya başladım bile. "Siktir, evet, lütfen." "Sadece biz varız, değil mi?"

Başka kimse yok."

Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum. "Başka kimseyi istemiyorum, Harper. Hiç kimse. Buna şimdiye kadar inanmış olman gerekirdi."

"Yessss." Kalçalarını döndürüyor, beni öpmeden önce çoktan bu hissin içinde kaybolmuştu. Başını tutuyorum, dilindeki kek tadını yalarken demek istediğimi tekrarlamak için onu geri öpüyorum. Bu öpüşmenin ortasında bir yerde, yavaşça kaya gibi sertleşmiş aletimin üzerine inmeden önce vücutlarımızı hizalıyor. Gerginliği, sıcaklığı, ortasının kayganlığı arzumu aşırı hıza gönderiyor. İnleyerek geri çekiliyorum ve onunla göz göze geliyorum. O zaman ona söylemek istiyorum, bu bir kış ya da bacak meselesi değil, hatta fiziksel bir şey bile değil. Ona olan çekimim her yönden kaynaklanıyor, özellikle de içten. Ama o anda beslediğim onun açlığı, teninden yayılan ateş ve sıcaklık, gözlerindeki şehvet sarhoşu bakış.

"Benim için dans et," diye emrediyorum, tamamen oturması için yukarı itiyorum. Hareket ettiği anda zevkten kör oluyorum.

Kalçalarını ustalıkla çevirirken, sikim içinde dayanılmaz derecede sertleşirken, sürtünme çok fazlayken, "Siktir, yine Harper, bu çok iyi hissettiriyor, *FUCK*," diye bağıriyorum. "Aynen böyle, kahretsin, kahretsin," sözlerim onu teşvik ediyor, melek saçlarının uçları kalçalarımın

tepesine çarpıyor. Bana nasıl da uyuyor,

Mükemmellik. Teninin parıltısını, beni çevreleyen dar amının hissini düşünemiyorum.

"Lance, hissediyorum... Sanırım yapabilirim-" kendi nefesi onu kesiyor ve öne doğru eğilerek sabit bir ritimle kendini sikimin kenarına sürüyor. Başparmağımı yalayarak, o hızını artırırken ben devralıyorum ve klitorisine bastırıyorum. Şaşkın gözleri benimkilere kayarken vücuduyla uyum içinde etrafımda nabız gibi atıyor. O bir keşfin ortasındaydı ve ben ona ağzım açık ve şaşkın bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar onun hissine kapılmıştım. Tutunarak sonunda kontrolü ele alıyorum ve onun hareketine doğru itiyorum, o yukarıda asılı dururken nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"*Bana* uyuyorsun, bu amcık *bana* uyuyor, *sadece bana*." Sahiplenme, sınırdaki bir saplantı, şu anda onu tamamen sahiplenmemek için yapabileceğim tek şey bu. Altına giriyorum ve ikimiz de birbirimize sesleniyoruz. Şehvet dolu gözleri, ben onu doldurmadan sadece birkaç saniye önce orgazm olurken parlıyor.

Oturma odasındaki toplu kargaşa nedeniyle onu kolayca dışarı çıkarabiliyorum. İronik olan şu ki odanın yarısı takım arkadaşlarımla dolu. Troy'un adımı söylediğini duyduğumda merdivenleri yarılamıştım.

"Hey, Lance."

"N'aber?" Az önce onun gittiğini görmüş olma ihtimali tüm vücudumu titretiyor ama adamın üzerindeki hava rahat. "Maçı izliyoruz. Aşağı gelip takılmak ister misin? Üzerinde adın yazan bir biram var."

"Ben iyiyim. Yapacak işlerim var."

Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi beni ölçüyor ve ben de sadece bakıyorum. "Pekala dostum, keyfine bak, ama bunu açık bir davet olarak kabul et."

"Yapacağım."

Troy göz hizamıza gelene kadar merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor.

"Başka bir şey mi var?" Gardımı almış bir şekilde soruyorum.

"Evet." Önce ön kapıya sonra da bana baktı. "Değer mi

Bu mu?"

Kahretsin. Başımı eğdim. Çok dikkatsiz davrandık ve bir parçam sadece sırrın ortaya çıkmasını istiyor. Sevgilimle açık olmak istiyorum. Ben fazla değilim

ama içimden bir ses Harper'ı umursamayacağımı söylüyor. Sorun şu ki, bu gidişle asla bilemeyeceğim.

"Troy, yapamam-" Çenemi ovuşturuyorum, "bu sadece benimle ilgili değil." "Tanrı şahidim olsun, dostum, sırrın güvende."

"Eğer tek kelime edersen, bu benim sonum olur."

"Güvenin bana, önemli şeyler söz konusu olduğunda kendimi kilitlemekten payıma düşeni yaptım. Ama *ikimize de* bir iyilik yap. Bir dahaki gelişinde bana mesaj at ya da haber ver, ben de ortalığın sakın olduğundan emin olayım. İkimizin de dramaya ihtiyacı yok."

"Yapacağım."

Aşağı iniyor, ben de arkasından sesleniyorum. "Troy?"

Arkasını döndü ve bana sırtıttı. "Yemin ederim, benimle güvende.

Bu konuda bana güvenmek zorundasın."

"Teşekkürler, dostum."

"Elbette." Oturma odasında kaybolmadan önce merdivenin kenarına dokunuyor.

twenty-four

Harper

Harper: Bugün iyi şanslar. Bu iş sende.

Lance: Teşekkürler, Priss. Geliyor musun?

Göğsüm onun sevecen terimiyle zonkluyor. Başlangıçta hakaret olarak algıladığım bu kelimeyi artık bir adaş olarak görüyorum. İlk iki maç Rangers için sağlam bir zaferdi. Lance'in son maçta yaptığı top çalma ve otuz yarda kazanması tüm hafta boyunca koridorlarda ve kampüsteki sınıflarda konuşuldu. Oldukça gizli olmasına rağmen, sadece okul tarafından değil, son oyunu için önemli olan kişiler tarafından da izlendiğini biliyorum. Ve hayatımda ilk kez bir erkek arkadaşım var. İki aydan biraz fazla bir süredir görüşüyoruz. Birlikte olmadığımız zamanlarda, ailemin şüphelerini düşük tutmak için aklı başında bir program yapıyorum. Babam yavaş yavaş yola geliyor. Maç günü kahvaltımıza yeniden başladık. Pancake House'da masanın karşısından bana bakıyor.

Bunu kaçırmazdım.

"Kim o?"

"René. Bana okulu bırakıp New York'ta ona katılmamı söylüyordu."

Babamın omuzları geriliyor ve kreplerini hazırlamaya ara veriyor. "Ve sen ona söyledin?"

"İki yıl daha, baba. Bir anlaşma yaptık. Bundan caymayı düşünmüyorum." Kabarık keklerden büyük bir ısırik alıyorum. "Peki, bu gece için ne düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Savunma büyük bir adım attı. Prescott bir canavar. Onu biraz özel takımlarda kullanacağız. Hücumda da birkaç oyuncu kendilerini geliştirdi."

"Prescott iyi," diye başımı salladım başımı kaldırmadan. "Sence çağrılacak mı?"

"Onun için iyi görünmüyor, hayır," diyor rahatlıkla. "Bence geçen yıl girmekte tereddüt etmesi ona pahalıya mal olmuş olabilir. Ama bu yıl devam eder ve kampa davet edilirse bir şansı olabilir."

Korku beni dolduruyor. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyorum ama onunla oyalanamam.

"Peki ya Troy Jenner?"

"Söylemesi zor. Biraz ilgi gördü. Onun hakkında konuşuyorlar. Bence kampa davet edilmesi kesin gibi. Ama bu yıl biraz dikkati dağılmış görünüyor. Eğer gerçekten istiyorsa kendini toparlaması gerekecek. Bu sezona ihtiyacımız var."

"Biliyorum, baba."

Sorularımla şüphe uyandırmadığım için Tanrı'ya şükrediyorum ama babam şu anda bu akşamki maça çok odaklanmış durumda. Rangers geçen yıl bir kupa maçına zar zor katılabildi ve son beş yılda takım sıralamada geriledi.

Sonraki otuz dakikayı takım ve sezonun olası sonuçları, stratejisi ve diğer favori konusu olan annem ve kız kardeşim üzerine düşünerek geçirdik. O tam anlamıyla bir aile babası. Çoğu koç sabahın beşinde kalkıp maç günü kahvaltısı yapmaz ve kızıyla top muhabbeti yapmaz ama çoğu koç Ryan Elliot değildir. Özel hayatımla ilgili endişeleri artık çoğunlukla yersiz olsa da beni korumasını anlıyorum. Ve bu şiddetli koruma benim gözümde sevgiden başka bir anlama gelmiyor. Babamın tavrına nüfuz etmek zor olabilir, ruh halinin etrafında güvenli bir şekilde dolaşmak bazen imkansız olabilir, ancak öncelikleri asla değişmez, ailesi, takımı, her şey onun sevgisine ve saygısına bağlıdır.

Ama lokantadan ayrılıp babamın yanağına bir öpücük kondurduğumda, konuşmamızın başlangıcını düşünmeden edemiyorum.

Lance askere alınmazsa ne yapacak? Nasıl hayatta kalacak? Çiftliği kaybederlerse ailesi ne yapacak? Kafamı toparlayarak inancıma odaklanıyorum; Lance'e, bu sezon sahada yaptıklarına ve yeteneklerine olan inancıma. O zaman ne kadar büyük bir baskı altında olduğunu anlıyorum ve ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ediyorum.

O benim denememden çok daha fazlası oldu. Hayatımda ilk kez, kalbimde yer edinen tek erkek babam değil. Restorandan uzaklaşırken, düşmekte olduğumu anladım.

twenty-five

Lance

"Millet, bu Harper," elini elime alıp sıkıyorum. Duruşundaki hafif titremeyi hissedebiliyorum. Gergin. Ve itiraf etmeliyim ki ben de biraz gerginim. Sonbahar tatilini onu eve getirmek için bir fırsat olarak kullandım, iki nedenden dolayı; birincisi muhtemelen kitaplarda bize yardımcı olması için, ikincisi de onu ailemle tanıştırmak için. İşin kötü tarafı, ona sadece bir gece sahip olacağım ve yarın Şükran Günü için onu ailesine geri götürmek zorundayım. İçeri girdiğimizde babamın bakışlarını yakaladım ve bu bakışlar bana 'konuşmamız gerektiğini' söylüyordu. Bunu görmezden gelerek hızlıca tanıştırdım. "Bu annem Jeannie, babam Jack, Dotty Teyzem ve Pete Amcam, bu ufaklık da küçük kardeşim Trevor."

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," diyor içtenlikle. "Çok güzel bir eviniz var." Bu her yerde puan kazandırıyor ve babam onu daha fazla irdelediğinde silahlarımla hızlı davranıyorum. "Onun tek derdi top konuşmak baba, o yüzden umarım

her zamankinden daha fazla bira var." "Fan mı?"

"Hiçbir fikrin yok," diye gururla konuşuyorum, bırakmadan önce koruyucu kollarımı kısa bir süreliğine ona doluyorum. Konuştuğunda annemin sesindeki şoku kaçırmıyorum.

"Yemek vakti gelmek üzere," diyor boğazındaki duyguyu temizleyerek. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Harper teklif ediyor.

"Hayır tatlım, her şey hazır. Herkes masaya otursun."

Herkes el ele tutuşurken Harper sol tarafıma oturuyor. Kısa bir saygı duruşundan sonra top atma faslı başlıyor ve Harper her espride hızlı davranıyor, hatta beni eleştirenlere bile katılıyor. Tam da düşündüğüm gibi uyum sağlıyor ama çatalıyla bir lokma almaya çalışan babamın elinin titremesini izlerken yüz ifadesindeki değişikliği açıkça görebiliyorum. Konsantre oluyor.

Yardım isteyemeyecek kadar inatçı ve onu suçladığımı söyleyemem. Harper'ın gözleri benimkilerle buluşmadan önce parıldamaya başlıyor ve o anda farkına varıyorum.

"O kadar araba kullandık, yıkanmayı unuttum. Hepiniz," babam kucağına bir topak patates püresi bırakırken gözlerini indiriyor, "izninizle."

Trevor, babam, Pete Amca ve ben ayağa kalktık, o da elini kaldırdı. "Kalkmanıza gerek yok. Çok özür dilerim. Hemen döneceğim." Sakince masadan kalktı.

"Biliyor musun, ben de yıkanmadım. Hemen döneceğim." Peçetemi yere atıp ayağa kalkıyorum ve koridorda ilerleyip Harper'ı kapıyı kapatmadan hemen önce yakalıyorum. İkimizi de banyoya kilitliyorum, ellerim arkamda kapı kolunda.

Küçük odanın ortasında duruyor, sırtı bana dönük. "Gitmek zorundayım."

"Ne?"

"Tuvalete." Sesi ağzına kadar duyguyla doluydu, "beni biraz yalnız bırakın."

"Yalan söylüyorsun."

Bana dönüyor, gözleri yaşlarla dolu. "Nasıl hissediyorsun?" "Bu bir ihmaldi."

"Yalan söylüyorsun! Bana hasta olduğunu söylemedin!"

"Onu birkaç hafta önce gördüğümde beri titreme daha da kötüleşti."

"Ne olmuş yani? Fark etmeyeceğimi mi düşündün? Bu bana söylemediğin gerçeğini değiştirmez!"

"O adamın istediği son şey senin acıman. Güven bana."

"Bana söylemeliydin." Patlamanın eşiğinde ve içindeki çatlağı hissedebiliyorum. "Harper, anlamıyorum. Sana söylemediğim için mi kızgınsın yoksa ona bakmak zorunda olduğun için mi?"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Neredeyse bağırıyor ama ben irkilmiyorum. Masadan kimsenin duyamayacağı kadar uzaktayız.

"Onu izlerken içim içimi yiyor." Gözyaşları gözlerine doluyor ve hızla yüzünü ıslatıyor. "Şu zavallı adam." Omzumun arkasını işaret ediyor. "Erken başlangıçlı Parkinson mu?"

Başımı salladım. "Evet."

"Çiftliğin başı bu yüzden mi dertte?"

"Evet. Yani her zaman k t kanaat ge indik ama evet, semptomları k t le tiğinden beri durumumuz daha da vahimle ti. Yardıma ya da tıbbi faturalara gücümüz yetmiyor. Artık i leri yapması    kat daha uzun sürüyor. Trevor yardım ediyor ama o sadece on dört ya ında ve o da Trevor."

"Tanrım," diye burnunu çekiyor. "Bana s yleyebilirdin, beni hazırlayabilirdin." "Bu kadar  nemseyeceğini tahmin etmemi tim."

" nemsemek mi? Bana anlattıklarından ve şimdi burada olmaktan dolayı onlara zaten a ığım," diyor, yüzü o kadar düşüyor ki bunu iliklerimde hissediyorum. Onu kendime çekmek için hamle yapıyorum ama o ba ını sallıyor. "Yapma, makyajımı çoktan mahvettim, bana dokunursan makyajım bozulur." Gözleri daha fazla ya la yanıyor. " z r dilerim. Kendimi utandırdım. Muhtemelen şimdiye kadar bir sorun olduğunu anlamı lardır. Bana s ylemeliydin. Babanın  zg n olduğumu bilmesini istemiyorum." Ben orada durup kendimi bok gibi hissederken o öfkeyle gözyaşlarını siliyor. Ona söylemeliydim. Bunun mazereti yok.

"Hemen döneceğim." "Ne? Hayır!" "Güven bana."

Parlak gözleri benimkileri buluyor. "Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır." Masaya geri dönüyorum. G z göze geldiğimizde annem tamamen farkında ama ailenin geri kalanı hiçbir şeyden habersiz. "Mide rahatsızlığı var, ona bir dakika verelim."

"Dolapta biraz Pepto var oğlum," diyor annem, bana bir mesaj iletirken, yüz ifadesinde sempati birikiyor.

"Hallediyorum."

Harper'a doğru ilerliyorum ve gözlerinin tekrar ya ardığını görüyorum. "Onlara karnının ağrıdığını söyledim."

"Harika,  imdi herkes bende bok olduğunu düşünüyor."

Bir kahkaha patlattım ve o da göğsüme bir tokat attı. "Tanrım, ba ın çok büyük belada." Beni kendine çekti ve boynuma sarılıp ağladı. " u anda senden çok nefret ediyorum."

"Harper, kırba lanıyorum."

Burnunu çekiyor, yüzünü benimkine yakla tırıyor, yanakları lekeli. " z r dilerim. Bunun benim başıma gelmediğini biliyorum. Sorun sizsiniz. Baban, ailen, ben sadece..."

"Sen bir drama krali esisin."

Gülümsüyor. "Kesinlikle." Yüzü düşüyor ve tekrar hüngür hüngür

ağlamaya başladığında kıkırdıyorum.

"Tanrım, iyi ki seni davet etmişim. Burada parti hayatı var millet."

"Senden nefret
ediyorum."

"Hayır,
etmiyorsun."

"İstiyorum."

"Yapamazsın. Sen tanıdığım en iyi kalbe sahip insansın," diyorum ve itirazına rağmen onu kendime çekiyorum. Kollarımda kendini bırakıyor ve başını göğsüme yaslıyor.

"Çok üzgünüm, Lance. Çok üzgünüm. Bu ailen için çok zor olmalı."

"Atlatıyoruz. Her şey yoluna girecek. Bana askere alınacağımı söylemiştin, değil mi?"

"Doğru."

"Ve eğer yapmazsam, çok zengin bir boksör
olacağım." "Aynen öyle."

"Bu da daha iyi tıbbi bakım ve buranın onarılması anlamına geliyor. Yardım tutmak. Trevor'ın çocuk olmasına izin vermek. Annem zorlandığında ona yardım etmesi için bir hemşire almak. Ve benim için bir motosiklet."

"İçinde senin için bir şeyler olmalı, değil mi?" Kokluyor.

"Önümüzdeki on-on beş yıl boyunca dizlerime buz koymak zorunda kalacak olan benim."

"İyi bir kalbim olduğunu söylüyorsun. Ne yaptığına bir bak. Neleri üstleniyorsun. Sanki bana anlatılmadan hikayeyi saniyeler içinde okuyorum." Tekrar burnunu çekiyor ve gözlerini görebilmek için çenesini yukarı kaldırıyorum.

"Yufka yürekli bir şeysin, değil mi?"

Kesik kesik bir nefes veriyor. "Herhangi bir rahatsızlık, böyle bir hastalık, bizzat gördüğümde kendimi kaybediyorum. Ve bunun sen, baban olduğu gerçeğini. Tanrım, hayal bile edemiyorum. Tüm hayatım hareket üzerine kurulu Lance. Dans edememeyi, istediğim zaman hareket edememeyi hayal bile edemiyorum. Bu benim en büyük korkum."

"Anladım. Sanırım o da benim. Onu gördükçe ne kadar şanslı olduğumu daha iyi anlıyorum."

"Özür dilerim," diye tekrar çöküyor.

Onu sıkıca kendime çektim. "Geçti bebeğim, her şey yoluna girecek."

"Biliyorum, yani korkunç bir şey ama ağlamamı durduramamamın nedeni bu değil." "O zaman neden ağlıyorsun?"

"Çünkü sana aşık oldum Lance Prescott ve bunun benim açımdan yapılacak en iyi hareket olduğundan pek emin değilim."

Bu ifade göğsümde zonkluyor, beni mümkün olduğunu hiç hayal etmediğim bir şekilde aydınlatıyor ve doğal olarak gelen tek şeyi yapıyorum. Gülüyorum. Başımı arkaya atıyorum ve küçük yumruklar beni yumruklayana kadar gülüyorum.

"Sen. Tamamen. Pislik."

"Özür dilerim," diye kıkırdıyorum. "Tanrım, özür dilerim. Komik olduğunu düşündüğümünden değil." "O kadar memnun görünme, seni kendini beğenmiş piç. Dehşete düştüm."

"Ben de."

"Yani söylemen gereken şey bu değil," diyerek kendi gülümsemesini maskeleyemeye çalışıyor. "Hayır, demek istediğim, ben de senin için üzülüyorum."

"Oh, iyi, güzel. Duygu konusunda boktan olduğun için top atabilmene sevindim Shakespeare." Bana bakarken ikimiz de gülüyoruz, gözleri yumuşuyor. "Kanca, çizgi ve platin. Senin saçma ve yetersiz cazibene resmen kanıyorum."

"Shakespeare'de daha iyi olacağım, söz veriyorum."

"Koçun kızı bir futbolcuya aşık olur. Ne kadar klişe olabilir ki?"

Avuçlarımı kaldırıyorum. "Birbirine uyumlu Noel kazakları giyebilir, bir köpek evlat edinebilir ve 'neredeyse bir aile' fotoğrafları çekebiliriz."

"Bana uyar. Köpeğe saçma bir isim verebilir miyiz?"

"Elbette." Gözlerindeki yaşları siliyorum

Başını sallıyor. "Kendimi toparlamam için bana bir dakika ver."

"İki dakikan var."

O aynaya bakıp gözlerinin altındaki karayı silerken ben kapıyı açıyorum. "Az önce ne olduğu çok açık. Çok utandım."

Yanağından öperim. "Fikrimi değiştirip seni burada kilitli tutmadan önce acele et."

"Lance?"

"Öyle mi?"

"İyisin, sanırım."

Bir gülümseme paylaşıyoruz ve kapıyı kapatmadan önce göz kırpıyorum. Akşam yemeğinden, babamla biralardan ve iki tur turtadan sonra kız arkadaşımı kaostan uzaklaştırıyorum ve çocukluk odamda bütün gece onunla sevişiyorum. Ten tene, sözsüzce kendimizi bağlıyoruz, burun buruna, göğüs göğüse. Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Harper, annemleri ve beni çağırmadan önce kitaplarla birkaç saatliğine kendini babamın ofisine kilitliyor.

"Sana beş bin dolar buldum, sanırım."

Babam şüpheyle bakıyor ama kadının durduğu yere doğru yürüyor.

"Bunun borcu var, değil mi? Bunun üzerini çizmişsiniz ama ben rakamları kontrol ettim, iki kez kontrol ettim ve bu mantıklı geliyor." Eğilip babamın tavuk tırmalamasını inceliyor. Babam telefonunu çıkarıp dışarı çıkıyor.

"Whitty, sana sattığım düveler için bana ödeme yapmadın. Ödemedim. Burada defterlere bakıyorum. Pekala, bir süre sonra görüşürüz." Babam içeri girdi ve başını salladı. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok." Bundan daha fazlasını gösteremeyecek kadar gururlu ama bunu kastettiğini biliyorum.

"Jeannie," diye sesleniyor Harper babamın masasından ve annem onun oturduğu yerin arkasına geçiyor. "Şuraya ve şuraya birkaç öneri koydum," diyor. "Gelecek ay için işe yarayabilirler."

"Teşekkür ederim," diyor annem, başını kaldırıp bana göz kırpmadan önce ona hayranlıkla bakarak. Ben de göz kırpiyorum.

"Yola çıkmamız gerekiyor," diye hatırlatıyorum Harper'a. O da bana bakıp başını sallıyor. O söylemese de bunu hissediyorum. İliklerime kadar hissediyorum. O beni seviyor.

Eve dönüş yolunun tamamında el ele tutuştuk. O Noel şarkıları söylerken ben de RAV4'ünü sürüyorum ve onu tanıdığım aylar içinde hayatımda ne kadar büyük bir fark yarattığını anlatmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Bana hissettirdiklerini nasıl kelimelere dökeceğimi kafamda tekrar tekrar prova ediyorum. Herhangi bir duygudan kaynaklanan kelimeler her zaman benim zayıflığım olmuştur. Ama onun için denemek istiyorum. Ona çok şey anlatmak istiyorum. Beni ne kadar şaşırttığını. Hiçbir kadın için onun için hissettiklerimi hissedebileceğimi düşünmediğimi. Onu da sevdiğimi, gerçi bildiğinden eminim.

O Noel için gelecek planlarını sıralarken gülümsemelerimiz dudaklarımızdan hiç eksik olmuyor. Bizim planlarımız. Ve ben bir kez bile itiraz etmiyorum, çünkü bu benim için de verili bir şey. Arkadaşlıktan sırdaşlığa ve çok daha fazlasına geçiş ikimiz için de o kadar zahmetsiz oldu ki, bu noktada bizimle ilgili aldığı hiçbir karara itiraz etmezdim.

Basitçe söylemek gerekirse, Harper beni mutlu ediyor.

Mahalleme döndüğümde, o şarkı söylerken ona doğru bakıyorum, bir yandan anı hafızama kazırken bir yandan da yaklaşan gidişinden korkuyorum

tatilin geri kalanını ailesiyle geçirmek için. Garaj yoluna girdiğimde gülümsemesi kayboluyor ve yüz hatlarını şok kaplıyor. Onun görüş açısını takip ederek, koçum olan babasının kamyonetinin önünde durduğunu, kollarını kavuşturduğunu ve gözlerinde cehennem ateşi olduğunu gördüğümde frene biraz fazla sert basıyorum. Dehşet göğsümü sıkıyor ve cipini park edip oyun suratımı takınırken yenilgi tüylerimi diken diken ediyor. O anda aklımdan geçen tek düşünce *oyunun bittiğiydi*.

twenty-six

Harper

Toyota'dan ilk atlayan benim ama Lance de çok geride kalmadı. "Baba, lütfen bizi dinlemeden gitme."

"Evine git, Harper." Bana bakmıyor bile, alev alev yanan mavi gözleri arkamda duran adamın üzerinde.

"Koç-"

"Yapma. Burada ben senin koçun değilim, ben bu kızın babasıyım."

Lance hiçbir şeyi kaçırmaz. "Kadın. O tam bir kadın ve siz onu çok iyi yetiştirmişsiniz Bay Elliot. Hatta o kadar iyi ki, ailem ve ben ona vurulmuş durumdayız."

"Eve git, Harper. Annen ve kız kardeşin seni bekliyor."

"Baba, o haklı. Ben artık senin küçük kızın değilim. İstedğim kişiyle görüşmeye hakkım var ve Lance iyi bir adam. O harika bir adam ve sen-"

"Bana yalan söyledin. Bana bunun tek seferlik bir şey olduğunu söyledin. Herkese yalan söyledin!"

"Bundan kaçınmaya çalışıyordum! Bu çok *saçma*. Sanki sonsuza kadar masum kalmamı bekliyorsun!"

"Ben seni böyle gizlice dolaşıp, kendini benim adamlarımdan birine pazarlaman için yetiştirmedim!"

"Efendim," diye bağılıyor Lance, sesindeki tehdit seviyesi dehşet verici. "Buna gerek yoktu."

"Sakın bana ders vermeye kalkma Prescott. Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bu apaçık bir saygısızlık. Benim için ve takımın için."

"Topu bu işin dışında bıraktığımızı sanıyordum."

Lance bununla bir şey kastetmiyor ama babam patlamanın eşiğinde agresif bir adım atıyor. "Senin işini bitirmeliyim."

Karşılıklı konuşmalarını izlerken nutkum tutuldu. "Pekâlâ, efendim."

"Neden şimdi formalitelerle uğraşıyorsun? Benim için değerli olan şeyi bir hırsız gibi arkamdan aldın ve kirlettin."

"Tanrım, baba, bu çok saçma. Ben yirmi yaşımdayım. Ben aziz değilim."

Babamın gözleri benimkileri buluyor ve onlarda gördüğüm şey beni hizaya getiriyor. "Beni küçük düşürdün."

"Bunu kendine sen yaptın," diye tersliyor Lance arkamdan. "Bunu gizli tutamazdın. Belki de ekibin canına okumasaydın ve bizi birbirimize düşürmeseydin, şu anda birbirimizin boğazını kesmeye hazır bir sürü vahşi köpek olmazdık. Bir sebep mi istiyorsunuz? İşte sebep."

"Erkek gibi davranıp bunu itiraf edemedin mi?"

Lance'i savunmaya geldim. "O çok iyi bir adam ama gelecekteki tüm hayatı bu sezona bağlı baba!"

"Harper," Lance'in sesi uyarırcasına yükselir. "Anlatılacak hikâye senin değil." "Bilmesi gerekiyor!" Lance'e dönüp bakıyorum ve onun titrediğini görüyorum.

ama onu koruma ihtiyacı beni çok etkiliyor.

Babam aramıza baktı. "Hiçbir şey onun davasına yardımcı olmayacak." "Babası uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmek üzere!" "Harper!" Lance havlıyor.

"Hayır, hayır, babası hasta ve tüm ailesi hayatta kalmak için çiftliklerine bağlı. Her şeylerini kaybetmek üzereler! Peki öğrenseydiniz ne yapardınız? Onu kadro dışı mı bıraktırdınız? Sezonunu mu mahvederdiniz?"

Lance yanımda patladı. "Kahretsin, Harper!"

Babam Lance'e doğru tehditkâr bir adım atar. "Sakın ona yaklaşayım deme."

Bana döndü. "Hâlâ benim çatım altında yaşıyorsun ve oyuncularımdan biri hakkında bana yalan söyleme cüretini mi gösteriyorsun? O bir korkak. Takımına sor."

"Çok fazla kontrole ihtiyacın var baba. Sana ne oldu bilmiyorum ama bu şekilde davranmaya hakkın yok. Ben bu adamı seviyorum. Ne zaman istersem onu göreceğim."

"Sonunda biraz ilgi gördün ve buna aşk mı diyeceksin?" İçimden gözyaşları fışkırıyor ve ellerime kapanarak hıçkırıyorum.

"Seni lanet olası pislik," diye saldırıyor Lance, beni kucağına alırken sesi zehir gibi, ama ben itiyorum ve önünde duruyorum, babamla yüz yüze gelmeden önce ikisini ayırıyorum.

"İncindiğini biliyorum. Ve aramıza koyduğum bu boşluğun adil olmadığını da biliyorum, ama bu iş artık çok ileri gitti. O senin tarzında bir adam, eğer onu tanımaya çalışırsan."

"*Onun* hakkında çok şey biliyorum. Bir çocuğu hastanelik edecek kadar öfkeli olduğunu biliyorum." Lance araba yoluna bakıyor. "Senin iyi çocuğun geçen yıl bir kız öğrenci yurdunun yarısını sikmedi mi sanıyorsun? *Tekrar* düşünün."

"Yapma, lütfen yapma. Yaptığı hiçbir şeyin önemi yok."

"Evine git, Harper."

"Git," diye fısıldıyor Lance arkamdan. "Sadece git. Seni dinlemeyecek. Bir duvarla konuşuyorsun."

Lance'e döndüğümde çenesinin düştüğünü ve gözlerinde pişmanlıktan başka bir şey olmadığını görüyorum.

Bütün tavrım değişti. "Lütfen ona inanmayın. Sen o hatalardan değilsin."

"Biliyorum bebeğim, git."

"O senin lanet olası bebeğin değil!"

Lance gözlerini kapatıp başını öne eğdi.

Lance'e dönmeden önce, "Baba, lütfen mantıklı ol," diye yalvarıyorum.

"Sorun yok," diye beni temin ediyor, ayak direyerek. "O haklı. Aylar önce itiraf etmeliydik."

"Lance-"

"Seni sonra ararım."

Başımı sallıyorum, korku dolu gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken parmaklarıyla itiyor. "Bu senin hatan değil, Harper."

"Senin olduğu kadar," diye burnumu çekiyorum.

"Arayacağına söz verir misin?" "Yemin ederim."

Babama dönüp bakıyorum, sanki ikinci rüzgarını yeni almış gibi görünüyor.

"Lütfen, baba-"

"Eve git, Harper."

twenty-seven

Lance

Hayatım boyunca öfkeli koçlardan payıma düşeni aldım ama hiçbirinin öfkesi Ryan Elliot'inkine yaklaşmadı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Harper uzaklaşırken gözleri benimkilerle birleştiği anda ölü bir adam olurdu. Sesi de aynı derecede lanetleyiciydi. "Acı çekmelerine izin verdin."

"Onlara acı çektirdin, peki ne için? Ona *hiç* kötü davranmadım. Onunla ilgilenmekten başka bir şey yapmadım."

"O diğer kızlar gibi değil. Kalbini sökersen iyileşmez."

Çok şey yaşadı ve siz onu daha da fazla şeye maruz bırakıyorsunuz." "Farkındayım."

"Hiçbir fikrin yok! Neden o? Senin kalıbına uymadığını biliyorsun."

"Bu nasıl bir kalıp olabilir? Ona olan ilgim ya da sevgim sizi şaşırtacak kadar az düşünemezsiniz herhalde?"

"Kendine karşı dürüst ol, ilgiye aç masum bir kızı avladın."

"Onu küçümsüyorsun. Onu hiç tanıyor musun merak ediyorum. Bak, bu senin için olduğu kadar benim için de sürpriz oldu ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil. Aslında, şu anda anlamam gereken, hiçbir yere gitmiyorum. Onunla uzun soluklu bir ilişkim var."

"Seni takımımnda, hayatımda ya da kızımmla birlikte istemiyorum ve bunu geçmişte yaptıklarından dolayı değil, arkamdan iş çevirdiğin ve kızıma da aynısını yaptırdığın için yapıyorum."

"Bunun suçlusu kısmen sensin ve bu çok zor bir durum *Koç*. Buranın saha olmadığı konusunda itiraz etmeden önce, kişisel meseleleri soyunma odasına getirenin ben değil, sen olduğunu hatırlamak isteyebilirsin."

"Senin için söylemesi çok kolay. Sen ailesi olmayan serseri bir çocuksun."

"İşte burada yanılıyorsun. Benim de bir ailem var ve sizinkiyle aynı olmayabilir ama onlar da en az benim kadar bana bağılılar."

"Hasta baba rutinine kanmış olabilir-"

"Vay canına, iyice zıvanadan çıktın, değil mi? Bir kızı yatağıma atmak için hasta bir baba hakkında hikâyeler uydurmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Katil gözler benimkilerle buluşuyor, ama öfkem taşıyor.

"Senin gibi bir babası varken, sevgiye aç olmasına şaşmamalı." "İşin bitti Prescott!"

"Arabayı çektiğim anda işim bitmişti."

"Siktir git, serseri." Ben karşı çıkarken kamyonetine doğru yürüyor. "Tüm saygımla, efendim, siktir *git*!"

Bana ters ters bakmak için geri döndü.

"Cuma günkü maça gelmeye zahmet etmeyin."

"Hayatta kaçırmazdım. Beni herkesin önünde dışarı atmak zorunda kalacaksın."

"Yapmayacağımı sanma."

"O zaman sanırım orada görüşürüz."

twenty-eight

Lance

Troy kaskını bana doğru fırlatıyor, öfkesi belli oluyor. Bu gece fena çuvalladık. Hem hücumda hem de savunmada. Takım tamamen anlaşmazlığa düştü, herkes suçlu. Tüm oyun berbattı ve bunun yetenekle pek ilgisi yoktu, her şey iletişimsizlikle ilgiliydi. Kaybetme serisindeyiz. Troy'dan özür dilemek için başımı sallıyorum, o da en az benim kadar draft edilme şansına sahip ve bu gece maçın yarısında kenara alındım. Teknik olarak, eğer adil oynamasaydım onun kafasını aşabilirdim ve koç bunu biliyor, bu yüzden beni minimumda oynatıyor ve bu da bize maçlara mal oluyor. İnat uğruna bir sezonu nasıl mahvettiğini asla anlayamayacağım ama Harper'a olan sevgisini anlıyorum. Çünkü artık tek bildiğim o. Hepimiz sadece moral bozukluğuyla boşa kürek çekiyoruz ve bu da takımın cevaplar için çılgılık atmasına neden oluyor. Köy çarmıha gerilecek birini arıyor ve herkesin evi aranıyor. Suçlamalar havada uçuşuyor ama benim dikkatimi çeken sağlamda uçan suçlama.

"Sen," diyor biri ve hepimizin kafası yukarı kalkıyor. "Sensin, değil mi Jenner? Sikini *kimseden* uzak tutamıyorsun."

Troy başını sallar ve dolabına vurur. "Siktir git Altman, maçı kaybetmen benim suçum değil." Bu daha önce hiç görmediğim bir şey, oyun kurucu ve top tutucu birbirlerini boğazlıyorlar. Çok ileri gitti.

"Sakin ol dostum, parmakla gösterme," diye sesleniyor biri. "Biz bir takımız; dolayısıyla *hepimiz* onu becerdik."

"Evet, ama ben boşalmadım." Nabzım atarken biri sol tarafıma tükürdü. Yukarı.

"Herkes Troy'un evetçi olduğunu biliyor," diye mırıldanıyor Altman tiksintiyle. "*Her şeyi* becerir."

"Geri çekil dostum," diye homurdandı Troy. "Biriyle birlikteyim."

Benim için yeni bir haber. Gördüğüm kadarıyla bir dakikadır sokaktan bir şey getirmiyor. Odası uçuşa yasak bölgeydi.

"Öyle mi? Kim?"

"Seni hiç ilgilendirmez," diye homurdanıyor Troy.

"Geri çekilmen gerek Altman," diye homurdandım. Tek bir bakış. Wallace'ın bir bakışı, az önce kendimi suçladığımı anladığım an. Pat başını eğmeden önce uzun bir süre bana baktı. Batmıştım. Ve bu noktada umurumda bile değil çünkü Harper hakkında başka bir yorumla başa çıkamam. Ama beni şaşırtacak şekilde tek bir kelime bile etmedi. Bunun yerine, park yerindeki kamyonetinin içinde, havalandırmadan bize doğru esen sıcağa aldırmadan, gözlerini dikmiş, sessizce oturarak beni bekliyor. Uzun ve rahatsız edici bir sessizlikten sonra nihayet konuştu.

"Bu o, değil mi? Kahve dükkanındaki dansçı." "Evet."

"Ne oluyor, Lance? Birinci sınıftan beri erkeğiz." "Sessizliğim benim için olduğu kadar onun içindi."

"Tanrım, yakışıklı olsaydı anlardım ama-" "Sakın buna cüret etme," diye tıslıyorum ona doğru.

"Tüm bunlar, *tüm* bunlar senin ve onun yüzünden."

"Böyle başlamadı. O zamana kadar koçun kızı olduğunu bile bilmiyordum, o zaman bile durmazdım, bu yüzden onlara söyleyeceksen, devam et ve söyle."

"O en fazla altı, neden altı yaşında biriyle vakit kaybediyorsun?" "Buna beş ekle."

"Ne?"

"O benim on birim."

Yüksek sesle iç geçirerek kamyonetini vitesine taktı ve bana döndü.

"Umarım buna değer."

"Biliyorsun ki sezonu Koç Elliot atıyor, ben *değil*."

"Hepimiz görüyoruz. Bir şey demeyeceğim ama evleneceğin kız bu olsa iyi olur. Hepimize bu kadarını borçlusun. Buna değse iyi olur."

"Öyle."

twenty-nine

Harper

Hey sen.

Lance: Selam bebeğim.

Geldin mi? Şimdi geldim.

Hıçkırıklarımı tutmak için elimden geleni yaparken gözyaşlarım yanaklarımı çiziyor.
Lance

uzun kollu bir tişört ve bereyle beliriyor, gözleri benimkileri bulunca parlıyor. Arabamın yanında durduğumu görünce kaşlarını çatıyor ve ön kapısına doğru başını sallıyor.

"İçeri gel." Ellerine üflüyor. "Hava soğuk."

Başımı sallıyorum. "Gelemem."

Yanımdan geçip dolu cipime baktı. "Ne oluyor lan? Seni kovdu mu?"

Yutkunuyorum. "Hayır."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve saklamaya çalıştığım şeyi görüyor.

"Ben gidiyorum. Şansımı deniyorum, Lance. Evde işler pek iyi değil ve Broadway dışında bir şey için oyuncu aranıyor. René onunla kalmama izin verecek."

Yüz hatları büküldüğünde göğsümdeki çatlağı fiziksel olarak hissedebiliyorum. "Priss, yapma."

"Okulu daha sonra telafi edebilirim. Dans ettiğim bir yılı *asla* geri alamam. En iyisi bu. İlişkimiz senin hayatını, takımını, sezonu, babamla olan ilişkiyi mahvediyor. Onun kariyerine. Endişelenmemiz gereken senden ve benden daha fazlası var. Ben gerçekten," diye burnumu çekiyorum. "Sana ve ailene gerçekten değer veriyorum ama bencilce davrandım. İkimiz de bencilce davrandık. Bunun bedelini başkaları ödüyor."

"Bunu atlatacaklardır." Gözleri gözlerimi arıyor ve başımı sallıyorum, daha fazla sıcak gözyaşı dökülürken savaşımlı kaybediyorum.

"Biliyorsun bana..." diye nefes alıyorum acıyla, "bana bir aşk hikayesi verdin, *gerçek* bir aşk hikayesi, umduğum gibi bitmese bile."

"Bitmek zorunda değil."

"Öyle," diyorum titrek bir sesle. "Öyle, Lance. Ve sorun yok. Ben iyiyim. İkimiz de iyi olacağız. Bundan yıllar sonra bile senin için aynı şeyleri hissedeceğim. Bunu biliyorum. Kendimi tanıyorum. Muhtemelen seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Ve kim bilir," diyorum gözleri parlarken, "belki bir gün zamanlama doğru olur ve babam ikimizden de nefret etmez ve yeniden deneyebiliriz."

"Harper, beni dinle. Sır dışarıda. Geri dönmeyecek."

"Babam şu anda bana bakamıyor bile. Orada kalamam, şimdi olmaz."

"O zaman benimle kal. Bunu atlatacaktır. Babasının kızı olamazsın sonsuza dek."

"Ama istedim," diye itiraf ediyorum gözyaşlarımı daha fazla iterken. "Ve ben de senin kızın olmak istiyorum. Ama işler bu şekilde yürümeyecek. En azından şu anda."

"Sen *benim* kıızımsın."

"Her şekilde. Her *zaman*. Kalbim sende. Lütfen bunu benim için daha da zorlaştırma. Gitmek zorundayım."

"Saçmalık. Bunların hepsi geçecek, göreceksin. Bu en iyisi için değil; bu senin kaçışın."

"Hayır, bu saçmalığı istediğimin peşinden gitmek ve sana da aynısını yapma özgürlüğü vermek için bir bahane olarak kullanıyorum. Şu anda senin için her şeyin önünde duruyorum ve burada kalıp benim için her şeyi bir kenara atmanı izlemeyeceğim."

"Bu çok dramatik."

"Hayır, gerçek bu. Çok yaklaştın, Lance. Ona aylarca ihanet ettik ve burnunu sürttük. Yaptığımız şey onu incitmemiş gibi ortalıkta dolanmaya devam edersek sana hak ettiğin oyun süresini vermeyecektir. Kin tutmakta iyidir, kendi kızına karşı bile. Benim yanıma gelebilir ama sana ayıracak vakti yok."

"Siktir et, gidip onunla konuşacağım. Özür dileyeceğim."

"İşe yaramayacak, bunu sen de biliyorsun." Göğsünü avuçluyorum. "Sen sahayı al. Ben sahneye çıkacağım." Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve o da beni kendine çekip sıkıca sarılıyor. Bırakma konusundaki isteksizliğinde söylemediği her kelimeyi hissediyorum. "Harper, lütfen, lanet olsun, bunu yapma."

"Ben de şansımı hak ediyorum. Şimdi her zamanki kadar iyi bir zaman." Başını sallayışını boynumda hissediyorum. "Ama seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarımı çenesine bastırmadan önce. "Çılgın büyük türden." Sonunda beni bıraktığında hissettiğim ayrılık şimdiden acı veriyor. "Çok fazla yabancı olma, tamam mı?"

Ağzını açıyor ve ben elimi kaldırıyorum.

"Lance, dur," diyorum, son gücüm de beni terk ediyor. "Bunu duygulara geri dönmek için uygun bir zaman olarak kullanma yoksa bunu benim için mahvedeceksin."

Gözyaşlarımı siliyor, eğilip ağzımı yakalıyor, beni öpüyor, dili derinlere dalıyor, vücudu hissettiğim acıyı yayıyor, devasa kucaklaması çekildiğinde beni ayakta tutmaya yetecek kadar rahatlatıyor.

"Üzgün değilim," diyor kısık sesle, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor, "hepsini sikeyim. Gözümü kırpmadan yine yaparım."

Gülümsememi toparlayıp uzaklaşıyorum.

"Ben de." "Oraya vardığında bana mesaj at, tamam mı?"

Bununla birlikte arabama bindim, aynamı ayarladım, geri çekildim ve iki eyalet sınırını geçerek ağladım.

thirty

Lance

Üç hafta sonra

Yatağında otururken kutuyu açtığımda benim bedenimde yeni bir çift yüksek topuklu ayakkabı, Lance "The Blanket" Prescott işlemeli siyah ipek bir boks bornozu ve eşleşen şortlar ortaya çıktı. Bunun için bir servet harcamış olmalı. Göğsüm ağrıyordu, bir mesaj attım.

Lance: Mükemmel, teşekkür ederim. Bayıldım.

Harper: Yaşasın, anladın. Beğendiğin için çok mutluyum.

Seni seviyorum. Cevap vermek istiyorum ama tamamen başka bir şey yazıyorum.

Lance: Hediyesi aldın mı?

Henüz değil.

Lance: Yarın orada olurum. Mutlu Noeller.

Mutlu Noeller. Yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Seni o bornozun içinde görmek için sabırsızlanıyorum.

Lance: Seni özledim.

Ben de seni özledim.

Lance: Bana geri dön.

Terk ettiğim sen değildin. Peşinde olduğum fırsat. Lütfen anlayın.

Lance: Biliyorum. Deniyorum. Sadece berbat. Sensiz dünya çok acımasız.

Seni seviyorum. Her zaman. Beni gururlandır, Lance. Savaşmaya devam et.

Lance: Bana bir sebep ver.

Yutkunuyorum, sormazsam devam edemeyeceğimi biliyorum.

Lance: Mutlu musun? Harper:

Tam olarak değil, hayır.

Lance: Özlediğin benim.

Harper: Her gün.

Lance: Beni bekle.

Harper: İkimiz de bu sözleri veremeyiz. Lance: Ben

verebilirim.

Lütfen yapma.

Göğsüm yarılmış halde beni orada öylece bırakıp gittiğini düşündüğümde acım alevleniyor. Gözyaşları olsa bile, nasıl öylece çekip gidebildiğini asla anlayamayacağım. Biz bundan daha fazlasını ifade ediyorduk. En azından benim için.

Lance: Sanırım çoktan seçtin. Seni seviyorum.

Lance: Belki de sana inanmıyorum.

Öyle demek istemedin.

Lance?

Lance, lütfen konuş benimle. Lance:

Kendine iyi bak, Harper.

Ertesi gün yirmi dakikamı bir özür mesajı hazırlamak için harcadım ama gönderdim ve geri döndü. Beni engelledi. İnat olsun diye değil, ilişkimize temiz bir ara vermek için. Bana bağlanmak istemiyor ve ben de başka türlüünü kabul edemem. Ondan bunu istemek için çıldıracağım ve o da bunu biliyor. Bunun tek yol olduğunu biliyor. Bana her zaman hayallerinin bir erkekten önce geleceğini söylerdi, ona inanmalıydım. Beni onlar için bu kadar kolay gözden çıkaracağını hiç düşünmemiştim.

Hiç bilmediğim bir öfke damarlarımda kaynıyor. Başka bir haksız anlaşma. Hayat beni yıkmak için bir yumruk daha atmaya karar verdi.

Söylemem gereken, verebileceğim her şeyi düşündükçe pişmanlık içimi kemiriyor. Onu.

Onu çok daha iyi sevebilirdim, ona çok daha fazlasını verebilirdim. bana bir şans verdi.

Şimdiden beni hayatından çıkarıyor. Sadece haftalar oldu ve ben şimdiden onun geçmişinin bir parçasıyım. Bunun *şimdilik* ikimiz için de en iyi karar olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama bu kadar cesurca kestiği bağ şimdiden makyajımda moleküler bir değişiklik gibi hissettiriyor. İstemediğim, uğraşmaya katlanamadığım bir değişim bu. Sadakat ve hırs tarafından ikiye bölünmüş gibi hissediyorum.

Benim açımdan sadakat kazandı ve karşılıklı hırsımız bizi ayırdı. Ama karar benim için verilmişti ve bu yüzden onu affedemem.

Ama seçmeme asla izin vermezdi. Beni asla zorlamazdı.

Minnettar olmalıyım. Onun yerine, kızgıyım.

Hüküm verildi. İlk günümdeyim. Hiçbir zaman gerçekten savaşılamayacağımı bilmenin verdiği inançla.

Yatak odam artık bir mezar.

Onun peşinden gidecek ne yolum ne de imkanım var. Onun fikrini değiştirecek sihirli kelimeler yok. Elimde kalan tek şey, bir şeyleri tersine çevirmek, kaderimi değiştirmek, kendimi kurtarmak için içinde yaşadığım bu kap.

Sorun şu ki, bunun en büyük kısmını o almış gibi hissediyorum. Artık göğsümdeki atışı, damarlarımdaki gücü ya da savaşma isteğini hissetmiyorum.

Bana bıraktığı bu sınavı geçemeyeceğimden korkuyorum. Ama ona inanmak zorundayım. Fedakarlığımızın bedelini ödemeye değer kılmalıyım.

Ama önce nefes almalıyım, nefes vermeliyim, kendi rüyamı hatırlamalıyım ve şu anda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Spor ayakkabılarımı bağlayıp rüzgârla dağılan yağmura doğru yürüyorum ve koşuyorum. Kanın şakağıma çarptığını hissedene kadar beş mil koşuyorum, nefes alışlarım acı verene ve nefesler ritmi ararken içimi kazıyana kadar bir beş mil daha koşuyorum. Kendimi hala nefes aldığıma, göğsümdeki o çarpıntının bir kalp atışı olduğuna, hala kanayabileceğime ikna edene kadar beş mil daha koşuyorum. Ve böylece, koşuyorum. Kan kaybından ölene kadar koşuyorum.

thirty-one

Lance

6 ay sonra.

"Hey, dostum." Bir bar taburesinde sönük bir şekilde oturan oda arkadaşşıma yaklaşıyorum. "Ne yapıyorsun burada?"

Theo cehennem gibi görünüyor, Harper ayrıldığından ve sezon sona erdiğinden beri sık sık gittiğim modası geçmiş bok kulübesini araştırmadan önce gözleri beni değerlendiriyor. Duvardaki delik bana, yorucu günlerin ardından çok ihtiyacım olan viskiyi yudumladığım evimdeki barı hatırlatıyor.

"Burada ne yapıyorsun, burası senin sahneden değil, değil mi?" O da beni gördüğüne şaşırdı.

"Benim tarzım değil, hayır," diyorum biramı yudumlarken. Küflü barın etrafına göz gezdiriyorum. Uzun boynuzlu at iskeletleri mekanın etrafında tek tük asılı dururken, zımbalanmış imzalı dolar banknotları duvar kağıdı gibi duruyor. "Burası saklanmak için geldiğiniz yer ve ucuz."

"Evet."

"Berbat

görünüyorsun." Omuz

silkiyor. "Kız

meselesi."

"Her zaman eve getirdiğin o güzelle ilgili bir şey mi?" En sevdiğim barista olduğu için adını biliyorum ama bildiğimi belli etmek istemiyorum. Ona karşı korumacı ve biraz kompleksli. Troy'la kavga ettiği gece yatak odamdaydım, Theo Troy'un onun için yanıp tutuştuğunu düşünüyordu. Gerçek bundan daha farklı olamazdı. Theo'nun suçlamalarının ne kadar yanlış olduğunu ilk elden biliyorum. Troy'un gerçekten istediği kişiyi özlemenin açısından uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Hepimiz öyle değil miyiz?

Harper gidince, spor salonunda kendimi yorduktan sonra odamda etrafımdaki hayatı gözlemleyerek daha fazla zaman geçirdim. Tek kelime etmeden geçen altı ay. Altı

Aylarca hayal kırıklıklarımı dışa vurdum. Tüm çabalarımın rağmen kaybeden bir takımdaydım. Ve bu yıl birden fazla şekilde kaybettim, her şeyimi kaybettim.

"Onu gördün mü?"

"Çoğunlukla onu duydum. Beni gülmekten kırdı geçirdi."

Theo kaşlarını çatıyor, gözleri beklediğim şüpheyi üzerimde geziniyor. Küçük bir adam için garip bir şekilde korkutucu. Saygı duyduğum bir havası var. Ve çok az kişide olan muazzam bir yetenek. Çok ileri gidecek. Eğitimime o kadar dalmıştım ki, son birkaç aydır oda arkadaşlarımla neredeyse hiç konuşmadım, gerçi Troy'la yakınlaştık. Ama özellikle de sezonun bitiş şeklinden sonra bir şeyler söylemek çok zor oldu. Troy'un dikkati dağınıktı ama ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda sessiz bir destek olarak yanımdaydı. Her gün, o hala mücadele ediyor, istediği gelecek için savaşıyor ve onun hedeflediği sonuç hala mümkün görünüyor, benimki ise tamamen havada. Kendi kafamın içinde kaybolmuş olsam da, Theo ve Laney'i ve benim etrafta olmadığımı düşündüklerinde neler yaptıklarını görmezden gelmek zordu.

"İnce duvarlar," diye özür dilemeye çalışıyorum. "Elimden bir şey gelmezdi." "Üzgünüm," diye mırıldandı Theo.

"Üzülme. Görünüşe göre iyi bir yıl geçirmişsin." Sırıttıyorum ve biramı yudumluyorum. "Benim iyi yılım boktan bir notla bitiyor. Garçon!"

Theo sesleniyor

barmen, daha fazla shot doldurmadan önce ona dövme bir kuş veriyor.

"Peki, senin hikayen ne?" diye soruyor. "Ciddiyim. Daha önce hiç bir sporcunun

böyle bir münzevi."

"Ben rutinimin yaratıcısıyım." Gerçek bu. Diğer yarısı ise beni canlı canlı yiyen bir acı. "Arada bir kaçıyorum. Ama çevreme sadık kalıyorum ve o da küçük." Kendimi takımdan uzaklaştırdıktan ve Harper'ı kaybettikten sonra, bu hiç bu kadar doğru olmamıştı.

"Anladım. Benimki azalıyor."

"Evet, dikkatli ol." Yeni doldurulmuş kadehlerimizi kaldırarak bardağımı onunkine tokuşturuyorum. "2019 mezuniyet sınıfına."

Onları geri fırlatıyoruz ve boğazımdan aşağı kayarken yanmayı memnuniyetle karşılıyorum. "Peki, ailen mezuniyetine geliyor mu?"

Doğru ilaçları alamayan babamın ruh hali hızla kötüleşiyor ve büyük olasılıkla yolculuğa çıkamayacak. Annem bu duruma tanıklık ettikçe kendini daha da çaresiz hissediyor. Durum imkânsız olduğu kadar berbat da. "Hayır."

"Gerçekten mi, neden?"

Tony elinde isteka çubuğuyla bana doğru başını sallıyor. "Kalktım," diyorum, başarısızlıklarımı ve yüzleşmeye hazır olmadığım bir geleceği hatırlatacak daha fazla havadan sudan konuşmaktan kaçınarak. "Görüşürüz dostum."

"Görüşürüz."

"Tanrım, dostum, bu şarkıyı bir kez daha duyarsam kendimi kaybedeceğim. Beni duyuyor musun?" Tony kalın New York aksanıyla mırıldanıyor. "Cidden, bu çocuk senin oda arkadaşın mı? Durdur şunu. Ona saldırmak üzereler." Uzun masalardan birinde oturan bir grup motorcu, Theo'nun müzik kutusunun yanında oturup aynı şarkıyı tekrar tekrar dinlediği yere bakıyor, parmakları havada sanki melodiyle birlikte piyano çalıyormuş gibi. Durumu kötü ve onun için üzülüyorum.

"Orospu çocuğu," diye bağılıyor barmen müziğin üzerine. "O aptala yavaşlamasını söyledim."

Theo'nun bayılmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor. Şarkı bittiği anda, barda toplu bir rahatlama iç çekişi duyuyorum. Ama Tim McGraw'dan "Everywhere "in açılış notaları tekrar duyulduğunda, havadaki gerilimin yükseldiğini hissediyorum.

Motorculardan ikisi ayağa kalkarken, "Siktir et," diye mırıldandıklarını duyuyorum ve onları durdurmak için bir elimi kaldırıyorum. "Ben hallederim."

Theo'ya ulaştığımda yere düşmüştü. Onu kucağıma alıyorum ve Tony'ye başımı sallamadan önce birkaç tuhaf bakışla karşılaşıyorum. "Onu eve götürmek için kamyonetini kullanabilir miyim?"

Tony anahtarlarını çıkardı. "O kusarsa, lanet şeyi satın alırsın."

"Anladım."

"Bir saat sonra görüşür müyüz?"

"Evet," anahtarları alıyorum ve Theo omzumda gevşekçe sallanırken bardan çıkıyorum. Onu yolcu tarafına bindirdiğim anda bana bakıyor, bir kadının bir erkeği kırabileceği her şekilde kırılmış.

"Onu kaybettim çünkü onu kaybetmekten çok korkuyorum. İronik, değil mi?" Kapıyı kapatıp kamyona atlamadan önce etrafından dolanırken başı boynunun üzerinde sallanıyor, sesi çatlıyor. Ben motoru çevirirken hâlâ konuşuyordu. "Ne tür bir salak bunu yapar? Ben."

Bu duygusal bir kusmuk ve her kelimesini iliklerime kadar hissediyorum. Ama Laney ülkenin öbür ucunda değil. Onun avantajını kıskanıyorum. Harper olmak istediği yerde, bizim yerimize olmayı seçtiği yerde. Onun bana yapamadığı gibi, ben de ondan talepte bulunamam ya da onun yoluna engel olamam. İstemesem de bunu anladığımı biliyor. Ne yapacağımı şaşırdım, ona kızgınım, beni terk ettiği için değil, bizi ikiye böldüğü, hiçbir şey olmadan, tutunacak bir santim et, kemik ya da damar olmadan bizi tamamen parçaladığı için. Bu noktada öfke ve kızgınlık arasında bir yerde kalıyorum çünkü durum karşısında çaresizim. Bu adam çözümünden sadece kilometrelerce uzakta.

"Eğer istersen her şey yoluna girer."

"Öyle diyorsun ama kadınlar arabalı vapurlardan biraz daha karmaşıktır."

Bu beni kızdırıyor. "Flaş haber, grup çocuğu, top taşıyabilirim, akıllıca konuşabilirim ve olgun bir ilişkim var."

"Özür dilerim, kahretsin," diyerek koltuğuna yığıldı. "Bir şey demek istemedim. Alınmak yok."

"Alındın. Bu kadar çabuk yargılama. Konu *kız meselesi* olduğunda her yer çetindir. Buna inan."

"Özür dilerim. Sadece, senin gibi adamlar için daha kolay olmalı." "Neye istersen ona inan. Ben sana farklı söylüyorum."

Viskiyle konuşmanın bir anlamı yok, size yalan söylemekten başka bir şey yapmıyor. Size olduğunuzdan daha güçlü, olduğunuzdan daha dirençli olduğunuzu ve çok fazla içtiğinizde aletinizin çalışacağını söyler. Hepsi yalan. Ama bazen sağladığı uyuşukluk onu gerekli kılar.

Onu eve geri getirdiğimde Theo baygındı. Onu kamyonundan alıp verandanın merdivenlerinden yukarı kaldırıyorum ve dondurucudan dondurulmuş Gatorade'lerimden birini almadan önce eve ve mutfığa giriyorum.

Onu yatağına yatırdığımda kan çanağı gözleri kısa süreliğine açıldı. "Şampuan."

"O da ne?"

"Şampuan," diye tekrarlıyor, sanki bu bana daha fazla açıklık getirecekmiş gibi.

Kıkırdarak banyosuna gidiyorum ve onun şampuanı olduğunu tahmin ettiğim bir şişe alıp yatağına yayıldığı yerde ona uzatıyorum. Gözlerini açma zahmetine katlanmıyor ama kapağı açıp içine çekiyor. "Sağ ol, dostum."

"Sadece içmeyin. Ve her zaman. Oda için teşekkürler."

"Lance?" Ben kapıya yaklaşıırken yataktan zayıf bir sesle sesleniyor. "Evet?" Dışarıda olduğunu görmek için arkama baktım.

Ama sorusunu biliyorum ve masasında bulduğum bir post-it'e hem cevabımı hem de pişmanlığımı karalayıp gözden kaçırmayacağı bir yere bırakıyorum.

*Do yourself a favor
and don't make the
same mistake I made.
Tell her.*

Lance

Sorun şu ki, Harper'a gerçekten nasıl hissettiğimi söyleyecek kelimeleri bulmakta hiç iyi değildim. Belki bulsaydım, beni hayatından bu kadar kolay çıkarmazdı. Bulmayı başarsam bile ona söyleme şansım olmayacaktı çünkü bu yeteneği benden almıştı.

thirty-two

Altmış üç dövüş sonra.

Ringin her yanından gelen bağırışlar ortak bir gümbürtüye dönüşüyor. Havada dans ediyorum, tüy gibi hafifim, eforun ağırlaştırdığı tek şey kollarım. Altı raunt geçti ve o korkuyor. Boynumu kırıyorum, kollarım yanlarımda gevşiyor, tam zil çalıyor ve dans başlıyor.

Başı dönüyor, her saniye zayıflıyor. Bu sadece bir zaman meselesi.

Kazandıran kombinasyonumla üzerine gidiyorum ve taktiklerimi bildiği için yön değiştiriyor. Buna hazırlıklıydım, bu yüzden sırayı değiştirdim.

Vücut, vücut, vücut, aparkat.

Hala savaşıyorum.

Son iki yılda bir erkeğin olabileceği kadar alçaldım.

Kız yok.

Taslak yok.

Ve banka çiftliğe el koymak üzere. Seçme günü geldi ve geçti, ben de numaramı emekli ettim.

Futbol bitti.

Harper ve ben çoktan ayrıldık.

Ama bu, işte, bu benim geleceğim.

Her hayal gerçekleşmez. Bu acı bir gerçek ve benim aldığım ve hayatta kaldığım bir ders.

Her sıkı çalışma karşılığını vermez. Her erkek kızı elde edemez. Ve bazen, en dikkatlice hazırlanmış planlar bile değişir, kesintiye uğrar veya terk edilir çünkü hayatın başka fikirleri vardır.

Şu ana kadar sayamayacağım kadar çok kez dizlerimin üzerine çöktüm. Son yirmi dört ayın küllerinden, kim olduğumu biliyorum, bu çok açık bir şekilde ortaya çıktı.

Ben doğuştan savaşçıyım.

Sonuç ne olursa olsun, ne kadar darbe alırsam alayım, içimde her zaman savaşıma gücü var. Ve onları aldım, daha fazlası için istekliydim, o küllerle kaplıydım, aç ve susuzdum ve hepsi bu geceye yol açtı - son amatör dövüşüm.

Öne doğru dönerek acısına son veriyorum ve son bir darbe indiriyorum, gerisini yerçekimine bırakıyorum. Ayaklarımın dibine yığılıyor ve ben bir adım geri atıyorum, ringin kenarındakiler kükrerken kolum havaya kalktığı için memnunum.

Mesafesini bilsem de bu, her dövüşten sonra kalabalığın içinde onun yüzünü aradığım gerçeğini değiştirmiyor, orada olacağı umuduyla, yüzünde gurur dolu bir gülümseme, dilinde hazır bir 'Ben sana söylemiştim'. Ama orada değil. Ben onun geçmişiym, zamanda bir an, bir hatıra. Üniversitedeki erkek arkadaşı. Bir an. Ve ben henüz kendim için buna tam olarak inanmadım.

Her dövüşten elim boş dönüyorum ama bu rutinimi değiştirmiyor. Her zaman onu arayacağım çünkü benden yapmamamı istemesine rağmen, içten içe bekliyordum.

Bu akşamki galibiyet sayesinde çiftlik en azından birkaç ay daha güvende. Ailem güvende.

Harper gelişiyor. Onun gelişimini sosyal medyadan takip ediyorum. Seyahat eden bir dans grubuna katıldı, tüm Avrupa'da çeşitli gösterilerde çalışıyor, sığmak için birbirine dolandığımız çift kişilik yatakta sadece birlikte hayal ettiğimiz yerleri keşfediyor.

Resimlerindeki gülümsemeler gerçek görünüyor. Onu önemseyen, ona inanan insanlarla birlikte. Hayalini yaşıyor.

Ve hayallerim değişti.

NFL ulaşamazken, boks beni kurtardı. O haklıydı. Futbol bir eğlenceydi ve boks benim saplantım haline geldi.

Ben de kendim için, ailem için ve onun için, sahnesinin dibindeki kalabalığın içinde beni araması umuduyla savaşıyorum. Tony gözümü temizlerken bankta oturmak yerine olmak istediğim yerde.

"İyi iş çıkardın, evlat. İki ay sonra Vegas'tayız. Bunu hak ettin. Ancak üzerinde çalışmamız gereken birkaç şey var."

Tony, Harper bizi tanıştırdığından beri benimle birlikte, beni ağır sıklet için hazırlıyor. Bana o kadar çok inanıyor ki, beni çiftlikte eğitiyor. Onun evcil hayvan projesi oldum. Ailem onu kendilerinden biri olarak kabul etti. O da benim kadar takıntılı. O kadar yakınız ki ikimiz de bunun tadını alabiliyoruz. Harper ve ailem dışında, Tony hayatımda benim için daha fazlasına inanan tek kişi.

Harper.

Gözlerimi kapatarak, ellerimdeki bandı keserken onun kalıcı kaybının beni içten içe yemesine izin veriyorum. Bazı günler sanki bir ömür önce o spor salonundaymışız gibi geliyor, diğer geceler, bu gece olduğu gibi, onu yanımda hissediyorum.

"Evlat, dövüşü domine ettiğin için moralinin daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Ödeme günü de fena değil. Sana o amatör rauntların karşılığını alacağını söylemiştim."

Tony kaburgalarındaki hasarı incelerken ben arkama yaslanıp tavandaki döşemede açılan deliğe bakıyorum.

Onun konuşmasından bir dünya uzaktayım, bu gece son birkaç saat içinde bana ne kadar çok gerçeğin açığa çıktığını fark ettim.

Neden bekliyorum ki?

Masadan kalkıp soyunma odasını adımlamaya başladım. "Ne oluyor be adam?"

"Ben iyiyim. Kaburgalarım ağrıyor ama iyiyim."

"Bu kararı benim vermeme izin vermelisin. Buraya geri dön."

"Ben iyiyim." Odayı adımlıyorum, düşüncelerim yarışıyor, içimdeki bir şey bana şimdi zamanı olduğunu söylerken nabzım yükseliyor. *Tek zamanın.*

Tony masada durduğu yerden kollarını kavuşturarak, "Bu bakıştan hoşlanmıyorum," diyor.

"Birkaç güne ihtiyacım var."

Başını iki yana sallar. "Birkaç günü kaçırarak vaktimiz yok. Bir hafta sonra yardım maçımız var ve Vegas'tan önce birlikte geçireceğimiz her dakikaya ihtiyacımız var."

"Aylarımız var. Başaracağım."

"Alabileceğimiz her boş dakikaya ihtiyacımız var."

"Bir gün bile kaçırmayacağım. Kendi başımın çaresine bakarım." İç çekerek telefonunu açtı. "Nereye?"

"New York."

Tony'nin kafası kalktı. "Bunu *şimdi* mi yapıyorsun?"

Başımı salladım.

"Neden şimdi?"

"Çünkü haklı olup olmadığımı görmek istiyorum."

İç geçirdi. "Bir sonraki uçakta yerimizi ayırtacağım."

Başımı sallayarak cevap veriyorum. "Bunu yalnız yapmalıyım."

"Bunun için zaman yok. Ben de geliyorum."

"Bu kişisel bir mesele ve sen de bunu biliyorsun. Biraz zamana ihtiyacım var."

"Ben hallederim." İç geçiriyor ve telefonuna öfkeyle dokunuyor. "İmzala mı?"

"Sözleşmeye bakmadım."

"Tanrım, evlat, o bokstaki en iyi menajerlerden biri ve sonsuza dek beklemeyecek. Bunu boşa harcama. O olmadan Vegas için görüşmelere başlayamam."

"Kaydını yaptır," diyerek çantamı topladım, "Uçakta imzalarım."

"Hey, dostum, bu bakışla kafama lazer tutmadan önce, Harper'dan hoşlanıyorum. Çabalamaya değmez demiyorum ama zamanlama berbat. Ve sen de iki yıl geç kaldın. Romeo'yu oynaman için vaktimiz yok. Kısıtlı bir zamanımız olduğunu biliyorsun."

"Bunu

mahvetmeyeceğim." "Ya

hayatına devam ediyorsa?"

Başıma bir tişört geçirip ağrıyı bastırıyorum. "Gelmedi." "Nereden biliyorsun?"

Çünkü bizi sessizliğiyle gösterdiği kadar kolay reddetmediğine inanmak zorundayım. Her gün benimle aynı dürtüyle savaştığına inanmak zorundayım. Geri dönmek için, bizi oraya, hiçbir şeyin bize dokunamayacağı o yere geri götürmek için. Ayrı gezegenlerimizi hizaladığımız ve birbirimizin etrafında döndüğümüz, birbirimizi koruduğumuz, birbirimize kalkan olduğumuz ve sadece var olmak için yarattığımız kendi evrenimizde birlikte büyüdüğümüz yere. Onunlayken kendimi güvende, kabul edilmiş ve daha çok kendim gibi hissettim. Onunla birlikte kendimin daha iyi bir versiyonuna dönüştüm. Onsuz, yalnız bir gezegenim.

Kendimi inkar etmek için yeterince zaman harcadım. İstedğim şey için savaşmanın zamanı geldi.

"İşler umduğun gibi gitmezse tüm bunları bir kenara mı atacaksın?"

Eşyalarımı çantama tıktırırken, onun peşinden gitmenin ne kadar doğru olduğunu, bunun bizim için bir şans olabileceğini düşünerek dinleniyorum. Bunu bitirmesine asla izin vermemeliydim. Ne onun vedası ne de ondan sonraki tek bir dakika için bile iyi değildim.

"Ben yapmazdım, o da bana izin vermezdi." Bankın üzerinde duran atılmış eldivenlerime bakıp sırtıyıyorum. "Ben onun en büyük yatırımımı." Bir vuruşum daha kaldı, içimde bir mermi daha. Eşyalarımı toplarken sözleri şimşek gibi çakıyor.

"Ya bu an, tam burada, hayatınızı değiştiren an ise?"

Harper'la tanıştığımdaya, o adil bir avdı. Herhangi bir anda, karşıımızdaki engellere ve tüm gücüyle bize doğru koşan rakiplere rağmen onu bırakabilir, bayrağı işaret edebilir ve onu alabilirdim. Bu ihtimallere rağmen, kırıldık ve sahadan çıkmaya zorlandık.

Bu tamamen farklı kuralları olan farklı bir oyun alanı. Ve bu tur, kazanan hepsini alır.

Ding, Ding.

thirty-three

Harper

Bir nefes, bir adım.

"Harper, çerçeveye dikkat et."

Sadece bir rüyaydı.

"Harper!" Berbat durumdayım. Dans kariyerim boyunca hiçbir meydan okumadan geri adım atmadım ama bu kadının taleplerine uyacak şekilde kendimi şekillendiremiyorum. Kadın tam bir Cruella de Vil, açık ve net. Eminim 2nd Avenue'deki çatı katının halısı köpek kürkünden yapılmıştır çünkü artık modası geçmiş çıplak bir mayo ve öfkeli bir deve parmağından başka bir şey giymiyor. *Herkesin* gördüğü ama kimsenin tartışmadığı deve ayak parmağı. Bu şirkette ve çoğu çevrede Dansın Madamı olarak kabul ediliyor ve yeni gösterisi *Retro'da* kariyerimin ilk solosunu sahnelediğim için, son perde kapanana kadar bu cezaya açım.

Son birkaç yılda dünyayı dolaştım ve toplulukla birlikte sayısız gösteride dans etme şansına sahip oldum. Çoğu gece yatağıma uzandığımda içimi kemiren pişmanlık bir yana, kariyerimin en iyi iki yılıydı, yaşayan bir rüyaydı. Son birkaç gündür farklı bir rüya yüzünden aklımdaydı, o kadar gerçekçiydi ki ağlayarak uyandım. Birkaç santim uzağımdaydı ama ona dokunamıyordum. Adını söyleyip durdum, beni görmesi için yalvardım ama beni duymadı. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen o acı verici rüyalardan biriydi. Kalbim beni hiç affetmemiş olsa da, aklım bazen ben uyurken savaşa katılmaya karar veriyor.

O sabahtan beri elimi uzatmak için kendimle savaşıyorum ama içimdeki korkak hep kazanıyor. Sıradan bir sohbet başlatmak, dostça bir şekilde hal hatır sormak için çok uzun zaman geçti. O zamanlar Grand'den ayrılmak

Şüphesiz, benim için, belki de ikimiz için en iyi karar, öyleyse neden bununla yaşamıyorum?

Sanırım hayatıma devam etmenin bu kadar yıpratıcı olacağını hiç düşünmemiştim.

Tek yaptığım taşınmak olsa da, onu özlemenin acısı hâlâ içimde. Bugün gibi başarısız olduğum günlerde ne kadar ileri gidebileceğimi merak ediyorum. Ya da tek bir bakışıyla bana her şeyi hissettiren adamla ne kadar uzağa gidebileceğimi.

Bu yüzden, olmam gereken yerde olduğuma dair süregelen şüphelerden kurtulana kadar hareket edeceğim.

"Tekrar." Korkunç kelime vücudumu ağrıtıyor. Ayak parmaklarım kanıyor, bantların arasındaki ıslaklığı hissedebiliyorum.

Her seferinde bir nefes, bir adım.

İki yaşımdan beri dans ediyorum. Bale, step, caz, modern dans, sway, hatta bir yaz balo salonu için kayıt bile yaptırdım. İlk resitalim için ezberlediğim 'hopla, ayaklarını karıştır, adım at' rutinindeki hareketleri hala tam olarak hatırlayabiliyorum. İlk anım, yarım kilo tül giymiş sümüklü bebeklerin arasında dans etmektir.

Dans etmek beni hiç ağlatmadı *o zaman*.

Gereken bu, Harper. Gereken bu.

Hayalimi canlı tutmak için kabul ediyorum. Dans etmek benim kanımda, kemiklerimde var. Eğlenceli olmaktan asla vazgeçmemeli. Özellikle de Camel Toe Cruella yüzünden.

"Tanrım, Harper, seni ben seçtim, seni ben seçtim, bu senin tek *kurtuluşun* olsa iyi olur.
gün, ve bu dönem şişkinliğinden kaynaklansa iyi olur."

Yüzüm kızarıyor, kendimi rutinin içine atıyorum ve provadan sağ salim çıkmayı başarıyorum.

"Tanrım, sana ateş ediyor. Deve parmağına çok uzun süre bakmış olmalısın." Sırtarak, binadan çıkarken Casey'nin bana yetiştiğini görmek için dönüyorum ve New York kışının soğuk tokadını yüzümde hissediyorum.

"Bunu kaldırabilirim."

Çantasını yeniden omzuna atıyor. "Evet, o perişan durumda ve söz sahibi olmasının tek nedeni merkezin sahibi olması ve yönetim kurulunda yer alması. Zamanı dolmak üzere ve o da bunu biliyor. Sen iyiydin."

"İyi misin?"

Bana yan gözle bakarak sırtıyor. "İltifat mı istiyorsun?"

Casey yirmi sekiz yaşında, sektördeki en genç ve en iyi koreograflardan biri. Onunla başka gösterilerde de çalıştım ve *Retro* için numaramda bana yardımcı oluyor. Pointe'im paslanmıştı ve o beni kondisyonladı. Kendime güvenim artsa da sahte iltifatlar istemiyorum. Bana hiçbir faydası olmaz. "İyi olur. Bugün kapalı olduğumu biliyorum."

"Çok değil, ama olur böyle şeyler. Çok sıkı çalışıyor. Hâlâ bolca vaktin var."

"Tanrıya şükür birkaç günlüğüne ara verdik."

"Onu almamıza izin vermesine şaşırdım. Ve eğer o kaltak İsa hakkında bir şey biliyorsa daha da çok şaşıırım."

Başımı arkaya atıp gülüyorum. "Onun üzerinden bir servet kazanıyorsun, değil mi?"

"Bu onu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmez." Bana gülümsüyor. "Noel için eve mi gidiyorsun?"

"Teksas'a mı?" Bu düşünce içimi ürpertti. Orası artık eski hayatımın hayalet kasabası. "Hayır. Ninem burada yaşıyor, o yüzden Hanuka'yı onunla kutlayacağım. Peki ya sen? Ailen burada mı yaşıyor?"

Omuz silkiyor. "İkisi de geçti. Kız kardeşim Ohio'da yaşıyor ve bin çocuğu var, bu yüzden bu yıl onu bırakıyorum. Yani sadece ben ve köpeğim Romeo varız."

Yanaklarım kızardı. "Doğru, bunu bana sen söyledin, değil mi?" "Bir ya da iki kez."

Son birkaç aydır çeşitli partilerde Casey ile birkaç kez öpüştüm ve ona karışık sinyaller gönderdim. Cadılar Bayramı'nda, bir yönetmenin evinin misafir banyolarından birinde bir saatin büyük bir kısmını sevişerek geçirdik. Prezervatifi çıkarır çıkarmaz, ben bayıldım. Ben flapper elbisemi ayarlarken bana çıkma teklif etti ve ben de Grey Goose'un bana getirdiği saçma bir bahaneyle onu geri çevirdim. O zamandan beri arkadaşız ve beni zorlamadı.

Çantamı omzumdan alıp kendi çantasına ekledi.

"Hadi, sana bir parça marul alayım da regl şişkinliğinden kurtulmana yardımcı olsun."

"Har, har."

"Kahve?" Casey öyle yakışıklı diyebileceğim biri değil. Koyu kahverengi saçları ve derin kahverengi gözleriyle çocuksu bir çekiciliğe ve inanılmaz bir yapıya sahip.

"Tabii. Kahve için vaktim var."

Kaldırımında duraklıyor ve yanımızda bir taksi kornası çalarken ve rüzgâr hızlanırken bana dönüyor. Etrafımızdaki karmaşa ve telaştan dolayı Noel'i havada hissedebiliyorum. New York Noel'i ile kıyaslanabilecek çok az şey var.

"Bil diye söylüyorum, bu bir randevu."

"Ne?" Değişen tavrına şaşırarak ona bakıyorum. "Kahve içmeyi kabul ettim, çıkmayı değil."

"Bu bir randevu," diyor kararlılıkla. "Sabırlı davrandım. Beklediğin kişi gelmeyecek."

Kelimeler derinden etkiliyor ve tokat yemiş gibi hissediyorum. "Pardon? Birini beklediğimi kim söyledi?"

"Evet. Bu birlikte yaptığımız üçüncü gösteri ve ben bu havayı alıyorum, bu müsait değilim havası, ama sürekli bu adamın ortaya çıkmasını bekliyorum ve o asla gösterilere katılmıyor ya da provadan sonra seninle buluşmuyor. Anladığım kadarıyla birini bekliyorsun. Ya da belki de bekliyordun, *ya da*," bana umutlu bir sırıtış atıyor, "o seni üç *uzun* şovdur bekliyor."

"Senden hoşlandığımı biliyorsun Casey, ama-"

"Kahretsin, ölüm öpücüğü." Bana mahcup bir sırıtış attı. "Çok cesurca. Sonunda biraz sert çıktım, değil mi?"

Gülümsememe engel olamıyorum. "Birazcık." "Özür dilerim."

İç çekiyorum, bunu bu kadar garip hale getirdiğim için nefret ediyorum. "Çılgınca olan ne biliyor musun? Hiç *gerçek* bir randevuya çıkmadım."

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Bu doğru."

"Peki o zaman, ne bekliyorsunuz?"

Engel, onu evinin önünde bıraktığımdan beri üstesinden gelemediğim, 1.80'den uzun bir top oyuncusundan boksöre dönüşen bir adam. "Ben dansa aidim" hayatım boyunca sloganım oldu. Hayallerimin peşinden giderek ve Lance'i kendi hayallerinin peşinden gidebilsin diye bırakarak bunu gerçekleştirdim. Ama *yıllar oldu*, günler değil, aylar değil. Bu sağlıklı değil. Acının bu kadar uzun süreceğini hiç düşünmemiştim. Pişman olacağımı, onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğimi biliyordum ama aradan bu kadar zaman geçtikten sonra ilişkimiz için bu kadar yas tutmayı hiç beklemiyordum.

Lance hala kalbime hükmediyor. Sekse gelince, bir keresinde ilgi

çekmek için bedenimi vermek gibi bir hata yaptım. Hiç niyetim yok

bu hatayı bir daha asla tekrarlamayacağım. Son birkaç yıldır yaşadığım bir avuç flörtte, kendime verdiğim bu sözü bir kez bile tutmadım. Hiç doğru gelmedi. Kendimi hiçbir zaman Lance'e teslim ettiğim kadar özgürce teslim etmek istemedim. Onunla seks aştı ve ben ikisi arasındaki farkı bilmiyordum. Ve biliyorum ki, ben onları ayırmak isteyen bir kız değilim.

Şimdi Casey'e bakınca, keşke olsaydım diyorum.

Ve o haklı, bekliyordum, peki ne için? Bizi ayırdım ve bunu bilerek yaptım. Lance'e benim için gelmesi için hiçbir sebep vermedim. Ona hiçbir sebep vermedim. Bağlılığı reddettim ve ikimizi de paramparça ettim. Ama aramızdaki bağdan kaçamıyorum. O zamandan beri attığım her adımı onu düşünerek attım. Onu hala hayatımda bir varlık olarak hissedebiliyorum ve ne kadar uzağa gidersem gideyim, onu yanımda taşıyorum. Gülümsemesini, açık sözlü cazibesini, sevgisini. Gözlerindeki bakışı. Lance Prescott'u asla unutamayacağım, zaman ve mesafe bana bunu söylüyor.

Yoksa yeterince çabalamıyor muyum?

Hiç deniyor muyum? İki yıl oldu ve dul bir kadın gibi ilk aşkımın yasını tutuyorum. Bir noktada, dans hayatımdaki her boşluğu doldurmayacak. Casey yakışıklı, eğitilmiş, komik ve müthiş bir dansçı. Ondan etkilendim ve ribaunt noktasını çoktan geçtim. Eğer bir aday arıyor olsaydım, önümde müthiş bir rakip vardı.

Yarışmacı.

Sadece bir rüyaydı, Harper.

Sinirli bir nefes verip Casey ile aynı seviyeye geldim.

"Haklısınız. Ve bu çok uzun zamandır böyle. Hiçbir söz veremem. Bununla birlikte, hâlâ benimle çıkmak istiyor musun?"

"Bunu zaten biliyordum, yani evet." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Peki, ne diyorsun? Yavaştan başlayalım. Önce kahve içeriz, sonra da akşam yemeğine doğru ilerleriz."

Beremi takıyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

thirty-four

Lance

Taşaklarımı hissedemiyorum. Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim. Uçağa bindiğimde New York kışına hazırlıklı değildim. Amatör ligdeki tüm maçlarım çoğunlukla Güneydoğu'daki maçlardan oluşuyordu. Bu soğuk çok daha sert. Ağzım sımsıkı kapalı, ellerimi kot pantolonumun içine sokarak kaldırımda yürüyor ve her apartmana bakıyorum. Çoğu gün durumumu paylaşmayı hiç umursamazdım ama bu gece sosyal medya için Tanrı'ya şükrediyorum. Uçağa binmeyi beklerken Harper'ı aradım. Şehre gittiğinde taşındığı yerde artık yaşamadığını biliyordum. O zaman bana daha büyük bir şey aradıklarını söylemişti. Bunun üzerine Harper'ın adresine dair herhangi bir ipucu bulmak için ona en yakın olanları takip etmeye başladım. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce ziyaretine gelen kız kardeşi Kandace ile başladım. John Lennon'ın yaşadığı ve öldüğü yerin bir fotoğrafını paylaşmıştı, bu yüzden Harper'ın bu sokakta yaşadığını biliyorum çünkü fotoğrafın altında "kız kardeşim John Lennon'ın yaşadığı ve öldüğü sokakta yaşıyor" yazıyordu. Ürkütücü ama gerçek ve bu yüzden 72nd Sokağı'ndayım.

Sevgili yaşlı babasını arayıp sorabileceğim gibi değil. En son gördüğümde manşetlerdeydi ve bunun koçlukla pek ilgisi yoktu. Ryan Elliot ile o yıl hepimizin düşündüğünden çok daha fazla şey olmuştu. Kızıyla çıkmam takımda bir çatlağa neden olmamıştı, gerçi bunun bana duyduğu nefretle çok ilgisi olduğunu biliyordum. Görünüşe göre Koç Elliot'ın kendisi de bazı sırlar saklıyordu ve bu skandal ulusal haberlere konu olmuştu. Harper'a ulaşmamak için elimden geleni yaptım.

Ama

yapmadım.

Başka bir

pişmanlık.

Koç o zamanlar aramıza giren bir kama olabilirdi ama artık saygı duyulacak biri değildi.

Siktir et onu.

Ama bu o zaman ve oradaydı. Burası bizim için yeni bir başlangıç için mükemmel bir zemin olabilir, en azından şimdilik. Gerçi bu şehir hiç de misafirperver değil. Kaldırımdaki çizgilerin üzerinden geçerken, Harper'ın gözünden hayal etmeye çalışıyorum. Şimdilik New York aşırı duyusal yüklemekten ibaret; ısıltı ısıltı aydınlatılmış reklam panoları, köşebaşındaki dükkânlar ve lokantalar arasında yer alan konut kulübeleriyle metal ve cam gökdelenler. Berbat misafirperverlik ve zihin uyuşturan soğuğa ek olarak kornalar da sürekli bir arka plan gürültüsü. Harper için burası ev, benim içinse farklı bir evren. Sırf onu bir an görebilmek için bile seve seve girebileceğim bir evren.

Işıklı ön kapıdan bir iz ararken, taktiğimi sorgulamaya başlıyorum. Bu yarım yamalak plan bir delinin hayal gücünden çıkmıştı. René beni buraya kadar getiren anahtar olmuştu. Kandace'ın paylaşımını gördükten sonra René'yi aradım ve yakın zamanda, hâlâ birlikte yaşadıklarını bildiğim binasının önünde bir selfie paylaştığını gördüm. Fotoğrafta arkasında, lobinin ön kapısında ikiz ışıklı baston şekerler vardı, sayılar yüzünü büyüten makyaj filtresi tarafından bulanıklaştırılmıştı.

Bir sokağım ve hangi bina olduğuna dair bir ipucum var ve eğer stalking 101 dersi alıyor olsaydım, bu konuda uzmanlaşırdım. Bunun beni ne yaptığından emin değilim, ama çaresiz ve sürüngen arasında bir yerde olduğumu varsayıyorum.

Çaresizlik şu an için doğru kelime gibi görünüyor.

Ondan kurtulamıyorum. Ne kadar zaman geçerse geçsin.

Attığım her adımda, herhangi bir noktada aynı yolculuğu iki yıl önce yapabileceğime ve belki de ilişkimizi kurtarabileceğime lanet ediyorum.

İki yıl oldu.

İki yıl.

Artık onu tanıyor muyum? Ben değiştim mi?

Eskiden var olan ve artık var olmayanın mı peşindeyim?

"Siktir et." Bu düşünceleri bir kenara itip caddenin karşısına geçiyorum ve aramaya devam ediyorum. Bu işi sonuna kadar götürmeye, kalan umutları ya körüklemeye ya da söndürmeye kararlıyım.

Kapıdaki ışıkları gördüğümde birkaç blok aşağıdaydım. Hızlanıp saniyeler içinde kapıdan girdim ve posta kutusuna baktım.

Medrano/Elliott 21B

Bu kadar basit olamaz herhalde?

Asansöre girerken, avuçlarım ter içinde, gözlerimi yıpranmış bordo halıya dikiyorum.

"Bundan yıllar sonra bile senin için aynı şeyleri hissedeceğim. Bunu biliyorum. Kendimi tanıyorum. Muhtemelen seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Harper beni gerçekten tanıyacak kadar yakınlaşmasına izin verdiğim tek kadın, ama içime sızan şüphelere engel olamıyorum. Yine de, o benim yolumdan ayrıldığından beri bu sözleri kendi tarafımda yaşıyorum.

Ve bunların onun için de doğru olup olmadığını öğrenmenin zamanı geldi. Sertçe kapıyı iki kez çalıyorum ve ellerimi kot pantolonumun içine sokuyorum.

Gözlerimdeki hafif şişlik görüşümü bulanıklaştırıyor. Buraya gelmeden önce altı tur attıktan sonra hissettiğim yorgunluk kapı açıldığında kayboluyor. René siyah bir atlet ve mavi kot pantolonuyla karşımda duruyor. Benden daha kısa boylu, çekici ve yapılı. Instagram hesabını görmeseydim ve kim olduğunu bilmeseydim, kapıyı açtığı için tedirgin olurdum, özellikle de dikkatle bakan kahverengi gözleri ve beni içine çekme şekli yüzünden. Bu adamın görünüşüyle ilgili hiçbir şey hetero gibi görünmüyor. Ta ki ağzını açıp arkasından seslenene kadar.

"Aman Tanrım. Mami! Noel Baba erken geldi ve benim teslimatım da sonunda geldi!"

Bana döndüğünde sırtımama engel olamıyorum.

"Rüyamda gördüm. Teşekkür ederim Hezuz." Elini çerçeveye koyup eğilmeden önce haç işareti yapıyor ve gökyüzüne bir öpücük gönderiyor. "Peki, önce ne yapalım? Piknik kulağa çok *romantik* geliyor."

"Aralık ayındayız."

"Vücut ısısının gücünü asla küçümsemeyin."

"Kapınıza gelen tüm yabancıları böyle mi karşılırsınız?" "Eğer ju gibi görünüyorsa, jes."

Kestirip atıyor.

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Harper burada mı?"

"Ve tüm umutlarım, bok gibi dağıldı." Başımı arkaya atıp gülüyorum. Bu adam başka bir şey. Omzunun üzerinden tekrar sesleniyor. "Harper, GQ geldi ve o hetero!" Bana geri döndü. "Senin adın ne?"

"Lance."

Ağzını açıyor ve donup kalıyor, ifadesi acımasızlaşıyor. "Lance?"

"Evet."

Ben kaçınılmaz olana hazır bir şekilde çenemi kaldırırken o da kaşlarını kaldırıyor.

"Huh, ju'nun tanıdık geldiğini düşündüm. Kovboy Lance." Boynumun arkasını avuçladım. "Tam olarak değil."

Koridora çıkıp beni sıkıştırdıktan sonra bağırarak daireye geri dönüyor. "Boş ver, Mami, bu *benim* için."

"Ne oluyor be adam?" Kapıyı kapatabilmesi için geri çekiliyorum. Kollarını kavuşturuyor, etkilenmemiş. "*İki yıl* kadar geç kalmadın mı?"

"O burada, değil mi?"

"Oh, sert çocuk, che burada, ama ju hoş karşılanmıyor." "Peki neden?"

"Çünkü Che artık söylenmeden gülümsüyor, işte bu yüzden."

Göğsüme saplanan bir bıçak gibi, ama aynı zamanda beni kızdırıyor. Neden elini uzatmadı? Terk ettiği kişi bendim. Eğer pişmanlıkları varsa, bana söylemeliydi.

"Sadece konuşmak istiyorum." "Hayır."

"Tanrım, dostum, uzun bir uçuş oldu, çok uzun bir geceydi ve onunla konuşmam gerekiyor."

"Peki, önce bir test." "Ciddi misin?" "Ju Lance misin?" "Evet."

"O zaman sadece bir test." "Hadi ama dostum." "Onu nasıl buldun?"

"İnternet. Seni ve kız kardeşini takip ediyorum." Omuz silkiyorum, "Bir araya getirmek kolay."

"Yani ju stalked?"

"Sanırım öyle, evet. Yani, onu önemseydiğim için ona ayak uydurdum."

"Ama, ju davet edilmedi."

"Hayır. Bunu tespit ettik."

"Ee, ateşli adam, bunca zaman sonra Che'nin şimdi boşalmanı istediğini düşündüren ne?"

"Dostum, onun en iyi arkadaşı olduğunu ve onu korumaya çalıştığını biliyorum ama ben onu hiç incitmedim."

"Neden bu kadar bekledin?" "Beni terk etti."

"Hayır, Che yapmadı."

"Jes, Che yaptı."

"Aksanımla dalga geçmen hiç hoş değil." "Özür dilerim, ama beni kızdırıyorsun." "Ben bir ABD vatandaşıyım."

"Senin adına sevindim. Aynı kulüpteyiz."

"Hep böyle huysuz musun? Noel zamanı olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Ciddi misin lan sen?"

"Noel hakkında, jes." Başını sallıyor. "Evet, hayır, bununla..." ellerini bana doğru itti, "eğilim, bu iyi değil. Daha iyi bir tavır takındığında geri gelirsin."

Kapı arkasından açılıyor ve iki yıl sonra ilk kez ona bakabiliyorum. Ağzını ayırdığında kalbim göğsüme çarpıyor. Birbirimizi içimize alırken saniyeler süren bir sessizlik oluyor.

"Hey, Priss." Kızgınlığıma ve aramızdaki engele rağmen gülümsememe engel olamıyorum. René'nin bakışları aramızda geziniyor, sonra da gözlerinde bir buğuyla bana bakmaya devam eden Harper'a takılıyor.

"Lance... Burada ne yapıyorsun?"

"New York'a uçup kapının önünde durayım ve oda arkadaşın tarafından hayalarım kesilsin diye düşündüm."

"René," diye azarlıyor Harper, onu kolundan tutup içeri çekiyor. "İçeri gel, içeri gel," diyor ve beni de onun arkasından içeri sokuyor.

"Mami, bu adamı tanıyor musun-"

Ona sert bir bakış atarak cümlesini yarıda keser.

René kollarını kavuşturur. "Bana öyle bakma, Ju York'a plastik torbalar ve kırık bir kalple geldin."

Kulakları kızarıırken Harper'ın ifadesi sertleşiyor. "Yeter, yoksa Ricky'yi arar ve Noel hediyesinden nefret ettiğini söylerim."

"Ju buna *cüret* edemez!"

"Ben olsam öyle yapardım."

"Bu çok yanlış," diye tersliyor. "Bana fiber optik bir melek aldı. Kim bundan nefret etmez ki?"

Harper kaşlarını kaldırıyor ve o da iç geçiriyor. "Peki, yap bakalım, Mami."

Tartışmayı kazandıktan sonra hiç vakit kaybetmeden beni elimden tutup oturma odasından geçiriyor, mutfak için üzücü bir bahanenin yanından geçip yatak odasına götürüyor. Kapı kapandığında kendini kollarıma atıyor ve ben de tereddüt etmeden onu yakalıyorum. Onu sıkıca kendime çekerek

Saçındaki vanilyanın kokusunu alıyorum ve geri dönüyorum, orada, Teksas'ta, *o zamanki* yerde, burada olma nedenimi, *şimdiyi* sıkıca kavırken.

Birkaç saniye birbirimize sarılıyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz, sonra bana sulu bir gülümsemeyle bakıyor. "Biliyor musun, seni tekrar göreceğimi içten içe hep biliyordum. Bir gün, bir yerde, sadece ne zaman olacağından emin değildim." Uzaklaştığında nihayet ona iyice bakabiliyorum. Muhteşem saçları biraz daha uzamış, biraz kıvrımları biraz da yüzü dolgunlaşmış. Hevesli kahverengi gözleri beni tarıyor, aynı açgözlülükle içime çekiyor.

"Nasıl, Tanrım..." diye gergin bir kahkaha attı. "Nasılsın?" "İyi, meşgul. Artık tam zamanlı dövüşüyorum."

"Evet, biliyorum, gelişimini takip ediyordum. Lance, seninle gurur duyuyorum." Makyaj sandalyesinden birkaç kazak çıkarıyor. "Otur."

O karşımdaki yatağın kenarına otururken ben de koltuğa oturuyorum. Etrafıma bakınca bir dolabı bile olmadığını görüyorum. Sadece uzun bir şifonyer ve yanında duran bir giysi rafı. Şimdiye kadar bulunduğum en küçük yatak odası. Şehirde olduğu gibi, onun dairesinin köşesinde de kaos tekrar eden bir tema gibi görünüyor.

"Bir süredir sana mesaj atmak istiyordum, ne kadar gurur duyduğumu söylemek için. Profesyonel oluyorsun, ha?"

"Evet. Birkaç ay içinde Vegas'ta ilk maçıma çıkacağım. Caesars Palace falan değil ama-"

"Oraya ulaşacaksın. Senin rekorun kırk yedi ve-"

"Kırk sekiz, bu gece dövüştüm. NAKAVT."

"Aman Tanrım," diye haykırıyor gurur dolu gözlerle. "Şu haline bak," diye yaklaşıyor ve yavaşça başımı çeviriyor. "Zar zor bir çizik. Seni atarken gördüm. Birkaç video izledim. Lance, senin hakkında söylenenler-"

"Şşşt," diye göz kırpmıyorum, "uğursuzluk getirmeyelim."

"K," diyor kolayca, "ama seninle gurur duyuyorum."

"Evet, ya sen, ateşli bok? Avrupa'yı dans ederek geçtin."

"Evet." Dudağını ısıyor. "O başka bir şeydi. Bütçe bok gibiydi, bu yüzden oldukça kabataslak yerlerde kaldık. Ama evet, inanılmazdı."

"Dans ederken fotoğraflarınızı ve videolarınızı kim çekiyor bilmiyorum ama vay canına."

"Öyle mi?" Ayak uydurduğuma şaşırmış gibi soruyor. "Teşekkürler."

Gülümsememize ve diğerini tekrar içimize çekmemize yetecek kadar uzun süren bir sessizliği paylaşıyoruz.

"Yani sen-" "Sen

ne-"

Hâlâ gülümsüyoruz ve ben onu işaret ediyorum.

"Önce sen." "Ailen nasıl? Jeannie, Trevor?

Baban?"

"Her şey yolunda. Babamın titremesi çok daha kötüleşti... ama ne var biliyor musun? Şimdilik konuşmanın bu kısmını atlayalım."

Bana yavaşça başını sallıyor. "New York'ta ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç gün, bir hafta içinde bir dövüşüm var."

"Yani, bu gece burada mı dövüştün? Şehirde mi?"

"Evet." Yalan söylüyorum. Buraya onun için geldiğime inanmak çok mu zor? Bu çok utanç verici. Bu konuda yalnız mıyım? O da benim gibi mi hissediyor? Bilemiyorum. Sadece beni gördüğü için mutlu olduğu gerçeğine odaklanacağım. Bu yeterli.

Altın sarısı saçlarından bir tutamı boynundan kaldırıyor ve parmaklarım saçlarının arasından geçmek için kaşınıyor. "İyi görünüyorsun, güzelim."

"Öyle mi? Teşekkür ederim. Sen, şey..." gözleri takdirle üzerimde geziniyor. "Sen bir canavarsın. Hiç vakit kaybetmeden şişmişsin." Bana göz kırpmıyor.

"Dövüş eğitimi top eğitiminden çok farklıdır."

Konuşmadan önce kısa bir süre dudağını ısırtıyor. "Taslak için çok üzgünüm."

"Olma. Ben daha iyiyim."

"Gerçekten mi?"

"Kahretsin, evet," diye başımı sallıyorum ve gözlerimi onun çizilmiş parke zeminine dikeyim, "Bunun için sana teşekkür etmeliyim."

"Hepsi sendin, Lance."

Ona sert bir bakış attım. "Bence sen daha iyi bilirsin."

"Sus," diyor. "Anlat bakalım. Nasıl bir şey?" "Boks mu?"

Yatağından bir yastık alıp vücuduna sarıyor ve çenesini üzerine koymadan önce görüşümü engelliyor. "Evet."

"Heyecan verici. En iyisi." "Bir sonraki

Sugar Ray olabileceğini söylüyorlar."

"Marciano olmayı tercih ederim."

"Namağlup gidiyorsun, ha?"

"Göreceğiz."

Beni dikkatle inceliyor. "Mutlu görünüyorsun."

Şu an için öyleyim, o yüzden buna inanmasına izin veriyorum. "Sen de öyle." Çok gergin olduğum için ayağa kalkıyorum ve duvarlarını kaplayan tuval baskılı fotoğrafları incelemek için odanın izin verdiği tek alanı kullanıyorum. Birkaç tanesi renkli kostümler içindeki yeteneğini vurguluyor. Bir tanesine sabitleniyorum, sıçramanın ortasında, mükemmel bir prima balerin resmi.

"Bunlar destansı."

"Öyle mi? Bugünlerde cep telefonlarının yapabildikleri inanılmaz. René bunu çekti. Baskısı da ucuzdu."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Hâlâ benden iltifat alamıyorsun, ha Priss?"

Gözlerini yere dikeyyor, çenesi titriyor.

"Hey, hey," diyorum, bir adımda ona ulaşıyorum. "Ne dedim ben?"

Başını sallıyor, yüzündeki gülümseme bir maskaralık, gözleri parlıyor. "Ben sadece... seni görmek güzel."

"Sen de."

Boğazımı temizliyorum. "Size rahatsız edici bir soru sorabilir miyim?" "Elbette."

"Görüştüğün biri var mı?"

"Sayılır..." diyor dikkati dağılmış bir şekilde, sanki başka bir yerdeymiş gibi, gözlerini tekrar bana çevirmeden önce. "Dürüst olmak gerekirse, bugün bir kahve randevusuna çıktım ama ciddi bir şey değil. Bu yeni bir şey."

Kalbim gümbürdeyerek ikinci kez boğazımı temizliyorum. "Eğer ayağınıza basmıyorsam, Noel'i birlikte geçirmeye ne dersiniz?"

İşte o zaman, cevabını beklerken, ona olan görünmez bağın esir kalbimi sardığını görüyorum. Geçebileceği fikri, *yeni* bir şey itiraf etmesiyle birlikte midemi bulandırıyor.

"Noel'i benimle geçirmek ister misin?"

"Neden olmasın? Ben buradayım. Sen de buradasın. Eğlenceli olacak. Şehre hiç gitmedim. Bana etrafı gösterebilirsin."

"Ertesi güne kadar ara veriyorum, yani evet," başını salladı ve gözlerini kaldırmadan önce yüz ifadesi sersemlemişti, "Noel'i seninle geçirmeyi çok isterim."

"Tamam o zaman, anlaştık." Yatağının başucundaki saate bakıyorum. "Geç oldu. Ben gideyim de sen biraz uyu."

"Her şeyi planlayacağım. Saat kaçta kalkıyorsun?" "Erken kalkarım, dört buçuk gibi."

"Lance," saate bakar. "Şu andan itibaren dört saat var."

"O zaman uyuyacağım ve altıda kalkacağım." Ona göz kırpıyorum. "Uyandığında bana mesaj at." Ona telefonumu uzatıyorum ve o da alıyor, parmaklarımız birbirine değdiğinde gözleri aşağıya kayıyor. İşte o zaman görüyorum, suçluluk. İki yıl önce beni kovduğu için görmeyi çok istediğim suçluluk duygusu. Onu uzaklaştırıyorum, ona olan kızgınlığım azalıyor. Kalacağı yere. Onu cezalandırarak bunu mahvetmeyeceğim. Henüz bunu yapacak cesareti kendimde bulamıyorum ama ne kadar da istiyorum. Daha çok istediğim şey, parıldayan dudaklarını cezalandırmak, kazağını ve taytını yırtıp atmak ve pişmanlık ve özür dileyerek sızlanana kadar onu becermek. Onun yerine, numarasını programladıktan sonra telefonumu cebime koyup kapıya yöneliyorum.

"Ben çıkıyorum."

"Yarın görüşür müyüz?" Kapıyı açtığımda arkamdan sesleniyor.

"Evet."

"Seni geçireyim de chihuahua'm saldırmazın."

"Onunla başa çıkabilirim."

"Yorgundu. Yarın biraz kahve içene kadar bekleyin."

Beni kapısına kadar geçirirken kıkırdıyorum. Daire sessiz, adımlarım parke üzerinde ağır. Yapmak istediğim son şey gitmek, ama hâlâ içimi kemiren kızgınlıkla savaşıyorum ve onunla daha fazla konuşmaya devam etmeden önce bununla başa çıkmam gerekiyor. Aynı anda hem bu kadar yabancı hem de tanıdık olabilmesi kafamı kurcalıyor.

Kapısının diğer tarafına geçince, ben de onun gibi oyalanıyorum.

Sessizce bakıyoruz, o konuşmadan önce aramızda zaman ve geçmiş var.

"Burada olduğuna inanamıyorum."

"Evet," diyorum usulca, eğilip yanağından öpmeden önce. Geri çekildiğimde, dudaklarından sadece bir saç teli uzakta yapıyorum. "Seni görmek güzel, Priss."

Dudaklarını yalıyor ve gözleri yavaşça benimkilere kayıyor.

"Sana da." "İyi geceler."

thirty-five

Harper

Yatak odamın penceresinden izlerken, yatak odamın kapısına dönmeden önce Lance'in gözden kaybolmasını bekliyorum. "İçeri girebilirsin. Dinlediğini biliyorum."

Kapı pat diye açılır ve René, Ricky'nin bir yıldönümünde onu götürdüğü lüks bir otelden çaldığı beyaz bornozun içinde, her gece parçaladığı avokado yüz maskesiyle durur.

"Ju ne yapıyor?"

"Yatağında oturuyorum. Ne yapıyorsun?"

"Jour onu Jew York'ta bir tura mı çıkaracak?"

"Planımız bu." Sevincimi saklayamıyorum ve saklamak da istemiyorum. "Mami, ju onu bir sebepten dolayı bıraktı."

"Evet, zamanlama yanlıştı."

"Ve şimdi bittiğini düşünmüyor musun? Kariyerin geliyor. Daha yeni ilk solonu çıkardın."

"Yani?"

"Peki, Ju ne yapacak? Teksas'a gidip kocaman bebeklerini doğuracak ve her şeyi berbat mı edecek?"

"Hayır, değilim. Hatorade tükürmeyi bırak. Şehre geldi ve arayı kapatmak istiyor."

"Noel için şehirde mi? Ailesi olmadan burada olması size de garip gelmiyor mu?"

"Bilmiyorum. Bu konuda endişelenerek onunla geçirebileceğim zamanı boşa harcamayacağım."

"Tamam, o senin ilk aşkın, anlıyorum. Ama onunla ilişkini bitirmek için bilinçli bir karar verdin. İkinizin de farklı hayatları var. Bunu bana defalarca söyledi."

"Bu bir New York turu, evlilik değil."

"Ju'yu geri istiyor. Bu sözlerimi bir kenara yazın." "Bunu yapmak zor."

"Çenenı kapa," diye çıkışıyor, odama giriyor ve eninde sonunda şifonyerimden çalacağı ürünleri karıştırıyor. Vücut spreyimin kapağını çeviriyor. "Mmmm."

"Sakın cüret etme, onu daha yeni aldım." "Küçük bir sprey."

"Biraz çiçekli."

"Çiçekli şeyleri severim. Ailem bana René adını vermiş, bir kız ismi," diye iç geçiriyor, "bu isimle ne yapmamı bekliyorlardı ki?"

"İsminiz sizi eşcinsel yapmıyor," diyorum şişeyi ondan alıp kapağını kapatırken, "erkeklere olan ilginiz yapıyor."

"Gerçekten, bu bir hastalık olsa da, bu adamlar kalbini kırıyor." Bana ince olduğunu düşündüğü ama aslında hiç de öyle olmayan bir yan bakış atıyor. Adam sır saklamakta berbat, bu yüzden onun yanındayken en derinlerime dikkat ediyorum, ama o tam bir kalp. Ve onu başka hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum.

"Ben iyiyim. Ve önümüzdeki birkaç gün ne olursa olsun iyi olacağım."

"Ju'yu geri istiyor," diye şarkı söylüyor ve yeni merhemimden dudaklarına sürerken bana sert bir bakış atıyor.

"İki yıl oldu," diye omuz silkiyorum. "Belki de merak ediyordur." "Hâlâ aynı *çıplak* görünüp görünmediğini merak ediyordur."

"Peki bu çok mu kötü olurdu?"

"Kalbimizi kırdı, ailemizi dağıttı ve bu da çocuğumuzu perişan etti."

"Babam kalbimi kırdı. Lance'i terk ettim, böylece artık bunun için acı çekecek. O yanlış bir şey yapmadı. Bunu açıklamıştım. Var olmayan bir kötü adam istiyorsunuz."

"Seni bir daha bu kadar acı içinde görmek istemiyorum."

Lance'in birkaç gün içinde beni terk etmesinin muhtemelen göğsüme bir yıkım topu gibi geleceğini bildiğimden, "Bu işin doğasında var," diyorum. "Dansı seçtim, onun iyiliğini seçtim. Kendi iyiliğimi seçtim. Bitirdim."

"Tamam, Mami. Artık büyüdüm, Jess."

"Jess, öyleyim."

Gözlerini deviriyor. "Sadece dikkatli ol. Peki ya Ju'yu kahveye götüren adam?"

Casey, Lance'in eline su dökemez. Bugün kahve içerken hissettiğim titremeler, Lance'i gördüğüm anda göğsümde tutuşan alevın yanında bir bok değil.

Lance kapımda.

Başımı sallıyorum ve René iç geçiriyor. "Tamam, sadece burada olacağımı bil." "Her zaman burada olsan iyi olur."

"Sadece yapacağımı söyledim. Şimdi bir maske daha yapıyorum ve yarına hazır olabilmek için birkaç kıyafet seçiyorum."

"Hayır, teşekkür ederim, sadece uyumak istiyorum." "Oh hayır, biz dis yapıyoruz."

Karar kesin. Önümüzdeki bir saat boyunca cilalanacağım ve parlatılacağım.

Bunlar, kişisel bakım bağımlısı ve harika bir moda anlayışı olan en iyi arkadaşla sahip olmanın avantajları. En iyi dediysem, şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi. Ben Lance'in az önce bıraktığı boş sandalyeye bakarken o makyajımı çekiçlemek ve çivi çakmak için odadan çıkıyor.

Dövüş klipleri sosyal medyada yayınlanmaya başladığından beri onun gelişimini yakından izliyorum. Sayfasına yeni yüklenen önemli bir makarayı görünce, rakibini çok az bir çabayla yere serişini izliyorum. İki yıl önce gördüğüm en çekici adamdı. Burnu kırılmış olsa bile, adam şimdi Tanrı gibi ve her zamankinden daha çekici. O kadar irileşmiş ki genişliğini zar zor fark edebiliyorum ama o gri gözleri, kalın kirpikleri ve pürüzsüz dolgun dudaklarını nerede görsem tanırım. Bana hissettirdiklerinden bahsetmiyorum bile. Onunla aynı ortamda olduğumda hissettiklerim bile yeterli. Sayfasında gezinirken, New York'ta gerçekleştiğini söylediği dövüşün yerini görüyorum. Yukarı kaydardım ve zaman damgasını gördüm. Yedi saat önce, Lubbock, Teksas. Belli ki kendi sosyal medya sayfasını yöneten o değil.

Ve yalan söyledi. Ama neden?

thirty-six

Lance

Manhattan'ı tanıdıkça yüzüme tokat gibi sert bir hava çarpıyor. İki kez bir taksiyi atlattım, dikkatim manzaradaydı. Harper'ın ne kadar cesur olduğunu, herkesin böyle bir şehri fethetmeye çalışmak için ne kadar cesur olduğunu anlamam sadece bir mil sürdü. Kendi fikrime gelince, şu ana kadar aynı kaos. Gökdelenler, gürültülü trafikle dolu caddeler ve hayatın günlük görevleri için her yöne dağılan insanlardan oluşan bir karmaşa. Filmlerdeki gibi her şey var ama hiçbir şey yok. Biraz daha az çekici, ama Harper'la burada geçireceğim zamanın son kararımı etkilemesine izin vereceğim. Sıfır Noktası'na doğru bir sapma yaptığımda üç mil ilerleydim. Olay olduğunda altı yaşında olmama rağmen, o binaların yıkılışını izleyen ailemin yüzündeki paniği asla unutmayacağım. Hayatımda ilk kez gerçek bir korku hissetmişim. Yerimde durdum, o insanların katlandıkları şeylere huşu içinde anıta baktım ve bunun şehir için bir artı olduğuna karar verdim. New York, kendi ayakları üzerinde duran ve şehirlerini korkunun değil, direncin yeri olarak geri alan, aşırı kalabalık bir hayatta kalanlar ordusudur. Burada yaşamak bile kahramanca. New York savaşçılarla dolu, belki benim için de burada bir yer vardır.

Ama buradaki hayatına nasıl uyum sağlayabilirim? Bu aptalca bir iş mi?

Hayatım çiftlikte, çiftlikte olmadığım zamanlarda ise yollarda geçiyor. Yıllar önce kendimi bu amaca adadım. Ama eğer sezgilerim doğruysa, belki de karmaşık olmak zorunda değildir. Ağır sıklete geçmek, zamanımı dövüşler arasında paylaştırabileceğim anlamına geliyor. Çok daha iyi maaş alacağım, maçlar arasında hazırlanmak için daha fazla boş zamanım olacak. Çiftlikte yardım tutacağım. Birkaç gün içinde kaybettiklerimizi geri almayı başarırsak ne gerekiyorsa yaparım.

Hayaller, hayatınızdaki insanlar sayesinde değişir, gelişir.

Benimkiler bunun ne kadar şiddetli olabileceğinin kanıtı. Ama kurduğum her yeni hayalin merkezinde hep Harper var. Onu beni tamamlamayacak hiçbir senaryonun dışında hayal edemiyorum. Ve onu unutmak için kendimi zorlayamıyorum. Unutmak da istemiyorum. Burada olma sebebim bencilce. O bensiz yaşayabilir, ama aynı şeyi benden istemesinin, onsuz yavaş yavaş boğulmakta olan kalbim için çok fazla olduğuna ikna oldum. Onu iki yıl öncesine göre daha az sevmiyorum, onu o kapının diğer tarafında gördüğüm anda bunu anladım. Eğer o değiştiyse, belki ben de ona uyacak şekilde değişebilirim. Hayatın bir dizi gerçek olduğuna ve bazılarının mutlak olduğuna, diğerlerinin ise gençlik, arzu ve hırs arasında çok fazla karıştığına inanmak zorundayım.

Harper benim için bir gerçek. Onun için hissettiklerim gerçeklerin en doğrusu.

Bu aşk, insanları değiştiren türden bir aşk, saf ve basit, çünkü o bana inanarak beni değiştirdi, bana, benim bir parçama sahip olduğu noktaya kadar. Belki de devam edemem çünkü devam etmemem gerekiyor. Ya da belki çok geç kaldım. Her iki durumda da, bilmek zorundayım.

Yol boyunca pek çok uygun kadın oldu, ancak nadiren şımardım ve sonrasında bunun için kendimden nefret ettim. Bir noktada, neredeyse kendi kendimi sabote ediyordum ve sonra suçluluk duygusu için Harper'ı suçladım, beni tek kullanımlıkmışım gibi bir kenara attığı için ikiyüzlü davrandım. O kadınları teselli için, acımı hafifletmek için kullandım. Başka bir eski alışkanlık yeniden ortaya çıktı ve şu anda hepsine karşı savaşıyorum.

Bu ya geçmişe duyduğum hastalıklı bir hayranlık ya da nihayet doğru yönde ilerliyorum. Bunu zaman gösterecek. Önümüzdeki birkaç gün içinde öğreneceğim.

Eğer bana bir şans verilirse onu, onun beni sevdiği gibi, bütünüyle ve koşulsuz olarak seveceğim. Onu doğru sevdiğimi sanıyordum ama bir şeyleri gözden kaçırmış olmalıyım çünkü yeterince uzun süre tereddüt etmedi ve yürümedi, kaçtı.

Zaten hiçbir zaman tek bir şey olmak istemedim. Hızlı bir tanım olmak istemiyorum.

Topçu, çiftçi, dövüşçü... Neye ihtiyacı varsa ona göre şapka değiştirebilirim çünkü onu hayatıma geri istiyorum.

Spor ayakkabımın betona her hafif vuruşunda, bunun evdeki gerçekliğimden kaçmak için manik bir girişim olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Buna
ihtiyacım
var. Buna

ihtiyacım
var.

Otelimden birkaç adım ötede durduğumda telefonum kapüşonlu tişörtümün içinde tıkırdıyor. Tony'nin biraz antrenman yapmak istediğini tahmin ediyorum. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde bir spor salonunda birkaç saat ayarlamayı çoktan başarmış.

Yeni uyandım. Şehri görmeye hazır mısın?

Lance: Zaten her şeyi araştırdım, ama daha fazlasına göz atmaktan mutluluk duyarım. Gösteriş yap.

Lance: Erken kalkan yol alır.

Umurumda değil. Solucan tamamen senin. Lance:

Görüyorum ki hala sabahları hoş bir insanız.

Nane kremamın kalanını kullandığı için René'nin boğazına yumruk attım. Bana bir saat ve bir fincan daha vermek isteyebilirsin. İşini şansa bırakma, kendini boğaz ağrısından kurtar.

Lance: Bir saat. Anladım.

Heykeli gördün mü?

Lance: Limandaki şu küçük aksiyon figürünü mü diyorsun? Cidden, gösterdiklerinden çok daha küçük.

O da öyle dedi.

Lance: Bak tatlım, bu perişan halinle bile bir şaka yaptın. Sanırım kasabaya birinin gelmesine sevindin.

Evet, Lucas Walker'ın basın gezisi için Four Seasons'da kaldığını duydum.

Lance: Sen bir pisliksin.

Mutlu yüz ve eller emojişi Lance: Göz

devirme emojişi. Bir saat sonra görüşürüz.

thirty-seven

Harper

Sahne korkusu gibi gerginim. Yirmi dört saatten az oldu ve şimdiden Lance'e yalan söyledim. Sinirden duşta kustum. Kötü bir ruh halinde değilim, korkuyorum. Ya René haklıysa? Ya beni geri istediği için buradaysa, ya da daha kötüsü, ya istemiyorsa?

Neredeyse hiç uyumadım. Onun kollarında, onun ilgisine mazhar olmanın ne kadar muhteşem bir his olduğunu düşünmeden edemiyorum. Birlikteyken ona ne kadar bağlandığımı, ne kadar emin olduğumu, ona, bize ne kadar güvendiğimi unutmadım. Peki ya şimdi? Şimdi, bir zamanlar emin adımlarla yürürken, artık sarsılan bir kızım.

"Sakin ol," diye azarlıyorum kendimi, bir saat içinde beşinci kez dişlerimi fırçalarken. Kıpırdamadan oturamıyorum. Kıpırdanmadan duramıyorum. O neden New York'ta?

"Mami, kapı."

"Geliyorum." Dudaklarımı parlatıyorum ve aynada son bir kez bakıyorum. Saçlar açık, bere, kazak, kot pantolon ve kısa botlar. Bu benim kızlar gecesi kıyafetim ve René de bunu onayladı. Oturma odasına gittiğimde René, kibarca sohbet eden Lance ile sessiz bir bakışmanın içindeydi.

"...ju hiç kaybetti mi?"

"Evet, ilk başladığımda çok vardı. Ama son altı ayda hiç kavga etmedim." "Bu kaç dövüş demek?"

Lance sırtıyor. "Çok." Beni görür görmez. "Hey, Priss. Çok güzel görünüyorsun." Mide bulantım artarken doğrudan göz temasından kaçınıyorum.

Kadın gibi davran, Harper.

Karnım dönüyor ve o kadar geniş gülümsüyorum ki René bana tuhaf bir bakış atıyor. Sesimi alçaltmak için ellerimi boynuma atkımı sarmakla meşgul ediyorum, sonra da koridordaki ağaçtan çantamı alıyorum. "Teşekkür ederim. Günaydın."

"Öğlen oldu," diyor Lance, peşimden kapıya doğru gelirken. "Dediğim gibi, Günaydın."

"Dansçıların erken kalkması gerekmiyor mu?" Arkamdan kıkırdıyor.

"Hayat benim için tam bir sürtük."

"Ju'yu bekleyeyim mi?" René arkamızdan sesleniyor.

"Yapmamalısın," diyorum ve kapıyı kapatmadan önce onun sorgulayan gözlerine bir öpücük konduruyorum. "Bunun için üzgünüm, erkek departmanında biraz baş belasıdır."

Asansöre doğru ilerliyorum, Lance arkamdan konuşurken sinirlerim hâlâ tepemde. "Sorun değil. Sana karşı koruyucu olması hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Ama içgüdülerinin çalışmaya ihtiyacı var. Ben zararsızım."

"Sen öyle diyorsun." Lobinin düğmesine basıp ona doğru dönüyorum ve o anda beni karşılayan manzara karşısında aptallaşıyorum.

"Ee," diye soruyor asansör kapısı kapanırken, "önce ne var?" "Bu," ona bakma isteğime karşı koyuyorum,

"...bir sürpriz."

"Öyle mi?" Gümüşü bakışları ve eğlenceli sırtışıyla bana doğru bakıyor. Belli ki dün gece onu tam olarak takdir edemeyecek kadar şoka girmişim. Artık tanıştığım o ince kaslı *adam* değil, *tamamen erkek olmuş*. Mamut fiziğini ortaya çıkaran kalın siyah bir kazak giymişti. Önden aşağıya doğru uzanan ahşap düğmeler ve yuvarlak yaka düz durarak boynundaki kordonlu kasları vurguluyor. Altında ise göğüs kaslarını belli eden siyah bir tişört var. Geri kalanını, ince belini ve kaslı kalçalarını vurgulayan dar siyah kot pantolonun içine doldurmuş ve siyah botlarla tamamlamış. Kalın siyah saçlarını jölelemiş, bu da beni yüzünün düzlemlerine, çenesinin keskin hatlarına daha da çekiyor. Muhafazakâr ve kötü çocuğun bir karışımı gibi görünüyor.

Nefes kesici, yıkıcı, yavaş yavaş içilecek bir adam.

Kalabalık kaldırıma çıktığımızda ve yoldan geçen kadınların çoğunun gözleri takdirle onu izlediğinde bunun gerçekliği bir kez daha yineleniyor. Bu beni rahatsız etmemeli ama ediyor. Üniversitede birlikte olmamızın zor olmasının nedenlerinden biri de buydu. Benim için zor olmasının nedenlerinden biri. Ama o zamanlar şimdiki gibi göz önünde değildik ve... o kadın az önce bir kapıya mı çarptı?

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Neyin var?"

Bir grup kız yanımızdan geçerken ona bir saniyeliğine bakabilmek için boyunlarını kırdıklarında ya hiçbir şeyden haberi yok ya da öyle davranıyor.

Başımı öne eğiyorum ve gergin bir kahkaha atıyorum. "Bir şey yok." Bir Alman kurdunun başında duran bir kadın, biz yanından geçerken plastik poşeti tutmayan eliyle onun sabah çöpünü alıyor.

"Kahretsin," diyor hatasını fark etmeden önce. "Oh, kahretsin." "Gerçekten," diye omzumun üzerinden ona homurdanıyorum. "Ne?" Lance kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Şu anda ciddi misin?" Bir sonraki izleyici, kırklı yaşlarının ortalarında bir kadın, kalabalık kaldırımında adımlarının ortasında durup aval aval bakıyor, telefonu kulağında. "Sakın bana bunu görmediğini söyleme."

"Muhtemelen beni dövüşlerimden tanıyorlar."

Çekici olmayan bir şekilde homurdanıyorum. "Evet, çünkü bütün kadınlar *boksla* çok ilgili." "Olabilirler."

Kadının susamış gözleri Lance'den bana doğru uzun bir tarama yapıyor ve ben onun düşünce çizgisini biliyorum, ifadesinden bunu açıkça okuyabiliyorum. "*Seninle* ne işi var?

Bugünkü cevabım, emin değilim. Bu duygudan nefret ediyorum. Bana kendimi sorgulatmasından nefret ediyorum. Tamamen yabancı birinin üzerimde bu güce sahip olmasından nefret ediyorum. Ona izin verdiğim için nefret ediyorum. Bir dua göndererek, ondan hiç etkilenmemiş ve bana verdiği tepkinin farkında değilmiş gibi görünen Lance'e bakıyorum.

Ve minnettarım.

Onun tarafından sevilmenin ne kadar zor olduğunu hiç bilmediği için şükrediyorum. Beni aynı acınası ışıktaki görmediği için şükrediyorum. Geçmişteki güvensizliklerimin beni tamamen kırmasına izin vermediğim ya da Grand'de kampüste gördüğüm, az önce gördüğüme benzer bakışların beni etkilemesine izin vermediğim için şükrediyorum.

Bunun doğru olduğuna inanmak istiyorum, ama yaralarım sonradan yanmaya başlıyor, kayıpları hatırlatıyor. Kanıtlar yanımda yürüyor, bana önceki mahkumiyetlerimin haksız olduğunu ve herhangi bir tür gurur hissetmek için yeterince gerekçe m olmadığını söylüyor.

Gerçekler yakıcıdır. O dövüşü kazanmadım ve kesinlikle oradan yara almadan ya da kırılmadan çıkmadım. Sadece çıktım ve artık bunun beni ne yaptığından emin değilim.

"Binlerce takipçiniz var ve bahse girerim ki bunların büyük bir kısmı kadın. Bahane üretmeyi bırak. Görünüşünü küçümsemek zorunda değilsin."

"O ben değilim. Bunun umurumda olmadığını biliyorsun," diyor beni dürterek. "Kıskandın mı, Priss?"

Öyleyim. Kısaca, ayrıldığımızdan beri kaç yatağı süslediğini merak ediyorum. Ayrıldıktan kısa bir süre sonra kendimi bu düşünce tarzından uzaklaştırmak zorunda kaldım, yoksa aklımı kaıracaktım. Metroya doğru ilerliyoruz ve kadınların bakışları domino taşları gibi birbirini takip ediyor. Acayip bir film yıldıızının dikkatini çekiyor ve dürüst olmak gerekirse, rolüne uygun görünüyor.

"Ciddi misin? Bunu göremiyor musun?"

Biz trenimizi beklerken o botlarına bakıp sırtıyor. "Tek gördüğüm sensin. Ve burun deliklerin." "Oh, kapa eneni."

Lance metroda etrafımızı kolaçan ederken, "Penn İstasyonu, burası biziz," diyorum. Rahatsızlığı karşısında sırtışımı gizliyorum. İfadesi soğukkanlı olsa da bu adamı tanıyorum ve bu ortamda henüz o kadar rahat olmadığını fark ettiğim için kendimle gurur duyuyorum. Sanki her an Godzilla'nın gökdelenleri yerle bir ederken sokaklarda ter estirmesini bekliyormuş gibi.

"Bana güldüğünü görüyorum."

Kahretsin, belki hala beni okuyabiliyordur. Kıkırdamama engel olamıyorum. "Kusura bakma, seni böyle keyifsiz görmek çok komik taşralı ocuk.

Merada insanlardan çok ineklere alışkın olduğunu biliyorum." "Koşarken Times Meydanı'nda bebek bezi giymiş bir adam gördüm."

"Ah, ıplak Kovboy'un sizi biraz rahatlatacağını düşünmüştüm."

"Hâlâ ağzın var," diye homurdanıyor, kafasını arabadan dışarı çıkartıyor, ıkışımı engelliyor ve metrodan inmeme izin vermeden önce iki tarafa da bakıyor. Beni dirseğimden tutup kendine doğru çekerken gülüyorum.

"Sorun yok, Lance. Gvendeyiz."

Dışarı ıkarken "Bu çok öznel," diye mırıldanıyor ve gideceğimiz yeri görene kadar merdivenlerden yukarı ve caddeye doğru beni takip ediyor. 8th Avenue'yu geçtikten sonra şaşkınlıkla binaya bakıyor. "Madison Square Garden mı?"

"Şehri gördüğünü söylemiştin. Şimdi kemiklerle tanışma zamanın geldi, hadi." Elini tutuyorum ve hiç tereddüt etmiyor. Başparmağıyla elimin arkasındaki deriyi okşarken keleklerin uçuşmasını memnuniyetle karşılıyorum. Gözlerimiz birleşiyor, biz de öyle, zahmetsizce. Dudaklar ayrılıyor, nabız atışları hızlanıyor, boştaki elimi kullanarak ceketimden telefonumu çıkarıyorum ve bir mesaj gönderiyorum. Birkaç dakika sonra bir giriş kapısı açılıyor ve Nana'nın en eski arkadaşlarından biri tarafından içeri alınıyoruz.

"Selam tatlım," diyor Charlie beni kucaklamadan önce. "Nasılsın?"

"Harika, Charlie. Bunun için çok teşekkürler. Sorun olmazsa etrafa bir göz atmayı umuyorduk."

"Sorun değil. Aradığında çok mutlu oldum. Amelia nasıl?"

"Nana'nın durumu iyi. Tatil boyunca burada olup olmayacağından emin değildim." "Noel'de New York'tan ayrılmak mı? Küfür, ama büyük bir planım yok.

Bu akşamki gösteri için hazırlıklara başlamak üzereler, o yüzden size sadece birkaç tane verebilirim."

"İhtiyacımız olan tek şey bu."

Charlie Lance'e döner. "Pek iyilik istemez ama ninesi otuz yıldır vergilerimi yapıyor ve beni bir servetten kurtardı, o yüzden buna değsen iyi olur."

"Umarım öyledir. Lance Prescott." Lance elini uzatır ve tokalaşırlar. Charlie eğilir, Lance onun üzerinde yükselir.

"Ona iyi davran."

Charlie bizi imtiyazlar salonunun önünden geçirip arenaya sokarken Lance rahatlıkla "Niyetim o," diyor.

İçeri girdikten sonra Charlie, Lance'in tepkisine sırtıttı ve bana döndü. "İşiniz bittiğinde girişte kapılar arkanızdan kilitlenecek."

Charlie'yi kendime çekiyorum ve bedeninin zayıflığını hissediyorum. Onunla tanıştığımda duruşunda çok daha fazla canlılık vardı. "Teşekkür ederim, Charlie. Uzun sürmeyecek."

"Ne zaman istersen, tatlım."

Yalnız kaldığımızda, merdivenlerden bahçenin ortasına çıkıyoruz. "Büyüklerin çoğu burada savaştı," diyor Lance şaşkınlıkla.

"Farkında mısınız bilmiyorum ama New York tam bir boks merkezi."

Gözleri şaşkınlıkla parlayarak etrafı tararken ağzının bir tarafı kalkıyor. "Farkındayım."

"Bin dokuz yüz elli bir yılının yirmi altıncı Ekim günü Rocky Marciano Joe Louis'i burada yendi, onu yere serdi-"

"İplerin arasından. Boks tarihindeki en büyük altüst oluşlardan biriydi, Joe Louis mazlum tarafından tahtından indirildi." Bakışlarını benimkilere indirdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Üniversitede boks yapmaya başladım, erkek arkadaşım biraz belalı biriydi. Marciano'yla ilgileniyordu."

"Öyle mi? Ona ne oldu?"

"Marciano?" Omuz silktim. "Gelmiş geçmiş en büyük boksörlerden biri oldu."

Lance gözlerini deviriyor.

"Oh, erkek arkadaşı kastediyorsun. O daha büyük bir baş belası oldu. Mazlumların kralı sayılır. Bir gün ağır sıklet unvanını kazanacak."

"Öyle mi düşünüyorsun, ha?" Etrafında yavaş bir daire çizerek yürümeye başladığımda gözleriyle beni takip ediyor.

Omuz silktim. "Öyle olduğunu biliyorum. Şimdiden çok yol kat etti. Onunla tanıştığımda hayalleri çok küçüktü. NFL'de oynamak istiyordu. Ya şimdi? Amatör ligde geçirdiği iki kısa yılın ardından profesyonel dövüşe geçti bile. Unvan için dövüşmeye başlamak üzere."

Lance alaycı bir şekilde başını sallıyor. "Deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bence delice konuşuyorsun."

"O zaman da öyle düşünmüştün. Ama ya haklıysam?" O efsanevi arenanın tamamını seyrederken ben hâlâ onun etrafında dönüyorum. "Ya... sen bir sonraki Marciano ya da daha iyisi *Lance Prescott'san*. Ya bir sonraki büyük altüst oluş sen olursan?"

"Bana olan inancımı seviyorum, ama-"

"Ama ne? Sence onların da gözleri korkmamış mıydı? Sence o dövüşçülerden herhangi biri ringe korku ya da kendinden şüphe duymadan mı çıktı? Yemin ederim ki gitmediler."

"Eminim yapmamışlardır, ama-"

"Peki sen neden olmasın? Biraz inancın olsun ve hayal et. Geçen sefer yaptığın gibi. Kendinizi burada ya da *herhangi bir yerde*, o unvan için savaşıırken hayal edin. Gözünde canlandır. Ve gerçeğe dönüşene kadar savaşımayı bırakma. Buraya kadar gelmeyi başardın, yine başarabilirsin."

Tereddütü yürek parçalayıcı. "Sen öyle diyorsan, Priss."

"O unvanı kazanacaksın, Lance. Gözlerini kapat."

Seslerimiz samimi olmaktan çok uzak. Daha çok bu kutsal mekânın havasını bozan yankılar gibiler ama bu tüylerimin diken diken olmasını engellemiyor. Dünya çapında bir sporcunun önünde duruyorum. Tek yapmam gereken onu buna inandırmak. O anda içimde onun dövüşü hakkında bildiklerim gerçeğe dönüştü. Bu inanca daha az inanmıyorum. Dudakları kalktı; gözleri kapandı. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum, avuçlarımla omuzlarını dengeliyorum ve ikimizin de onun geleceğine dair umutlarımızı fısıldıyorum. "Görüyor musun? Onları duyuyor musun? İnanılmaz olacak."

"Gürültü umurumda değil."

"Kaderinde büyüklük olan hiç kimse bunu başaramaz. Ama o noktaya geldiğinizde, bunu hak edeceksiniz."

Gözlerini açıyor ve gözlerinde gördüğüm tek şey umut ve özlem. Bir saniye sonra beni kendine doğru çekti, böylece göğsüyle aynı hizaya geldim.

"Şu hıza bak," diyorum gülerek, yüzümün kenarlarını kavrayıp dudaklarıma bir santim kadar yaklaştığında. Beklentiyle dudaklarımı ıslatıyorum ama o hafifçe geri çekiliyor, gözlerinde eğlence dans ediyor. Hayal kırıklığımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. "Bana olan tüm bu inancın. Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam."

"Hiç yapmadın. Şimdi de başlama."

"Elimden geleni yapacağım. Bu inanılmaz, Priss.

Teşekkür ederim." "New York'u daha fazla görmeye hazır mısın?"

Yavaşça başını sallıyor, dudakları dingin bir gülümsemeye dönüşmeden önce gözleri benimkileri arıyor. "Hadi yapalım şu işi."

thirty-eight

Lance

Manhattan'ın büyük bir kısmını gezdikten sonra Central Park'ta saatlerce yürüyüp dondurucu soğukta konuşuyoruz. Sohbetin hiçbirisi zorlama değil ama çoğunlukla Teksas'taki hayatı sorduğunda daireler çiziyor. Evim hakkında ağzımı sıkı tutmamın bir nedeni var, buraya kaçmak için geldim. Sorularının çoğunu geçiştirdikten sonra bana hayatının son iki yılını anlatıyor. İlişkilerini sormadım çünkü bilmek istemiyorum. Daha olgun bir adam bunu halledebilirdi.

Şu an için, o orospu çocuğu ben değilim.

Onu ne kadar çok izlersem, o kadar sahiplenici hissediyorum. Bu olması gereken bir büyüme, ama söz konusu o olduğunda acılarımın en zoru.

Onu kimin öptüğünü, dokunduğunu, becerdiğini henüz bilmek istemiyorum. Aklımı kaçırabilirim. Ama biliyorum ki bir parçam gerçek her neyse onu kabullenmek zorunda. Ayrı kaldığımız onca zamandan sonra bile, onun aşık olduğum kızla aynı kız olduğu çok açık, sadece biraz daha az naif ve daha dünyevi. Onu hala okuyabiliyorum, bazı kelimelerini, düşüncelerini tahmin edebiliyorum. Bu yüzden, binanın dibinde bekleyen bir adamı gördükten sonra nefesi kesildiğinde fark ediyorum.

Adam Harper'ı görüyor ve gözleri beni rahatsız eden bir şekilde birleştiğinde parlıyor ve hiç şüphesiz bunun *yeni olduğunu anlıyorum*.

Harper'ın kulakları kızarıyor ve bunun soğukla hiçbir ilgisi yok. "Yeni mi?" Hissettiğim çığ kıskançlığı gizlemeye çalışarak soruyorum.

Cevabı zaten biliyorum ama başını sallıyor, bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce ona bakıyor. "Onunla biraz konuşmama izin ver, sonra seni tanıştıracığım."

"Sabırsızlanıyorum."

"Hemen döneceğim."

Kadın yaklaşırken adam telefonunu kaldırıyor. "Hey, sen, bugün sana mesaj atmaya çalışıyordum."

"Üzgünüm, dışarıdaydım."

Tam da dakikalar önce düşündüğüm gibi, test edildiğime hiç şüphe yok, bu da benim lanet şansım. Yeni olmasına rağmen, aralarında küçük bir geçmiş olduğu açık. Onu ölçüp biçerken duruşlarından ve rahat konuşmalarından bunu okuyabiliyorum. Uzun boylu, yapılı ve dans etmek için dar siyah pantolon ve ona uygun düğmeli bir gömlek giymiş. İnce pantolonu hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Ya en tepedeki kiraz? İpek kaplı kalçalarından birinin üzerinde duran at siki.

Anında onu parçalara ayırmak istedim.

At siki Harper'ın omzunun üzerinden bana bakıyor ve onun gözleri de onu takip ediyor. Gergin ve bu acı verici bir şekilde belli oluyor. Daha önce hiç aynı anda iki erkekle hokkabazlık yapmamıştı ve denemesi berbattı. Bu halimle bile, yemin ederim onu bu yüzden daha çok seviyorum. Adam bana yavru köpeğini almışım gibi bakmasaydı daha çok eğlenirdim.

Birkaç saniyelik kibar bir sohbetten sonra, durdukları yere doğru ilerliyorum.

"Peki, bu kim?"

"Bu Lance. Grand'de birlikte üniversiteye gittik. Lance, bu Casey, benim de içinde olduğum gösterinin koreografı. Yaklaşan gösterilerinden biri için caddenin karşısındaki parkta bir tanıtım çekimi yapıyordu. Ne tesadüf değil mi?"

"Elbette öyle." Yeterince hoş bir cevap, ama gerçekten duyduğum tek kelimeyle oynuyorum. "Evet, eski üniversite arkadaşları," diyorum ve beni tartarken uzattığı elini sıkıca kavırıyorum. Yutkunduğunu gördüğümde çok mutlu oluyorum.

Bu doğru, orospu çocuğu.

"Sadece eski dostlar. Babasıyla top oynardım." Harper'ı omzumla dürtüyorum. "Gerçi kız ona sikimi Snapchat'le attığında biraz sinirlenmişti."

"O senin kıındı!" Harper, gözleri aramızda gidip gelirken histeriye yakın bir sesle şöyle diyor.

"Doğru, ıplak kıım. Benim hatam, *dostum*." Casey hiç de eğlenmiyor ve ben de zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum. Yapabileceğimi düşündüğümünden çok daha rahat bir konuşma oldu. Ama demek istediğimi anladım ve rahatlıkla orada bırakabilirim.

"Peki, bu akşamki planın nedir?" Casey, Harper'a sanki o daha büyük bir adammış gibi beni görmezden gelerek soruyor. Belki de öyledir.

Bu durumla ilgili her şeyden nefret ediyorum ama bunu gösterme isteğimle savaşıyorum.

Harper birkaç saniye ağzı bir karış açık durur. "Şey, biz... Ben Lance'i götü-"

"Bu gece antrenmanım var, o yüzden boş," diye araya girince ikisi de bana doğru döndü. Casey memnun görünüyor, Harper ise şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bunu bana söylememiştin."

"Bir haftadan kısa bir süre içinde maçım var. Antrenman yapma fırsatını kaçıramam. Tony benimle."

"Öyle mi? Burada, New York'ta mı?"

"Sana dün gece dövüştüğümü söyledim. Köşem olmadan bunu yapamam." "Hı hı. Ama bunun bir hayır dövüşü olduğunu söylemiştin."

"Yine de bir kavga." Omuz silkiyorum. "Eğitmenim olmalı." "Dövüş mü?" Casey soruyor.

"O bir boksör," diye gururla ekliyor Harper, benim boktan tavrıma rağmen. Başka türlü davranamayacak kadar benimle gurur duyuyor. "Birkaç ay içinde ilk profesyonel maçına çıkacak."

Casey başını sallıyor, gözleri bana bakışıyla onun yüzünde kalıyor. Hayal kırıklığı açıkça belli oluyor ve ben de küçük bir zafer kazanmama izin veriyorum. Israr etmeden önce zihinsel olarak silahını bırakmaya başladığını görebiliyorum ve ona hakkını vermeliyim. Sıkılı yumruklarımı kotuma sokarken Harper'a doğru eğiliyor.

Casey eşarbını çekiştiriyor. "Akşam yemeği yemek ister misin?" "Ben, uh," Harper bana dönüp bakıyor.

"Sen git," diye sesleniyorum, bir saniye daha tanık olmak istemiyorum. Vazgeçmiyorum ama onların düşüncesinin içimi kemirmesine izin vermeden önce sesimi kesiyorum. "Artık gitmeliyim," diyorum, Harper'ı kısa bir sarılma için kendime çekerek, ifadesindeki hevesi görmezden geliyorum.

Casey'ye baktım. "Seninle tanıştığıma sevindim, dostum." "Sonunda geldiğine sevindim," diye mırıldandı kuru bir sesle. "O da ne?"

"Sizinle tanışmak da güzeldi." Palavra atmıyor ve belli ki üzerinde bir dizi fındık da var. Ben yüzümü olabildiğince pasif tutarken o sanki oyunumu anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğiyor. Olmak istediğin adam olmanın zor kısmı, bunun gerektirdiği eylemleri sahiplenmektir. Hayatımda

hiç bu kadar kıskanç olmamıştım ama biliyorum ki eğer

Birlikte bir geleceğimiz olacaksa, yakın zamanda bir geleceğe sahip olma umudumuz varsa, bölgesel canavarı öldürmek z o r u n d a y ı m .

"Sonra görüşür müyüz?" Harper'a sordum.

Ben ondan her bir adım uzaklaşmak için mücadele ederken Harper yavaşça başını sallıyor.

"Onu evinde Moby Dick'li bir adamla mı bıraktın?" Tony çantayı tutarak soruyor.

"Evet," diye homurdanarak yırtık pırtık çuvalın üzerinde bir tarama yapıyorum. "Neden?"

"Başa çıkabileceğimi kendime kanıtlamak için."

Tekrar yumruğumu çantaya vuruyorum, momentum Tony'yi geri itiyor.

"Destekler, dostum. Ben olsam etrafına işerdim."

"İnan bana, çok istedim." "Seninle gurur duyuyorum."

"Olma, ne düşündüğümü bilmiyorsun."

"Asla harekete geçmediğiniz sürece düşünmenizde bir sakınca yoktur. Bunu hatırlamak sana iyi gelecektir. Ve çantayı kanatıyorsun. Seni bir dakikadır bu kadar heyecanlı görmemiştim."

"Burada ne yaptığımı bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun, ona bir seçenek sunuyorsun." "O burada. Onun dünyasında. Ben değilim."

"Kız kıza konuşmayı pek sevmem ama doğru hatırlıyorsam bir zamanlar sen onun dünyasıydın."

"Doğru," Bir kombo daha yapıyorum ve Tony bunun gücüyle tekrar geriye itiliyor. "Bu yüzden gitti."

"Sakin ol dostum. Bu sadece bir ısınma turu. Belki de bu yüzden buradasın. Onunla bir şans daha yakalamak için değil, seni aniden terk ettiği için sonunda ona haddini bildirmek için."

Başımı salladım. "Terk edilmeyi kaldıramayacak kadar egomanyak olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Onun tarafından, onun tarafından terk edildim. Aradaki fark o."

Gerçek bu. Ayrılıktan sonra Tony ile antrenman yapmak için çok zaman harcamak zorunda kaldım. Her şeyde beni izledi ve her dakika yanımdaydı.

O zamandan beri. Hayatımdaki tek gerçek dostlardan biri, saygı duyduğum biri. Sert bir sağla çantayı tekrar işaretliyorum ve o başını sallıyor.

"Tanrım, yardım maçında böyle atma, adamı öldüreceksin." "Bunu neden yapıyoruz ki?"

"Özgeçmişinde iyi görünüyor," diye yanıtlıyor. "New York'ta daha fazla zaman geçirmek için iptal etmeyi düşünmeden önce tekrar düşünün, bu bir hayır işi olabilir ama iyi bir maaş çeki alıyoruz ve ikimizin de buna ihtiyacı var."

"Biliyorum.

Yapmayacağım."

"Ciddiyim, dostum."

"Yapmayacağım!" Tony geri adım atınca kükredim ve çantaya uzandım. "Sakin ol, ısınmak için kendini harcayacaksın ve bir maçımız var.

beşte."

Şimdiye kadar bulunduğum en kötü çöplüklerden birinde eğitim alıyoruz ve bu, tek ışıklı bir kasabada büyüdüğüm için çok şey söylüyor.

"Bu bok çukurunu nereden buldun?"

"Profesyonel olmadan önce bir süre burada antrenman yaptım. Bunu eleştirme, bazı büyükler buradan çıktı. Hem platin eğitim kimseyi aç tutmaz. Batakta kalırsan, aç kalırsın."

"Boksun Buda'sından bilgece sözler."

Tony sırtıyor, bana Joe Pesci'yi hatırlatıyor - kuzeni olarak geçebileceği - sadece daha uzun boylu. "Çok haklısın ve bunu hatırlamak sana iyi gelecektir."

"Kiminle savaşıyorum ben?"

Tony odaya bir göz atar ve çenesini sallar. "Şu adam. Saat üç yönünde. Bir keresinde Otto'yu dövmüştü."

"Hadi canım?" Otto Lawrence bu yıl ağır sıkleti kazandı ve hayranların favorisi. Gücü ve hızı korkutucu. Bana bunu yapan birkaç kişiden biri ama konu boks olduğunda ringe çıkmakta hiç tereddüt etmedim.

Odanın diğer tarafındaki rakibime bakıyorum ve o da kibarca başını sallıyor. Tavrı dostça olabilir ama gözleri kıcımlı tekmeleyeceğini söylüyor. Başımı sallayarak cevap veriyorum, "Göreceğiz.

"Sende olmayan hız onda var. Seni eğittikten sonra, sana bazı tavsiyelerde bulunacak."

"Bunun olacağından o kadar emin olma."

"Özgüvenini sevdim ama o bir üst seviye. Sen henüz o seviyede değilsin."

Yumruklarını bantlarken oturduğu yere bakıyorum, Harper ve at sikinin görüntüsü beliriyor ve görüşümü kıpkırmızı bulanıklaştırıyor. "Hadi yapalım şu işi."

"Kahretsin, Quasimodo'ya benziyorum," diyorum Tony'ye doğru ilerlerken banyodaki aynada kendime bakarak.

Başını gülerek arkaya atıyor. "Bir profesyonelle kapışırsan olacağı budur."

"O kadar da kötü değildi," burnuma bastırırken yüzümü buruşturuyorum, kelimelerim birbirine karışıyor. "Bir ağır kesiciye ihtiyacım var."

"Evet, öyleydi," diyor Tony, bir şişe ibuprofen çıkarıp elime iki tane tutuşturarak, "New York'a güzel geldin ama kafayı buldun."

Tony gözümün üstündeki keşiği bantlarken telefonum yanımdaki bankta vızıldıyor. "Dikişe gerek yok, burun bir gecede düşecek ve diş kendini yenileyecek, yeter ki dokunma. Ama gözün," diye ısıklık çalıyor dişlerinin arasından, "yarın sadece bir annenin sevebileceği bir yüze sahip olacaksın."

"Bana onun eski bir şampiyon olduğunu söylemedin." "Sormadın."

"Buna hazır mıyım?" Dürüstçe soruyorum.

"Şimdi kendinden şüphe etme, pislik. Bildiği her şeyle sana saldırdı çünkü sen onu tanı mıydun. Bu aşağılayıcı. Rakibini tanı. Sana diğer dövüşçüleri izlemeye başlamanı söylemiştim."

"On beş yıl futbol oynadım, futbolu bilirim."

"Ve sen yıllardır *bu ringdesin*, artık bahane yok. Omuzlarında tonlarca yük olduğunu biliyorum ama kafa oyununa girmeliyiz. Ben ciddiym dostum. Sadece ben değil, biz de güçlü ve zayıf yönlerimizi tahmin etmeliyiz. Bu yıl daha fazla dövüşe katılacağız."

"Evet, çünkü ekmeğimiz var." Gözlerimi deviriyorum.

"Bununla ilgileneceğiz. Biraz uykuya ihtiyacın var. Yorgunluktan böyle konuşuyorsun."

Telefonum yine çalıyor ve açtığımda annemin aradığını görüyorum. Ona mesaj atıyorum ve Harper'dan cevapsız bir mesaj görüyorum.

Neden öyle kaçtın ve beni orada bıraktın? Bu aptalca bir hareketti.

"Kahretsin, seni gülümsetmek onun için o kadar kolay ki," diyor Tony malzemelerini toplarken. Bir şey söylemek istediğini ama sonra vazgeçtiğini anlıyorum. "Buz ve ısı. Ve uyku."

"Anladım."

"Ertesi gün görüşürüz."

"Bekle, bana biraz izin mi veriyorsun?"

"Kilometre ve ağırlık çalış, ama evet, hazırsın. İyi Noeller. Seninle havaalanında buluşuruz."

"Peki ya sen?"

Tony sırtıyor. "Ben korundum." "Öyle mi?"

"Evet, aynen öyle. Buranın benim evim olduğunu ve yapmam gereken bir ev ziyareti olduğunu unutuyorsun. Ayrıca, birimizin sevişmeye ihtiyacı var."

Ona parmağımı gösteriyorum ve telefonuma bakıyorum.

Lance: Nereden biliyorsun? Sikimin hareket ettiğini görmeyeli uzun zaman oldu.

Harper: Har, har, hala Shakespeare, anlıyorum. Ve ben bunu sormadım. Neden kaçtın?

Lance: Sana bir maçım olduğunu söylemiştim. Ve kıcıma tekme yedim. Pek hoş görünmüyorum. Bu karma. Sabah kaçta geliyorsun?

Lance: Sabahleyin.

Tam bir baş belasısın. Lance: Beni özlediğini itiraf et.

Yuvarlanan gözler emoji.

thirty-nine

Harper

"Vay anasını!"

"Sana mesaj attım, hiç hoş değildi." "Pug köpeğine benziyorsun."

"Teşekkürler, çok güzel görünüyorsun." İltifatı karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve gözlerini incelemek için onu mutfağıma çektim. Dün olduğu gibi, yüzünün parçalanmış görünen tarafı dışında muhteşem görünüyor. Biraz grotesk. Gözünün üstünde bir kesik var ve burnu biraz şişmiş. Tezgâha çıkmasını emrediyorum ve o da kendini kolayca kaldırıyor, pazuları başka bir formda kazağın altında esniyor. Buzdolabından buz torbalarımından birini çıkarıp morarmış cildine bastırıyorum. "Acıyor mu?" Paketi kaldırıp bölgeye bastırarak arkasında sıvı olup olmadığını test ediyorum.

"Evet, çünkü onunla taşak geçiyorsun."

Elimi geri çektim. "Özür dilerim. Diğer adam neye benziyor?"

"Ateşli, altı-bir, iki-otuz yaşlarında, moka tenli. Güzel bir randevuydu. Seninki nasıldı?"

"Yemeğe gelemedik." Casey, Lance'i görür görmez beklediğim kişinin o olduğunu anlamıştı. Çekilmeden önce yaptığı yemek teklifini kabul etmekte tereddüt ettiğimde de aynı şeyi söylemişti.

"Utanç. Buna üzülüyor musun?"

"Hayır, bağlanmak için doğru yerde olmadığımı biliyor." Duraklıyorum çünkü söylediklerimle vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum.

"Ve her neyse, geri kalanını müstehcen saçmalıklarla hallettin. Bunun için teşekkürler. Babama neden senin kıcını Snapchat'lediğimi açıklamak için beş dakika harcamak zorunda kaldım."

"Özür dilerim," diye sırtıyor. "Elimden kaydı."

"Tabii, öyle oldu. Ona yatay koşuşturma yaptığımızı söylediğine inanamıyorum."

Başını arkaya atar ve güler. "Seni salak. Kim söylüyor bunu?"

"Nana ve ben söylemeyi sevmiyoruz..."

Kalın kaşlarını çatıyor. "Ne diyorsun...?" "Biliyorsun," diyorum usulca.

Eğiliyor. "Hayır, hiçbir fikrim yok." "Seks."

Lance başını yavaşça sallar. "Söyleyeceğin şey bu değildi."

Göz hizasındayız, nefesi dudaklarımda sıcak, gözleri her hareketimi takip ediyor. "O dudakların arasından çok güzel aktığını hatırlıyorum, birçok kez."

"Kahretsin," diyorum. "Ama o anın sıcaklığında ya da sinirli olmadığım zamanlarda bu kadar kaba olmayı sevmiyorum."

"Kırıldım Priss, seviştığımızı sanıyordum."

"Oh, kapa çeneni."

"Ayrıca, bu konuda bir centilmen olduğumu sanıyordum."

"*Neredeyse* bir tane için geçtin. Bu da neyin nesi? Kimsin sen ve Mağara Adamı Prescott'a ne yaptın?" Onu anlayamıyorum. Gözleri ve dudakları, hatta kullandığı dil bile samimiyeti haykırıyor ama yine de bana dokunmak ya da ziyareti kısa sürse bile bir an için bile olsa herhangi bir şekilde sahiplenmek için yolundan çıkmadı. Belki de niyeti beni geri kazanmak değildir. Belki de ziyaret amacı sadece budur. Yutkunuyorum, çenesindeki hafif çürüğün izini sürüyorum.

"Benimle gurur duy, Priss," diyor kalın dudaklarının arasından. Parmaklarımı yüzünün etrafında gezdirirken gözleri beni daha da yaklaştırıyor. Meme uçlarım gergin, bir santim daha teslim olup dudaklarına yapışmak için çok hevesliyim. Aramızdaki vızıltı orada, uzuvlarımda ağırlaşıyor, ağrıyan merkezimi görmezden gelmek zorlaşıyor. Evde onu bekleyen biri olup olmadığını hiç sormadım. Ve bu soruyu sormak giderek zorlaşıyor.

"Seninle ne için gurur duyuyorum?"

"Ben büyüyen bir adamım," diyor huysuzca. "Bu arada, açlıktan ölüyorum."

"Tamam," diye kekeliyorum isteksizce, ellerimi çekiyorum. "Ben çantamı alayım. Sorun olmazsa önce büyükanneme gideceğiz. Noel planlarım son anda değiştiği için yüzümü göstermem ve onunla biraz vakit geçirmem gerekiyor."

"Özür dilerim," diyor, içtenlikle özür dileyerek.

"Değilim," diyorum çantamı omzuma atarken. "Hadi karnını doyuralım."

Kapıyı açmadan önce ceketimin cebinden anahtarlarımı çıkarırken Lance ve ben taş binaya çıkan merdivenleri çıkıyoruz. "Nana, neredesin?"

"Hey, Dove, mutfaktayım." "Yalnız değilim," diye uyarıyorum. "Ne kadar çok o kadar iyi."

"Eminim matzo top çorbası yapıyordur," diyorum heyecanla. "Bu bir gelenek. Bugün Hanuka'nın ilk günü."

Lance tereddütle eve girer ve etrafına bakınır.

"Merak etme, biraz eski kafalıdır ama şaşırtıcı derecede açık fikirlidir ve seni sevecektir. Botlarını çıkar." Lance botlarının bağcıklarını çözdü ve benimkilerin yanındaki paspasın üzerine koydu.

Nana mutfaktan bize sesleniyor. "İçeri gelin, matzo çorbası yapıyorum."

Lance, beş yaşımdan beri çoğu yazımı geçirdiğim iki katlı kasaba evini incelemek için zaman ayırırken, "Sana söylemiştim," diyorum. Girişte durdu, soluk pembe bir mayo ve ona uygun bir tütü giydiğim bir resme sabitlendi. "Bu benim ilk resitalimdi. İki yaşındaydım."

Sırıttırıyor ve yakından incelemek için çerçeveyi kapıyor. "Çok şirin."

"Evet, tam bir felaketti. Hapşırıldım ve mayomun her yerine işedim ama dans etmeye devam ettim. Gösteri dünyası böyle işte." Fotoğrafı yere bırakıp bir adım öne çıkıyor ve dans geçmişimin fotoğraf kolajından oluşan merdivenin duvarını tarıyor. Düzinelerce resim, fotoğraflarla hikâyemi anlatıyor, gelişimimi gösteriyor. Parmağını en son eklenen fotoğrafın üzerinde gezdiriyor. İspanya'da yaptığım bir gösteriydi.

"Bu harika."

"Bu biraz utanç verici. Sanırsın ki tek torunu benim." "Gurur duyuyor, hepsi bu."

"Evet, öyle. Gençken biraz dans ederdi." "Bunu nereden çıkardın?"

"Kesinlikle."

Birkaç ergen fotoğrafına kıkırdıyor ve ben onun görüşünü engellemek için hareket ediyorum. "Bu kadar yeter, onu bekletmek istemeyiz."

"Kayboldun mu?" Lance'in peşinden mutfağa giden koridora girdiğimde Nana bana sesleniyor.

"Hayır," diyorum görüş alanıma girdiğinde, yıllardır kullandığı metal tencereyi karıştırırken sırtı ikimize dönük. Kendimi en güvende hissettiğim yer onun evi. Kokular, yıllar boyunca çok az dekorun değişmiş olması. Burası benim huzur yerim, dış dünyayı bloke ettiğim ve onunkinde var olduğum yer. Durduğu yerde kollarımı ona doluyorum, kokulu losyonunu içime çekiyorum. "Çok güzel kokuyor. Hanuka Sameach, Nana."

"Sen de, Dove." Kaşığı yere bıraktı ve beni kendine çekti. "Seni çok özledim."

"Özür dilerim. Yeni diziyle meşguldüm."

"Ah pekala, bu iyi bir bahane. Lafı açılmışken, bu sabah annen aradı. Yeni yıl için de gelmeyeceklermiş. Çalışması gerekiyormuş."

Konuşmamızı dikkatle takip eden Lance'e bakıyorum. "Belki gelecek yıl."

"Belki." İkimizin de sesi şüpheli çıkıyor çünkü konu annemle babam olduğunda, bırakın bayramları kutlamayı, bir daha aynı odada olacaklarından bile emin değiliz. Lance şu ana kadar babam hakkında tek kelime etmedi ve ben de buna minnettarım. Onu elimden bıraktığımda dönüp babama bakıyor. "Peki burada kim varmış?"

"Lance," diyerek elini uzatıyor ve bir metre boyundaki ninem onu kucaklamak için kendine çekiyor. Yetmişli yaşlarının başında ama ellisinden bir gün bile fazla göstermiyor. Kendine tertemiz bakıyor. Bugün kaşmir ve pantolon giymiş, saçları yüzünü çerçeveleyecek şekilde ustaca örülmüş. "Ah, Lance, ne kadar da şaşırtıcısın." Onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmıyor. Onun ve hikâyemizin çok farkında. Ona René'den daha fazla sır verdim, bu yüzden milyon dolarlık soruyu sorarken gözlerinde bir endişe kıvılcımı var. "Seni New York'a getiren nedir?"

Onu yalandan kurtarıyorum ve bunu onun adına yapıyorum. "Burada kavga etti."

"Anlayabiliyorum." Ondan uzaklaşıyor, yaşam tercihi için onu inceliyor. "Acı çekiyor musun?"

"Hayır, hanımefendi."

Ofluyor. "Yetişkin adamlar boks ringinde birbirlerini dövüyorlar. Sizce de bu biraz saçma değil mi?"

Lance sırtıyor, onun ballbusting'ini olduğu gibi kabul ediyor. "Bazen öyle hissettirebiliyor."

"Farkında olduğu sürece. Görünüşe göre henüz kimse aklını başına getirmeyi başaramamış."

"Nana!" Gözlerimi açarak haykırdım.

"Harper'ın açık sözlülüğünü nereden aldığını görebiliyorum," diye eğleniyor. "Biz Ancel kadınları lafı dolandırmayız," diyor Nana özür dilemeden. "Onun bu yönünü seviyorum."

"O da sende bir şeylerden hoşlanıyor gibi görünüyor." Onu sorgularken kızarıklığımın boynuma doğru süzüldüğünü hissedebiliyorum. "Yani sadece tatil için mi şehirde kalıyorsun?"

"Evet, hanımefendi."

"Ne güzel. Hadi karnını doyuralım. Dove, dolaptan güzel porselenleri getir."

Bana söyleneni yapıyorum. "Dün Charlie'yi gördüm," diyorum Lance'e komplocu bir göz kırpmadan önce. Nana iç geçirdi. Birkaç yıldır onları bir araya getirmeye çalışıyordum. Büyükbabam altı yıl önce öldü ve hepimizi kırık kalplerle bıraktı. Nana'nın yalnız kalmasından hoşlanmıyorum ama o böyle olmasını tercih ettiğini söylüyor.

"Onu nerede gördün?"

"Bahçeyi gezmemize izin verdi. Tatil için şehirde kaldığını biliyorsun. Sanırım yalnız olabilir."

Nana Lance'e bakıyor. "Sonra da saldırgan torununun sana ne kadar benzediğini fark ediyorsun ve keşke onu farklı yetiştirseydim diyorsun. Bana kaseni getir, Lance."

Lance kıkırdıyor ve kasesini Nana'ya getirirken o da çorba dolduruyor. "Sadece ihtiyacın kadar. Asla bir lokma daha fazla değil."

"Evet, hanımefendi."

Hepimiz masaya oturduğumuzda, Nana hiç tereddüt etmiyor. "Bu evde dua ederiz."

"Çiftlikte de aynı şeyleri yapıyoruz." "Güzel."

İki kase çorba ve benimle ilgili sayısız hikayeden sonra, Lance ve ben bir kelime bile edemeyecek kadar zorlanıyoruz. Bu Lance'i rahatsız etmiyor gibi görünüyor, ama Nana on dördüncü yazımda New York'tayken geçirdiğim ilk regl dönemimle ilgili eğlenceli bir anekdota geldiğinde, çizgiyi çekiyorum.

"Nana!" Kaçınıcı kez itiraz ediyorum.

"Utanacak bir şey yok."

"Hâlâ iyi bir yemek sohbeti değil."

"Çocuğun var mı, Lance?" "Nana, bu da ne?"

"Ne?" diye omuz silkiyor. "Sadece soruyorum." "O evli değil."

"Görünüşe göre onlarca yıldır bunun bir önemi yok. Ona anne babasının evli olup olmadığını sorun," diyerek bana meydan okuyor.

"Aslında," diye araya giriyor Lance, "öyleydiler. Ama ailede hiç piç olmadığını söyleyemem." Lance ve Nana sırtıyor. "Ve hayır, hanımefendi. Çocuk bekliyorum."

"Ne kadar süre için?"

"Doğru hissedene kadar. Onlara ihtiyaç duyacakları ilgiyi göstermeye hazır değilim."

"Bu iyi bir sebep. Çoğu çocuk yaş der. Onlara ne diyorum biliyor musunuz? Otuzlu yaşlarınızın sonuna kadar beklemeyin. O zaman daha fazla paranız olabilir ama hiçbir şey yirmili yaşlarınızdaki enerjiyle boy ölçüşemez. Hepimiz yanlış anlamadık." Bir elini Lance'in kaslı omzuna sıkıştırıyor. "Ama sahip olduğun bu cennet gibi vücuda iyi bakarsan, her yaşta iyi olursun."

Duvarın içinde kaybolmak istiyorum. "Nana!"

"Ne?"

"Lütfen çorbanızı için."

Lance göbekten gülüyor.

"Sen biraz ilkel bir adamsın, değil mi?" Nana Lance'e sorar.

"Öyleyim."

Bana döndü. "Sana bir sürprizim var, Dove. Büyükbaban da aynıydı. Pasif bir erkekle ilkel bir erkek arasında büyük bir fark vardır, pasif erkekler yatakta korkunçtur."

Bana dönüp sırtıma vururken gözlerini devirdiğinde artık boğuluyorum. "Yemin ederim, siz çocuklar buraya kusursuz bir gebelikle geldiğinizi sanıyorsunuz."

Lance koşer birasını yudumluyor, ben nefesimi tutmaya çalışırken büyülenmiş gibi. Lance bana yavaşça göz kırparken ben de Nana'ya bakarak su yudumluyorum.

"Tüm bunları aklımda tutacağım, Bayan Ancel."

"Bunu sen yap. Hiçbir şey tatmin olmuş bir kadını yenemez. Bunu hatırlamak sana iyi gelecektir. Mutlu eş, mutlu hayat için söylenecek bir şey var."

"Nine, Lance Noel için şehre geldi."

Nana, aralarında saniyeler süren sessiz bir konuşma geçerken kıkırdaması yavaşlayan Lance'e bakarak, "O zaman tadını çıkarsan iyi olur," diyor. "Eğer ilgilenirsen biraz babka var."

"Gerçekten gitmeliyiz-" Ben konuşurum.

"Ben de isterim," diyerek beni koltuğuma mıhlıyor.

Lance bulaşıkları yıkamama yardım ediyor ve o tuvalete gitmek için mazeret bildirdiğinde Nana ve ben lavabonun başında duruyoruz.

"Senin için geri döndü."

"Bunu bilmiyorsun," diye fısıldıyorum sertçe, "ve ona bu şekilde saldırmak zorunda değildin. Gerçekten mi nine, adet dönemleri ve bebek konuşmaları?"

"Büyükbabanla bir partide tanıştığımızı biliyorsun. Ortak bir arkadaşımızın partisinde."

"Biliyorum."

"Bilmediğin şey, onun başka bir kadınla nişanlı olduğu." "Ne?"

"Nişanlandığı kadının arkadaşıydım. Tüm planlama boyunca onun yanındaydım. Nişan partisindeydim ve elbisesini seçerken oradaydım. Hepsini izlemek zorunda kaldım."

"Bu korkunç bir şey."

"Hiç konuşmadım, o da konuşmadı çünkü yeni tanıştığınız biri için aşık olup nişanınızı bozmamalısınız. Her ne kadar saçma gibi görünse de öyle olmadığını hissediyordum. Eğer bir şey söylemeseydim, sevdiğim adamın başka bir kadınla evlenmesini izleyecektim."

"Ne oldu?"

"Ben konuştum. Ona aşık olduğumu ve arkadaşlığını kaybettiğimi söyledim. On yılı aşkın süredir arkadaştık." "Çok

özür dilerim. Sonra ne oldu?"

"Benimle bağlarını kopardı, itibarımı zedeledi, ben de geri çekildim. Artık partilere gitmiyordum. Perişan haldeydim ve tüm bunlara izin verdim. Evlenmeden bir hafta önce ona gittim ve beni seçmesini istediğimi söyledim. Beni kırık bir kalple gönderdi. Ama onunla evlenmeden bir gece önce beni görmeye geldi. Kızgındı, kafası karışmıştı. Ne olduğunu anlayamadı.

oluyordu. Kavga ediyorduk ve birbirimizi neredeyse hiç tanımıyorduk. Çok garipti ama yine de biliyordum. Başka bir erkeğe karşı sevgi beslemeyeceğimi ya da ondan etkilendiğim kadar başka birinden etkilenmeyeceğimi biliyordum. Masum değildim. Yirmi beş yaşındaydım. Onunla tanışmadan önce de bir sürü geçici aşk yaşamıştım. Ama onunla evlenirse, başka biriyle asla evlenmeyeceğimi kesinlikle biliyordum. Sadece biliyordum."

"Yani, iptal mi etti?"

"Evet. Ve bir hafta sonra evlendik. Artık böyle şeyler olmuyor. Günümüzde ve bu çağda çok az tanıdığın birine bağlanmak saçma sayılıyor. Hayatımızın çoğunu birlikte geçirmiş olsak da, büyükbaban bana kısmen yabancı olarak öldü. Onun hakkında hiç sormadığım bazı şeyler var. Birlikte geçirdiğimiz otuz sekiz yıldan sonra bile merak ettiğim şeyler."

"Yani, gerçekten onunla evlenmiş olsaydı..."

"Yaşlı bir hizmetçi olurdum. Sen ve annen var olmazdınız. Eğer eski kafalıysam, bu şekilde. Büyükbabanı asla unutmak istemiyorum. Ve sen de bu anlamda bana çok benziyorsun."

Elimden kâseyi aldı. "Sana şunu söyleyeyim. Büyükbabanın düğününü iptal ettiği gece olduğundan çok daha az titriyor ve benim kadar ikna olmasa da yıllarımızı aldık." Sabunlu ellerimden son kâseyi alırken dudağımı ısıriyorum. "İşte burada konuşacaksın."

"Nana, ne olduğunu biliyorsun. Korkuyorum."

"Konuş, Dove, yoksa izlemek zorunda kalacaksın."

forty

Lance

"Bir satıcıdan New York usulü sosisli sandviç, tamam." Etrafında konuştuğu lokmayı yuttuktan sonra kendi paketini benimkiyle birlikte buruşturup yakındaki bir çöp kutusuna atıyor.

"Tanrım, çok soğuk," diyor ellerine üfleyerek. Ellerinden birini kendime doğru çekiyorum ve parmağındaki hardalı dudaklarımla siliyorum. Bırakmadan önce parmağının üzerine nazik bir öpücük kondurduğumu şaşkınlıkla izliyor. Bütün gün böyle oldu, uzun bakışlar, çalıntı bakışlar, duygusal sözler, bitmek bilmeyen göz sevişmeleri. İkimiz de pes etmedik, sadece eşiğindeydik. Dün Garden'da onu öpmemi istedi, ben de istedim ama doğru hamlenin ne olduğundan emin değilim. Hâlâ suları test ediyorum. Çabucak, kolayca eski halimize döndük. Benden büyük hayaller kurmamı istiyor ve ben bunu ancak onunla birlikteyken yapabildim. Beni her zaman kendim için daha fazlasını istemeye, daha yükseği hedeflemeye itti. Belki bunu nazik bir şekilde yapıyor ama beni zorluyor ve ben buna ihtiyaç duymak istemiyorum. Ona ihtiyaç duymak. Eğer yanımda olmayacaksa ona tekrar güvenmek istemiyorum.

Şehrine aşık. Hayalleri burada gerçek oldu.

New York'un bir boks merkezi olduğuna dair söylediklerinde haklılık payı olsa da benim geleceğim çiftlikte. Buraya geldiğimden beri ilk defa, gelmemin bir hata olup olmadığını merak ediyorum.

Çünkü iki yıl önce de aynı çıkmazdaydık. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Rockefeller Center'dan NBC Stüdyolarına doğru ilerliyoruz. Bugün birkaç turistik şey yapmak istedi, ben de şehri baştan sona gezdim. İkonik ağacın altında buz pateni yapmayı es geçtim ve o da bunu sorun etmedi. Onun gösterisi ve benim dövüşüm yaklaşırken, herhangi bir sakatlanma riskini göze alamayız. İkimiz de bir anlamda sporcuyuz. Bunun yerine sıcak çikolata içtik ve yukarıdaki camdan izledik,

Etrafımızdaki ailelere hayranlıkla bakarken bir yandan da beni evdeki olaylarla ilgili sorguya çekmeye çalışıyordu. Ama orada durmak istemiyorum, henüz değil. Hiç istemiyorum, gerçekten.

"Lance, Jack nasıl?"

"İyi."

"Uh huh. Peki ya

Trevor?" "Küçük bir

pislik."

"Peki ya annen?"

"Takılıyorum. Biz dışarıdayken ona bir hediye almam

gerekiyor." "Tamam, dönüş yolunda birkaç dükkana uğrarız."

"Kulağa hoş geliyor."

Arkasında titrek patenci orduları pistin etrafında dönerken bana dönüyor. "Şimdi bana işlerin gerçekte nasıl olduğunu anlat."

"Priss," diye başlıyorum ve ben bir yudum daha alamadan sıcak çikolatayı elimden alıyor. "Onunla işim bitmedi."

"Konuşmaya başlamazsan öylesin." "Her

şey yolunda. Yürütüyoruz."

"Bu genel ve yeterince iyi değil. Bana evden bahset."

"İnekler ve tavuklar var. Onları besliyoruz. İnekler yeterince şişmanladığında da onları açık artırmaya çıkarıyoruz."

"Ukala," diye mırıldanıyor.

"Ver şu sıcak çikolatayı bana."

"Hiç şansın yok."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bu çok açık." Sesinde bir gerginlik var. "Ama dürüst olmazsan arayı nasıl kapatabiliriz ki?"

"Hâlâ saçmalamıyorsun,

değil mi?" "Çok mu

değiştim?"

"Hiç de değil," diyorum sırtarak. "Ben de öyle, eğer o lanet olası lezzetli sıcak çikolatayı vermezsen, seni omzumun üzerinden atıp o mükemmel kışını kızartacağım."

"Böyle mi?" Çikolatamdan bir yudum almadan önce mükemmel kışını bana doğru sallayarak gülümsüyor. "Mmm," diye inliyor, gözleri açılıyor.

"Bu çok lezzetli."

"İşte bu," diyorum, bana doğru iterken ona doğru hücum ediyorum. "Al bakalım, seni pislik. Sadece aile hakkında bilgi almak istemiştin."

"Bir ara bizi görmeye gelmelisin," diyorum. "Davetiye açık. Kendiniz

görün."

"Bunu yapabilirim." "Tony artık orada yaşıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ve diğer misafir odasındaki yatak gerçekten rahatsız, bu yüzden benimle aynı odayı paylaşmanız gerekecek."

Gözlerini deviriyor. "İneklerle yatmayı tercih ederim."

Eğiliyorum ve başparmağımla ağzının kenarındaki çikolatayı silip alt dudağının üzerinden geçiriyorum. "Bundan emin misin?"

Dudakları aralanıyor ve parmağımı çektiğimde ısırarak üzere olduğunu anlıyorum. Dudağındaki çikolatayı yalıyor. "Senden daha konuşkan olduklarına eminim. Daha dürüstler."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı? Bu benim tüm bu saçmalıklara ara verişim."

"Bu mudur yani?" Sesinde incinmiş bir tonla soruyor. "Ne olmasını istiyordun?"

Başını salladı ve fincanımı bana geri verdi. "Sen kazandın, sorularla işim bitti." Pistten ayrıldıktan kısa bir süre sonra kafamda kayboluyorum ve Radio City'nin girişine bakarken yine karşımda duruyor. Şakağıma dokunuyor. "Orada neler oluyor?"

"Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şeye benzemiyor," diye dikkatle bakıyor bana.

"İki dakika oldu Priss ve şimdiden daha fazla soru var."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Söylemedim dedim ya."

Başını iki yana sallar. "Bahsettiğim şey bu değil." Bakışlarını kaçırıyor ve ben hangi konuyu açtığını çok iyi biliyorum. Ne kadar saklamaya çalışsam da kızgınlığımı hissedebiliyor.

Bu konuda konuşmak istiyor muyum? Evet, istiyorum. Ama henüz içimdeki öfkeyi açığa çıkarmadan konuşabileceğimi sanmıyorum. Ama onunla ne kadar uzun süre birlikte olursam, o kadar kırgın oluyorum. Uyum şeklimiz yüzünden, her zamanki uyum şeklimiz yüzünden. Tek bir anını bile hayal etmemiştim. Hiçbir şeyi romantikleştirmedim. Hafızamdaki kadar iyiydik ve hâlâ öyleyiz ve şimdi bile neden tamamen çekip gittiğini anlayamıyorum. "Hayır, gerçekten, ben iyiyim."

"Çok kötü bir yalancısın." Elimi sıktı ve ben onun elini tekrar tuttuğumu fark etmedim. Ya da onun benimkini aldığını. Her iki durumda da, çok az

bugün dokunmadığımız bir zaman. Ama sanki ikimiz de bunun ötesine geçmeye korkuyoruz.

"Burada bir tur var," diyor binanın içinde yürürken. "Rockefellerlar hakkında ve çılgınca. Gündemlerinin ne kadarının göz önünde saklandığını gördüğünüzde, bu sadece... şaşırtıcı. Stüdyo turundan daha az turistik ama yine de turistik. Var mısın?"

"Elbette."

Bir süre sonra, tur rehberi her duvar resminin arkasındaki anlamı açıklarken binanın çoğunu yürüdükten sonra, Harper'ı ezberlemek için zengin ve güçlülerin sosyalist gündemine dikkat etmekten daha fazla zaman harcadığımı fark ediyorum. Burada olmak, onun her zaman sadece bir uçak yolculuğu uzaklığında olduğunu bilmek gerçeküstü. Yapmak istediği her şeyi yaptı. Onunla gurur duyuyorum. Bir bakıma ona imreniyorum. Benim gidecek çok yolum varmış gibi hissediyorum, o ise çok şey başardı. Turun sonuna doğru, Rockefeller'ların New York manzarasının ortasında kasıtlı olarak inşa edilmiş orta parmağını görmek için dışarı çıktık. Aziz Patrick Katedrali'nin karşısındaki binanın hemen dışındaki heykele bakakalıyorum. Bronz bir Atlas bir kat uzunluğunda duruyor ve omuzlarında küre şeklinde bir küre tutuyor.

"Atlas 1937 yılında heykeltıraş Lee Lawrie tarafından yapılmıştır. Eser o zamandan beri Nesnelci hareketin bir sembolü olarak benimsenmiştir; felsefeye göre ideal insan, kendi çabasıyla yaşayan, hak etmediğini vermeyen ya da almayan, başarıyı onurlandıran ve kıskançlığı reddeden bir üretici olmalıdır. Objektivizm, mutluluğa ulaşmaktan daha büyük bir ahlaki amaç olmadığını savunur. Ancak mutluluğa arzu ya da hevesle ulaşamaz. Bu hareketin ortaya çıkmasında önemli bir rol oynayan kişinin kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Ayn Rand. *Atlas Silkindi*," diye seslendi karışık kalabalıktan biri.

"Doğru. Bu cesur bir kapitalist gündem..."

Ben heykele bakarken tur rehberinin sesi kesiliyor.

"Bu çok ince bir çizgi, değil mi?" Harper yanımda durarak fısıldıyor.

"Ne?"

"Gerçekçi olmak, sadece görebildiğine inanmak ile göremediğine inanmak, inancı emanet etmek arasında." Bana bakmak için dönüyor ama benim bakışlarım heykelde kalıyor. "Sensin," diyor usulca yanımda, elimi tutarak, "seni hep böyle gördüm Lance, tüm dünya omuzlarında, ama ne kadar parladığının farkında değilsin. Sanki sadece birkaç adım ötedeyken ağırlığından felç olmuş gibisin."

Kiliseye doğru başını sallıyor, "biraz inançlı olmayı kabul edebilir ve bir kısmını bırakabilirsin."

O zaman elimi onunkinden çekiyorum. "Belki de bazılarımız sadece görebildiklerimize inanıyoruzdur." Ses tonum sert ve soğuk, ama bunun için özür dilemeye dilim varmıyor.

"Özür dilerim. Haddimi aştım. Belki de artık o sen değilsindir."

"Evet," sonunda gözlerimi ayırıp ona bakıyorum. "Çok şey söyledin. Ama merak ediyorum Harper, inancın neredeydi?"

"Ne?" Tur rehberi hepimizin onu takip etmemizi isterken yutkunuyor ama biz olduğumuz yerde kalıyoruz. "Çok fazla müjdeden bahsediyorsunuz ama inancınız neredeydi?"

Gözlerimi arıyor ve biliyorum ki o da benim iki yıldır taşıdığım acıyı görüyor, tıpkı benim onunkindeki suçluluğu gördüğüm kadar net bir şekilde.

Uzun bir nefes verdim. "Unut
gitsin." "Lance, bunun hakkında
konuşabiliriz."

"Anlamı yok, değil mi? Yıllar önce bitti."

Bu alçakça bir darbe ve hissettiklerimin tamamen tersi, ama şu anda kendimi zayıf hissediyorum, üzerinde durabileceğim sadece sallantılı bir zemin var. Birlikte geçirdiğimiz günün sadece birkaç saatinde beni ifşa etti, beni her zaman gördü, içimi gördü, beni çıplak bıraktı ve bunun ne kadar rahatsız edici olabileceğini unutmuşum. Ve şimdi tek hissettiğim şey... öfke.

forty-one

Harper

Heykelin yanındaki kaldırımda beni çağırmasının üzerinden bir saat geçti. O zamandan beri kendisi yaşayan bir heykel oldu. Turdan sonra alışverişe gitmeyi önerdim, o da kabul etti çünkü annesi için hâlâ bir hediyeye ihtiyacı vardı.

"Gösteriden sonra seçmelere geri döneceğim. Hiçbir şeyin garantisi yok ama özgeçmişimdeki *Retro ile* yoğun bir yaz olabilir. En azından ben öyle umuyorum." Beni dinliyor mu bilmiyorum ama beş dakikadır saçmalıyorum, sinirlerim tepemde. Günümüzün başlangıcı muhteşemden başka bir şey değildi, son bir saat ise fantastik bir karmaşa oldu. Kızgın ve bu çok açık. Birlikteyken nadiren ciddi şekilde kavga ederdik. Aramızdaki bu dinamik daha çok acı veriyor çünkü sadece birlikte değiliz, aynı zamanda New York'a geldiğine pişman olduğunu hissediyorum.

"Çok şeyle uğraşıyorsun, orası kesin," diye konuşuyor sonunda, birkaç eşarbi karıştırırken.

"Meşgul olduğum için mutlu olmam gerekiyordu, değil mi? Çoğu dansçı bu kadar ileri gidemez. Kendimle gurur duyuyorum."

Bir mücevher kutusunu eline almadan önce "Çok fazla *ben* ve *ben* oluyor," diye mırıldanıyor.

"Bu da ne?" Onu duydum ve o da bunu biliyor. "Hiçbir şey."

"Seni özledim, biliyor musun? Hayal edebileceğinden çok daha fazla."

"Hiç hayal edemiyorum," diyor okumadığı bir kitabı karıştırırken.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Mağazadaki satış görevlilerinden biri soruyor ve ben başımı sallayıp gülümsüyorum. O gittiğinde, gevşek eşyalarla dolu bir masanın diğer tarafında öfkeyle duran Lance'e bakıyorum.

Çoğunlukla ucuz ıvır zıvırla dolu uyumsuz bir dükkandayız ve burada annesi için bir şey bulabileceğini hayal edemiyorum.

"Lance, seni özledim. Korkunç bir şekilde." "Beni kandırabilirdin."

Sadece bu kadarını kaldırabilirim. Sinirlenerek masadan tasarım bir kahve fincanı kaldırıyorum.

"Bunu annen için mi seviyorsun?"

"Hayır."

"Buna ne dersin?"

"Hayır." Elimdekine bakmıyor bile.

"Emin misin? Bu bir deri çanta. Bir çiftlik sahibinin karısı için hoş, sence de öyle değil mi?" Bu onun dikkatini çekiyor ve fırtınalı gözleri benimkilere dikiliyor.

"Bunu kendin için alır mısın?"

Şöyle bir baktım ve başımı salladım. "Pek benim tarzım değil." "Eminim değildir."

Kulaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. Öfkeyle, raftaki bir kutuya bakıyorum, onu kapıyorum ve göğsüne itiyorum. "Bu devasa mor yapay penis ve ona uygun anal tıkaca ne dersin? Sence annemin hoşuna gider mi?"

Hiç etkilenmemiş gibi bakıyor, "Hayır."

"Doğru yerde olduğumuzu sanmıyorum." Kutuyu yere atarak, darmadağınık dükkândan çıkıp yanındaki mağazaya giriyorum. O da peşimden geliyor.

"Bunu doğru anladım."

Kavga etmek için şımardığını görmek için geri dönüyorum ve stresli bir nefes bırakıyorum. Onunla kavga etmek yapmak isteyeceğim son şey. "Bak, hadi sadece..." Etrafa bakıyorum ve en yakın raftan bir kazak çekiyorum.

"Buna ne dersin? Sade, zarif."

"Annemin basit biri olduğunu mu düşünüyorsun? Ona selamlarını iletceğim."

"İşte bu kadar." Kazağı rafa geri asıyorum ve aramızdaki boşluğu kapatarak gözlerini benimkilere dikmeye zorluyorum. "Tanrım, hâlâ bir vahşisin, değil mi? Hiç değişmemişsin. Hâlâ dik kafalısın."

"Domuz kafalı mı?" Sahte bir şokla ağzını açıyor ve eliyle göğsünü kapatıyor. "Bu ne *cüret*."

Savaşmakla kaçmak arasında gidip geliyorum ama bu durumdan yeterince kaçtım. Kalbim daha fazla yüzleşmeye dayanamıyor. Onu çok özledim. Sinirlenmem karşısında gözleri memnuniyetle parlıyor. "Sefalet arkadaşlığı sever, değil mi Lance?"

"Mutsuz olduğumu hiç söylemedim."

"Zorunda değilsin. New York'a sadece bana işkence etmek için mi geldin?" "Belki de."

"Neyi kaçırdığımı yüzüme vurur musun?"

Yanımızdan bir ses geliyor. "Bugün bulmanıza yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

İkimiz de gözlerimizde lazerlerle kadına dönüyoruz ve o yutkunuyor. Boğazımı temizliyorum. "Biz iyiyiz. Teşekkür ederim."

Lance kadına göz kırpıyor, gözleri onun formunu tarıyor. "Belki *bana* yardım edebilirsin?"

"Seni orospu çocuğu," diye tıslıyorum masadan uzaklaşmadan önce. Eşarp rafını karıştırırken sesi yanımda çınlıyor.

"Önemsediğini bilmek güzel Priss, itiraf etmeliyim ki bu şaşırtıcı."

Ona sarılıyorum. "Sakın buna cüret etme! Senden ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Temiz bir ayrılık yapmak zorundaydım. Benim için önemli olan herkesi kaybetmiştim. Aklımı kaybediyordum."

"*Bir günlüğüne* sinirlendim ve sen de ortadan kayboldun."

"*Ve gitmeme izin verdin* çünkü ne kadar istesek de yürümeyeceğini biliyordun. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok!"

"Neler *yaşadın*? Gerçek ortaya çıktığında ekibimdeki herkes benden nefret ettiği için altı ayımı *Dave adında* bir Uber şoförüne atıp tutarak geçirdiğimi biliyor musun?" Ben askıdan kazak üstüne kazak çıkarırken o da peşimden geliyor. "Troy draft edildikten sonra gemiyi terk etti. Tony'den ve o kavgalardan başka kimsem yoktu."

Kollarımda yirmi kazakla ona dönüyorum. "Jenner? Ne zaman bu kadar sıkı oldunuz?"

"İşler zorlaştığında ve lanet olası kız arkadaşım beni terk ettiğinde!" Bana dik dik bakıyor, nefesleri hızlı hızlı geliyor.

"Beyler, bunu dışarı çıkarmanız gerekiyor." Mağaza müdürü olduğunu tahmin ettiğim bir kadın temkinli bir şekilde bize yaklaşıyor.

Mağazaya bakıyorum ve tüm gözlerin üzerimizde olduğunu görüyorum, özellikle de onu ölçüp biçen kadınların. Kazakları yakındaki bir masanın üzerine koyarak, "Müsait hanımlar," diyorum, "bahse girerim *çok* ucuza geliyordur." Ben mağazanın camından içeri girerken o da peşimden geliyor.

"Oh, seni beklemem mi gerekiyordu? O notu kaçırmış olmalıyım. İşte bu, bir aziz istiyor olmalısın. Bu yüzden kalmadın."

"Yirmi yaşımdaydım ve zaten olmak istemediğim bir yere yabancılaştım."

"Bildiğim iyi oldu."

"Öyle demek istemedim. Ve sen de çok iyi biliyorsun ki sana gelene kadar ben sadece babamı yatıştırmak için oradaydım, ki şu anda onunla neredeyse hiç konuşmuyorum."

"Bunun için üzgünüm, gerçekten, ama bu onun suçu. Ayrıca 'yabancılaştım' derken neden bahsediyorsun?"

"Unut gitsin." Yoğun kar yağışı başlarken eldivenlerimi giyiyorum. "Sanırım bugünkü turumuzu tamamladık."

Kaldırımın etrafına bir göz atıyor. "Bana daha fazlasını göstermenize gerek yok, bu lanet yerden nefret ediyorum!"

"Peki neden? Yeterince serbest dolaşan tavuk yok mu?!"

Gözleri parlıyor. "Şimdi de çiftliği mi kazıyorsun, Priss? Bu sabah koşarken kedi büyüklüğünde lanet bir sıçan gördüm!"

"Muhtemelen senden daha terbiyelidir, bok kafalı."

"Şimdi de büyük silahları mı çekiyorsun? İşte o omurga. Ben de nereye gittiğini merak ediyordum."

"Evine git Lance, buradan nefret ediyorsun. Ve belli ki benden de nefret ediyorsun." "Tam tersi. Bu imkansız ve inan bana, deniyorum!"

"Umarım başarılı olursunuz! Uğradığın için teşekkürler, Mary Poppins. *Şimdiye kadarki* en iyi Noel! Çıkarken doğum sahnesini buldozerle yıkmayı unutma!" "Sikerim böyle işi." Ellerini havaya kaldırdı ve dönmeden önce bana ihtiyatla baktı.

ve uzaklaşmak.

"Sana da mutlu Noeller!"

forty-two

Harper

"René?"

"Buraya, Mami."

Yüzümü eşarbımla kurulayarak, odasına gitmeden önce onu koridordaki ağaca asıyorum. Onu dolabını karıştırırken buluyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Beyaz Noel için mükemmel pijamaları arıyorum! Pijamalarımın rahat ettiğim ve güzel bir çorba içtiğim doz gecelerinden birini yaşamak istiyorum. Bilirsin, rahat. Doz gecelerini seviyorum."

"Ricky nerede?"

"Çalışıyor. Ama yarın izinli. Nana'ya gitmiyor musun?"

"Hayır, bugün onu Lance ile gördüm."

"Nerede o?"

"Otelinde, sanırım."

"İstersen sen de bana katılabilirsin. İki, belki üç şişe şarap içerim. Kar yağışını izler ve devasa cenaze törenimi planlarız. Prenses Diana'nın gibi olsun."

"Sen gelmiş geçmiş en tuhaf adamsın."

"Biliyorum. Şimdi, lanet pijamalarımı nereye koydum?" Bir yığın kazağı hareket ettirdi ve bana baktı. "Olamaz, ağlıyor muydun?"

"Evet. Lance ve ben az önce büyük bir kavga ettik. Mağazada başladı ve sonra bir sokak kavgasına dönüştü. Ondan ayrıldığım için hâlâ kızgın."

Hiç şaşırılmış gibi görünmüyor. "Uh huh."

"Ve tam bir sahiplenici pislik gibi davranıyor. Sanki iki yıldan sonra buna hakkı varmış gibi."

"Uh huh."

"Ne zaman şovla, dansla ilgili bir şey söylesem terslemeye başlıyor."

"Sanki buradaki hayatıma, kariyerime kızıyormuş gibi mi?"

"Aynen öyle. Ben de onun için sadece destekleyici ve mutlu oldum." Elinde bir kazakla bana döndü.

"Mami. Onunla seks yaptın mı?"

"Hayır. Bana neredeyse hiç dokunmadı. Yani, el ele tutuştuk ama bunun ötesinde bir şey olmadı."

"Uh huh."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?" Dolabının zemininden küçük bir bavul çıkarıyor, fermuarını açıyor ve içine kazaklarından birini koyuyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Toplanıyorum."

"Neden?"

"Ju'ya planlarımı anlattım."

"Sarhoş olup kar yağışını izleyeceğini söylemiştin." "Evet, öyle. Ama Ricky'nin evinde."

"Gitme. Sarhoş olup seninle izleyeceğim."

"Üzgünüm. Yapamam. Şuradaki şifonyerimin üzerinde duran kabuklu çantamı verir misin?"

Çantayı ona veriyorum, o da bavulun içine atıyor. "Neden gittiğini anlamıyorum."

Başını sallar. "Ju çok yakında olacak."

Pijamalarını ve bir kazağı daha bavula ekliyor ve fermuarını çekmeden önce bir kot pantolon giyiyor.

"Bana ne olursa olsun burada olacağını söylemiştin!" "Jes ve ben ciddiylim."

"Ama sen gidiyorsun?!"

"Hayatımdaki diğer adam için yer açıyorum." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ah, bebeğim. Ju bazen çok kör oluyor. İç çekiyorum."

"İç çek *demeyeceksin, iç çek diye mesaj atacaksın* ya da gerçekten iç çekeceksin ve sakın o kapıdan çıkmaya kalkma!"

"Bu gece bana ihtiyacın yok. En son ne zaman ağda yaptırdın?"

"Ne?"

"Eğlendir beni, Mami."

"Tanrım, bilmiyorum, dört gün önce, neden?"

Şakağımı öpüyor. "Mükemmel."

"René, Noel'de beni yalnız bırakamazsın."

"Ben değilim." Onu mutfığa kadar takip ediyorum, orada Keurig'den iki fincan kahve alıp sırt çantasına tikiştiriyor.

"Tamam, git ama bu şarap bende kalacak." Mutfak tezgahından iki şişe alıyorum ve onları sıkıca kendime doğru tutuyorum. "Bunu bırakıyorsun."

Gülümsüyor. "All jours. Kutlamak için."

"Bu kadar saçmalık yeter. Sen neden bahsediyorsun?"

Kollarım dolu, onu ön kapıya kadar takip ediyorum ve dudaklarında anlamlı bir gülümsemeyle bana dönmeden önce kapıyı açıyor. "Hayatının en iyi seksini yapmak üzeresin. Seni kıskanıyorum." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Mutlu Noeller."

Hâlâ kapıya bakıyor, şarap şişelerini kucklamaya çalışıyordum ki telefonum salondaki ağacın üzerinde durduğu yerden çantama çarptı. Şişeleri koltuğa bırakıp telefonu elime aldığımda René'nin az önce bana Lance'in bizim binaya doğru yürürken çekilmiş gerçek zamanlı bir fotoğrafını gönderdiğini görüyorum.

Kahretsin!

Banyoya koşturarak yüzümdeki çirkin ağlama makyajını temizliyorum ve gargarayı on beş saniye boyunca çalkalıyorum. Kapı çalındığında ancak durulamaya vakit bulabildim. Kalbim ayaklarımla birlikte çarparak kapıya doğru koşuyorum ve Lance'in gözlerindeki bakışı gördüğümde nefesim kesilerek kapıyı açıyorum. O bir adım öne çıkarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Priss, üzgünüm-"

Kendimi ona doğru fırlatıyorum ve yüzümü kavıyor, beni kendisinden sadece bir santim uzakta tutuyor, gözleri gözlerimi arıyor, beni öpücüğüyle ezmeden hemen önce dudaklarından bir lanet fışkırıyor. Dilini dikiş boyunca gezdirmeden önce dudaklarının baskısıyla çığlıklarım bastırılıyor ve ben ona açılıyorum. Beni etrafına sararak içeri girerken öpüşmemiz sonsuza dek sürüyor. Ağzımın içine doğru inerken, dilinin itişiyile çoktan sarhoş oldum, o kadar derin, o kadar mükemmel. Beni o kadar yoğun öperken ikimizden de ortak bir iç çekiş çıkıyor, daha fazlası için savaşıyorum. Ellerim acele edince ellerini çekip beni kapıya yapııştırıyor, gözleri kapüşonlu, nefesleri sert çıkıyor. "Yalnız mıyız?"

Teşekkürler,

René. "Evet."

"Şükürler olsun," diyor kabaca, sonra tekrar aç bir şekilde ağzıma yapışıyor. Şimdiden bana sürtünmeye başladı ve dillerimiz şiddetle çarpışırken kalçalarının her itişine uyuyorum. Arzuyla kaplıyım, ihtiyaç

içinde boğuluyorum. Uzaklaşıyor, ben saçlarını çekiştirirken o yüzümün her santimini öpüyor.

kazak. O da aynı hevesle gömleğimle uğraşmaya başlamadan önce ceketimi çıkarıyor.

"Seni çok özledim," diye mırıldanıyorum öpücükler arasında. "Kahretsin bebeğim, seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım." "Lance, lütfen, lütfen acele et."

"Üzerinde kaç tane gömlek var?"

"Koparın şunları!" Bir tanesi yakalayıp ağzıma bir balık gibi takılınca neredeyse çığlık atacağım. Ağızlarımız tekrar çarpışana kadar kahkahalara boğuluyoruz.

Uzaklaştığımızda beni ayağa kaldırıyor, sütyenimi çözüyor ve çıplak göğüslerimi sıcak elleriyle örtmeden önce düşmesine izin veriyor. Benimle rüya gibi bir halde konuşurken tüylerim diken diken oluyor. "Senden asla nefret edemem, Priss, asla." Beni kollarının arasına alıyor ve sadece hayal edebileceğim bir şekilde bana bakıyor. Gözleri çok şey ifade ediyor. Beni nazıkçe kanepeye yatırıyor, kollarını başımın yanına koyarak üzerimde duruyor.

"Özür dilerim. Yapmak istediğim son şey seninle kavga etmek." "Benimle kavga etmeyi seviyorsun."

Gülümsemesi beni aydınlatıyor. "Bu doğru."

Arkasına uzanıp tişörtünü yumruğuyla kavrayıp hızla atmadan önce tişörtünü çıkarmak için mücadele ediyorum.

"Harper," diye mırıldanıyor, ben göğsünü incelerken, avuçlarım gövdesindeki nüansların, kas girintilerinin üzerinde dolaşırken yüzünde bir kısıtlama ifadesi var. "Tanrım, Lance, sen çok..."

Kaşlarını çatıyor. "Yani?"

"Ateşli," diye sırtıyorum ona. "Çok... çok ateşli."

"Seni çok özledim," diyerek bir meme ucunu ağzına alıp emiyor, ben kalın dudaklarının gergin tenimi sarışını izlerken gözleri işine odaklanmış durumda. Bu çok seksi. Saçlarından tutarak ağzını göbeğime doğru götürüyor, şehvet dolu gözlerini benimkilere dikerken pantolonumun bel bandıyla oynuyor. "Yalnız kalmayana kadar ne kadar vaktimiz var?"

"Bütün gece."

Başını sallıyor ve dudağını ısırtıyor.

Ben kendiminkini farklı bir nedenle ısırtıyorum. "Lance?"

Mükemmel ağzıyla acıtmadan ve yatıştırmadan önce tenimin üzerinde bir iz yalıyor. "Mm?"

Sorumu hissederek hareketini durduruyor ve başını karnıma indirmeden önce suçlu gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Yani, tabii ki öyle," demeye çalışıyorum hafif bir tonda, ama bunun yerine hissettiğim acıyı yansıtıyor. Bunu hissetmeye hakkım yok.

"René'nin bir yerlerde prezervatifleri var." Ayağa kalkmak için altından çekiliyorum ve o da beni bırakıyor. Onu kanepemde üstsüz görmek beni çok erotik yapıyor. "Hemen döneceğim."

René'nin yatağının başucunda yeni bir kutu prezervatif var. Sadece şarabını değiştirmekle kalmayıp şifonyerimdeki her şeyi ona hediye etmeyi aklıma not ediyorum. Gelmiş geçmiş en iyi arkadaş.

Oturma odasında Lance kanepede oturmuş, pencereden dışarı bakmakta ve düşüncelerinde kaybolmaktadır.

Ona temkinli yaklaşıyorum ama ruh halindeki değişikliğin beni caydırmasına izin vermemeye karar veriyorum. Ona ihtiyacım var ve bir saniyemi daha onunla kavga ederek ya da ayrıken yaptıkları hakkında endişelenerek harcamayacağım.

Üstüne oturuyorum ve çenesini elimle kavriyorum. "Kafana takma," diye mırıldanıyorum. "Lütfen, şimdi olmaz. Lütfen, bana dokunmana ihtiyacım var."

Sorularla gözlerimi arıyor.

Başımı sallıyorum.

"Priss-"

Kot pantolonunun fermuarını açıp sikini serbest bırakıyorum ve kalınlığını elimde pompalıyorum.

Dışlerinin arasından çıkan tıslama ve gözlerini benimkilere dikmesi beni mahvediyor. "Dokun bana, Lance. Bir tek sen varsın..."

Sözlerim kalbini kıracak gibi görünüyor ama kırıyor, bir elini kaldırıyor ve göğsümü kolayca örtüyor. "Çok güzel, Priss."

Çekiliyorum ve ayağa kalkıyorum, külotumu indiriyorum ve o kotunu kalçalarına kadar indirirken prezervatifi yırtarak açıyorum. Lateksi benden alıp takıyor, ben de tekrar üzerine çıkıyorum, kollarına geri döndüğüm anda ağızlarımız birbirine çarpıyor. Kaldırıyorum ve o da bizi aynı hizaya getiriyor, gözlerimiz birleşiyor. İstiladan irkilerek yavaşça üzerine çöküyorum, gerginliğin her zerresini hissediyorum.

"Tanrım, Harper," diye homurdanıyor, beni sakinleştiriyor. "Sakin ol, bebeğim." "Daha fazla, daha fazla. Lütfen daha fazla."

Yavaşça yukarı itiyor, nefesimi ve son kontrolümü de alıyor. Acıyı görmezden gelerek, onun kalın uzunluğuna sürtünüyorum, kalçalarımı döndürmeye ve sabit itişlerini karşılamaya başladığımda titreşim aleve dönüşüyor.

"Siktir, siktir," diye homurdanıyor, başımın arkasını kavriyor, ağzı açık,

ılık nefesi dudaklarıma çarpıyor. Onunla birlikte hissediyorum, manyetik çekimi, ihtiyacı, isteği, ham arzuyu, şehveti, aşkı. Ona biniyorum, yavaşça, kalplerimiz

Sanki hiç zaman geçmemiş gibi senkronize oluyorlar. Gözlerinde her sorunun cevabını görüyorum; sahiplenme, aşk ve yansıtılmış şehvet. "Harper," diye mırıldanıyor beni öpmek için eğilmeden önce, ikimiz de ateşlenirken vuruşları hızlanıyor. Derinden, mükemmel bir şekilde vuruyor ve beni sakinleştirmeden önce kendimi eşikte hissediyorum, içime yavaş bir sürüş başlatırken beni sırtüstü konumlandırıyor. "Sensin," diyor, derinlere bastırıyor, kanepe her hamlesinde parke boyunca sürükleniyor. "Sensin," diye tekrarlıyor yıllarca iyileştirmeye çalıştığım açık yarama. Onu öpücüğümle buluşturmak için aşağı çektiğimde gözyaşları tehdit ediyor ve o da buna açlıkla, şevkle, umutla karşılık veriyor. İşte o zaman tutuşuyoruz, itişleri manik bir tempoya hızlanıyor - sert, derin, çok fazla sürtünme. Ben devrilirken ve boşalıırken nefeslerimiz ve kelimelerimiz birbirine karışıyor, hızlı nefeslerim onun ağzına pompalanıyor. Lance bir, iki kez dalarken ve nefes nefese adımı haykırırken orgazm tüm benliğimi ele geçiren ezici bir dalgaya dönüşüyor

İkimizin de nutku tutulana kadar.

forty-three

Lance

"Lance..." Nefes nefese adımları inliyor. Boynunun arkasını kavrayıp eğiliyorum, omuzlarını öpüyorum, köküne kadar gömülüyorum ve gıcırdatıyorum, seslerin ondan akmasını engellemek için elimden geleni yapıyorum. Benim için açlıktan ölüyordu. Bu hayatımın en güzel duygusu. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve büyük olasılıkla bu, makaramda en çok göze çarpan şey olacak. Harper benim. En azından kalan zamanımda. Bedenini ve kalbini benim için kurtardı. Başka kimse ona sahip olamadı. Acıtıyor ve iyileştiriyor ve itirafım karşısında nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Direnmeliydim.

Onun için daha önce gelmeliydim.

Kulak memesini ağzıma almadan önce kulağının kabuğunu yalarken pişmanlık içimi kemiriyor. Onu kanepeye yatırdığım yerden içine bastırırken iniltisi kumaş tarafından boğuldu. Teslim olduğumuzdan beri prezervatif kullanmadan uzun süre dayanamadık. Zamanımız tükeniyor ama buna odaklanmayı reddediyorum. Bunun yerine, kıvrımlı kalçalarını kavrayarak ve sikimin içinde kayboluşunun tadını çıkararak içine giriyorum. Kanepenin arkasını kavrayıyor, başı eğik, ipeksi sarı saçları sırtının pürüzsüz tenine dökülüyor.

Tek yapmak istediğim aşkımı itiraf etmek, onu toparlamak ve benimle birlikte Teksas'a geri getirmek. Şimdilik, zaman çalacağım ve ona yapabileceğimi bildiğim tek şekilde, sadece benim için sakladığı yerde sahip olmaya çalışacağım. Ona karşı işlediğim günahı yok etmeye kararlı bir şekilde, onu uzun ve kapsamlı darbelerle dağlıyorum. Hissettiklerimi hiçbir zaman istediğim gibi dile getiremedim. Bulduğum kelimeler asla yeterli olmayacaktı, ama bazılarını duymayı hak ediyor. Dilimin ucundakini itiraf etmek yerine, onu geri yutuyorum ve kirleniyorum.

"Sikimin üzerinde çok iyi görünüyorsun."

Etrafına uzanarak onu ayırıyorum ve bir parmağımı kaygan klitorisine bastırıyorum. İnanılmaz derecede derine indiğimde sırtı eğiliyor ve bacakları titriyor. Patlıyor, etrafımda sıkılaşıyor, pantolonu ve tutuşu beni uçuruma sürüklerken vücudu zevkle sarsılıyor. Boşalıyorum, sertçe, onu dik çekiyorum ve içinde nabız atarken ağzını yakalıyorum. Çekip kollarıma almadan önce onu ölesiye öpüyorum. Başını göğsüme gömüyor, teni benim dokunuşumla ısınıyor, gül rengini alıyor.

"Hadi duş alalım." Boynuna sokuluyorum. "Mmm," diye mırıldanıyor.

"Yiyecek bir şeyin var mı?" Onu banyoya doğru götürüyorum. "Üzgünüm, berbat bir ev sahibesi oldum."

"Çok anlayışlı olduğunuzu söyleyebilirim."

"Har, har."

"Yani," diye omuz silkiyorum, "*sevgilin* geri döndü." "Döndü mü?"

Gözlerinde ikimizin de cevabını bildiği bir soru var. "Bugün ve yarın. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok."

Gülümsüyor ve bu kalbimi aydınlatıyor. "Eski günlerdeki gibi Çin yemeği sipariş edeceğiz."

Banyosunun envanterini çıkarmadan önce suyu başlatmak için onu yere bırakıyorum. "Bu ayakkabı kutusu sana ne kadara patlıyor?"

"Yetersizlik için çok fazla."

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sen ne kadar nefret etsen de, ben seviyorum." "Nefret etmiyorum."

Şüpheli bir kaş kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

"Hiç de bile. Sadece götlük yapıyordum. Bu şehir ilginç... canlı."

"Katılıyorum."

Duşa giriyoruz ve zor sığıyoruz. Kıkırdıyorum. "Tamam, bu bir irade testi olacak."

Kıkırdıyor ve bu ses müzik gibi geliyor. "İşini kolaylaştırabilirim, hızlıca duş alıp çıkabilirsin ya da-" sabunlu elini aletimin üzerinde gezdiriyor. "-Sıcak suyun bitmesine izin verebiliriz. Şu andan itibaren yaklaşık dört dakika."

"O kadar uzun değil." "Hayır."

"Sanırım işe koyulsak iyi olacak."

"İkimiz de *çok* güçlü iş ahlakına sahibiz."

"Oh," diye dişlerimi sıkıyorum, eliyle beni kuvvetlice pompalarken,
"Daha fazla katılamazdım."

"Sonunda bir konuda anlaştık."

Duştan kısa bir süre sonra, evinin en güzel özelliği olan oturma odasındaki pencere kenarında Karidesli Lo Mein yiyoruz. Kollarını etrafına dolamış, ısılatılmış erişteleri çubuklarla bana ustalıkla yediriyor ve sonra aynı mamut ısırlığıyla kendi ağzını dolduruyor.

"Hâlâ domuzun tekisin," diye kıkırdıyorum, o da benim ağzımı bırakıp kendi ağzını dolduruyor.

"Evet."

"Utanma yok."

"Hiç. Her gün kışımı yırtarak çalışıyorum. Dans etmeyi bıraktığımda kendimi mahrum bırakacağım."

Tereddüt ediyorum çünkü konuşma sürekli gelecekte konuşmaya doğru gidiyor. "Önce ben," diyor, kabı yere bırakarak. "Büyük bir kilise hayal ediyorum, büyük sütunlarla kaplı, üzerinde yüksek kemerler var. Her yerde küçük yeşillikler gösteren beyaz güller. Her şey beyaz. Tüm ailem ve arkadaşlarım toplanmış. Mükemmel bir müzik."

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" "Evet."

Yemek çubuklarıyla birlikte kutuyu ağzıma götürüyor ve ben de hevesle erişteleri alıyorum. "Çok güzel, değil mi?" Yanı başımızdaki pencerenin dışına düşen, bizi hem örten hem de dışarıdaki dünyadan koruyan kar yığınının doğru başını sallıyor. Buraya gelmeyi hayal ettiğimde, böyle bir gece hiç ummadığım kadar güzeldi.

"Kesinlikle."

Kabı bana uzatıyor ve ayağa kalkıyor. Üzerinde uzun bir kazak ve kalın çoraplar var, külot yok. Giyinmesi için şartım buydu. Pek karşı koymadı.

"Sen ne istediğini düşünürken ben gidip biraz şarap alacağım."

"Noel'deyiz ve cenazelerimiz hakkında konuşuyoruz."

"Birlikte oynayalım Prescott."

"Tamam."

O mutfağa doğru yürüyor, ben olduğum yerde kalıyorum. Son birkaç saat mutluluk vericiydi ama yoruludum. Gözlerimi kapatmaya korktuğum için çok ihtiyacım olan uykuyu kaçıracam.

Çekmeceyi açıp bir şişenin tıpasını çıkarırken küçük bir konuşma duyuyorum. "Evet, ben iyiyim. Kapa ç e n e n i . Tamam, haklıydın. Her neyse. Ricky

Eve mi? Yani, yalnız değilsin? Güzel. Ben de seni seviyorum. Yarın gece görüşür müyüz? Mutlu Noeller. Gökkuşakları."

"René mi arıyor?" Pencereden aşağı, şaşırtıcı derecede sakın New York'a bakarak soruyorum.

"Evet, sadece birbirimizi öldürmediğimizden emin olmak için bizi kontrol ediyor. Sormadım bile, şarap sever misin?"

Pişmanlık bana ağır geliyor. Birbirimiz hakkında ne kadar çok şey bilsek de, basit şeyleri, bir çiftin herkesin önünde birlikte olabilseler bilecekleri gündelik şeyleri bilmiyoruz. İronik olan şu ki artık saklanmak zorunda değiliz ve bundan faydalanmak için çok zamanımız olmadı.

"Pek tercih ettiğim bir içki değil ama biraz içerim."

"Sen ne içersin?"

"Bira ya da viski."

"Huh."

"Evet. Peki, onunla yaptığınız görüşmeleri neden gökkuşağı ile bitirdiğinizi sorabilir miyim? Birlikteyken hep merak ederdim ama hiç sormadım."

"Evet, paylaşmayacağı bir şey değil. Dans kampında bir çocukla öpüşürken yakalandı ve bu onu erkenden açığa çıkardı. On bir yaşındaydık. Çok utanmıştı. Ailesini çağırdılar." Tezgâhın arkasında başını sallıyor ve dolaptan iki bardak çıkarıyor. "Hayal edebiliyor musunuz? Yıkılmıştı. Kamp danışmanlarından biri -ki o bir papazdı- ona iğrenç dedi, ama bir başkası ona karşı çıktı ve anlamını bilmediği bir konuda vaaz veremeyeceğini ya da sevgiden bahsedemeyeceğini söyledi."

"Bu harika."

Bir elinde iki kadeh, diğerinde tıpası açılmış şişeyle bana doğru yürüyor. "İçeri girip onu teselli etme şekli oldukça muhteşemdi. O danışman bütün gece ne onun ne de benim yanımdan ayrılmadı çünkü René'yi onun kadar perişan bir halde terk edecek değildim. Onunla konuşarak onu çıkmazdan kurtardı. Bugüne kadar, sadece onun yanında olarak hayatını kurtardığını düşünüyorum. Yani, ben

Ama ben yetişkin değildim, bu yüzden daha yetkili birinden duymak René için çok daha anlamlı oldu. Ona, bu zaman ne kadar fırtınalı ve korkunç olursa olsun, her zaman bir sonraki zamanın, bir ters yüz vaadinin, denemeleri buna değecek bir gökkuşadı anının olacağını söyledi." Bana bir bardak uzatıyor ve dolduruyor. "Yani, birlikte ne yaşarsak yaşayalım, birbirimize o korkunç günü ve diğer yüzünü hatırlatıyoruz. Gökkuşadı."

"Bu harika."

"O zamandan beri birbirimizden ayrılmıyoruz." "Sana karşı çok iyi."

"Bu gezegendeki en iyi insanlardan biri." "Ona sahip olduğunuza sevindim."

"Tanrı'ya her gün şükrediyorum." Sırıttıyor. "Yarın gece evde olacağını biliyorsun ve seninle tanışmasına izin verersen çok sevinirim. Seninle *gerçekten* tanışmasına."

"Benim için sorun değil."

"Öyle mi?"

"Evet. Neden, bu konuda bir pislik olacağımı mı düşündün?" "Bilmiyorum. Bu konu hakkında hiç konuşmadık."

"Ben o pislik değilim." Bir elimle bana uzattığı bardağı alırken, diğer elimle de onu tekrar kucağıma çekmeden önce kıcını okşuyorum. "Harper Elliot olmadığı sürece kimi istersen sev, kimi istersen becer."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Şeref." Bardakları tokuşturuyoruz ve ben bir yudum alıyorum. Bana dirsek attı.

"Senin sıran."

"Harper, h a d i a m a . Konuşmayı tercih edeceğim binlerce başka şey düşünebilirim."

"Anlat bana."

"Sen saldırgan küçük bir piliçsin."

Kıcını bana sürüyor ve ben inliyorum. "Hiçbir şeye başlama, hiçbir şey olmayacak."

"Mmm. Hadi sarhoş olalım ve sarhoş seksi yapalım. Daha önce hiç yapmadım." "Bana uyar bebeğim," diye eğilip boynunu öpüyorum.

"Daha iyi mi?"

"Hayır, daha özensiz ama çekingenliğiniz pencereden dışarı çıkıyor. Eğlenceli olabilir."

"O zaman iç bakalım."

"Sen delisin."

"Bunu
seviyorsun."

"Seviyorum."

"Cenaze, Prescott."

"Tanrım, tamam. Gömün
beni." "Vay canına.

Etkileyici." "Ailemin
yanına."

"Şimdi bir yerlere varıyoruz."

"Çiftlikte."

"Mantıklı." "Ve
karım." Ciddiyetle
başını sallıyor.

"Bu yeterince iç karartıcı değil mi?"

"René bu oyunu oynadığında çok daha eğlenceli oluyor. Elton John
orada ve drag queenler tabut taşıyıcıları."

"İşte bu benim gideceğim bir cenaze." Biraz daha şarap yudumluyorum
ve kanım ısınmaya başlıyor. "Kahretsin, bu sert mi?"

"Birazcık. Şimdiden hissediyor musun, hafif
sıklet?" "Sadece... her yerim sıcak."

"Güzel," diyor kıkırdayarak. "Kaba bir sarhoş musun?"

"Bu gece olmaz," diyorum sarı saçlarını omuzlarından uzaklaştırarak.

Kucağımdan atlıyor ve koltuğun diğer tarafına geçip bana bakıyor.

"Sana bakmak istiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, uzun zaman oldu. İyi görünüyorsun."

"Sen de öyle."

Şarabını yudumluyor ve bana hüznle bakıyor. "Spor salonundaki o
günden bu yana ne kadar yol kat ettiğimize inanabiliyor musun? Benim
burada, New York'ta dans etmemden ve senin profesyonel bir dövüşçü
olmandan bahsetmiştik ama şimdi bunu gerçekten yaşıyoruz."

"Sen olmasaydın, ne yapıyor olurum hiç bilmiyorum."

"Bu doğru değil. Sen zaten bunu sezmiştin. Tekrar boks yapıyordun.
Tony ile kafana vurmamış olsaydım bile aklına gelecekti."

"Harper, antrenörlere göre harika biri. Bana bir menajer ayarladı. Sözleşmeyi buraya gelirken uçakta imzaladım."

"Bu harika."

"Bu dövüşten gerçek para kazanacağım. Beni zengin edecek kadar değil ama çiftliği aylarca ayakta tutmaya yetecek kadar."

"Ne zaman unvan vuruşu yapacaksın?"

"Nasıl yaptığıma bağlı. Yapacak çok şey var." "Oraya ulaşacaksın, bunu biliyorum."

Başımı salladım. "O kadar çok inancın var, ha?" "Evet, var. İnanılmaz olacaksın."

"Yaşamak için dans ediyorsun. Bu inanılmaz."

Gülümseyerek başını sallıyor. "Bize." Bardakları tokuşturuyoruz.

"Bu gece kendimizi çok beğeniyoruz," diyorum sırtarak.

"Bizim gibi kışınızı yırtarak çalıştığınızda, biraz gurur duymaya hakkımız yok mu?"

"Elbette."

"Yarın alçakgönüllü ve bu gece müteşekkir olabiliriz ama statümüzü kabul edebiliriz: belalı."

"Lafı açılmışken," hâlâ boxer'larımla oturduğum koltuktan zıplıyorum ve bardağımı yere koymadan önce boşaltıyorum. Kot pantolonumu yerden çekerek kutuyu çıkarıyorum ve ona doğru ilerliyorum.

"Bu da ne?"

Kutuyu eline tutuşturuyorum. "Koşularımdan birinde camda gördüm."

"Sana bir şey almadım."

"Kafamı koparmanla taşaklarımı bana vermen arasında zaman yoktu."

"Özür dilerim."

"Ben de."

Kutuyu açarken çenesi sallanıyor ve ben de tepkisini tartıyorum. "Bu..."

Platin ve utanç verici derecede küçük yakut kolyeyi kaldırıyor kutudan.

"Bir gül. Gösterinin yıldızının gösteriden sonra aldığını biliyorum, değil mi? Seninkinde olamayacağıma göre, belki bunu giyersen sana veren kişi olmak istediğimi anlarsın diye düşündüm."

"Ben asla yıldız değilim."

"Ama sen öylesin. İlk solonu daha yeni aldın."

Kolyeyi çıkarıp boynuna taktığımda saçlarını kaldırıyor.

Karşısındaki koltuğa oturduğumda gözleri yaşlarla parlıyor ve kolyeyi takdirle kucaklıyor. "Teşekkür ederim."

"Ağlama."

"Şarap yüzünden. Çok sert."

"Yalancı."

"Tamam, çünkü bu mükemmel bir hediye." Gözleri benimkilere dikilmişken yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Seni hâlâ seviyorum, Lance."

İtirafı nefesimi kesiyor, derinden etkiliyor. Eğildi ve beni öptü.

"Tanrım, Harper," diye mırıldanıyorum öpücüğü derinleştirmeden önce, pişmanlığını tadıyorum. Dilimde eriyen tuzla karışan sözleri beni umutsuzca beklediğim umutla aydınlatıyor.

Geri çekiliyor ve çenemi avuçluyor. "Kendimi kötü hissediyorum, sana hiçbir şey alamadım." "Bu düzeltilebilir."

Şüpheli bir kaş kaldırıyor. "Bu bir *eşek olayı* mı?"

"Hayır," diye kıkırdayarak kelimeyi kaldırıyorum. "Ama bu masada mı?" Göğsüme tokat atıyor. "Kesinlikle hayır!"

"Tamam, tamam, sormaktan zarar gelmez." Sırıttıyor. "Bunu düşünebilirim." "Gerçekten mi?"

"Tabii, önce ben *sana*

yapabilirsem." "Kahretsin," diye ürperdim. "Biz iyiyiz."

"Hey, senin G noktan orada, René diyor ki-"

"Bu kadar yeter, Harper."

"Güzel."

"Tamam."

Gülüşüyoruz.

"Şimdi, ne istiyorsun benim huysuz boksörüm?"

İkimizin kadehine de biraz daha şarap dolduruyorum. "Benim için dans etmeni istiyorum."

"Ne?"

"Seni dans ederken görmeyeli çok uzun zaman oldu. Yani kliplerini izledim ama-"

Çenemi avuçluyor. "Başka bir şey söyleme. Şimdi mi yapmamı istiyorsun?" "Daha iyi bir zaman düşünemiyorum."

Bu onu heyecanlandırıyor. Bardağını geri fırlatıp bana uzattı.

"Tamam, ne düşünüyorsun? Hızlı ve öfkeli mi yoksa," kaşlarını sallayarak, "yavaş ve seksi mi?"

"Gösterideki numarana ne dersin?"

"Evet?"

"Kesinlikle evet."

"Tamam," diyerek pencere kenarındaki koltuğundan sıçradı, yüzü hareketliydi. "Sana bunun adının *Retro* olduğunu söylediğimi biliyorsun, değil mi?" Telefonunu odadaki büyük hoparlör setine bağladıktan sonra sehpayı iterek yoldan çekiliyor. Dairedeki tek büyük oda burası, şimdi anlıyorum ki buranın satış noktası da bu olmalı.

"Tamam, hepimizin dans etmek için 80'lerin film şarkıları var." "Öyle mi? Seninki ne?"

"St. Elmo's Fire'dan Aşk Teması." Hiç duymuş muydunuz?" "Hayır."

"Ben de bilmiyordum ama bayıldım. Kahretsin, külot giymem lazım." "Gerek yok."

"Bu bizim için bile fazla açıklayıcı olur, Prescott." "Peki. Beş dakika pas."

"Sen sapık bir sapıksın."

"O amcığı iki yıldır ne gördüm ne de yaladım. Birbirimizi özledik."

"*Gerçekten de ilkel*, Tanrım."

Birkaç saniyeliğine ortadan kayboluyor ve ayak bileklerine sarılı ipeksi kırmızı balerin ayakkabılarıyla birlikte şort giyerek geri geliyor.

"Kıyafet ilavesi hakkında hiçbir şey söylemedik."

"Kapa çeneni Prescott," diyor bir kolunu göğsüne doğru uzatarak, "hediyeni istiyor musun, istemiyor musun?"

"Var. Çok daha az geveze ve çok daha çıplak."

"Sonra."

"Öyle mi?"

"Şarap etkisini gösteriyor ve René bana nasıl düzgün bir oral seks yapılacağını anlattı."

"Devam et," diye elimle sabırsızca işaret ediyorum. Başını arkaya atıp gülüyor ve işte o an hayatımda başka hiçbir kadını onu sevdiğim gibi sevmeyeceğimi anlıyorum.

"Yani, bu film boyunca devam eden bir şarkı."

"Bu yüzden başlık, "Aşk Şarkısı." Sanırım buldum."

Gözlerini kısarak oturma odasının ortasında duruyor, birkaç esneme hareketi daha yaparken kazak onu yutuyor. "Gerginim."

"Olma, sonra sana gül vereceğime söz veriyorum." "Berbat olsam bile mi?"

"Özellikle de berbat olursan, ama olmayacaksın."

Kollarını iki yana sallıyor, telefonuna dokunuyor ve oturma odasından keman sesleri gelmeden önce bir ritim tutuyor.

Ve sonra hareket etmeye başlıyor... yeni tatmin olmuş kalbimi göğsümden söküp atıyor.

Mekândaki tek ışık, yanımdaki pencereden giren ve arkasındaki kar yığınının gölgeleyen bir sokak lambasından geliyor. Dansı sarhoş edici, sıçırıyor ve dönüyor, vücudu akıcı. O bir usta, tek bir adımı bile kaçırmadan parke üzerinde süzülürken dansı bir hikaye dokuyor. Ve parlıyor, Tanrım nasıl da parlıyor, uzun melek saçları sanki onun bir parçasıymış gibi arkasından uzanıyor, gücünü ve zarafetini vurguluyor.

O şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Hediyesi için son birkaç gündür onu nasıl cezalandırdığımı düşündükçe boğazımda bir pişmanlık yumağı düğümleniyor.

O bir ışık ve ışığı saklayamazsınız, onu tutup saklayamazsınız. Ulaşılamaz. Ve belki de Harper benim için böyle bir şey, saklayamadığım bir ışık. Göğsümdeki yanma dayanılmaz hale gelirken, yenilginin ortaya çıkmaması için kendimle savaşıyorum. Bir savaşçı olabilirim ama ben onun ışığına karşı tehditkâr bir karanlığım ve bu ışığı söndüremem, söndürmeyi reddediyorum. Şarkı ivme kazandıkça, bir dizi daire çizerek dönmeden önce odanın uzunluğu boyunca gerçeküstü bir sıçrayışla onu takip ediyor, gövdesi gergin, bacakları sürekli bir dönüş halinde.

Bir saksafon çalıyor, hikayesinin sonunu işaret ediyor, kendini tekrar pozisyonuna sarıyor ve kafasını kaldırıp bana bakana kadar orada sersemlemiş bir şekilde oturuyorum, cildi terle parıldıyor, yanakları ısınıyor.

"Mutlu Noeller mi?"

"Gel buraya güzelim," diye fısıldıyorum kısık sesle, elimi uzatarak. Yüzündeki endişeyle başını kaldırıyor ve elimi tutuyor, ben de onu kendime çekip kollarıma sarıyorum. Yüzümdeki ifadeyi görmemesi için onu kucaklıyorum. Kendimi kaybetmemek için deli gibi mücadele ediyorum. "Beni affetmene ihtiyacım var."

"Ne için? Sorun ne, Lance?"

"Ne kadar büyülü olduğunu aptalca unutmuşum. Harper," diyorum, "bebeğim, bu inanılmazdı."

"Gerçekten mi?" Bana dönüp bakmaya çalışıyor ama ben onu olduğu yerde sabit tutuyorum. Belki şarap yüzündendir ama tehditkâr duygularıma engel olamıyorum, bu yüzden nemli saçlarını kazağıyla birlikte yüzünden çekiyorum ve omzuna bir öpücük konduruyorum.

"Bir hediye daha isteyebilir miyim?" "Ne istersen."

"Bu daha çok bir söz. Lütfen dans etmeyi asla bırakma. Ne benim için, ne başkası için, asla."

"Yapmayacağım. Lance, sorun ne?"

"Hiçbir şey," diyorum, onu kendime çekip dudaklarımın dolaşmasına izin vererek. "Ter içindeyim."

"Seni böyle seviyorum."

"Çok çekici ama hâlâ bir Shakespeare değil." Sesimin çiğliği onu alarma geçirdi, ama ön kolumu göğsünde kilitli tutarak onu kendime çektim.

"Bu dansla onları uçuracaksın. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Şu haline bak, şarap için duygusallaşıyorsun."

Hayatımın en uzun mücadelesi. Duygularımı dizginlemem dakikalarımı alıyor. Onu tekrar kaybettim ve en kötüsü de nedenini çok iyi anlıyorum. Burada, New York'ta olursa onun geleceğinde olamam. İmkânsız değil ama dans dışında bir şeye bağlanma konusundaki isteksizliği düşünüldüğünde bu imkânsız. Sormak için kendimle savaşıyorum. Başka bir kadın için asla böyle hissetmeyeceğim, bunu biliyorum.

Ailenin koşulsuz sevgisini, iyi bir arkadaşlığın samimiyetini kendi sevgi benzeri versiyonunda biliyorum, ama Harper bana gösterdi-öğretti

-Telli aşkın nasıl bir his olduğunu. Onun dizeleri kalbimin anatomisinin pek çok parçasını işaret ediyor-arzu, sınırda saplantı, ihtiyaç, istek, ama en önemlisi, memnun olma kapasitesi ve bu ona kadar hiç sahip olmadığım bir şey. Onu hâlâ bana öğrettiği şekilde seviyorum ve başka türlüünü de bilmek istemiyorum. Bu o.

Bu savaş bencilce. Tüm düşüncelerim bencilce. Onun için yapabileceğim en iyi şey dans etmesine, ışığını parlatmasına izin vermek ve her gün savaştığım, beni yutmakla tehdit eden karanlıkla onu lekelememek.

Belki düşünce tarzım dramatik ama tamamen doğru.

"Neredeyse gece yarısı, neredeyse Noel," diyor usulca, arkasına yaslanıp beni öpücüğünün içine çekmeden önce. Ben de onu öpüyorum, onunla bir dakika daha geçirmek için savaşıırken saatin ilerlediğini biliyorum. Ne kadar iyi uyum sağlarsak sağlayalım, birbirimizi ne kadar çok seversek sevelim ya da ben onu ne kadar çok istersem isteyeyim, o gerçekten bana ait olamaz.

Ve bu darbe beni yenik düşürüyor.

forty-four

Harper

İkimiz de uykunun eşiğindeyiz, Mac'imi televizyon olarak kullanarak yatağında uzanırken Lance beni sıkıca kavırıyor. Saatlerce seviştikten sonra en sevdiğim Noel filmini açtık. Asla ama asla unutamayacağım saatler. Beni sevgisine, ihtiyacına boğmuştu. Üzerimde gezinme şeklini asla unutmayacağım - tüm vücudum onu hissetmekle sarsılırken hareketleri o kadar lezzetli bir şekilde yavaştı ki. Kalçalarını döndürürken, derin itişleriyle nefesimi çalarken, gözlerinde nazik bir fırtına varken nasıl eğildiğini, öpücüğümü nasıl çektiğini düşündükçe merkezim zonkluyor. Onunla bu şekilde birlikte olmak tam bir tamamlanma. Kendimi özgür, hatırladığımdan daha mutlu hissediyorum. Hiçbir şey bana bu kadar gerçek, bu kadar doğru gelmemiştir. Kalbim iyi bir nedenden dolayı sadıktı. O benim tek ve biricik sevgilim ve yakında gidiyor. Çok korkuyorum. Konuşmaktan korkuyorum çünkü onunla yaşamayı seçersem önümdeki yolda ne tür savaşlarla karşılaşacağımı biliyorum.

Lance'in parmakları kafa derimde geziniyor ve ben onun dokunuşundan kaçıyorum. Kendimi onun göğsünde yeniden konumlandırarak filme ve okşayışına konsantre olmaya çalışıyorum.

"Mutlu musun, seni küçük sürtük?"

Kucağında titriyorum, yüzeye çıkmaya devam eden görüntüleri uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Şimdi dikkatini çektik mi, Harper?"

Dövüşümden dakikalar sonra Lance'in sesi beni altımda yattığı yere geri çekiyor.

"Çok sıska," diyor uykulu bir gözlemlerle. "Ne?"

Çenesini ekrana doğru uzatıyor. "Çok sıska."

Ses tonumdaki ısırığa engel olamayarak oturmak için kalktım ve ona baktım. "Tüm gördüğün bu mu?"

Kaşlarını çattı. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

Ekranı bir göz attım. "Ona baktığında tek gördüğün bu mu?"

"Sağlıksız. Hasta görünüyor."

"O benim kahramanım. Vera-Ellen tam bir efsane ve bu filmle mi yoksa inanılmaz dansıyla mı hatırlanıyor? Hayır, onun yerine anoreksik dansçı olarak biliniyor."

"Alınma bebeğim, ama oldukça doğru görünüyor."

"Ne gördüğümü biliyor musun?" Öfkeyle söylüyorum. "Ham, inanılmaz bir yetenek görüyorum."

Nadir bulunan biri. Çok fazla övgüye layık biri, senin incelemene değil." Lance oturmak için hamle yaptı, bana doğru uzandı. "Bu da nereden çıktı şimdi?" "Sadece söylüyorum, dansına, *yeteneğine* bak."

"Vay canına," diyor bana doğru uzanarak. Tişörtünü kabaca çekmeden önce dokunuşundan çekinerek ayağa kalkıyorum.

"İnsanlar bunu anlamıyor. Bu kadar karmaşık bir şeyi kolaymış gibi göstermenin nelere mal olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Başka ne görüyorum biliyor musun?" Ekranı bakıyorum, "Muhtemelen o fouetté dönüşüne geçişi mükemmelleştirmek için aylarını harcadığını görüyorum, *senin için, benim için* ve sen çizburgere ihtiyacı olan bir kız görüyorsun."

"Tamam, ne oluyor Harper?"

Deli rolü yapmaya çalışarak omuz silkiyorum. "O benim kahramanım. Ve bu tür yorumlar onu mahvetti."

"Anlaşıldı. Özür dilerim." "Peki. Ben açım."

Banyoya giriyorum ve kapıyı kapatıyorum. Saniyeler sonra arkasından bir kapı sesi geliyor.

"Orada yiyecek bir şey bulamayacağından oldukça eminim."

Yüzüme su sıçrattım, aşağılanmışım. "Bir dakika içinde çıkacağım." "Harper, kapıyı aç."

Kapıyı açtığımda Lance'in iç çamaşırlarıyla durduğunu görüyorum, yüzünde ve gözlerinde şaşkınlık okunuyor. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?"

"Sana"

söylemiştim."

"Saçmalık."

"Sadece acıktım."

"Peki," diyor beni omzunun üzerinden kaldırarak. "O zaman sana biraz yemek getirelim, velet."

Beni mutfağa sürüklerken "Ben şımarık değilim," diyorum. "Sadece kusur aramanın yanlış olduğunu düşünüyorum," diye omzuna doğru mırıldanıyorum. "Sen bakıyorsun

Yeterince uzun olan herkesi bulursunuz."

Beni tezgâha oturtuyor ve buzdolabından Çin yemeği artığını çıkarıp bir ısırik veriyor, ben de reddediyorum. "Biliyorsun *Beyaz Noel'den* birkaç yıl sonra bebeğini SIDS yüzünden kaybetti ve gözlerden uzaklaştı. Şimdi sadece deliren anoreksik bir dansçı."

Kutuyu yere bırakıyor ve ellerini kollarımda gezdiriyor. "Bebeğim, sorun ne? Bu gerçekten neyle ilgili?"

"Hiçbir şey."

Çeneme dokunuyor. "Anlat bana."

Dilimin ucunda. Mükemmel bir zaman ama itiraf edemiyorum. Tepkisinden korkarak çenemin sallanmasını engellemek için elimden geleni yapıyorum. Ona söylersem kendimi daha da küçük düşüreceğim ve sadece bu da değil, her şeyi değiştirecek. "Bu sadece kalbimi kırıyor, hepsi bu."

"Sen öyle diyorsan." Gerekçelerimden tatmin olmayınca bir lokma daha erişte alıp bana uzatıyor ve ben yine reddediyorum.

"Aç değilsin o
zaman." "Sanırım
değilim."

"Küçük bir tatlı için bile mi?" Açılmamış fal kurabiyelerimizi tezgahtan alıp havaya kaldırıyor. "Ben seninkini açayım, sen de benimkini aç?"

"Anlaştık."

Bir tanesini açıyor ve kâğıdı okurken sırtıyor. "Bu sana yakışmış."

"Ne yazıyor?"

"Erken kalkan yol alır, ama ikinci fare peyniri kapar." "Bu tam bana göre."

"Kesinlikle."

Bana kendisinininkini uzattı. Açıyorum ve sırtarak başımı sallıyorum. "Ne yazıyor?"

"Meh."

"İyi bir tane değil mi?"

"Hayır," diye kıkırdıyorum, "Meh yazıyor." Kağıdı benden aldı. "Tabii ki."

"Yarı yarıya yapalım."

Kaşlarını çatıyor. "Yarısını mı istiyorsun?"

"Evet, istiyorum."

İkimiz de kurabiyelerimizin yarısını alıp ağızımıza atıyoruz ve beni tezgâhtan kaldırıp bana bakmadan önce gülümsüyoruz. "Sen harikasin."

"Bu sensin. Ve özür dilerim. Böyle saldırmak istememiştim."

"Olma." Beni öptü. "Hadi yatağa dönelim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu sefer uyuyacak mıyız?"

"Belki," diye sırtıyor ve ben de ona sarılıp teninin sıcaklığını içime çekiyorum.

"Biliyor musun, buna alışabilirim."

Cevabı sessizlik oluyor ve bu beni geriyor, ama yatak odasına girdiğimizde beni öpüyor ve sükunetimize geri dönüyoruz. Vera'nın bir sonraki numarasından sonra yastığının üzerinde bana dönüyor. "İster inan ister inanma, ne dediğini çok iyi anlıyorum. O inanılmazdı." Başımı sallıyorum, bacağıma ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Onun verdiği hissin tadını çıkararak, filmin jeneriği akarken uykuya dalıyorum.

forty-five

Lance

Harper kollarımda iç çekiyor, sabah ışığında profilini incelerken memnun. Aylardır uyumadığım kadar çok uyudum. Ve ilişkimiz boyunca ilk kez bir geceyi yatakta birlikte geçirdik. Çok rahatım. Ayrılmam gerek. Kafamı geleceğime vermeliyim. Onsuz var olması gereken bir gelecek. Buraya gelmek aptalcaydı ama pişman olmayacağım. O iyi, iyiden de öte, geliyor. Burada geçirdiğim sürede bunun kanıtlarını gördüm. Her ne kadar onu alıp götürmek ve hayatıma onunla devam etmek istesem de yapamam. Dans potansiyelinin yüzeyini daha yeni çizdi. Hayatını hayal ettiği gibi yaşamayı hak ediyor ve şu anda aramızdaki herhangi bir karışıklık sadece yoluna çıkacaktır. Ben onun yerine getiremeyeceği bir zorunluluk olacağım. Birlikte geçirdiğimiz birkaç gündür deli gibi davranıyorum, dünyada en çok sevdiği şey olan dansı kısıkanıyorum. Bu benim için olgunlaşmamış ve yanlış bir davranış. Kaybettiklerimizi yeniden yakalamayı başardık ve çok yakında ondan ve biz fikrinden yeniden uzaklaşmak zorunda kalacağımı düşünmek hayal edebileceğimden daha yıkıcı.

Sahip olduğumuz süre boyunca birbirimizin hayatında olmamız gerekiyordu, bundan eminim, ancak yollarımız tamamen farklı. Onunki açıkça asfaltlanmışken benimki keşkelerle dolu.

Vanilya kokusunu içime çekerek, sadece ona sarılmak için kendime birkaç dakika daha veriyorum. Yanaklarını, şakağını, burnunu öpmek için. Kendimi geri çektiğimde acı içime işliyor.

Gitme vakti geldi.

forty-six

Harper

Kıyafet sesleri duyuyorum ve uyandığımda Lance'in giyindiğini görüyorum.

"Hey, sen," diye gülümsüyorum, onu içime çekiyorum, yatak odamdaki görüntüsüne bayılıyorum. "Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller," diye cevap veriyor, sesi birkaç saat önceki canlılığından yoksun.

"Daha erken," diye uzandım ona, "Yatağına dön."

"Gelemem."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bütün eşyalarımı otele geri götürdüm ve babamın yanına dönmem gerekiyor." Bu benim dikkatimi çekti. "O... ciddi mi?"

"Bugünlerde çok huysuz, her zaman ciddi." "Tanıdık geliyor." Gülümsememe engel olamıyorum.

Cevap vermediğinde, kesinlikle bir şeyler olduğunu anlıyorum. Birkaç saat öncesine göre kendimi dışlanmış hissediyorum. Daha gün ağarmadı bile. Yutkunarak yatak odasına bakıyorum çünkü beni terk etme fikri dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyor. Başına bir kazak geçiriyor ve bana bakıyor.

"Elimi yüzümü yıkamak için tuvaletinizi kullanabilir miyim?"

"Saatler önce o tuvalette içime girmiştin, bu formaliteler de neyin nesi?"

Yarı omuz silkiyor. "Sadece kibar olmaya çalışıyorum." "Elbette, Bay Kibar."

Kapıyı kapatıyor ve suyun aktığını duyuyorum. Kendimi yatağımdan sürükleyerek kazağımyı giyerken bacaklarımyın arasındaki acıdan irkiliyorum. Gidiyor. Noel günü mü? Sadece gitmiyor, kaçıyor. Neden? Beni dans ederken gördüğünden beri kasvetli bir ruh hali içinde ve ben bunu anlayamıyorum. Keurig'ime bir kahve fincanı koyarken kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissediyorum, içimi bir korku kaplıyor.

Banyoya doğru yürüyorum ve kapıyı çalıyorum.

"Kavgan tam olarak şehrin neresindeydi?" Sessizlik.

"Buralarda mıydı? Keşke bana h a b e r v e r s e y d i n . Görmeyi çok isterdim."

"Üzgünüm, bir dahaki sefere."

Tamamen kendime geldiğimde ve neler olduğunu anladığımda gözyaşlarım yüzeye çıkıyor. "Sanırım ikimiz de bir dahaki seferin olmayacağını biliyoruz."

Su kapanıyor ve ellerini arkasına asılı havluya s i l e r e k kapıyı açıyor. "Muhtemelen haklısın."

"Evet, çünkü bu ne demektir? 'Şehre geldim ve bakalım Harper'ın dünyasını alt üst edebilecek miyim?'... benden intikam almak için mi?"

"Öyle olmadığını biliyorsun."

"Babanın evde sana ihtiyacı yok. Bugün değil. Noel'i seninle geçirmemi istedin ve bir gün erken kalkıp gidecek misin? Neden?"

Bakışlarını görmezden gelerek şifonyerin üstünden cüzdanını alıyor ve kot pantolonunun içine sokuyor. "Sadece geri dönmem gerekiyor."

"Saçmalık."

"Yaklaşan bir dövüşüm var."

"Anlıyorum, ama bugün değil."

"Odaklanmam gerek."

"Lance, ben ne yaptım?"

"Hiçbir şey," diyor ve odada botlarını arıyor.

"İki yıl sonra ortaya çıktın, benimle yattın ve şimdi de bu konuda en ufak bir tartışma bile yapmadan g i t m e k m i istiyorsun?"

"Eve gidip antrenman yapmalıyım. Senin bir gösterin var. Tartışacak ne var?"

"Son dövüşünün New York'ta değil de Lubbock'ta olmasına ne dersin?"

Hâlâ bana bakmıyor. "Seni görmek istedim Harper, bu bir suç mu?"

"Saklanıyorsun. Ev hakkında konuşmayı reddediyorsun. Bundan daha fazlası var. Ve bu iki günün bir anlamı var. Sahip olduğumuz şey-"

Başını kaldırıyor ve gözleri beni yakalıyor. "Beni önceliğin yapmak isteseydin, iki yıl önce şansın vardı."

Yutkunuyorum. "Bu farklıydı."

"Nasıl?"

"O zamanlar... zordu. Koşullar farklıydı." Kareler çiziyor. "Peki şimdi kolay mı?"

Ona gerçeği söyledim. "Hayır, değil." "Neden?"

"Birkaç nedeni var, ilki öylece gidemem. Bir gösterideyim."

"Kesinlikle," diye başını sallıyor. "Yani, üzülmenin bir anlamı yok Bu konuda. Ben değilim."

"Belli oluyor. Bu kadar mı yani? Dün gece bir veda sevişmesi miydi?"

Sanki en sevdiği mısır gevreği markasından bahsediyormuşuz gibi, "Harika birkaç gündü," diyor. "Teşekkür ederim."

"Gerçekten bunu mu söylüyorsun-"

"Uğruna sallanacak bir şeyim yoksa sallanamam." Sesi kutup gibi. "Aptalca, her zaman ayrılığımızın geçici olmasını umdum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum, seni hâlâ seviyorum. Lance, lütfen şu anda her şeyi bırakıp ring kenarına gidemeyeceğimi anla. Ben sadece... Hayatım boyunca bunun için çalıştım."

"Farkındayım. Seninle tartışmıyorum."

"Yani bu kadar mı? İstedığınızı aldınız mı?"

"Hiç alakası yok. Ama istediğim şeyi istememi istemiyorsun. Ve sen de bana veremezsin. Öyleyse neden bıkkın davranıyorsun?" Botlarının bağcıklarını bağlıyor. "Seni görebilmeye, sana dokunabilmeye ihtiyacım var." Yatağın kenarında oturduğu yerden bana bakıyor. "Bir bağlılığa ihtiyacım var. O zaman bana bağlanmayı reddettin, sanırım kendine göre sebeplerin vardı. O yüzden şimdi bana söz ver, *hemen şimdi*."

Farkındalık omurgamı diken diken ediyor.

Sessizliğim karşısında alaycı bir tavırla başını sallıyor. "İnanç hakkında bir sürü vaaz veriyorsun ama bizde, bende hiç inanç yok gibi görünüyor."

"Bu doğru değil. Ve bu bir soru değil, bir ültimatom gibi geldi."

"Bu bir ültimatom. Ve sen bunu doğru yaptın. Bana dansın her zaman önce geleceğini söyledin ve ben dinlemedim. Ama dün gecedен sonra, bunun için sana kızamam. Kızamam." Kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Sessizliğini bir başka hayır olarak kabul edeceğim."

"Kahretsin, Lance, o kadar basit değil-"

Gümüşi bakışları beni cümlemin ortasında kesiyor. "Sadece bir kez olsun, *beni* terk etmenin bir hata olduğunu söylemeni isterdim." Sesinin gırtlaktan gelen tonu kalbimin dibe vurmasına neden oluyor.

"Bakın ikimiz de ne kadar ilerledik."

Gözlerini kapatıyor ve kaderimi mühürlediğimi anlıyorum. Sesi o kadar kısılıyor ki, zar zor tanıyorum. "Eve dönerken o uçağa bindiğimde ve bana neden bağlanmadığını *bildiğimi* kendime itiraf ettiğimde, *bunun geri kalanımı* parçalayabileceğini düşünüyorum."

"Öyle değil. Hiç de değil. Lance, sen yeterlisin, fazlasıyla yeterlisin, gitme." Yüzüne uzanıyorum ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Sadece bir gün daha. Hâlâ vaktimiz var. Keşke *bir gün daha* kalabilsen!" Histerik bir halde kendimi aşağılıyorum. "Kal. Lütfen kal."

Dolgun dudakları öpücüğüyle beni sarmadan önce boynumu kavıyor. Uzaklaşmadan önce çok kısa sürüyor. O zaman hissediyorum, yarattığı mesafeyi. Gözleri benimkilere odaklanmış, konuştuğunda hâlâ başımı okşuyor. "Sanırım buraya gelmekle ilgili benim için en önemli olan şey, seni sevdiğimi söyleme şansımın hiç olmamasıydı. Ve seni seviyorum, Harper."

Sözleri derinden etkiliyor, kalbimi betona çakılmadan önce ölçülemez bir yüksekliğe çıkarıyor.

"Lütfen gitme," beni bırakırken kollarını kavıyorum.

En çok aptallığımdan, korkaklığımdan nefret ediyorum. Kendi yarattığım hayatı onunkine sığdırmak zorunda kalmamalıyım. Bu bana haksızlık. Ama onun istediği bu değil. Tereddüt etmemin sebebi de bu değil. Hiçbir zaman da olmadı. Dans etmek onu, Grand'i terk etmek için en iyi bahaneydi.

KONUŞUN

. KONUŞ.

Kapıya doğru ilerleyişini izlerken korkuyla kıvranıyorum.

"Lance," diye mırıldanıyorum, her adımında umutlarım yıkılıyor,

"Tanrı'ya yemin ederim ki seni seviyorum."

Gözlerinde teslimiyetle bana bakıyor. "Biliyorum," diyor usulca. "Bu işte iyiydin."

Ve bununla birlikte, kapıyı kapatır.

Hayatının geri kalanı şimdi başlıyor ve benim sessizliğim ön sıradan yerimi satın aldı.

forty-seven

Harper

Altı hafta sonra.

Elimde pasaportumla havaalanından kapıma doğru koşarken uçağımın rötâr yaptığını görünce duruyorum. Kanada'da son gösterimiz var ve oradan sonra tekrar seçmelere katılacağım. Sürekli bir sonraki işi arıyorum. Kariyerinizin küçük bir kesinlik alanından bilinmezliğe atlaması korkunç bir şey. Çantamı omuzlayıp bara doğru ilerliyorum. Martini havasındayım ve son altı haftadır da öyleyim. Noel'deki o günler hiç yaşanmamış gibi hayatıma devam edemem. Lance evimden ayrıldığında kış daha soğuk, daha kasvetli, daha sefil ve daha renksiz geçti. Hayatımın en büyük hatasını onun gitmesine izin vererek, onu ikinci kez kaybederek yapmadığımı inkar etmekten bıktım. Eğer en iyisi buysa, o zaman bırakabilirdim, ama bir tanesi dışında hiçbir mazeretim olamaz.

Bu sadece dans değil. Hiçbir *zaman* sadece dans olmadı.

O zaman da gerçeklerden kaçmıştım, şimdi de kaçmaya devam ediyorum ama gerçekler beni çok acı verici ve muazzam bir şekilde yakaladı. Artık inkar edemem. Lance Prescott hayatımın aşkı ve onun bana hatırlatmasına ihtiyacım yoktu, her şeyin farkındaydım ama şimdi, ayrılık nedenlerimizi gerçeğin çarpıtılmış bir versiyonuna dönüştürdüm. İki yıl boyunca bunu yaşadım.

-Kendime yalan söylüyorum, ona yalan söylüyorum.

Telefonumu açıp, yeni bir şey var mı diye bakıyorum. Son dövüşünde rakibini yerle bir etmişti. Tony sosyal medyada sessizdi, sadece birkaç antrenmanını gösteriyordu. Eminim sadece iki hafta sonra gerçekleşecek ilk ağır sıklet dövüşüne hazırlanıyor. Görmek için her şeyimi verebileceğim bir dövüş. Katılmayı hak ettiğim bir dövüş. Arama boş, barmen yaklaşırken atkımı açıyorum.

"Ne yiyorsun?"

"Grey Goose martini, bir zeytin." "Tabii."

Telefonuma bakarken yeni bir alışkanlık olarak kolyemi parmağımla oynuyorum, bir mesajla, tek bir kelimeyle canlanmasını istiyorum ama bunun aptalca bir umut olduğunu biliyorum.

Onu suçlayamam. Bizim için bir geleceği *yine göz ardı etmekte* acele ettiğimi düşünüyor. Önümüzdeki günlerdeki gösteriden korkarak taze martinimi yudumluyorum. Dans etmek bile neşesinin bir kısmını kaybetti.

"Harper? Harper Elliot?"

Döndüğümde barın karşı tarafından bana seslenen adamı görüyorum.

"Troy?"

"Sen olduğunu sanmıştım, merhaba," diyor birasını alıp bana doğru gelirken. Troy benim üniversitedeki ilk gerçek aşkımdı, delicesine yakışıklı bir köşe oyuncusu gelip onun tüm şansını çalana kadar mesafeli durduğum biriydi. Arkadaşlığımız ben Lance'le birlikteyken başlamıştı ve o bana Troy'un bizi koruduğunu söylemişti. Beni kurtardığı güne kadar bu arkadaşlığın ne kadar hayati olduğunu fark etmemiştim. Ama Teksas'ta bıraktığım her şeyle birlikte, tomurcuklanan arkadaşlığımız da gerçek ortaya çıktığında kısa kesildi ve beni oradaki hayatımdan ayırdı. Troy yanımdaki tabureye oturdu ve selamlamak için hafif bir sarılmayla eğildi.

"Nasılsın?"

"Güzel," diyorum, nostaljik gözyaşları tehdit ediyor. Ayrıldığımdan beri College Station'a geri dönmemişim. İşler kötüye gittiğinde kız kardeşim yalvardığında bile. Ama Troy'un varlığı, ağarmış saçları ve yıl boyu süren bronzluğuyla bana her zaman özlediğim güneşi hatırlatıyor. Evimi o kadar iyi temsil ediyor ki kendimi toparlamak için kısa bir süreliğine ona sırtımı dönmek zorunda kalıyorum.

"Harper, pislik gibi davranmak istemem ama gözyaşlarının eşliğindesin ve ben sadece merhaba dedim."

"Bir şey yok," diye burnumu çekiyorum, duygularımı kontrol edemediğime lanet ederek. "Sadece anılar. İyi görünüyorsun," diyorum konuyu değiştirmeye çalışarak. "Askere alındığın zaman senin adına çok sevindim ve sana ulaşmak istedim ama bunun garip olup olmayacağını bilmiyordum."

Kaşlarını çatıyor. "Neden garip olsun ki?"

"Çünkü ben senin eski oda arkadaşının eski kız arkadaşıyım."

"Arkadaştık, arkadaşız, bu yüzden barın diğer tarafında değil de seninle oturuyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Birasını yudumluyor. "Sen oğluma dans etmeyi öğreten kız değil misin?" "Evet."

"Peki, beni cannoli denemeye ikna eden kız sen miydin, değil miydin?"

"O bendim."

"Evet, çok teşekkürler. Bu kotun içinde kışım şişman görünüyor mu?"

Bir kahkaha paylaşıyoruz ve ruh halimi hafifletme çabası için minnettarım. "Ee," içkimden bir yudum alıyorum, "nereye gidiyorsun?"

"Kanada'ya gidiyorum. Bir sponsorluk anlaşmam var."

"Ben de aynı uçaktayım."

"Bok yok mu? Güzel. Birlikte oturabiliriz." Troy tam bir Tanrı, kalbim tek bir adama bağlıyken bile yüz hatlarının keskinliğini, gözlerindeki ışıltı okyanusunu fark etmeden edemiyorum. Baştan aşağı hem güzellik hem de karizma ve pek çok yönden benim tam tersim. Hâlâ verecek bir kalbim varken beni ona çeken şey buydu.

"Sen birinci sınıfta uçmuyor musun?" "Hayır. Karım pisliğin teki." Bu beni tam anlamıyla güldürdü. "Peki neden?"

"Onu hamile bıraktığım her çocuk için ona bir milyon borçlu olacağımı ve bir milyon da birikim yapacağımı söyledi. O ucuz bir milyoner."

"Kaça ulaştın?"

"Dördüncü çocuğumuza birkaç ay kaldı. Bir oğlan daha olmasını umuyorum."

"Vay be, *hiç* vakit kaybetmemişsin."

"Aynen öyle. Söylemeye gerek yok, çok kızgın." "Ama sen mutlusun."

"Aynen öyle. Ama çabuk iflas ediyorum," diyerek barmene yeni bir bira getirmesini işaret ediyor.

"Ah, uzun süre oynayacaksın." Gerçek bu. Giants onu seçtiğinde, New York'taki barda yaptığım sahneyi hala hatırlıyorum. Lance'in aksine, Troy draft zamanı kesin adaydı. Kaybettikleri sezona rağmen Troy topu hiç düşürmedi ve rekor sayıda yada taşıyarak oradaki kariyeri boyunca Grand rekoru kırmasına yetecek kadar puan kazandı. Bu sayılar ona bir bowling maçı kazandırmaya yetmedi ama kampa davet edilmesine ve sonunda tüm TAÜ mezunlarını çılgına çeviren kazançlı bir kontratı kapmasına yetti. O günü asla unutmayacağım.

O gün onun için hissettiğim gurur duygusu. Ya da tam tersi bir kaderi paylaşan oda arkadaşının yüzündeki yıkımı hayal ettikten sonra içtiğim altı martini. Troy, Giants ile bu yıl playofflara kaldı ve sadece bir sayı farkla kaybederek şampiyonluğa ulaştı. İkinci yılında şimdiden bir yıldız ve ses getiriyor.

"Peki, Kanada'da ne yapıyorsun?"

"Dans. *Retro adında* bir gösterideyim. Kısa sürdü ama The New York Times bir haber yaptı ve bizi tekrar gösteri için Calgary'ye davet ettiler."

"Bu harika. Son zamanlarda Teksas'a gittin mi?"

Başımı salladım. "Birkaç yıldır gitmedim, hayır."

"Gitmelisin. Üzerindeki tozu atmak için evi ziyaret etmek gibisi yok." "Evet, bir gün."

"Ne kadar erken, o kadar iyi." Ben ona bakana kadar kelimeyi uzatıyor.

"Onunla konuştun mu?"

"Evet. Babasıyla evde işler zor. Dürüst olmak gerekirse, tam bir enkaz. Ama bu onun gibi bir adam için yakıt. Bundan savaşıyor çıkacaktır."

"Onu Vegas'ta görecek misin?" "Evet. Ring kenarında olacağım. Bana katılmalısın."

"Keşke gelebilsem."

"Nerede olacaksın?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bu gösteriden sonra herhangi bir taahhüdüm yok." "Seni kullanabilecek birini tanıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Bu ortaya çıktı yanlı."

"Ben de onu kullanabilirim," diyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülürken martinimden bir yudum alıyorum.

"Bu beni ilgilendirmez." Birasını yudumluyor, peçetemi alıyor ve ben silmeye fırsat bulamadan yüzüme bulaştırıyor. "Ama ne var biliyor musun? Bilmek istiyorum. İkinizin birlikte mutlu olduğunuz o kadar belliydi ki."

"Öyleydik. Çok mutluyduk. Sana burada olduğunu söyledi mi?"

"Evet. Bu yüzden onu gündeme getirdim; aksi takdirde size eski saygımı gösterecektim."

Martini'mi yudumlayıp başımı sallıyorum.

"Son zamanlarda çok konuşuyoruz." Kıkırdıyor. "Muhtemelen Dave'e ulaşamamıştır."

Gözlerimde taze yaşlar yanarken bile gülümsüyorum.

"Anlamıyorum, Harper. Gerçekten anlamıyorum. Kelimeleri pek sevmese de, onunla uzun süreli bir ilişkiyle ilgilenmediğinizi anlıyorum."

"Bu hiç de doğru değil."

Onu buna inandırdım çünkü bu daha kolaydı. Gerçi hiçbiri kolay değildi, ıstırap daha iyi bir kelime.

"Peki, bana nedenini söyleyecek misin?" "Sadece kendimce sebeplerim var."

Duruşumu anlıyor ve sırtı dimdik oluyor. Suçlayıcı gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Hayatta olmaz, Harper. Ona hiç söylemedin mi?"

"Hayır, ayrıldım, bir anlamı yoktu."

"Bana söz vermiştin. Temize çıkmalısın."

"Yapamam. Şu anda yeterince derdi var ve o zamanlar çok daha kötüydü. Yapamadım işte." Birkaç damla gözyaşını susturuyorum, savunmam çöküyor. Bir barda oturup ağlayan bir aptal gibi hissediyorum, ama tüm bu acı beni işe yaramaz hale getirdi ve çok geç kaldığım, kapıyı gerçekten kapattığı korkusu beni sakat bırakıyor. Boğuk bir hıçkırık kaçarken Troy barın etrafına bakıyor. Açıkça ağladığımda beni kendine çekiyor, duygularıma ve kusursuz zamanlamalarına lanet okuyarak kendimi tutamıyorum. Troy beni kendine yakın tutuyor, sesinin gücü hiç azalmıyor, sesi sabit. O zaman muhtemelen olağanüstü bir koca ve baba olduğunu anlıyorum.

"Sorun değil Harper, çok özür dilerim. Seni üzmemi istememiştim."

"Çok utandım." Barmenin gözlerini kaçırdığını görmek için etrafıma bakıyorum.

"Tanrım, yapma."

İki içki daha getirilirken burnumu çekerek uzaklaşıyorum. "Şu kokteyl masasındaki bir hayranımdan."

Troy başını sallar. "Bizim için ona teşekkür et ama lütfen bana bir iyilik yap ve bizi biraz yalnız bırak. Onları uzak tutalım mı?"

Barmen bana bakıyor, ben de bakışlarımı kaçırıyorum. "Elbette, dostum." "Teşekkürler." Troy bardan içkilerimizi alıyor ve yakındaki bir bara işaret ediyor.

daha fazla mahremiyet için. Oturduktan sonra bana döndü. "Neden ona söylemedin?"

"Biri için küçük düşürücü."

"Anlıyorum, ama hiç şüphelenmedi mi?"

"Hayır ve ben minnettardım. Öfkesi yüzünden. Kendini

kaybedebilirdi." "O gün dışında başka ne yaptılar?"

"Ne yapmadılar ki? Arabama, sınıfıma notlar bıraktılar ve sonra o gün, senin devreye girdiğin o gün, en kötüsü de buydu. Sana gerçekten teşekkür etme şansım olmadı."

"Bana asla teşekkür etme. Hâlâ iğreniyorum."

"Bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?"

"Harper, bunun seni yiyip bitirdiği çok açık. Biriyle konuşman gerek."

"Eminim endişelenecek daha önemli şeylerin vardır."

"Hayır, aslında bilmiyorum. Ben de oradaydım. Ve sana nasıl zarar verdiklerini gördüm. Bunu rapor etmediğimiz için hâlâ kızgıyım."

"Gitsem daha iyiydi." Kokteyl pipetiminle gevşek zeytine saplıyorum.

"O zaman ona neden söylemediğini anlıyorum. Ama şimdi bu seni neden durduruyor?" "Konuyu değiştirelim, tamam mı?"

"Harper-"

"Çünkü şampiyonun çirkin kıçlı kız arkadaşı olmak istemiyorum. İşte bu yüzden!"

"Ne?" Troy solgunlaşır, gözleri büyür.

"Tanrım," diye mırıldandım, "eğer bunu tartışacaksa, bir an için gerçekçi olalım. Onun için yeterince güzel değilim. O zaman da algı böyleydi, şimdi de böyle olacak. Sırtımda bir hedef tahtasıyla tekrar başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

"Ne oluyor, Harper?"

"Hadi ama Troy. Nazik davranıyorsun. Görünüşü ve yeteneğiyle büyüyecek, büyüyecek. Ama bu sefer *medya da işin* içinde olacak çünkü şampiyon olacak. Boohoo, değil mi? En azından Lance'e sahip olacağım. Ama benim hakkımda ne söyleyeceklerini sanıyorsun? Yine aynı şeyler olacak. O zaman yeterince güçlü olduğumu sanmıştım ama değilmişim. Ve o sadece üniversitedeydi. Kırıldım. Onu terk ettim. Onlara inandım. Ve bazı günler hala inanıyorum."

"Harper, sen çirkin değilsin. Kahretsin, gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ama Lance için yeterince güzel olduğumu düşünmüyorum ve bunun kulağa ne kadar acınası geldiğini biliyorum. İyi bir vücut imajım var ve Tanrı'nın bana verdikleriyle çalışıyorum ama onun yanında durmak... her şeyi değiştiriyor. Ve değiştiriyor. Değiştirdi. Onunla çıkmaya başlayana kadar o okulda kimse beni umursamıyordu. Bana yardım ettiğin maçtan önceki iç saha maçında kızlar açıkça benim hakkımda konuşuyor, ne kadar çirkin olduğumu söylüyor ve bende ne bulduğunu merak ediyorlardı. Kız kardeşim yanımda oturmuş, onlara inanmamam için yalvarıyor, hıçkırıyor, hıçkırıyor. Ama neden ağlıyordu biliyor musunuz?"

Çünkü gerçek bu. Gerçek şu ki, Lance spot ışıklarının altında olduğu sürece, ben onu hak etmeyen çirkin bir kız arkadaş olacağım."

"Harper, buna inanamazsın."

"Alınma ama hayatında hiç kötü bir gün geçirmedi. Onunla birlikte olmak beni hedef haline getirecek ve bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Geçen sefer bana saldırmışlardı, bu sefer de... Öğrenmekten çok korkuyorum. Bu yüzden ona bağlanmamı istediğinde tereddüt ettim. Korku kazandı. Gerçek bu." Bu gerçeği dilimden atmak için martinimi geri atıyorum.

Başını sallar. "Senin hakkında böyle düşünmüyorum."

"Beni önemsiyorsun ve önemseyen hiç kimse beni bu şekilde incitecek cesarete ya da iradeye sahip değildir. Ama şöyle bir şey var. Bana güzel olduğumu söylemene ihtiyacım yok. Ben görünüşümden memnunum, bunu sorun edecek olan diğer herkes. Bir çözüme ihtiyacım var."

"Harper, bu saçmalık."

"Troy," diye inat ettim. "Eğer doğru olmasaydı, bu bir sorun olmazdı."

"Harper, o adamın senin onu yeterince sevmediğini düşündüğünü biliyorsun.

onunla. Denemek için bile mi?"

"Biliyorum. Olanları ninemden başka kimseye anlatmadım. En iyi arkadaşıma bile. Çünkü yemin ettim, bu acıma partisini yapmayacağıma *yemin ettim*, ama işte buradayım, iki yıl sonra tam gelişmiş TSSB içindeyim."

"Çünkü korkuyorsun."

"Dehşete düştüm. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilir ve istediğin kadar moral verebilirsin ama gerçek şu ki insanların ne kadar boktan olabileceğini biliyorsun. Ve onunla birlikte olarak, bunu hayatıma davet ediyorum. Bunun bir çözümü yok."

"Kahretsin, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok. Bira içip rahatlamak için geldiğinizde, boş zamanınızın içine ettiğim için çok üzgünüm."

"Bu umurumda bile değil." "Sen iyi bir adamsın, Jenner."

"Bu benim için nadir bir iltifat, teşekkürler. Ama bırakmayacağım. Harper, ona söylemelisin."

"Ne yani... bana güzel olduğumu söyleyebilir mi? Bu da bir çözüm değil Troy."

"Kazanmalarına izin veremezsiniz."

"Çözülmeden önce aylarca bununla uğraştım. Ama bundan daha fazlası vardı. Babam dehşete düşmüştü. Bu yüzden haberlere çok kötü tepki verdi.

Her şeyi anladı.

Yanlış ama daha önce ortaokulda da zorbalığa uğramıştım ve bana yaptıklarına kıyasla o çocuk oyuncağıydı. Babam kısmen suçluydu. Sadece benim peşimden gelmediler. Önce sosyal medyada kız kardeşimin peşine düştüler ve olaydan sonra da onu taciz etmeye devam ettiler. Ve her şey zirveye ulaştığında, bir kaçış yolum vardı ve onu kullandım. Lance'i, beni, ailemi, herkesi kurtarmak için. Daha fazla ilerlemesine izin vermektense ayrılmak benim için daha kolaydı, anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Burada, New York'ta olmak istedim Troy. Ben istedim. Bu kolay bir çıkıştı, bir istisna dışında hayallerimin peşinden gitmenin bir yoluydu."

"Lance."

Başımı salladım. "Gördün mü," diye burnumu çekiyorum,

"sorun şu ki, onu sevmekten vazgeçemiyorum." "Ondan vazgeçmeyeceksin, Harper."

"Bunun farkındayım."

"Ona söylemelisin."

"İnsanların benim hakkımda düşündüklerinin üstünde olduğumu düşünüyor ve uzun zamandır öyleydim ama bu beni çok korkuttu."

"Beni de korkuttu, şimdi bile çocuklarım ve içinde büyüdükleri dünya için dehşete düşüyorum."

"Seni suçlamıyorum."

"Size biraz kendi gerçeğimden bahsedebilir miyim?" "Elbette."

"Ne kadar dirençli olduğumuzu düşünürsek düşünelim, hiçbirimiz gerçekten yeterince güçlü değiliz. Geçen gün haber odasından biri benimle uğraştı, bana maymun dedi ve neredeyse ağlayacaktım."

Başımı arkaya atıp gülüyorum.

Gözlerini kısıyor. "Seni pislik."

"Üzgünüm, ama bu kahkahaya ihtiyacım vardı."

Martinimi yudumluyorum ve sonunda korkularımın geri kalanını dile getiriyorum.

"Cehenneme gitmeye ve onunla birlikte spot ışıklarının altına çıkmaya karar versem bile, bu Lance. İlk başta bunu anlamayacak çünkü adam beni gerçekten seviyor, bu yüzü, bu burnu ve ona bağlı her şeyi seviyor. Ama neler olduğunu anladığında, sadece ringde değil, dövüşmek isteyecek. Çünkü Tanrı'nın bana verdiği bir profil için tekrar tekrar peşimden *gelecekler* ve bazıları bunu onun önünde söyleyecek kadar ileri gidecek. Onun böyle şeyler hissetmesini istemiyorum. Utanmasını istemiyorum." Yine hıçkırı hıçkırı ağlıyorum.

"Eğer bir hiç kimseye aşık olsaydım, bunun bir önemi olmazdı. Ama insanlar çok acımasız. Bunu biliyorsun."

Beni kendine çekiyor ve ben son iki yılın korkusuyla titrerken beni orada tutuyor. Çok yorucu ve tek yapmak istediğim bırakmak.

"Hayatımda bir kadını senin kadar net bir şekilde seven ve saygı duyan bir erkekle tanıştığımı sanmıyorum. O sana layık."

"Tanrım, bilmiyor muyum?"

"Bilmiyor."

"Biliyorum. Ben sadece..."

"Sizi tamamen anlıyorum. Bu korkunç bir durum, ben de incelemelerden nefret ediyorum. Sadece oyun tarzımla ilgili değil, eşim ve ailemle ilgili de. Piknik değil ama görmezden gelmeyi öğrendik. Sizin için de aynısı olacak."

Telefonunu çıkarıp dokunmaya başlıyor, bu da beni alarma geçiriyor.

"Troy, lütfen ona söyleme."

Telefonuyla konuşmaya devam ederken bana bakıyor. "Artık ona yalan söylemeyeceğim, Harper. Eğer sen onun acısına son vermeyeceksen, ben vereceğim."

"Yapacağım, sadece nasıl yapacağımı bulmam lazım. Benimle konuşup konuşmayacağını bile bilmiyorum."

"Zaten ona mesaj atmıyordum."

"O zaman kime mesaj atıyorsun?"

Bana dönüyor, cep telefonunu açıkta tutuyor. Yakından inceliyorum ve gülmekten kırılıyorum. "Bu *sen misin*?"

"Evet. Google Drive. Annem aile fotoğraflarını tarayıp düzenleyecek kadar nazikti ve bu cevheri kaydetti."

"Tamam, kötü *bir* resim günü geçirdin." "Ve bu yedinci sınıf."

"Tanrım. Troy, bunlar senin dişlerin mi?"

"Evet. Bekar bir anne. Diş teline parası yetmedi. Lise birinci sınıfa kadar o lanet dişlerle kaldım."

"Yikes."

"Çirkin hissetmekle ilgili bir iki şey biliyor olabilirim."

"Evet, onları düzelttirmişsin. Jennifer Grey'e burun estetiği yaptıracak değilim. Boş ver hepsini. Ama kısa bir süre düşündüm."

"O zaman yapma. Yüzünle ilgili tek bir şeyi bile değiştirsen bundan nefret eder. Bunu sen de biliyorsun. Ama hepimiz hayatımızın bir noktasında güvensizlik çizgisindeyizdir ve her zaman bir pislik bunu hemen

anlayacaktır.

ters bir iltifatla bile olsa kusurlarınıza işaret eder. Bir de sizin hakkınızda hissettiklerinden başka bir şey görmeyen insanlar var." Fotoğrafa bakıyor ve sırıtıyor. "Annem bu çirkin çocuğu severdi. Bu fotoğrafı gördüğünde, sevdiği oğlunu görüyor. Ve sen gördün-"

"Dişlerin," diye itiraf ediyorum, kendimi suçlu hissederek, "kusurların."

"Hepimiz suçluyuz, Harper. Çoğu bir şekilde pislik olmaya ve kusurları ilk fark etmeye programlanmış. Bir aziz bile bu lanet dişler karşısında nefesi kesilirdi. 'Bu çocuğun dişlerinin nesi var böyle' diyen puştları görmezden gelmelisin."

İkimiz de kahkahalara boğulduk. Birasını devirdi ve başını salladı. "Bak, gülüyoruz ama ya o çocuk ben olmasaydım?"

"Biliyorum."

"Senin kusurlarını hiç görmedi,
Harper." "Biliyorum. Çok kötü
batırdım.

"Hayır, bak, bence sen cesursun."

"Nasıl? Güvensizliğimin beni yenmesine izin verdim ve bir korkak gibi kaçtım."

"Belki *o zaman* öyleydin, bence şimdi cesursun çünkü Kanada'ya gitmeyeceğini biliyorsun."

forty-eight

Lance

Bir yumruk atıyorum, hafiflemeye çalışırken çenemdeki yanmayı takdir ediyorum. Jab, jab, hook. Chris'in kafası her darbeye geriye savruluyor.

Hayal kırıklığının beni alt etmesine izin veriyorum ve sonra uçuyorum, yumruklarım pervane, bacaklarım çapa.

"Dikkat et," diye homurdanıyor Tony, ben idman partnerime saldırırken, kancalarım dostça bir dövüş için fazla ağır iniyor.

Trevor ringin kenarından "Sakin ol kardeşim," diye sesleniyor. Kendimi o ana fazla kaptırmışım, gevşemeye hazırım.

Vücut, vücut, vücut, aparkat.

"Sakin ol," diye bağılıyor

Tony.

Başka bir kombinasyonu serbest bırakmadan önce Chris'i köşeye sıkıştırmak için ileri atıyorum.

"Bitti. Vakit geldi," diye sesleniyor Tony. "Yeter!"

Kollarımı hayal kırıklığı içinde Tony'ye doğru uzatarak geri çekiliyorum.

"Tanrım, dostum." Chris ağızlığını çıkardıktan sonra bir ağız dolusu kan tükürüyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Nabzımı düzene sokmaya çalışarak bir nefes üflüyorum. Hâlâ kavga etme havasındayım ve bir çıkış yolum yok.

"Çıkarın onu oradan," diye bağılıyor Tony, babamın uzun süredir emekli olan ve şimdi benim yanımda çalışan çiftlik işçilerinden Rip'e. "Bugün beni dinlemiyor."

"Can kulağıyla dinliyorum," diye homurdandım, ağızlığımı tükürerek.

"Bir eşleşmeye ihtiyacım var." "Ayakların üzerinde çalışmalısın. Bugün işim bitti.

Sen. Ona öyle saldırırken aklından ne geçiyordu?"

"Bana buraya bu işi halledebilecek birini getirmeniz gerektiğini düşünüyorum!"

Chris bana bir bakış fırlattı. "Alındın, pislik. Tony, ben yokum." Chris eşyalarını toplayıp ahırdan çıkarken Tony suçlayan gözlerle bana döndü.

"Buna antrenman denmesinin bir sebebi var." Ringin yan tarafında benimle göz hizasına geliyor.

Eldivenlerimi birbirine vuruyorum, hâlâ ayaklarımın üzerinde dönüyorum. "O bir ağır sıklet! Bana bir maç ayarlayın!"

Tony ringin kenarına tüneyerek kollarını kavuşturuyor. "Özellikle senin için bu inek otlığına gelmek isteyen başka birini tanıyor musun?"

"Bunu çözmek senin işin!" Eldivenlerimi fırlatıyorum.

"Bu çok saçma," diyor Tony, beni ölçüp biçerek. "İhtiyacın olan tek şey sert bir vuruş değil. Hâlâ hıza ihtiyacın var. O adamdan üstün olduğunu mu sanıyorsun? Boyun eğdirmeye çalışacağın adamdan bir bok olmaz. Senin kadar sert vuramayabilirler ama hızlarına yetişemezsen bunun bir önemi olmaz. Ve onlar daha sert vuracak ve daha çok yere ineceklerdir."

Omuz silkiyorum. "Şimdiye kadar işe yaradı."

"İşte bu," diye tükürür Tony. "Rip, beni eldivenle."

"Ne?" Gülüyorum, inanamıyorum. "Ciddi olamazsın."

Küçük kardeşim ringin kenarında kıs kıs gülerken Rip Tony'ye eldiven takıyor. "İşte şimdi yaptın," diye gülüyor Trevor. "Yaşlı bir adamdan dayak yemek üzeresin."

Tony, Trevor'a sert bir şekilde, "Kırk iki yaş değil, seni küçük pislik," diyor. "Senin ve kardeşinin aksine, lanet çenemi ne zaman kapatacağımı bilecek kadar zekiyim. Alçakgönüllülükten kazanılacak çok şey var."

Trevor, Trevor'lığı tuttu, konuştu. "Neredeyse hiç yenilmedi."

"Evet, ama değil."

Chris'in lastikleri patlamadan önce uzaktan çıtırdıyordu ve ben her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Chris bize iyilik yapıyordu. Özür dilemeliyim, itiraf edemeyecek kadar kızgınım. Kendimden nefret ediyorum ama bunu söylemem gerek. Bu boşluğu bir şekilde doldurmalıyım. Tiksinen tek kişi Tony değil. New York'tan içimde atamadığım bir acıyla döndüm. Hâlâ gitmenin bir hata olduğunu kabullenemiyorum ama artık bu bilgiye sahip olduğum gerçeğinden nefret ediyorum. Yeterince iyi değildim ve yaptıklarım bunu kanıtlıyor olsa da, onu suçlamakta giderek daha iyi oluyorum.

Tony ringin karşı tarafında duruyor. "İki raunt, göt herif. Eğer on beşten fazla sağlam yumruk indirebilirsen, bugünün geri kalanında çenemi kapatacağım."

Trevor ayağımın dibindeki ağızlığı kapıp su şişemle hortumlarken "Tamamdır," diyorum.

Tony, ağızlığını takmadan önce sinsi bir sırıtışla, "Beni hafife alma," diye alay eder. Rip'e bakar, "Senin sayım."

"Hallediyorum," diyor Rip, tıpkı geçen yıl bir erkek boyuna ulaşan Trevor kadar eğlenmiş bir halde. Neredeyse beni yenecek, sadece on altı yaşında, hala kulaklarının arkasında ıslak, ama her zamanki gibi ukala.

Trevor, Tony ve benim babamın traktör ahırında inşa ettiğimiz ve her gün antrenman yaptığım ringin zemininde zıplıyorum. Ahır hala çiftlik ekipmanlarımızı barındırıyor, ancak geniş alanın içinde artık kendi arenam var, bu da çiftlikte antrenman yapmayı çok daha kolay hale getiriyor.

"Hey, kardeşim," diyorum Trevor'a, "bana bir iyilik yap ve hoparlörlerin sesini aç." Başını sallayarak müzik setinin bulunduğu tezgâha doğru yürüyor. Ağızlığımı takıp Tony'ye göz kırptıktan sonra eldivenimle ona 'gel buraya' işareti yaparken hoparlörler gümbürdemeye başlıyor.

forty-nine

Harper

Kiralık arabamla yanaşırken evin bitişiğindeki ahırdan White Zombie sesleri yükseliyor. Sadece birkaç yüz adım sonra, sevdiğim adama bağlanacağım. Ya öyle yapacağım ya da af dileyeceğim. Çok korkuyorum. Açık ve net. Bağlılığın kendisinden değil ama gelecek için ne anlama geldiğinden. Ahıra bakarken içime şüphe düşüyor.

Ya çok geç kaldıysam? Ya en azından fiziksel anlamda çoktan hayatına devam ettiyse ve başka biriyle görüşüyorsa? Eğer öyleyse, bu benim hatam olur ve bununla başa çıkmak zorunda kalırım. Tereddütüm bana bu turda başa çıkabileceğimden daha fazlasına mal olmuş olabilir. Panikle valizimi arabada bırakıp çiftlik evine bakarak kiralık evin kapısını kapatıyorum. Hâlâ hatırladığım kadar geniş, ağır ahşap ve taş, bacasından duman tütüyor. Rahat, dönümlerce otlak arasında yer alan mükemmel bir ev. Titriyorum, Şubat ortasının soğuğu kapüşonlunun içinden sızıyor.

Bir adım diğerinin önünde, Harper.

Uğruna sallanacak bir şeyim yoksa sallanamam.

Onu tekrar kaybetmeye dayanamam, bunu çok iyi biliyorum. Son altı hafta tam bir cehennem gibiydi. Sahip olduğumuz şeyin yerini ne bu hayatta ne de başka bir hayatta başka biriyle asla dolduramayacağım. O buna değer. Ve bu kez onun için, onunla birlikte olmak için, her zamankinden daha uzun ve daha sıkı mücadele etmem gerekecek. Ama önce ringe çıkmam gerekiyor ve hayatımda attığım tüm adımlar arasında bu en zoru.

Her seferinde bir nefes, bir adım.

Yıllar önce, hiçbir erkeğin dans kariyerimin önüne geçmeyeceğine yemin etmişim. Bu adım beni yalancı yapar.

Ama artık sadece bir futbolcuya aşık bir dansçı değilim.

Ben onsuz yaşayamadığım ve yaşamayı reddettiğim bir adama aşık bir kadını.

Her şey değişti. Son iki yılımı dans ederek geçirdim, hayatımın önümüzdeki birkaç ayını Lance ile yerimi sağlamlaştırarak geçirebilirim. Bağlılık.

Kafatasımın arkasındaki hayalet kaşıntı beni bahçesinin ortasında tutuyor.

"Mutlu musun, seni küçük sürtük?"

Lance korkusuzdur. Açık sözlü olmasa da, nasıl hissettiğine bakmaksızın hayatındaki her görevi çekinmeden üstlenir. Onunla birlikte hayata atılacak kişi olmak istiyorsam bu korkunun kazanmasına izin veremem.

Cesaret ararken, havaalanından aşağı inerken René'nin sözlerindeki şaşırtıcı bilgeliği hatırladım. Sonunda ona Grand'de olanların ayrıntılarını anlattım ve bana hiç olmadığı kadar kızdı. İyice söylendikten sonra ağladı ve ardından bir oyun planı oluşturmama yardım etti.

"Hepimizin bir sona ihtiyaı var, Mami. Kimse sonsuza dek yalnız kalmak istemez." "Evlenmek mi istiyorsun?"

"Elbette. Bir gün. Herkesin hayatını birlikte tamamlayacağı bir eşe ihtiyaı vardır. Yaşlanıp saçlarım ağardığında, yanımda doğru kişiyi istiyorum. Dolaptan fincanı alamayacak kadar huysuz olduğumu bilen ve ben istemeden fincanı benim için alan birini. Bunun gibi şeyler. Ju farkında olmadan onu kollayan biri. şimdi bir dansçı olabilirsin ama hayat kısa, bir dansçı olarak ölmeyeceksin. Dans bittiğinde acısını azaltacak, gülümsetecek, işleri kolaylaştıracak, ilham verecek birine ihtiyaım var."

"Lance benim için öyle. O benim her şeyim."

"Ju ile aramızdaki fark, benim son oyunumun henüz bir yüzü olmaması. Belki Ricky'dir, belki de değildir, ama her an olabilir."

"Onu seviyorum. Bunu istiyorum. Artık onsuz olmak istemiyorum. Yapamam."

"O zaman ona gerçeği söyle. Ona artık rüyalarımın bir parçası olduğunu söyle. Eğer görmek istemiyorsa, eve gel."

Ön kapı açılıp Jeannie göründüğünde parmağımı saç örgülerimin arasında, başımın arkasında gezdiriyorum. "Harper? Bebeğim, sensin!" Ön kapıyı kapatıyor ve soğuktan korunmak için kazağını üzerine sarıyor. "Tatlım, dışarısı buz gibi, bahçede ne yapıyorsun?"

"Jeannie, merhaba, ben, şey," bana doğru birkaç basamak inerken kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

"Buraya gel kızım, sana bir bakayım." Beni kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. Ben de ona sarılıyorum. Kucaklaması sıcak ve rahatlatıcı.

"Nasılsın?" Beni incelemek için geri çekiliyor.

"İyiyim. Gerçekten iyiyim. Sen nasılsın?" "İyi dayanıyorum. Ve çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sen de öyle."

Ahıra doğru bir bakış atıyor. "Gergin, ha?"

"Evet," diye yutkunuyorum.

Oğlu onun saç rengine, burnuna ve dudaklarına sahip. Güzel ve bilge biri. Beni bu kadar kolay okuması korkutucu. "Biri hakkında karar vermek oldukça korkutucu, değil mi?"

Keşke bilseydi, ama korkularımı açıklamıyorum çünkü onlarla yüzleşmenin tam ortasıdayım, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

Ahıra doğru yürürken beni yanına çekti.

"Bir süredir seni bekliyordu." Sesindeki uyarıyı ve oğluna gereksiz yere işkence etmemesi için yalvarışını duyuyorum. Ringe doğru bir adım atarken bana dikkatle bakıyor. "Ona zarar vermek için burada değilim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kalıyor musun?" "Eğer beni kabul ederse."

Kaşlarını kaldırıyor. "Yalan söylemeyeceğim, eve geldiğinde geçinmesi çok daha zordu."

Suçluluk duygusu içime işliyor ve başını sallıyor. "Artık buradasın, önemli olan da bu. Akşam yemeğine başlamak üzereyim. Neden gidip bir merhaba demiyorsun?"

"Tamam." Tekrar yutkunuyorum, tereddüt duruşumdan belli oluyor.

"Sana baktığını ilk gördüğümde anlamıştım. Bu her şeyi çözmez ama yardımcı olur. Hadi, git getir onu bebeğim." Jeannie eve doğru yöneliyor ve rahatlatıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Burada olmana çok sevindim."

"Ben de."

Kapıyı kapatmadan hemen önce "Cehenneme kadar yolu var," diyor.

Tüm korkularımdan sıyrılıp derin bir nefes alıyorum. Benim için, onun için, ikimiz için, ikimizin de istediği şey için savaşma zamanı.

Kararımı verdim, ahıra doğru ilerliyorum, gardımı indirdim ve eldivenlerimi taktım.

fifty

Lance

"Kahretsin, on iki. Sadece on iki tane indirebildin," diyor Trevor, tam Tony başımı döndüren bir sağ yumruk indirirken. Beni sersemlettiğinde gözlerindeki zevki görüyorum. Sinirlenerek, onu sarsan bir sağ kroşe ile üzerine geliyorum.

"İşte şimdi dövüş başlıyor," diye mırıldanıyor, gözleri memnuniyetle parlıyor. Canavarı kanalize ederek tekrar savuruyorum ve o çok kolay bir şekilde savuşturuyor.

"On altı indi, otuz saniye kaldı," diye bağıyor Rip köşemden.

Sinirlenerek Tony'yi köşeye sıkıştırmak için elimden geleni yapıyorum ve süre dolmadan hemen önce ona bir kombo yapıyorum.

"Vay anasını, az önce dersini aldın," diyor Trevor sesinde huşu ile.

Tony eldivenlerini çıkardı ve bana ters ters baktı. "Bundan mutlu olduğumu sanıyorsan, bir daha düşün. Hızın bok gibi. Gerilemişsin."

Gardımı indirdim. "Neye mutlu olduğun umurumda bile değil."

Tony başını sallar. "Doğru olanı yapmalısın evlat. Kafanı ve kalbini. Kendine gelmeli ve konsantre olmalısın."

"Peki benim ne yaptığımı düşünüyorsun?"

"Kavga, boks değil. Bu bir spor, sokak kavgası değil. Son zamanlarda formunu unuttun ve şimdi sadece kana susamışsın."

"Biliyor musun dostum," diye başımı sallıyorum, öfkem alevleniyor, "sence _"

"Ona bir şans vereceğim. *Bir* eldiven."

Sesi beni o l d u ğ u m yerde sersemletti. Görmek için döndüm Harper büyük boy Giants kapüşonlu tişörtü ve ona uygun beresiyle ringin dibinde. Burada, benim alanımda dururken çok güzel ve tamamen yabancı görünüyor. Onu orada ne kadar çok hayal etsem de, gerçeğinin hakkını veremiyor ve bu da beni sadece kızdırıyor.

Ben fark etmeden nasıl bu kadar yaklaşılabildiğine inanamayarak ona bakıyorum. Tüm gözler onun üzerinde, yüz hatlarında açık bir yüzleşmeyle duruyor, elleri kalçalarında. "Ne zamandan beri kendi yoluna çıkacak kadar egomanyak oldun?"

Kalbime inen tekmeyi maskeleyemeye çalışarak ona cansız bir bakış atıyorum. "Sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

"Az önce neye tanık olduğumu biliyorum, sen değilsin."

"Bu doğru mu?" Ringin kenarına doğru yürüyüp eldivenlerimi ipin üzerinde çaprazlayarak ona bakıyorum. "Tatlım, iki yıldır ortalıkta yoktun, şimdi ne oldu, altı hafta mı? Tekrar soruyorum, *sen* ne bilirsin ki?"

"Yeterince biliyorum." Hiç hakkı olmadığı halde sinirli davranıyor. Şu anda tek istediğim onu kendime çekmek ve ukalalığın tadını dilinden çıkarmadan önce dudaklarını parçalamak. Çökmüş ciğerlerim için çok ihtiyaç duyduğum taze bir nefes ama bedelini bildiğim için içime çekmeyi reddediyorum.

Kaybedilmiş bir aşkın ardından duran bir adamım, kalbimde acı var ve kontrol edebileceğim her şeyin ötesinde yanmış durumdayım. Onu orada, o apartmanda, o şehirde bırakmış olmam gerekiyordu, ama bunca zamandır benimleydi ve aniden ortaya çıkması gerçeği daha da kötüleştiriyor - bu lanet kadını unutamıyorum.

Ama ben kararlıyım. Göğsümde kalanlarla oynamasına izin vermeyeceğim.

"Harper, burada ne yapıyorsun?"

"Biri tarafından davet edildim, şu anda onu tanıyabileceğinizi sanmıyorum."

"Kendini davetsiz say. Yolunuzu burada bulmanıza şaşırdım. Ayrıldığınızda, geldiğiniz yoldan geri dönün."

Trevor, Harper'a doğru ilerlemeden önce, "Kapa çenen, göt herif," diye bağırır. "Hey, sen. Seni gördüğüme sevindim."

"Hey, sen" diye selam verince sırtıyor ve adam onu kucaklayıp ayaklarından kaldırıyor. Ahırdaki husumetten ve onun aniden ortaya çıkışındaki kızgınlıktan beslenirken bu beni aydınlatıyor. Onu tanımıyor. Benim tanıdığım gibi değil. Onunla sadece bir kez karşılaştı. Ama ona aşık olduğum andan beri hayatımı mahvetmekten başka bir şey yapmadı. Burada olamaz, alanımı işgal edemez, hafızama daha fazla kazınamaz. Herhangi bir fikir ya da hava ile içeri girmeye hakkı yok.

Otorite. Trevor ona gereğinden uzun süre sarılırken nabzımın boynumda attığını hissedebiliyorum. "İyi görünüyorsun, kızım."

"Teşekkürler. Şu haline bak, ne kadar da büyümüşsün."

"Öyle mi?" Sırtışı gurur dolu. "Ne kadar çok şey öğrendiğime şaşıracaksın-"

"İkiniz için de mutluyum," diye çıkışıyorum, "yeniden bir araya gelmenize falan, ama burada bir şeyin ortasındayız."

Tony ondan nefret etmem için o anı seçti. "Aslında tam zamanında geldi. Bugün seni utandırmaktan bıktım. Bırakalım da o da seninle uğraşsın."

Kardeşimin omzunun arkasından bakıyor ve kahverengi gözlerini meydan okurcasına benimkilere kaldırıyor. "Ne zararı olabilir ki?"

"Bu çok saçma." Eldivenlerimi uzattım. "Rip, çıkar şunları. Harper, uğradığın için teşekkürler."

"Akşam yemeğine kalıyorum, annen beni davet etti," diye alay ediyor. "Otobanın otuz dakika aşağısında bir McDonald's var." "Ne oluyor, Lance?" Trevor bana ters ters bakıyor.

"Onunla savaşımayacağım," derken sesimdeki acı tonu tutamıyorum. "Ve karar verme konusunda *gerçek bir* sorunu var. Annemin rostosunun yeterli olduğundan emin değilim. Çeşitliliğe ihtiyacı olabilir."

Harper yumruğunu uzattı. "Sadece bir eldiven, lütfen, Trevor." "Hemen geliyor leydim."

"Ciddi olamazsın," diye alay ediyorum. "Onunla ne yapacaksın ki? Sivrisinek ısırtığı gibi hissedeceksin."

"Benim hızım var," diyor Tony'ye göz kırparak. "Sende eksik olan da bu, değil mi? Neden korkuyorsun?"

Ona biraz daha bakarsam kalbim duracak ve göğsümden fırlayacak. "Buraya öylece gelemezsin-"

"Oh, *yapamam*, ha? Ama yaptın," diyor, tek eldiveniyle ringe giriyor, kokusu burun deliklerimi istila ediyor. Rip kıkırdıyor, Harper'a bakıyor, tamamen eğleniyor. Ondan hoşlandığını söyleyebilirim. Tony onu kucaklamak için kendine çekiyor ve gülümseyip bana dönmeden önce fısıldaşıyorlar. "Ama New York'a gelebilirsin, değil mi? Hayatıma öylece dalabilirsin," diyor ve kazağını yırtmadan önce etkileyici bir gösteriyle Nike'larının üzerinde bir ileri bir geri zıplıyor.

Tayt ve spor sütyeninden başka bir şey giymeden etrafımda dans ederken, mükemmel göğüslerini reddettiğim bir şekilde birbirine bastırırken her taraftan kedi sesleri geliyor.

şımartmak için.

"Troy'u LaGuardia'da gördüm," diyerek atılmış kapüşonlu tişörtünü işaret ediyor, "bu tişört senin için. *Cowgirls*'ten daha fazla tapınman gerektiğini söyledi."

"Hey, hey," dedi Trevor. "Bu evde kavga sözleri bunlar." "Öyle mi?" Harper bana bakmadan önce gülümsedi. "Görünüşe göre Doğru yerdeymişim gibi."

"Yanlış, getirdiğiniz için teşekkürler ama elden teslim etmenize gerek yoktu. Posta da yeterli olurdu. Hem senin gitmen gereken bir yer yok mu?"

"Eldivenler yukarı, göt herif, senin ineklerinden biriyle dövüşmeyeceğim."

"Ben bir kadına yumruk atmıyorum. Saçmalıyorsun." Trevor'ın

Tony'ye "Onu seviyorum," dediğini duyuyorum.

Ben de öyle. Ve bu noktada, ruhumu benden koparmadan önce onu her gördüğümde beni kendine aşık etme şekli yüzünden ondan nefret etmeye çok yakınım. Tony de aynı şekilde berbat bir cevapla ona sırtıyor. "Bunu izlerken bile sertleşiyorum."

"İkinizi de duyabiliyorum." Harper ringin ortasında bana doğru yaklaşırken ikisi de sırtıyor ve omuz silkiyor.

"Haydi, şampiyon, yumruklar havaya."

"Toparlanabilirsin, Harper. Seninle kavga etmekten bıktım."

"Punk," diyor, bir adım öne çıkıyor ve çeneme bir yumruk indiriyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Bu hiç hoş değil," diye homurdanıyorum.

"Katılıyorum. Şu anki davranışların içler acısı. New York'ta yaptıklarından bahsetmiyorum bile."

"Ne yaptım?"

"İki yıl sonra New York'a geliyorsun-" bir darbe daha indiriyor ve bir tane daha ve ben hiç irkilmiyorum. Sanki bir yastıkla vuruluyormuşum gibi, "-yıllar sonra geliyorsun ve benden istekli bir köpek yavrusu gibi kollarına atlamamı bekliyorsun."

Eldivenlerimi indirdim, orada durup onu içime çekiyorum, kusursuz bir vücuda sahip, teni porselen gibi, beresinden gevşekçe sarkan ikiz örgüleri hareketleriyle omuzlarının üzerinde dans ediyor. Tek istediğim onu yakalamak ve dudaklarımla, dilimle, sikimle, onun beni becerdiği gibi becermek. Onu cezalandırma havasıydım ve belli ki o da aynı şeyi hissediyor. Ağzıma sert bir sağ yumruk indiriyor ve gardımı almadan yaptığı bu yumruk beni şaşırtıyor. Bakır dilimin üzerinde eriyor.

Canavarımı serbest bırak. Mutlu bir şekilde ateşle oynuyor, sanki ben bir şakaymışım gibi, sanki biz bir şakaymışız gibi.

"Ahhhh," diyor eldivenlerini karate dövüşündeymiş gibi çaprazlayarak. Çocuklar köşede kıkırdarken bu sefer dudaklarım kısa bir süreliğine yukarı kalkıyor. Gülümsemem beni daha da kızdırıyor.

"Beni hafife alıyorsun," diyor ve göğsüme ve karnıma bir tane daha indiriyor. Etrafımda dans edip bana vurmaya devam ederken ben orada tamamen gevşek bir şekilde duruyorum.

"Dediğim gibi, iki yıl sonra New York'a geliyorsun, Noel'i seninle geçirmemi istiyorsun, bir mağazada sokak kavgasına dönüşen bir kavga başlatıyorsun, bu büyük açıklamaları yapıyorsun ve bana her şeyi bırakıp gelmemi istediğini söylüyorsun," jab, jab, jab, "buraya geri dön, ne içindi?"

"Harper, bu kişisel bir mesele," diye homurdanıyorum, şakağıma bir yumruk daha yiyorum. "Oh, New York'ta BÜYÜK oldun," diye arkasını döndü ve

"Oldukça sık." Kuklayı taklit eden bir eldiveni kaldırıyor, "Şimdi bana söz ver. Seni yedi yüz günden fazladır görmediğimi biliyorum, ama benim zaman dilimimde tam olarak doğru şeyi söylemezsen, gidiyorum ve koca sikimi de yanımda götürüyorum."

Yüzünü buruşturarak omzunun üzerinden bir bakış fırlattı, "Üzgünüm, Trevor." "Üzülme," diye takılıyor, "bil diye söylüyorum, bu aileden gelen bir şey."

"Ne oluyor be?" Tüm köşem kıs kıs gülerken itiraz ediyorum. "Hiç de öyle olmadı."

"Özür dilerim," dedi Harper, "hafızam bulanık. Ne kadar hızlı gelip gittiğin için hâlâ bulanık olmalı."

Bir sonraki yumruğuna doğru adım atıyorum. "Konuşmalısın."

"Bunu hak ettim, iki yıl önce, ilişkimizle alakalıyken, şimdi sadece kızgınlım." Bir yumruk daha, bu seferki tam isabet ve ona biraz hak vermek zorundayım, arkasında biraz baskı vardı.

"Hayal görüyorsun."

"Ve sen hala bir mağara adamısın. Beni omzunun üzerinden atıp kıcıma bir tokat da atabilirdin." "Bekle, bunu *ilk kez bir* araya geldiğimizde yapmıştın."

"Bu senin için lanet bir şaka mı?"

"Öyle mi olmalı?" Kaşlarını kaldırarak soruyor. "Şehrime geliyorsun, hayatımı alt üst ediyorsun, bir kez bile nefes almama izin vermeden bir kez daha bağlanmamı talep ediyorsun."

"Bu şekilde değil-"

Dudaklarıma bir sağ daha indiriyor ve acıtıyor.

"Bunu hak ettin."

Gözlerim parlıyor, öfkem yeniden kabarıyor. "**D e m e k i s t e d i ğ i n i** anladın mı?"

"Hayır, eldivenleri tak şampiyon. Savunacak bir şey olmadan dövüşmeyeceğini söylemiştin, işte buradayım."

"Pekala, zamanın doldu," diyorum, kendi görünmez yumruğumu atıyorum, yere düştüğünü görüyorum, ama titreyen dudaklarına teslim olmak yerine gözleri alev alev yanıyor.

"Vay canına, bu çok hızlıydı. **S ö y l e d i ğ i n** tek bir kelimeye bile inanmamı mı bekliyorsun?" Bir sağ yumruk attı ve ben de yüzüme bir darbe daha almamak için eldivenimi kaldırdım.

"Ah, işte buradasın," diyor, kendinden çok memnun bir şekilde. "Çok cesursun."

"Touché, Lance. Kaldır şu lanet eldivenlerini."

"Seninle dövüşmeyeceğim."

"Benimle dövüşmeyi seviyorsun." "Sevdim."

"Biliyorsun."

"Dans, olman gereken yer orası. Burada değil."

"Dans ediyorum," diyor, ringin etrafında bir boksörün ayaklarının mükemmel bir taklidini yapıyor.

"Ve o senden daha iyi," diye gülüyor Tony.

Bu sefer ben ısırdım. "Neden siktirip gitmiyorsunuz ve bizi biraz yalnız bırakmıyorsunuz?"

Hepsi bir ağızdan cevap verir. "Hayatta olmaz."

"Bunu kaçırmayacağım."

"Üzgünüm dostum, yapamam."

"Akşam yemeği!" Annem evden sesleniyor.

Harper bir yumruk daha atarak, "Oh, güzel, acıktım," diye araya giriyor. Trevor, "Benim yanıma oturabilirsin," diyor.

Şu anda hayatımdaki herkese o kadar kızgınım ki kırmızıdan başka bir şey göremiyorum. "Kalacağına emin misin? Dua ederken gözümü kırpmak ve kapıdan çıkarken o güzel kıcını görmeyi kaçırmak istemem."

"Lance," diye itiraz ediyor Trevor, Harper omzunun üzerinden bir bakış fırlatarak bir eldiven tutarken.

"Ben hallederim, küçük kardeşim." Bana döndü. "Peki *bunun* için beni ne kadar cezalandırmayı planlıyorsun?"

"Kendini dışarıda gördükten kısa bir süre sonra."

"İyi ki hepimiz kininizin eskidiği konusunda hemfikiriz, değil mi çocuklar?"

Üçü de konuşur.

"Bu hiç komik değil," diye homurdandım.

"Sorunların var." Eldiveniyle bana tekrar vurdu.

"Sorunlarım mı var?" Bir eldiveni göğsüme bastırıyorum. "*Korkak olan sensin*. Yine kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmayacağına emin misin? Sanırım ikimiz de burada savaşçının ben olduğumu biliyoruz."

Omuz silkiyor. "Şu anda pek bir şey yok."

"Kendini aptal yerine koyuyorsun," diye öfkeyle söylendim. "Geldiğin yere geri dönmeli ve burayı unutmalsın, beni. Boyundan büyük işlere kalkışırıyorsun, tatlım."

Trevor iğrenerek küfrederken hareketini durdurur. "Lanet olası pislik."

Harper bana doğru yürüyor, başını yukarı kaldırıyor, gözleri ciddi, tüm eğlencesi gitmiş. "Belki de öyleyim, ama yine de seninle nasıl başa çıkacağımı biliyorum,

Lance Prescott. Bunu sakın unutma." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

Göz açıp kapayıncaya kadar mayom ve iç çamaşırım ayak bileklerimdeydi. Çıplak popom ve sallanan sikimle ona bakıyorum, ağzım açık, adamlar kahkahalarla ulurken. Ama o gülmüyor, hem de hiç. Kızgındı.

"Değerli bir rakip mi istiyorsun Prescott, işte buldun! Yemekte görüşürüz, pislik. İstedığın kadar güzel kıcımın ahırdan çıkışını izleyebilirsin ama bu gece dua eden ben olacağım."

Ve bununla birlikte, ahırdan dışarı çıktı.

Spor ayakkabılarım ve ayak bileklerimin etrafındaki şortum dışında çırılçıplak, çaresizce adamların onu takip edişini izliyorum.

"Eğer onunla evlenmezsen," diye sesleniyor Trevor omzunun üzerinden, "ben evleneceğimden eminim."

fifty-one

Harper

Akşam yemeği kokteyl saatinden daha iyi gitmiyor. Lance masanın başında babasının yanında oturuyor. Onun yanında Jack kontrolsüzce titriyor, ağzına yeterince alabilmek için elindeki rosto çatalına odaklanıyor. Jeannie benimle sohbet ederken bile katlandığım en rahatsız edici sessizlik bu. Birkaç acı verici denemeden sonra Jack oturduğu yerden sıçradı.

"Affedersiniz."

Jeannie usulca, "Otur, Jack," diye emretti. "Harper'ın seninle vakit geçirmeyi çok istediğine bahse girerim."

"Ben, ben onu rahatsız ediyorum." "Hiç de değil," diyorum.

Jack başını şiddetle sallayarak bana bakıyor. "Sen ne zamandan beri... palavracı oldun?"

"*Seni* rahatsız ediyorsam özür dilerim. Ben iyiyim, yemin ederim."

Buraya gelmek için uçağımı beklerken birkaç saatlik klinik videoları izleyerek kendimi buna hazırladım. Ne kadar hazırlanırsam hazırlanayım, ona bir gram gurur kaybettiren her sarsıntıda içimden bir parça ölüyor.

Onunla tanıştığımda çelimsizdi, ama şimdi hasta görünümlü, solgun ve daha yaşlı görünüyor. Onun daha seçkin hali, masada düşünceli bir şekilde oturan ve bana bir bakış bile atmayan oğluna da yansıyor. Akla gelebilecek her duyguyla savaşıyorum. Burada olmama verdiği tepkiden kaynaklanan incinme, savaşıması en zor olanı. Kollarını açmasını beklemiyordum ama düşmanca bir karşılama da beklemiyordum. Neler olup bittiğinin farkına vardığım yer masaydı. Troy bana evde işlerin zor olduğunu söylemişti ve

Lance'in New York'ta bu konuda konuşmayı reddetmesiyle bunu biliyordum, ama gerçekten duymuyordum.

Ve son altı haftada gerçekten duyduğum tek şey kalbimin düzensiz sesiydi.

Ama resepsiyonumun tamamen bizimle ilgili olmadığını anlamaya başlıyorum.

Lance bana değil, yaşadığı hayata öfkeleniyordu. Acısı sadece benim sebep olduğum incinmeden değil, içinde bulunduğu durumdan kaynaklanıyor. Anlayışla yaklaşmak yerine ben ne yaptım? Onu küçük düşürdüm. Tek yapmak istediğim kaçmak. Çantamı alıp kapıdan çıkmak ve böylece bu ailenin trajedisıyla yüzleşmek zorunda kalmamak, ama yapamam ve yapmayacağım çünkü sevdiğim adam yapamaz.

Ve onun kayıtsız oyunuyla, geçen her saniye onun elimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum. Kendimi adamaya hazır olduğumu kanıtlamak için, işler zorlaştığında Lance'le yapamadığım tek şeyi yapmam gerektiğini acı bir şekilde anlıyorum.

Trevor sempatik bir ifadeyle bana dönerken Jack yavaşça yerine oturuyor. "Dans nasıl gidiyor?"

"İyi. Benim de içinde olduğum gösteri harikaydı. Calgary'de gösteri yapmamız istendi."

"Gerçekten mi? Nasıl geçti?"

Dolu tabağıma biraz daha yeşil fasulye koyuyorum. "Bilmiyorum. Şu anda yayında olmalılar. Arayıp sormam gerekecek."

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda Lance'in gözlerinin bana kaydığını hissedebiliyorum. "Buraya gelmek için mi kaçırdın?" Trevor Lance'e bakmadan önce soruyor ve

Sonra da bana.

Tabağıma başımı sallıyorum, uyanık olduğum her dakikaya musallat olan gri gözlerle karşılaşmaktan çok korkuyorum.

"Büyük bir fedakârlık değildi," diyorum. "Ama mekanın fotoğraflarını gördüm ve harika görünüyordu."

"Senin için kim dans etti?" Jeannie sordu. "Kimse, sadece benim numaramı kestiler."

Jack koltuğundan fırlamadan önce sağ tarafımdan bir çatal sesi geliyor. Jeannie hemen ayağa kalktı ve bana baktı. "Bu senin hatan değil." Onu yemek odasından dışarı kadar takip etti. "Jack," diye fısıldıyor, "o iyi."

"Görmesine gerek yok. Bu onu üzüyor." Yatak odasının kapısı çarpmadan önce duyduğum tek şey bu.

"Özür dilerim," diyorum masadaki herkese. "Onu üzmemi istememiştim."

Trevor devreye giriyor. "Hayır, özür dilerim. Ağabeyim pisliğin teki ve babam da kötü bir gün geçiriyor. Sorun yok, söz veriyorum."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım tehdit ediyor.

"Orada öylece oturacak mısın?" Tony, Lance'e bakmasam da bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Kendimi bir ısırtık almaya zorlayarak, eski erkek arkadaşımın öfkeli gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. O kadar güzel ki, üzerinde siyah bir eşofman ve kapüşonlu bir tişörtten başka bir şey yok, gözleri parlıyor ve çenesi sert bir çizgiye oturmuş.

"Önce dans et. Bana söz vermiştin. Anlaşmıştık."

Yutkunuyorum. "Hayır, benim yerime sen karar verdin," diyorum, yemeğimin bir kısmını ağzıma atarken, "her kalın kafalı erkek gibi, benim için neyin en iyi olduğunu bildiğini sanıyorsun. Ayrıca, bu bir bonus gösterisiydi. Sayılmaz."

"Burada olmamalısın."

"Benden istediğin bu değildi."

"Sana sormayı bıraktığımı söylemiştim."

Suyumu yudumluyorum. "Belki bu turda benim de sorularım vardır."

"Bunu yapmayacağım." Ayağa kalkmak için hareket ediyor ve Trevor ikimizi de şok ediyor, ağabeyini azarlarken sesi asitli.

"Ona yardım edemezsin. Bununla savaşamazsın, Lance. Bu korkunç bir hastalık ama acısını ondan ya da bizden çıkarma. Her şeyi berbat ediyorsun kardeşim ve biz sana nasıl yaptığını söylesek bile bunu durdurmayacaksın. Kendine bir iyilik yap ve bir nefes al."

Lance yemek odasından çıkıp arka kapıyı çarparak çıkmadan önce kuru bir sesle, "Kendine bir iyilik yap ve seninkini sakla," diye karşılık veriyor.

Ona gitme ihtiyacıma rağmen yemeğimi bitiriyorum. Tony iki tabak yerken Trevor, duruşu bozulmuş bir şekilde mazeret bildirene kadar sohbet ediyor.

"Çok erken büyüdüler," diyor Tony, Trevor'ın duyamayacağı bir yerde ağzını silerken. Çekici bir adam, yaşlı. Yıllar önce onu Lance için işe aldığımdan beri ondan hoşlanıyorum. Kalbi ve iyi bir aile anlayışı olan eski bir atlet. Bu sayede Lance için mükemmel bir seçim olacağını biliyordum.

Tony peçetesini tabağına atıyor ve iç geçiriyor. "Şu anda ne hissettiklerini biliyorum. Ben de benzer şeyler yaşadım."

Yutkunuyorum. "Burada olmalı mıyım?" "Burada olmak istiyor musun?" "Her şeyden çok."

"O zaman burada olmalısın."

"Jack çok daha kötüleşti."

"Aslında birkaç aydır sabit duruyor. Sorun şu ki bu ay ilacını

karşılayamadılar. Sekiz yüz dolar ve

özel sigorta. Meselenin büyük bir kısmı bununla ilgili."

Başımı salladım. Durumun böyle olduğunu anlamıştım.

"Onu seviyorum. Ama ne yapacağımı bilmiyorum."

"O bunu biliyor. Ama çözüm için yanıp tutuşuyorsanız, bu kolay olmayacak."

"Biliyorum."

"Sadece onun yanında olun. Bu çöküşü uzun zamandır bekliyordu."

"İşlerin bu kadar kötüye gittiğine inanmıyorum." "Zor oldu, Harper."

Tony'ye dönüyorum. "Neden kalıyorsun?"

"Çünkü beni yanlarına aldılar. Kendi ailem hiç bu kadar nazik olmamıştı. Ve Lance'e inandığım için. Onun neler yapabileceğini biliyorum. Sadece artık bunu bildiğinden emin değilim."

"New York'ta tamamen farklı bir adamdı."

"Umutla doluydu. Bazen bu da elinizden alındığında en sert şekilde dibe vurursunuz."

Gözyaşlarımı sildim.

"Kendinizi suçlamayın. Bu onun hayatı ve kendi yolunu çizmek zorunda. Bunu düzeltemezsiniz."

"Tamam."

"Burada olmana sevindim. Bu onun için iyi olacak."

"Teşekkürler." Lance'i aramak için ayağa kalkıyorum ve oturduğu yere geri dönüyorum. "Tony, bana bir iyilik yapar mısın?"

Şaşkın bir şekilde bana bakıyor. "Elbette."

Lance'i ahırın arkasında traktör üzerinde çalışırken buluyorum. Ona temkinli bir şekilde yaklaşarak, bir bıçağı söktüğü yerin yanına bir bardak çay koyuyorum.

"Bir şeyler içmek istersin diye düşündüm."

"Teşekkürler."

"Özür dilerim." Çalışma masasından bana bakıyor, kot pantolonu ve Grand T-shirt'ü yağ lekeleriyle kaplı. "Pantolonunu indirdiğin için."

Beni şaşırtarak sırtıyor. "Daha önce görmedikleri bir şey değil."

"Yine de elimi kolumu sallayarak geldim. Sana mesaj atmalıydım ama sen bana gelmememi söyledin."

İç çekti. "Haklısın, yapardım."

"Lance, New York'ta bir şey söylemediğim için özür dilerim. Tereddütümün sana karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yoktu."

"Harper, seni duyuyorum. Tamam. Seni duyuyorum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Ama öyle. Sana istediğini vermek istiyorum." Başını iki yana sallıyorum, az önce söylediklerimle her şeyi berbat ettiğimi biliyorum.

İngiliz anahtarını yere atar ve anahtar kutunun içinde gürültüyle tıngırdar. "Ne istiyorum?"

"Bu yanlış oldu. İkimizin de istediği şey. Lance, sen şimdiye kadar yaşadığım tek ilişkin. Her zaman doğru şeyi yapmayacağım ya da söylemeyeceğim."

İç çekiyor. "İki kez bitirdik. Aramızdaki ilişki yürümeyecek, Harper."

"Gelmemi sen istedin. Burada olmak istiyorum."

"Yürütebileceğimize dair bir işaret vermen için de sana yalvardım ve sen o çeneni kapalı tuttun. Ama seni görmek, seninle olmak... Yıllardır geçirdiğim en güzel iki gündü. Ama başım büyük belada, Harper. Ve ne kadar istesem de çözüm sen değilsin. Yumruklarım benim çıkış yolum. Ve haklısın, New York'a gidip hayatını bu şekilde mahvetmemeliydim. Hata yapma, seninle geçirdiğim her dakikayı sevdim. Ama çözüm sen değilsin. Değilsin. Olmanı da istemeyeceğim. Kariyerin geride kaldı. Burada benden başka dans edecek kimse yok. Bu yanlış, ben bile görebiliyorum. Senden ikinci aşkın için ilk aşkını feda etmeni istemeyeceğim."

Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Emin misin?" "Sadece akıl sağlığım için bile emin olmalıyım."

"Beni sevmek bu kadar zor mu?" "Seni tutamam."

Göğsümdeki acıyla savaşıarak ortak bir zemin arıyorum. "Şimdilik masaya oturalım. Arkadaşın olmama izin ver."

"Onlardan yeterince var bende."

"Beni dışlama. Kötü bir durumdasın Lance, olur böyle şeyler. Senin için, ailen için burada olmama izin ver. Bununla başa çıkabilirim."

"Yapabileceğini sanıyorsun, ha?"

"Senin için, seninle her şeyi halledebilirim."

İç geçiriyor, yumruklarını tezgâhına bastırmadan önce ellerini bir havluya siliyor. "Sana işimin bittiğini söylemiştim. Bunu neden anlamıyorsun?"

"Ciddi değilsin, yapamazsın ve bunu anlayana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Siz bilirsiniz. Misafir yatak odası benimkinden koridorun sonunda. İyi geceler." "Lance-"

"Yapacak işlerim var." Ellerini önünde birleştiriyor ve ben de yenilmiş bir şekilde başımı sallıyorum. Bir gün için yeterince içtim.

"Tamam."

Gözlerim sulanarak ahırdan çıkıp soğuğa doğru ilerliyorum ve buradaki sıcaklığın New York'takinden çok daha soğuk olduğunu fark ediyorum.

Belki de çok geçtir.

fifty-two

Harper

Yatak odamın penceresinden gelen yüksek sesli **bir** ılık beni lü uyku­dan uyandırdı. Yataktan buz gibi parke zemine düştüm.

"Yüce Tanrım!"

Pencerenin diğ­er tarafından derin kıkırdamalar gelirken kanamam ya da kırığım olmadığından emin olmak için vücudumu yokluyorum. Pencereyi açtığımda Lance'in elinde bir horoz tuttuğunu ve Trevor'la birlikte histerik bir şekilde güldüğünü görüyorum. Pencereyi açıp dondurucu havayı içeri alıyorum, ikisini de dövme­ye hazırım.

"Sizi pislikler!"

Trevor'ın gözleri şişerken Lance'in kahkahası boğazında düğüm­lenir. Bir sonraki saniyede horoz serbest kalır ve Lance elleriyle Trevor'ın gözlerini kapatır.

"Harper," diye bağırdı Lance, "memen dışarı fırladı."

Trevor, Lance'in tutuşuna karşı koyarken aşağıya bakıyorum ve düşüşüm sırasında göğüslerimden birinin spor sütyenimden kurtulduğunu görüyorum.

"Trevor histerik bir şekilde gülüyor ve ben kendimi ayarlarken kardeşinin ellerini umutsuzca çekiştiriyor.

"Ev işlerini hallet ve okula git."

Lance onu bıraktığında Trevor, "Geri tepme hakkında konuşun," diyor. Kardeşinin nefes kesici gülümsemesiyle bana sırtıyor ve bu kalbimi sızlatıyor. "Günaydın leydim."

Gözlerimi deviriyorum, sırtıtmama engel olamıyorum. "Günaydın yakışıklı."

"Bunun için üzgünüm," diyerek pencereye doğru ilerledi ve Lance'e doğru başını salladı, "benim fikrim değildi."

Yanında duran gri, uzun tuvaletli gömlek ve siyah marshmallow yelek giymiş adama ters ters bakıyorum. Kalın siyah saçlarını örten beresi, çenesinin keskin ve güçlü hatlarını belirginleştiriyor. "Öyle olmadığına eminim."

"Peki," diyor Trevor aramıza bakarak, "bir süre sonra görüşür müyüz?"

"Burada olacağım," diyorum meydan okurcasına, eski sevgilimin gözlerine bakarak. Burun delikleri alevleniyor ve başını sallıyor.

"Buna güvenme, kardeşim."

"Burada olacağım," diye Trevor'ı temin ediyorum.

"Kahretsin, gitmek istemiyorum," diyor Trevor, dudağını ısırmadan önce aramızda sırtarak. "Belki bu gece daha sonra beni yatırır ve bana bir masal anlatırsın."

"Ev işleri, okul," diye bağıyor Lance, onu görüş alanının dışına iterek. "Tamam dostum, gidiyorum, Tanrım."

Trevor havalanıyor ve Lance ile ben pencerenin iki yanında garip bir şekilde duruyoruz. Daha gün ağarmamıştı ve yıllardır güneşin doğuşuna tanık olmadığımın eminim.

"Bunun için teşekkürler dostum. Bir fincan kahve çok daha iyi olurdu."

"Üzgünüm, dayanamadım." Sırtışı şeytani ve çileden çıkarıcı. O kendisini karşılama komitesinin yanlış tarafında ilan etti. "Peki, bugünün gündeminde ne var?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Burada çalışmıyorsun." "Şimdi çalışıyorum. Yardım etmek için yirmi dakika içinde dışarıda olacağım."

Sanki saçmalıyormuşum gibi başını sallıyor.

"Yardım etmek için buradayım, Lance."

"Kimse bunu istemiyor."

Beni kendinden uzaklaştırmaya kararlı. Buna izin vermeyeceğim. Bu küçük destanımız yeterince uzun sürdü. Ondan ne kadar güç aldığımı unuttum. Hem direncinin hem de sevgisinin karşısında olmak beni nasıl güçlendiriyor. İtiraf etmek istese de istemese de, çekim hala orada.

Bunu yapabilirim. Pes etmiyorum, hem de hiç. Oyun devam ediyor, *sevgilim*.

Arkasındaki sahilin temiz olduğunu görünce, spor sütyenimi çıkarıyorum ve gözleri vücudumda takdirle dolaşırken orada yarı çıplak duruyorum. Dönüp omzumun üzerinden bakıyorum, dudaklarım dişlerimin arasına sıkışmış bir şekilde uyku tayıtı yavaşça sıyırıp ona çıplak kıcıımı net bir şekilde gösteriyorum. Lance pencerenin diğer tarafında duruyor, ben dönüp ona tam cepheden bakarken gözlerinde bir fırtına kopuyor. Perdeleri aniden indirip onu dışarıda bırakmadan hemen önce sırtışımı bırakıyorum.

Zar zor duyulabilen bir hırıltı çıkarıyor, ama ben duyuyorum ve sadece gülümseyerek yatak odasından geçerken göğsümde bir zonklama

hissediyorum.

Bu tur benim.

"Günaydın," diye selamlıyor beni Jack masada oturduğu yerden. "Günaydın, Jack."

"Bir dakikan var mı?"

"Elbette," diyorum ve masada onun yanındaki koltuğa oturuyorum.

"Dün geceki patlamam için özür dilerim. Kötü bir gün geçirdim. Son zamanlarda geçinmesi zor biriyim." Önüme bir fincan kahve ile antika görünümlü bir şeker ve krema seti koyan Jeannie'ye bakıyor. "Teşekkür ederim."

"Günaydın, tatlım. Sanırım söylemeye çalıştığı şey-"

"Kendi adıma konuşabilirim," diyor karısına.

"Üzgünüm bebeğim," diyor, gözlerinde kaybolmadan önce bir acı parıltısı.

"Buraya gel," diyor ona ve kadın kafası karışmış bir şekilde ona bakıyor.

"Bir saniye," diyor bana, koltuğunda sarsılarak. "Buraya gel Jeannie." Titrek bir el uzatıyor ve Jeannie elini tutuyor. Onu kendine çekiyor ve fısıltısını duyabiliyorum. "Seni seviyorum."

Bu duygu onu şaşırtmış gibi görünüyor. "Öyle olduğunu biliyorum." "Özür dilerim."

"Jack-"

Onu dürtüyor. "Beni affettiğini söyle."

"Affedecek bir şey yok."

Adam ona sıkıca sarılıyor ve kadın gözlerinde parıldayan yaşlarla geri çekiliyor. "Bu sabah çok duygusalsın. Kahvaltını getireyim." O zaman Lance'in Jack'in elması olduğunu anlıyorum. Jack de aynı şekilde nazik bir ruha sahip ve aynı şekilde çabuk sinirleniyor.

"Uzun zamandır kendimde değildim. Çocuklarım acı çekiyor ve bunu hak etmiyorlar."

Jeannie, dökme demir tavanın kenarına bir yumurta kırarak, "Kimse acı çekmiyor," diye ekliyor.

"Yeter, bebeğim. Harper'la konuşmama izin ver." "Tamam."

Jack bana döndü. "Ne yaptığını biliyorum." "Özür dilerim. Acı çekmeni izleyemem." "Bunu kabul edemeyiz."

"Lance bana geri ödeyene kadar sadece birkaç aylığına."

"Buralarda hayır işlerini pek kabul etmeyiz."

"Farkındayım. Ama bu bir borç. Yemin ederim. İlk dövüşünün parasını aldığımda bana geri ödeyecek."

"Bu Lance ile yaptığın bir anlaşma mı?"

Suratımı asmamak için elimden geleni yaparken Jack yüz ifademi tartıyor. "Bu uzun zaman önce yaptığımız bir anlaşma."

"Saçmalıyorsun Harper, ama bunu takdir ediyorum. Yıllar boyunca burada çok şeye katlandığımızı bilmelisin. Bu sadece zor bir dönem."

"Bunun için size hayranım. İkinize de. Yaptığınız şey inanılmaz. Haddimi aştığım için özür dilerim. Ama lütfen alın." Başka tarafa bakmıyorum çünkü içimden bir ses, onun durumuyla onun zorlandığı şekilde yüzleşirsem bunu daha çok takdir edeceğini söylüyor.

"Pekâlâ. Teşekkür ederim. Bir süreliğine insan karıştırıcı olmamak güzel olacak."

Jack titrek parmaklarıyla çeneme vururken Jeannie gülüyor, bu da Lance'in bayıldığı bir başka özelliği. "Gülümsemekte sorun yok, şakaydı."

Jeannie tabaklarımızı yerleştirirken bana göz kırpmıyor. "Umarım pirzola yemeklerini seviyorsundur, burada tek servisimiz bu."

"Çok severim, teşekkür ederim," diyorum, rahatlamış hissederek. "Ama lütfen benim için yemek yapmak zorundaymışsın gibi hissetme."

"Memnuniyetle, sevgilim."

"Buraya hoş geldiniz," diye ekliyor Jack, "oğlum ne derse desin. Şu anda içinden çıkılması zor bir süreçten geçiyor."

"Biliyorum. Teşekkür ederim, efendim."

"Jack," diyor bir parça pastırma alarak.

"Teşekkür ederim, Jack."

Kahvaltıdan sonra Lance'in traktörünün olduğu yere doğru yola çıktım. Sığırlar için donmuş toprağa saman seriyor. Ona katılmak için işaret ediyorum ama o beni görmezden geliyor, ben öfkeyle durduğum yerde donarken yanımdan geçip gidiyor.

Jeannie, tavuklar için mısır serptiği çitin yanından bana sesleniyor: "Eğer ona yardım etmek istiyorsan, bir tırmık kap ve biraz serp."

"Teşekkürler." Ahıra doğru ilerledim ve silahlanmış olarak geri döndüm. Bir saatin büyük bir kısmını Lance'in sürü için ustalıklı dizdiği samanları inceltmekle geçiriyorum. Geniş arazi sabahın erken ışıklarında, ağaçlara vuran kırağıda muhteşem görünüyor. Lance işini bitirdiğinde traktörden atlayıp yanında duruyor ve ahıra doğru yürümeden önce birkaç saniye beni izliyor.

fifty-three

Lance

Traktörün lastiğini ters çevirirken Tony, "Bir tane daha," diye bağıyor. Dört gün oldu. Dört gündür burada ve anladığım kadarıyla hiçbir yere gitmeyi düşünmüyor. Yapmasına izin vermeyeceğime yemin ettiğim tek şeyi yaptı, sinsice dünyama ve ailemin kalbine girdi. Annem her gece sofrada ona yaltaklanırken ve babam sağlığıyla ilgili çizebileceği en iyi resmi çizerek metanetini korurken, Trevor sırsıklam, onun emrinde ve çağrısında. Bana kalırsa hepsi göstermelik. O buraya geldikten bir gün sonra herkes terbiyesini hatırlamış gibi görünüyordu ama o gider gitmez yanında getirdiği ışığı da götürecektir. Her fırsatta yardımını reddediyorum. Sadece bana kibarca hitap ettiğinde ona bakıyorum. İşimi yapmama izin veriyor, dilini ısırırken sessiz bir destek olarak her antrenmana mutlaka geliyor. Onun taktiklerini biliyorum. Eninde sonunda yola geleceğimi ve bunu çözeceğimizi düşünüyor.

Yanılıyor.

Bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra hayatımı değiştirecek bir dövüşüm var ve ödeme günü ne olursa olsun kazanmam gerekiyor. Bakmam gereken bir ailem var. Pantolonumun koltuğunda uçan bir adam değilim. Yaptığım her hamle önemlidir. New York yıllardır ilk hevesimdi. Bir heykeldeki yansımamı gösterme çabasına rağmen, bu büyük bir aydınlanma değildi. Omuzlarımdaki yükün farkındayım ve başımı dik tutmak, bu yükün beni ezmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Üzerine bir fiyonk yapıştırmak hayatımı güzelleştirecekmiş gibi davranmaktan bıktım. Geleceğimi gerçekçi bir şekilde düşünmeliyim. İsteddiği kadar kalabilir ama bu gerçekleri değiştirmeyecek.

İtiraf etmeliyim ki yardım almak, çiftlikteki günlük işlerden çok eğitimime konsantre olabilmek güzeldi. Ama ne olduğunu biliyorum.

ve onu geri çevirmek zorunda kalacağım gerçeğinden korkuyorum. Onun söz konusu olduğu yerde, ben teslim olmuş durumdayım. Aşk hiçbir şeyi çözmez. İşlerin kötüye gitmesi için bir başka katalizör sadece. İkimizi de daha fazla kalp ağrısından korumam gerekiyor, özellikle de bunu göremeyecek kadar kör olduğu için. New York'tan ayrıldığımdan beri gerçeği çiğniyorum ve o buraya geldiğinden beri, bu çiftlikten uzaklaştığında bunun onu son görüşüm olacağı gerçeğini kendime yediremiyorum. Yeteneğiyle, geleceği sınırsız.

"Güzel," diyor Tony ben lastiği tekrar takarken. "Birkaç tane daha al, otuz dakika sonra ring kenarında görüşürüz."

Harper kot pantolonu ve kapüşonlu tişörtüyle gelip çitin üzerine tünerken başımı sallıyorum.

"Hey, çocuklar, bugün nasıl gidiyor?"

Tony ona gülümsüyor. "Hey, iyi gidiyor. Ben içeri giriyorum. Otuz dakika sonra ring kenarında görüşürüz?"

"Bunu kaçırmazdım."

Lastiği kaldırarak zahmetsizce itiyorum, onun gelişine duyduğum kızgınlık bana enerji patlaması yaşıyor.

"Bugün bir ara konuşabileceğimizi umuyordum."

"Şu anda meşgulüm," diyorum, dev lastiği kaldırıp devirmeye çalışarak o.

Arkasında bir kargaşa yaşanıyor ve sürüye dönüp bakıyor. "Bugün neden kilitliler?"

"Kızgınlık döneminde olan birkaç düvemiz var."

"Ah," diyor, bana dönüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bow chica wow Vay canına."

Sırıtişım ile savaşıyor başımı sallıyorum. "Harper, meşgulüm."

"Bunu görebiliyorum ama son baktığımda dilini sallamak için kollarına ihtiyacın yoktu."

"Ne?" Lastiği tekrar çevirerek meydan okuyorum.

"Belki beni buradan çıkarırsın diye düşünmüştüm. Bilirsin, bir yere gitmek. Yemek yeriz ya da bira içeriz."

"Şimdiden sıkıldın mı?"

"Hayır," diyor kararlılıkla. "Hiç de değil. Dünden beri hâlâ ağrım var." Kendi payına düşenden fazlasını yapıyordu ve buna izin verdiğim için suçluluk duyuyordum.

Onu.

"Yardım etmek zorunda değilsin."

"Ben bunu oda ve yemek parası olarak görüyorum."

Eldivenli ellerimi kalçalarımaya koydum. "Peki ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Gözlerimin içine bakıp söylediklerinde ciddi olana kadar."

Homurdanarak lastiği kaldırdım. "Senin ödemen gereken bir dairen yok mu?" "Benim için endişelenme. Ben olduğum yerde iyiyim."

Tam o anda sürümüzden biri onun yanağının tadına bakmaya karar veriyor ve o da ıglık atarak çitten atlıyor. "Tanrım, önce bir kıza yemek ısmarla, kahretsin," diyor ben kahkahamı gizlemeye çalışarak elimi çeneme silerken. İneğe ters ters bakıyor ve onu kovuyor, tahta direğın üzerindeki yerine oturup bir kilometre uzunluğundaki bacaklarını sallamaya devam ediyor.

"Hadi ama, Lance. Bir bira? Dışarı çıkıp biraz eğlenmek sana iyi gelecektir."

"Eğlenmeye ihtiyacım yok. Konsantre olmam lazım ve sen bu kısmı çok güzel beceriyorsun."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Nasıl yardım edeceğını biliyorsun," diye çıkışıyorum. "Sadece bunun gerçek olduğuna inanamıyorsun." "Seni tekrar terk etmek benim için bir seçenek değil, üzgünüm. Bir şey söyle başka."

Arkasında bir kargaşa patlak veriyor ve ben farkındalık içinde donup kalıyorum.

"Harper, eğil." Boğanın sertleşip geri çekildiğini gördüğümde ona doğru yolu yarılamıştım.

"Hayır! Hiçbir yere gitmiyorum, seni göt! Gittiğini biliyorum-"

"Harper, çitten çekil!" Boğa saldırmadan sadece bir saniye önce bağıríyorum. "Lance!" diye kısık sesle bağıríyor, tam onu çitten çekip boynuzların çarpması. Boğaya bakarken kucağında histerik bir şekilde gülüyor.

"Hey, dostum," diye sesleniyor boğaya, "ben sana ne yaptım ki?"

Kollarımda kıkırdayarak bana döndü, yanakları soğuktan pembeleşmişti, Gözleri kahkahalarla dolu ve dudakları dingin bir gülümsemeye yukarı kalkmış. Parmakları çenemde büyüyen kirli sakalımı okşuyor. "Kahramanım benim. Beni azgın bir boğadan kurtardın."

"Bu hiç komik değil!"

Elimde sarsılıyor, gözleri zehrim karşısında büyüyor.

"Eğer seni çivileseydi, kariyerin biterdi!" Bana bakarken onu ayağa düşürdüm.

"Neden her şey senin için bir şaka?"

"Hey. Hey!" Savunmaya yönelik bir el kaldırdı. "Çok yakındı, kabul ediyorum ve kıcıımı kurtardığın için sana minnettarım, inan bana, ama senin sorunun ne?!"

"Sen, sen benim sorunumsun. *Hiçbir şeyi* ciddiye almıyorsun. Her şeyi hafife alıyorsun ve bu çok saçma. Bir çocuk gibi davranıyorsun."

"Sadece seni bu korkudan kurtarmaya çalışıyorum, Lance."

"Bu bir funk değil Harper, bu benim *gerçekliğim*," diye ellerimi kaldırıyorum. "Bu kaçınılmaz ve ben her gün bununla uğraşmak zorundayım. Bu senin için bir tatil olabilir ama bu benim geleceğim ve ben her gün burada ona tutunmaya çalışıyorum. Babamı kaybediyorum," sesim çatlıyor ve bu beni daha da kızdırıyor, "savaşmasına yardım edemeyeceğim bir hastalık yüzünden. Küçük kardeşimin hiçbir şeyi yok, onun yaşında bir adamın sahip olması gereken hiçbir şeyi yok. Hâlâ gülümsemeler ve elden düşmelerle idare ediyor ve bir iş bulduğunda bile bir boka sahip olamayacak çünkü elimizdeki her kuruşu batan bir gemiye yatırıyoruz. O yüzden hayır Harper, gidip birkaç bira içmek istemiyorum çünkü bunun bir faydası olmayacak."

Onu orada, tarlanın ortasında bırakıp ahıra doğru gidiyorum.

fifty-four

Harper

Üçüncü kez FaceTime isteği gönderdikten sonra René sonunda telefonu açıyor. "Hey, Mami! Teksas nasıl?"

Tam konuşmak için ağzımı açtığımda, yüzüm parçalanıyor.

"Hay aksi, Ricky bana oranın öküzlerin ve kraliçelerin evi olduğunu söylemişti, belki de Teksas'a gitmesi gereken kişi benimdir."

Hayal kırıklığımın bir kısmını içime atmaya çalışırken kahkahalar patlıyor. "Tam olarak öyle denemez ama keşke doğru olsaydı, çok daha mutlu bir yer olurdu. Gelebilir misin?"

"Yapamam. Sorun nedir, tatlım?"

"Gökkuşağı gününe fena halde ihtiyacım var."

"Hâlâ Ju'yu cezalandırıyor mu?"

"Evet," diyerek otlakta Tony'yle birlikte ip sallayan Lance'e bakıyorum. Bugün kış ortasına göre oldukça sıcaktı ve Lance günün çoğunu benden kaçarak geçirdiği için arazide tek başıma dolaşıyordum. "Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum."

"Eve gel. Bir kere ju için gelmişti, belki yine gelir."

"Benimle giderek daha az konuşuyor. Her şeyi denedim. Bana çocuk gibi davrandığımı ve bunun bir tür tatil olduğunu düşündüğümü söyleyip duruyor."

"Oh kahretsin. Bu kötü."

"Ona gerçeği söyleyecek kadar yaklaşmama izin vermiyor. O, bilmiyorum, çelik bir duvar gibi."

"O kadar da kötü olamaz. Bana bu inek çiftliğini göster." Telefonu kaldırıp çiftliği bir baştan diğer başa tarıyorum.

"Alçalt," telefonu alçaltıyorum. "Ah, jour'un depresyonda olmasına şaşmamalı. Oh bekle, görüyorum, daha aşağı, sağa. İşte, çok daha iyi bir manzara."

O zaman neye takıldığını görüyorum. Lance tişörtünü çıkarmış ve göğsündeki çamuru temizliyor. René'nin fotoğraf çektiğine dair birkaç bildirim görmek için telefonu geri çeviriyorum.

"René!"

"Ne?"

"Ekran görüntüsü aldığını görebiliyorum!" "Çekmiyorum."

"Öylesin."

"Tamam, dem'i siliyorum." "Hayır, silmeyeceksin."

"Bu konuda daha sonra tartışabiliriz, bu arada neden odasını karıştırmıyorsun?"

"Ne? Bunu neden yapayım ki?" "Çünkü onu tanımıyorsun, tam olarak değil."

"Evet, biliyorum. Aylardır birlikteydik."

"Uh huh, oh aylar, h u h ? Ricky'nin Pembe Panter filmlerini sevdiğini öğrendiğimi biliyor musun? Gerçekten sevdiğini mi? Komik olduğunu düşünüyor."

"*Tamam.* Yani?"

"Bu yeni bir haber. Yıllardır birlikteyiz, Mami. Ju don o adamı tanıyor. Snoop. Kemiklerini bul."

"İskeletler. Ve hiçbir şekilde."

"Bana güven ve yap. Gitmeliyim, bir saat içinde bir chif'im var. Gökkuşakları." "Gökkuşakları," diyorum sönerek.

"Mami," René küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Unutma, bu iyi bir şey değil."

"Ne?"

"Dickedgood. Bu seksle ilgili değil demek. Sen seks düşkünü çılgın bir eski sevgili değilsin. O senin için geldi. Bunun bir anlamı var. Erkeğine, ortağına sahip çıkmak, benim yetiştirdiğim gibi 'hiçbir şeye aldırmayan' bir kaltak olmak ve onu geri kazanmak için buradasın. Beni gururlandır."

Araştırıyorum. Şimdiye kadar keşfettiğim tek şey Lance'in kepek şampuanı kullandığı.

Dedektif Holmes, burada millet.

Ne aradığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama René'nin tavsiyesine uyup onun iskeletlerini arıyorum. Şu anda herhangi bir bilgi için onu zorlamak imkansız görünüyor. Bulduğum yer dolap ve çok büyük. İçeride, ışık düğmesini çekiştiriyorum ve yıllıklarıyla birlikte bir yığın eski defter görüyorum. Birini aşağı çekip karıştırmaya başlıyorum. Onu kolayca buluyorum, parmağımla izini sürdüğümde yüzü açıkça belli oluyor. Gülümsemiyor, hatta biraz kızgın görünüyor.

"Pek bir şeyin değiştiğini söyleyemem," diye alaycı bir şekilde homurdandım. "Hiç kemiğin var mı Prescott?" René'nin aksanıyla mırıldanıyorum.

Son sınıf yıllığına göz attım ve hiç imza göremedim. Bir sürü arkadaşı olduğunu söyledi ama var mı? Üniversitede dilsiz, güzel ve düşünceli biri olarak tanınırdı. Antrenmanları dışında insan içine pek çıkmazdık ve sohbet etmeye pek hevesli değildi.

Her şeyin onun öfkesinden kaynaklandığını düşünmüştüm. Burada hiç arkadaşı yok muydu? Kitabı kapattım ve bir yığın kazağı karıştırıp bir şişe viski buldum ve ne halt edeceğime karar verdim. Yetişkin bir adamın dolabında neden viski zulası olsun ki? İçki problemi mi var? Kendim için bir tane yaratmaya karar veriyorum çünkü biranın yarısını birkaç yudumda içiyorum.

Taze bir vızıltıyla rafları tek tek dolaşıyor, şişeleri karıştırırken ipucu arıyorum.

Ceketinin ceplerini karıştırırken, kirle kaplanmış bir fatura zarfı buluyorum. Altındaki imzayı gördüğümde gerildim.

Lance,

Ben bir hata yaptım. Lütfen beni cezalandırmayı bırak. Lütfen bu gece benimle tekrar buluş. Seni düşünmeden duramıyorum.

Channah

"Tanıdık geliyor," diye alaycı bir şekilde konuşuyorum, şişenin kapağını çevirip içindekilerden bir yudum daha alıyorum.

Adını bulana kadar yıllığa göz gezdirdim. Channah Dickson. Muhteşemdi. Her şeyi vardı, amigo kız, yüzme takımı, münazara ve tabii ki balo kraliçesi. Ondandır nefret ediyorum. Anında gerildim. Düşündükçe René'nin haklı olduğunu daha iyi anladım. Lance evi hakkında pek konuşmazdı ve benimle tanışmadan önce burada koca bir hayatı vardı.

Başka ne yok ki?

Biliyor muyum? Geldiğimde beni bu yüzden mi geri çevirdi? Yine de bu mektup çok eski olabilir. North Face ceketini inceliyorum ve Grand günlerimizden hatırlamıyorum. Nispeten yeni olduğunu fark ettiğimde batıyorum.

Bıçaklanmış gibi hissederek daha fazla askı yırtıyorum.

Kendime hiçbir erkeğe muhtaç bir su perisi gibi bağlanmayacağıma dair yemin ettim ve işte burada, lanet olası bir dolapta onun kıyafetlerini ve yıllıklarını karıştırıyorum, viski yüzünden göğsümdeki kıskançlık yanaklarım kadar yanıyor. Ama bu konuda olgun davranmalıyım.

Şişeden biraz daha atıyorum.

Son burbonunu bitirmeden önce hıçkırarak, "Evet, hayır, acayip bir şey," diyorum. Sıvı artık boğazımı yakmıyordu. Sonra kıyafetlerini karıştırıyorum çünkü kim kot pantolonunu kapüşonlarının ve gömleklerinin ortasına koyar ki? Bu hiç doğru değil. Sarhoş bir OKB vakası geliştirdim. Ve neden bir adamın bu kadar büyük bir dolabı var?

"Eminim Channah'nın koca vajinasında vardır," diye tekrar hıçkırıyorum ve René'ye FaceTime yapıyorum.

"Mami, ben bir chif üzerindeyim."

"Bir Channah ile seks yapmış!"

"Channa nedir?"

Yıllığı açıp onun resmini gösteriyorum. "Bu, *bu* bir Channah."

"Ah, demek ondan nefret ediyoruz."

"Jes!" Akıllıca. "Ondan nefret ediyoruz. İşte bu yüzden en başta lanet olası bir erkek istemedim. Erkeksiz, sorunsuz, ama hayır, işte buradayım, bir dolabın içinde hormonlu ve kıskanç bir haldeyim! BİR DOLAP!"

"Sakin ol, Mami, eğer ondan hoşlanıyor olsaydı, Ju York'a gelmezdi."

"Ama haklıydın, onun bir geçmişi var ve ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Sen de ona karşı dürüst olmadın." "Diğer insanlar hakkında dürüsttüm."

"Muhtemelen Ju'yu incitmek istemiyordur. Tink-"

Lance'in yatak odasının kapısı açılıyor ve René'yi cümlelerin ortasında kesip telefonu yüzüne kapatıyorum.

Işığı kapattım, notu ceketine geri koyduğumu ve ceketini astığımı duymamasını umarak üzerindeki sweatshirt'ü dikkatlice çıkardım.

Rafta. Sarhoş bir dolap ninjası gibi bekliyorum, tüylerim diken diken, beni atlayıp duşa girmesi için dua ediyorum.

Kapı bir saniye sonra açılıyor ve Lance hazır olduğum yerde bana bakıyor. Sweatshirt'ü ona doğru itiyorum. "Bunu ödünç alıyorum!" Ben bir adım öne çıkınca geri çekiliyor ve yüzüne doğru geçiriyorum. "Tamam mı?"

"Burada ne halt ediyorsun?" Bir adım öne çıkıyor ve şişeyi yerden alıyor. "İçiyor musun?" Omzumun arkasından bakıyor, "Ve kıyafetlerimi yeniden düzenliyorsun? Karanlıkta mı?"

"Az önce sana ne yaptığımı söyledim. Ve karanlıkta değil, sadece ışığı kapattım, duh."

Uzun bir duraksamadan sonra başını eğiyor, omuzları titriyor.

"Bu... kakhaha mı? Tanrım bana yardım et. Çocuk iyileşebilir! Teşekkürler, İsa!"

Kıkırdaması yavaşlıyor. "Sen gelmiş geçmiş en kötü yalancısın."

"Bunu sana tanıştığımızda söylemiştim."

"Soruya cevap ver."

"Eşcinsel bir en iyi

arkadaşım var."

"Farkındayım."

"Ve kafama aptalca fikirler sokuyor."

"Peki, ne yapıyordun?"

"Dolabında neden içki var? Gizli bir içici misin?" Homurdanıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Bu Rock and Rye. Viski ve limon. Sıkıştığım zamanlar için saklıyorum ve Trevor'ın bulmasını istemedim. Ve içtiğin o şişe yüz yıllıktı."

"Ciddi misin?" Başka bir hıçkırıkla soruyorum. "Hastalanacak mıyım?"

"Sanmam. Bugünlük bu kadar mı? Yoksa banyo eşyalarımı da mı karıştırmak istiyorsun?"

Tekrar hıçkırdım. "Plan buydu. Orada fazla zamanım olmadı."

Kenara çekildi. "Elbette."

"Biliyor musun," diyorum odasında dolaşırken, "tanıştığımızda bir erkek arkadaş istemiyordum." Çekmecelerinden birini açıp tıraş makinesini çıkarıyorum ve dikkatle inceliyorum. Günlerdir kullanmıyor, sakalları hızla uzuyor ve ben buna bayılıyorum. Üniversitede birlikteyken o da bir tane uzatmıştı. Uyluklarımda bıraktığı hissi hatırlayınca onları birbirine sürtüyorum. Ben söylenmeye devam ederken o banyonun kapısında kollarını kavuşturuyor. "Bu işe bulaşmak istemedim."

"Hatırlıyorum."

"Sen de bir kız arkadaş istemedin," diyerek lavabonun kenarından kolonyasını aldım ve kokusunu içime çektim. Büyük hata.

"Hayır. Ben yapmadım. Ne demek istiyorsun?"

"Ama y i n e de oldu," diyerek başka bir çekmeceyi açıyorum ve yılların döküntüleriyle kaplı platin bir zincir buluyorum. "Gerçekten mi?"

"Bu bok gibi eski."

"Dolabını gerçekten temizlemelisin. Orada da bir sürü *eski eşya* var."

"Bunu dikkate alacağım."

"Sen de öyle yapmalısın." Şişenin son damlası da etkisini gösteriyor ve ona dönüp çekmecesinden eski bir dudak nemlendiricisi çıkarıyorum. "İşte bu iğrenç." Tuvaletin yanındaki çöpe atıyorum.

"Bunu kullanıyorum!"

"Evet, bana sonra teşekkür edersin."

"Cidden, o kadar sıkıldın mı? Yoksa bu sadece yeni bir hobi mi?"

"Buradaki kabinci çocuk pek misafirperver davranmıyor." Hıçkırıyorum. "Bu arada, *şimdiye kadarki* en kötü tatil. Kesinlikle oda servisi yok."

"Size on dakika içinde bir uçuş ayarlayabilirim."

"Hayır, burada iyiyim, sadece yüksek bir misafirperverlik notu vermeyeceğim." "Harper, duş almak istiyorum."

"Seni durdurmama izin verme. Sonunda biraz eğlence." Telefonumu açıyorum ve Spotify çalma listemi parmağımla daire içine alıyorum. Bir saniye sonra Little Simz'den "Boss" banyoyu dolduruyor. "Bunu iyi yap."

"Kardeşim," diye içeri giriyor Trevor ve aptalca bir sırıtışla aramıza bakıyor. "Burada neler oluyor?"

"Hiçbir şey, güven bana. Eşcinsel oda arkadaşım daha iyi randevularım oldu." Lance konuşurken Trevor kıkırdar. "Harper gidiyor."

"Hayır, değilim," diyorum, lavabo tezgahının üzerine zıplayarak.

Trevor beni inceliyor, banyoya doğru bir adım atıyor, gülümsemesi genişliyor. "Sarhoş musun?"

"Lil' bit. Görünüşe göre Rock ve Rye. Sorularım var."

Trevor, Lance'in banyo kapısına yaslanıyor. "Sor bakalım."

Onun yerine Lance'e bakıyorum. "Yeterince arkadaşın olduğunu söylemiştin." Ellerimi kaldırıyorum. "Neredeler?"

"Hangi arkadaşlar?" Trevor aramıza

bakıyor. "Liseden arkadaşları."

Lance boğazını temizler. "Harper, duş almam lazım. Yapacak işlerim var."

"Ben de. Ne olmuş yani?" Kaşlarımı kaldırıp ikisinin arasına bakıyorum. Trevor konuşuyor. "Mecbur kalmadıkça kimse burada kalmıyor."

Onu koruyor. Anlayabiliyorum. Bu bir kardeşlik meselesi ve ben bunu iyi biliyorum çünkü benim de kendi kardeşlerim var. "Öyle mi?" Bir sonuca varıyormuşum gibi söylüyorum, ki varmıyorum. O zaman eski erkek arkadaşımın dolabında sarhoş olduğumu, eşyalarını karıştırdığımı, kıyafetlerini çaldığımı ve şu anda hiçbir neden yokken küçük kardeşini sorguladığımı fark ediyorum. Lance'in iskeletleri her neyse, iğrenç dudak nemlendiricisi dışında onlardan vazgeçmeye niyetli değil. René delirmiş ve ben de resmen aynı trendeyim.

"Hepsi bu kadar mı?" Lance soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Şimdilik."

Lance başını sallarken Trevor gülüyor. "Onu neden sevdiğini anlıyorum kardeşim. Gerçekten anlıyorum."

"En azından birinizin akli başında." İlk mide bulantısı dalgası geldiğinde lavabonun üzerinden atlıyorum. "Şimdi izin verirsiniz kusmam gerekiyor."

"Kahretsin, yakala onu," diyor Lance, tam ben yere doğru batmaya başlarken.

Zifiri karanlıkta, saatin kaç olduğundan emin olmadan yatakta uyandım ve akşam yemeğinin gürültüsünü duydum. Saat yedi. Jeannie sıkı bir gemi işletiyor. Yemek saatleri değişmez. Başım zonkluyor, işemek ve görünüşümü kontrol etmek için banyoya gidiyorum. Hissettiğim gibi görünüyorum. Tenim korkunç derecede beyaz. Sarhoşluk hafıza kaybım yok, Lance saçımı tutarken kustuğumu hatırlıyorum -çok, çok iyi hatırlıyorum.

Tebeşir boğazımın arkasında dinlenirken, hızlıca bir şeyler içmek için lavaboyu açıyorum ve dilimin rengini gördüğümde donup kalıyorum. Zihnimin bana oyun oynamadığından emin olmak için eğilip inceliyorum.

"Aman Tanrım! AMAN TANRIM!" Dişlerimi incelemeye başlarken çığlık atıyorum. Ağzımı öfkeyle çalkalarken uzaktan gelen iki Prescott çocuğunun gök gürültüsünü duyuyorum. "Aman Tanrım!" Yarım tüp diş macununu parmağıma fişkirtirken öğürüyorum.

Bana ilk ulaşan Lance oluyor ve nefes nefese banyoya dalıyor.

"Ne var, Harper? Ne oldu?" Ben öfkeyle dişlerimi fırçalarken bakışlarını odanın içinde gezdiriyor.

"Tanrım, Lance," yine öğürüyorum, ağzımı kontrol ederken kalbim gümbür gümbür atıyor. "Bir sorun var, Lance. Bir şeyler çok yanlış!"

"Ne? Harper, ödümü koparıyorsun." O beni sıkıştırırken öfkeyle ağzımı yıkıyorum, ben ağzıma su doldururken başını lavaboda benimkiyle aynı hizaya getiriyor. Lance beni sakinleştirip dik tuttuğunda daha fazlasını almak için mücadele ediyorum.

"Kahretsin, dökül bakalım."

"Sanırım," diye tekrar öğürüyorum, "sanırım bir böcek yedim." Trevor kafasını içeri soktuğunda dilimi dışarı çıkarıyorum. "O iyi mi?"

"Dışarı," diyor Lance, kapıyı üzerine kapatıyor, sırtı bana dönük. Saniyeler geçiyor ve yavaşça başını eğiyor, kapıya bastırıyor ve bana dönmeden önce ileri geri yuvarlıyor. Ve sonra gülmeye başladı. Hayatımda gördüğüm en güzel şey olmasına rağmen, bunu tam olarak takdir edemeyecek kadar korkmakla meşgulüm.

"Bu hiç komik değil! Ya bir örümcek olsaydı?!"

Hamamböceği?!" "Sen böcek yemedin."

"O zaman ölüyorum. Dilim simsiyah, simsiyah! Böcek yiyip yemediğimi nereden biliyorsun? O videoları görmedin mi?"

Histerik. "Ne videosu?"

"Ortalama olarak bir insanın yılda şu kadar böcek yediği yerler!"

Diş macununu elime sıkıp diş etlerime masaj yaparken Lance koluyla beni sararak lavabodan uzaklaştırıyor, kıkırdaması sırtıma yavaşça vuruyor. "Tamam, sakın ol çünkü anksiyete krizi geçirdiğinden oldukça eminim."

"Dilimin tamamı siyah! Simsiyah. Bir böcek yedim! Çok büyük bir böcek! Başınıza geleceğini düşünmüyorsunuz ve bam! Tanrım, eğer dişlerimin arasında bir bacak bulursam, asla iyileşemem."

"Harper," diyor başka bir kıkırdamayla. "Dilin siyah çünkü bayılmadan önce sana Pepto tabletleri verdim, asitle karıştığında bazen dilini siyaha çevirebilir."

Elim diş macunuyla kaplı olduğu halde parmaklarımı oynatıyorum ve ona bakıyorum. "Ne?"

"Sana iki Pepto tableti verdim."
"Bunu hatırlamıyorum."

"Muhtemelen sen çavdar uykusuna yatmadan önce olduğu içindir."

"Doğru..." Ellerimi ve lavaboda yaptığım dağınıklığı inceliyorum. "Tamam, bu herkesçe bilinen bir şey değil. Bu tepkiden ben sorumlu tutulamam."

"Yemeğime geri dönebilir miyim? Yoksa bir şişe viski ve bir Roma mumuyla çatıya mı çıkmayı planlıyorsun?"

Yanaklarım kızarıırken yutkunuyorum. "Bugünkü davranışım için özür dilerim."

Beni yere bıraktı ve başını salladı. "Trevor'a sana biraz acı biber getirmesini söyleyeceğim."

Midem bulanıyor. "Hayır, teşekkürler."

Bana baktı. "Midende bir şeye ihtiyacın var. Bir yolunu bulacağım."

"Yapmak zorunda değilsin." "Bunun için endişelenme."

Kapüşonuma bakıyor. İşte o zaman aşağıya baktığımda Grand sweatshirt olduğunu görüyorum. "Sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor."

"Hiç özlüyor musun?"

Bakışlarını aramızdaki fayansa dikeyyor. "Her zaman." Ben cevap vermek için ağzımı açmadan kapıyı açıyor ve çerçeveye vuruyor. "Yatağına dön, birazdan görüşürüz."

Duş alıyorum ve on dakika boyunca dişlerimi fırçalıyorum, gözlerindeki bakışın ve konuşmanın bir zeytin dalının başlangıcı olmasını umuyorum, dua ediyorum. Neredeyse bir haftadır buradayım ve onunla pek bir ilerleme kaydedemedim. Odama döndüğümde şifonyerimin üzerinde bekleyen iki hot pockets ve bir Diet Mountain Dew görünce umutlarım suya düşüyor. Yiyecekleri bıraktı ve sanki ben bir çeşit mahkummuşum gibi gitti. Ve itiraf etmeliyim ki, onu sevmek bir mahkûmiyet gibi gelmeye başladı.

fifty-five

Lance

Harper'ın yatak odasının önünden geçiyorum ve boş olduğunu görüyorum. Kalp atışlarımın hızlanmasına neden olan şey odanın köşesindeki bavul. İşin kötüsü, valiz dolu olmasaydı şaşırırdım. Onunla olan sorunumun yarısı, gitmesinin her zaman kolay görünmesi. Ne kadar uzun kalırsa, ciddi olabileceğini kendime itiraf etmek o kadar zorlaşıyor, ama durum buysa, ne değişti? Mutfığa vardığımda babamı sandalyesinde oturmuş, pipetinden kahvesini yudumlarırken ve pencereden dışarı bakarken görüyorum.

"Günaydın, baba."

"Sanırım bir tane eksik var," diyor otlağa bakarak. "Bunu bilmenize imkân yok."

"Beni test et. Dün gece çakalların sesini duydum. Vücudum bana ihanet ediyor, kartal gözlerim değil."

"Orospu çocuğu." Haklı olduğunu biliyorum. Bunu benim yaşadığımdan daha uzun süredir yapıyor.

"Onları bulacaksınız. Her zaman bulursun."

"Bugün buna ihtiyacım yok. Saat üçte teslimatımız var." "O zaman acele etmesen iyi olur."

"Evet, efendim."

Babam çiftlik söz konusu olduğunda asla lafını esirgemez, bu yüzden gülümsediğinde görüş alanını takip ederek Harper'ı görüyorum... otlağın ortasında dans ediyor.

"Bu da ne böyle?" Pencereye doğru adım attığımda Harper'ın sürünün ortasında bale yaptığını görüyorum. Sanki bir zambak tarlasındaymış gibi hoplayıp zıplıyor. Elimi yüzümde gezdiriyorum. "O delirmiş."

"O bir şamata. Orası kesin. Bir saatten fazladır bu işle uğraşıyor. Dizlerinden aşağısının inek bokuyla kaplı olduğuna bahse girerim." O

Kıkırdıyor ve ona vurulduğunu söyleyebilirim. Bir tane daha. Gözlerimi deviriyorum ve yeni doldurduğum kahvemi yudumluyorum.

Babam gözlerini Harper'dan ayırmıyor. "O senin için iyi." "O daha genç."

"Annen daha gençti."

"Artık eskisi gibi yürümüyor. Bu hayata uyum sağlayamıyor." "İyi bir iş çıkarıyor gibi görünüyor." Bana baktı. "Git konuş onunla, Yemin ederim az önce onlardan biriyle sohbet etti."

"Yapacak işlerim var."

"Konuş onunla."

"Sanki tüm cevaplar sendeymiş gibi."

Babam sert bir nefes verir. "Oğlum, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum-"

"Böyle mi demek istiyorsun?" Suçlu yüz ifadesiyle bana bakıyor.

"Unut gitsin." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Yapacak işlerim var."

"Acıyor mu?" İneği işaretlerken Harper'ın sesi duyuldu.

"Biftek yapmaktan çok daha az."

"Tanrım, Lance."

"Buraya gelmemen için bir neden daha. Akşam yemeği için çok fazla empati."

"Gayet iyi idare ediyorum, teşekkür ederim. Tulumlarımı bugün aldım. Amazon Prime. Bayılıyorum buna. Her yere teslimat yapıyorlar."

Çitin üzerinde yürürken, onu soluk pembe tulumlar içinde, saçları örgülü halde görmek için aşağıya bakıyorum. Çok sevimli görünüyor ve bakışlarım onda biraz fazla kaldığında bana göz kırpmıyor.

"Yapacak bir işin yok mu?"

"Yapıyorum."

"Bu tam olarak nedir?"

"Kızgın boğayı bulunduğu ortamda gözlemlemek." "Burada hiç boğa yok."

"Sen diyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Bir işe yara ve şu etiketi bana ver."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve elime tutuşturmayı başarıyor.

"Bana bu sabah ne yaptığını söylemek ister misin?"

"İnek boku balesi. Gelecek için test ettiğim bir şey. Sen ne düşünüyorsun?"

"Yüz metre ötede daha temiz bir mera olduğunu biliyorsun." "Evet, ama ben inekleri seviyorum. Sakin yaratıklar. Ne yapacaksın? Buna isim vermek için?"

"Ben hamburger etine isim vermem."

"Tamam, t a m a m , " diye ellerini bana doğru sallıyor. "Peki, adını ben koyacağım."

Channah-nan-na-nan."

Durup ona bakıyorum. "Özel bir nedeni var mı?"

"Herhangi biri kadar iyi bir isim gibi görünüyor. Beğendin mi?" "Pek değil."

"İyi bir *ete* benziyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana sormak istediğin bir şey mi var?"

"Hayır," diye parlatılmış dudaklarını aralıyor ve eğiliyor. "Ama kışın o çitin üzerine tünemiş harika görünüyor."

Başımı eğdim. "Harper."

"Ne?" Sesini yükseltiyor. "Bir keşif gezisine, bir randevuya davet edildim, tüm bu olumsuzlukları sonraya saklaman gerekecek."

"Randevu mu? Kiminle?"

"Benimle gel," diyor Trevor ve Harper'a dolu bir tüfek uzatıyor. "O yote'u yakalayacağız."

"Cehennemliksin."

"Ne yaptığımı bildiğimi biliyorsun," diyor Trevor, kızgın bir şekilde.

Çitin arkasına tekme attım. "Bu kız hayatını kurtarmak için ateş edemez."

"Bu söze tamamen benziyorum." Trevor'a döner. "Gerçekten benziyorum, tütü içinde büyüdüm." Sırıtmama engel olamıyorum. "Ama aynı zamanda Teksaslı bir kadını, futbol eğitimi aldım, bira ve diğer erkekçe şeylerle beslendim, bu yüzden biraz inancın olsun, Lance. Senin inek yiyicini öldüreceğim."

"Hayır."

Burnunu kırıştırıyor. "Bu tartışmaya açık değil." Silahın haznesini kontrol ediyor. "Temel bilgileri biliyorum."

"Ve ben de diyorum ki, hayır, lanet olsun hayır ve asla." Kardeşime ters ters bakıp çitten aşağıya doğru ilerliyorum. "Aşık olduğun kız çok tatlı ama nasıl kullanacağını bilmeyen bir kadının eline silah verilmez."

"Geri çekil, sık kafalı, ikimize de yetecek kadar şey biliyorum."

"Hayır ve hayır," diyorum her birine ayrı ayrı meramımı anlatmaya çalışarak.

Harper tüfeğini kaldırır. "Sayıca azsınız. Bu tartışma burada bitmiştir."

Küfrederek ona doğru hücum ettim. "Ver şunu bana."

"Hayır." Ben Alice'in Cheshire kedisi gibi gülümseyen Trevor'a bakarken o benden uzaklaşıyor. "Ona aşık olabilirim. Sanırım sana hayır diyen tek kadın bu."

"İlginç," diyor Harper, yanakları kızarak.

Trevor çenesini bana doğru uzatarak, "İnan bana, hiçbirini onu senin bağladığın gibi bağlamadı," diyor.

"Bildiğim iyi oldu. Channah-nan-na-nan," tüfeğini doğrultup ineğe küçümseyerek baktı, "günlerin sayılı olduğu için Lance'in tadını çıkar." Ve Trevor peşindeyken ahırdan ayrılır.

"Çalışmıyorlar, lanet olsun, çalışmıyorlar. Tünel görüşü gibi. Bir bok göremiyorum," diye fısıldayarak yanımda bağılıyor. Gözlükleri ondan alıyorum ve gece görüşüne geçirmeden önce ters çeviriyorum. "Oh. Tanrım. Bunu nasıl kaçırdım? Kesinlikle sarışın anı."

Trevor kıkırdayarak, "Şşşt, bayan aşkım, o kadar yüksek sesle değil," diyor ve bu beni rahatsız ediyor. Bunu sadece benimle dalga geçmek için yaptığını biliyorum, yine de bir yanım ona vurulduğumu düşünüyor.

"Peki, işaretler neler?" Harper soruyor.

Nefesimin altında, "Bu, bir 'yote'un görüş alanıma girmesi olurdu," diyorum. Bu saçmalığı eğlendirmek dışında yüzlerce başka şey yapıyor olmam gerekiyordu.

"Ukala," diye bağılıyor ve sürüyü taramak için gece görüş gözlüklerini kaldırıyor. "Sadece bakmam gereken özel bir şey var mı diye sormuştum."

Trevor ve ben birlikte "Bir çakal" dedik.

"Her zaman bunu yapmak istemişimdir," diyerek iğnelemelerimize aldırıyor. "Ve bardo oynamak. Bunu hiç yapmadım."

"Yolun yukarısında bir salonumuz var," diyor Trevor. "Lance oralarda takılırdı. O iyidir."

"Ne kadar iyi?"

"Gerçekten iyi," Trevor malzemeleri.

Beni dürttü. "Bana öğretecek misin?"

"Zamanım yok," diyorum, onu bir poz için masanın üzerine eğilmiş, uzun bacaklarını kısa bir eteğin içinde hayal ederek. Bunun her dakikasından nefret ediyorum. Bu görüntü, onun tulum giymiş haliyle birlikte silmem gereken bir başka görüntü. Kalçama yaslanmış, yüzüstü yatıyor, Trevor da onun diğer tarafında. Her birimiz sürüyü gözetlerken o da gözcülük yapıyor.

"İçkiyi getirdin mi?" Trevor soruyor.

"Evet, içkiniz var mı?" Harper taklit ediyor. Akraba olduklarını düşünebilirsiniz.

"Hayır, çünkü bu bir parti değil."

"Olabilir," diye takılıyor Trevor. "Tanrım, eskiden çok daha eğlenceliydin kardeşim."

"Kavgaya bu kadar yakinken o boku içemem ve sen on altı yaşındasın."

"Bu, kısa bir süre önce bana o kaçak içkiyi vermene engel olmadı," diye ukalalık yapıyor.

"İki atıştı, sizi susturmaya yetecek kadar, ki görünüşe göre siz ikiniz şu anda bunu yapamıyorsunuz. Eğer onları yakalama şansımız varsa, bu sirk sayesinde olmayacak."

Harper dürbününü kaldırarak, "Bence harika bir iş çıkarıyoruz," diyor. "Öyle," diyor Trevor.

Harper ısınmak için bana yaklaşıyor, ben de buna izin veriyorum. Bu gece hava buz gibi ama açık, bugün bulduğum ölü düveden sorumlu suçluyu yakalamak için gerçek bir şansımız olacak kadar açık.

"Görüyorum," diye fısıldar Harper. "İki, üç tane var." "Saçmalık," diyor Trevor, dürbünününden bakarak.

"Ahırdan yaklaşık elli metre uzakta." Trevor da katılıyor. "Evet, haklı."

"Kahretsin," diye bağırıyor, "*köpek* gibi görünüyorlar. Ben biraz daha destansı bir şey bekliyordum."

Trevor kıkırdıyor ve ben iç çekiyorum. Üç mümkün olan en kötü sayı. Düşüncelerimi okuyor.

"Üç," diyor, "ikisini çıkarırsak sorun çözülebilir, ama asla bilemezsiniz."

"Lanet olsun." Dürbünü onlardan birine doğrultuyorum ve dudaklarında bekleyen bir g l msemi olduğunu bildiğim Harper'a bakıyorum.

"Bana bir Şey mi sormak istiyordun, Lance?"

fifty-six

Harper

Üçümüz oturma odasına girdiğimizde Trevor gururla, "Onları bulduk baba," diyor. "Ve bizim kız da üçüncüyü aldı." Trevor ve ben sırtıtıyoruz.

Ceketimi çıkarırken Jack bana doğru başını sallayarak "İyi iş," diyor.

"Dürüst olmak gerekirse, Lance benim nişanımı aldı. Tek yaptığım tetiği çekmekti."

Lance silahı benim ve Trevor'ın elinden alıyor ve anahtarı cebine koymadan önce şöminenin yanındaki dolaba kilitliyor. Rip yanındaki kanepeden bir gitar alırken, Jack'le oturduğu yerden anlam veremediğim bir bakış paylaşıyorlar.

"Annem nerede?" Trevor soruyor.

Jack bardağından bir yudum almadan önce, "Başka bir vardiya aldı," diye yanıtlıyor.

Çiftliğe gidene kadar Jeannie'nin yıllar önce faturalara yardımcı olmak için işe geri döndüğünü öğrendim. Kasabadaki tek otelde barmenlik yapıyor. Bu evdeki hiç kimse durmaz, emekli bile olsa Rip iş yüküne yardım etmek için gelir. Karısıyla birlikte kasabanın dışında yaşıyor ama neredeyse her gün buraya geliyor. Prescott çiftliğinde herkes aileden sayılır. Parmaklarını teller üzerinde zahmetsizce gezdirmesini izlerken Rip'in yeteneği beni şaşırtıyor.

"Vay canına. Çok iyisin."

"Önemli değil," diyor Trevor, ceketini ellerimi arkamda ısıttığım kükreyen ateşin yanına asarken. "Onu ve babamı eskiden oynarlarken görmeliydin. Videolarımız var."

"Öyle mi?" Jack'e bakıyorum.

"Eskiden Lynyrd Skynyrd için açılış yapardık," diyor Rip.

Lance aynı hikayeyi binlerce kez dinlemiş gibi iç geçiriyor. Biz çıkarken bana babası gençken bir grupta çaldığını söylemişti,

Yani büyük ihtimalle durum budur.

"Neden bıraktın?" Jack'in Parkinson teşhisi ile bir ilgisi olmadığını bilerek soruyorum. Çok uzun zaman önceydi.

Lance bana doğru bakarken Jack, "Jeannie hamile kaldı," diyor. "Fırsat buldukça çalışıyorduk ama bir yere varamıyorduk. Zaten bir yuva kurmak istiyordum ve kimse bizimle anlaşmak için kapımıza dayanmıyordu."

"Güzel zamanlar," diyor Rip, ikisi de birer yudum almadan önce Jack ile kadeh tokuşturarak.

Jack masanın üzerindeki viski şişesini göstererek, "Lance, kendine biraz doldur," dedi.

"Yapamam. Eğitim."

"Bir içki, evlat," diye ısrar ediyor.

Lance başını sallar. "Yapacak işlerim var."

"Saçmalık." Jack elinde içkisiyle ayağa kalkıp Lance'e doğru ilerlerken ayağı takılmış gibi halıya düşüyor ve bardağı yere dökülüyor.

Lance küfreder ve anında onun yanında olup kalkmasına yardım eder.

Rip gitarını çalmaya devam ederken Trevor donmuş bir şekilde bakarken utancı ve gerginliği hissediyorum. Ve sonra Jack'i koltuğuna geri oturturken onun diğer tarafındayım. Gerginliğe bir saniye daha dayanamayarak konuşuyorum. "Jack, bu şimdiye kadar gördüğüm en kötü Cupid Shuffle'dı." Lance'in kafası bana doğru dönerken ben de lafı ağzıma tikiyorum. "Çatının altında yaşayan bir dans profesyoneli var, en azından yardım isteyebilirdin."

Jack gülmeye başlamadan önce spekülatif bir şekilde bana bakarken Lance'in gözleri şişiyor. Ben boş bardağı alıp bana gülümseyen Trevor'a uzatırken Rip de ona katılıyor. "Ona bir tane daha getir." Trevor hiç tereddüt etmeden şişeden iki parmak bardağa dolduruyor ve babasına uzatıyor. Lance'e bakıyorum ve dönüp koridorda ilerlemeden önce tekrar tekrar yutkundüğünü görüyorum.

"Üzerimi değiştirdikten sonra benim için çalar mısın?" Rip başını sallıyor ve ben de hızla dönüp Lance'i yakalamak için koridora doğru ilerliyorum.

"Lance." Yatak odasının kapısında arkasındayım. Eli kapının tokmağında duraklıyor. Hiç düşünmeden kollarımı beline doluyorum ve eğilip kokusunu içime çekiyorum. Yaprak dökmeyen yeşil gibi kokuyor ve anında bağımlısı oluyorum. Dokunuşumdan uzaklaşmıyor, sadece orada benimle kalıyor.

Özür dilerim. Seni seviyorum. Lütfen, bunu kanıtlamam için bana bir şans daha ver. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum, bugünlerde kelimeler pek işe yaramıyor. Eylemler çok daha yüksek sesle konuşuyor. Ve onun eylemlere ihtiyacı var, dayanışmaya ihtiyacı var çünkü her zaman diğer ayakkabının düşmesini bekliyor. Ticarete inandığı bir noktaya geldiği çok açık. Hayatın bir alanında başarılı olmak için diğerinden vazgeçmek gerektiğine inanıyor. Her şeyin aynı anda iyi gitmeyeceğine inanıyor. İşin en üzücü kısmı da bu. Bir zamanlar ben de böyle düşünüyordum ama bunun doğru olmadığını kanıtlamak için buradayım. Sonunda konuşurken sıcak eller benimkileri kaplıyor.

"Yardımanız için teşekkür ederim."

Onu daha sıkı sıkıyorum, açılmasını, bana bir şey, herhangi bir şey vermesini istiyorum.

Ama beni serbest bırakıyor.

"Gidip Trevor'a yemekte yardım edeceğim," diye fısıldıyorum arkasından.

Saatlerdir mutfakta Jeannie'nin elmalı turtasını yapıyorum. Akşam yemeği bulaşıklarını yıkadıktan sonra eski bir tarif kutusundan çıkardım ve hemen işe koyuldum. Lance benden kaçmak için odasında yedi, eminim. Bugün çok yaklaştım. Tüm ilişkimiz boyunca, tartıştığımız zamanlarda bile bana bu kadar direndiği bir zamanı hatırlamıyorum.

*Bu seninle ilgili
değil. Seninle
ilgili değil.
Seninle ilgili
değil.*

Ama bu kişisel bir his. Onu çok seviyorum. Onsuz geçen iki yıl boyunca kendimi ondan mahrum bıraktım, tüm bu süre boyunca onun da aynı acıyı hissedip hissetmediğinden emin değildim. Onun New York'a gelmesi bir onaylamaydı. Ve şimdi boşluk beni öldürüyor. Lance'in koridorunun sonunda uyumak istemiyorum. Onun yanında yerimi almak istiyorum. Birkaç yıl önce, saklandığı o yatak odasında bütün gece benimle sevişmişti. Şimdi sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Sadece bir hafta sonra çatlamak üzereyim.

Ona ihtiyacım var. Onu o kadar çok istiyorum ki ağrıyor, uzuvlarım ağırlaşıyor, merkezim sürekli zonkluyor. O parçamı hayata döndürdü.

İhtiyaç zayıflatıcıdır. Her şey bize direniyor. Onu gülümsettim, güldürdüm ve bu hiç de kolay olmadı. Bu sıçramalarla bile, sanki

Kendi içine daha da gömülüyor. Jeannie mesaisinden sonra mutfağa girdiğinde ikinci turtayı fırından çıkarıyorum.

"Hey, sen," diyorum ona bir fincan kahve doldururken. "Elma, tarçınlı şeker, tereyağı, un, bir yumurta ve biraz elektrik ödünç aldım. Sana geri ödeyeceğim."

Bana sırtıyor, kahveyi alıp şakağıma bir öpücük kondururken duruşu yorgunluğunu gösteriyor.

"Teşekkürler, hayatım. Ben de bir dilime razıyım." "Geliyor."

"Bugün nasıldı?"

"İnekler için bale yaptım, bir çakal öldürdüm ve iki turta pişirdim."

Jeannie gülerek başını arkaya atar. "Eminim günün özetinin bu olacağını hiç düşünmemişsindir."

"Farklı," diye sırtıyorum. "Bu kesin."

"Beğendin mi?"

"Çoğunlukla, evet."

Kahvesine doğru sırtıyor. "Ama geceleri değil."

Dudaklarımı ısııyorum. Gerçekten Lance'in annesiyle seks konuşmak istiyor muyum? Kesinlikle hayır. "Öyle de denebilir, evet. Biraz yalnızlık var."

"Dayan biraz. Elmalı turtaya bayılır." Sırtıyorum. "Biliyorum."

"Karşı koyamadığı birkaç şeyden biri de bu."

Kaşlarımı çattım. "Bana gidip oğlunu elmalı turta ile baştan çıkarmamı mı söylüyorsun?"

"Ne olursa olsun bana bir torun getirecek."

Önüne bir parça koydum. "Önce benimle konuşmasını istiyorum." "Saklanmakta iyidir."

"Bir de bana sor." İçimi çekiyorum, bulaşık bezini durulamadan önce tezgahı siliyorum.

"Siz etrafındayken canlanıyor. Onu başından beri izlemediğiniz için anlamanız zor olabilir. Hayatının ilk iki yılını bizi susturmak için ağzımızı kapatarak geçirdi. Gürültüden hoşlanmıyordu. Aslına bakarsanız, ilk sözleri anne ve sus oldu."

"Komik, kapa çeneni onun da bana söylediği ilk sözdü." Ben masaya otururken ikimiz de gülüyoruz.

"Ama o çocuk güldüğünde odayı aydınlatırdı. Güldüğünde, histerik bir şekilde gülüyordu. Küçük oğluma o kadar aşkıttım ki." O

kahvesini yudumlar ve yerine koyar. "Diğer çocuklarla pek iyi oynamazdı ve Trevor gelene kadar kendini çok soyutladı. Onu eve getirdiğimiz anda kardeşini sahiplendi. Her zaman sessizdi. Her zaman, ta ki okulda başı belaya girene kadar. Ve başını belaya sokan kullandığı kelimeler değildi."

"Kavga mı?"

"Evet."

"Kendi gürültüsünü seviyor, kendi tarzında iletişim kuruyor. Üniversitede biraz çiçek açmış gibi görünüyordu ama geri döndüğünde sanki yine kendi içine kapandı. Son birkaç yıldır gülümsemesinin solduğunu gördüm ve çok daha fazla suskunluk duydum. Ama seninleyken, sanki hayatı boyunca yaptığı bir sohbeti sürdürüyor gibi."

Gözyaşlarımla savaşıyorum. Bu doğru. Tanıştığım adam kendine güvenen, huysuz, kendinden emin ve son derece dik başlı biriydi ama sadece benim yanımdayken. Başkalarına göre içine kapanık biriydi.

"Bazen onun için doğru olanı yapıp yapmadığımızı merak ediyorum. Daha fazlasını yapmalı mıydık? Ona danışmanlık mı vermeliydik ya da hayatına daha fazla mı burnumuzu sokmalıydık?"

"O harika bir adam," diyorum dürüstçe.

"Öyle. Ama sürekli saldırganlaşması ve kendini daha fazla soyutlaması beni hiç mutlu etmiyor. Ama hala konuşuyor ve sen buraya geldiğinden beri yüzünde bir gülümseme gördüm. Kalbi sana kapalı değil, Harper. Çok az kişinin erişebildiği bir şifreyi bulmayı başarıyorsun. Ondan vazgeçme."

"Yapmayacağım." Ayağa kalktım, göğsümde dayanılması zor bir çingirak vardı. "Trevor ve Jack'e birer parça getireyim."

"Bırak ben yapayım. Bir tane de Lance'e götür." Ayağa kalkıp devasa bir turta parçası kesiyor ve bir çatalla birlikte tabağa koyup bana uzatıyor.

İsteksizce aldım. "Beni başarısızlığa hazırlıyorsun."

"Bu turta. Ne yapacak, sana mı fırlatacak?"

Birbirimize bakıyoruz ve ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz, bu noktada onun sıcak ve soğuşuyla gerçek bir olasılık olduğunu biliyoruz.

"Eğer yaparsa, gel beni al, onun kıcını

tekmeleyeceğim." "Anlaştık."

"Siz ikiniz bunu hallededeceksiniz," diyor gerinerek. "Sarhoş kocamı yattığı yerden kaldırmam gerekiyor." Turtaya bakıyor. "Bu işimi görür."

"İyi geceler, Jeannie."

"İyi geceler, sevgilim."

Koridordan Lance'in odasına doğru ilerliyorum ve Trevor'ın inlediğini duyuyorum. "Tanrım, yine mi o lanet şarkı?" Kapısı kapanıyor ve o zaman duyuyorum. Müzik Lance'in odasından geliyordu. Kapısının hemen dışında Saliva'nın "Rest in Pieces" şarkısının açılış sözlerini duyuyorum. Orada dururken sözlerin benim için olduğunu anlıyorum. Benimle konuşuyordu.

Her zaman bu şekilde iletişim kurduk. Bana kim olduğunu bu şekilde gösterdi, mücadelelerini, şeytanlarını anlattı. Aynı şekilde ben de ona ne olduğumu, onu nasıl istediğimi gösterdim.

Ona şaka yollu Shakespeare dediğimde Lance her zaman iletişimde daha iyi olacağını söylerdi ama bu onun tarzı. Şarkı sözlerini dinliyorum, bana güzel olduğumu söylediğinde kalbim kırılıyor, ama kafasını yeterince karıştırdım ve gitmemi istiyor. Bu dayanılmaz bir şey.

Kapıyı hızlıca çaldıktan sonra açtığımda onu bir futbol topunu havaya atarken görüyorum. Uzun donu içinde çıplak göğüslü, saçları nemli ve nefesimi kesiyor. Zeytin rengi teni göğüs kaslarının üzerinde inanılmaz görünüyor, dikenli tel dövmeleri attığı her spiralde pazuları boyunca uzanıyor. Ama beni asıl etkileyen o domuz derisi topun görüntüsü. Ne kadar yol kat ettiğimizi ve ilişkimizin ona ne kadar mal olduğunu daha iyi anlıyorum. Beni kapısından komodinine kadar takip ederken gümüş rengi gözleri beni iliklerime kadar kesiyor. Turtasını yere bırakıyorum ve yatakta uzandığı yerde üzerine doğru eğiliyorum. Sakalları koyulaşmış, kalınlaşmış, dolgun dudaklarını belirginleştiriyor ve ellerimi çenesinde gezdirerek izini sürüyorum. Fırtınalı gözleri bana düşmanlık ve sevginin karışımıyla bakıyor. Bana izin verdiğinde ne kadar çok şeyi açıkça görebildiğim delice. Ve bu bakış bana bu kez onu derinden yaraladığımı ve o kadar kolay affetmeye istekli olmadığını söylüyor. Artık bana kalbiyle güvenmiyor. Bu bir aşk meselesi değil. Kaybettiğim onun güveni.

"Özür dilerim." Eğiliyorum, bana verdiği kolye göğsünü sıyrarak üzerinde geziniyor. Kıpırdamıyor, ürkmüyor, orada yatıyor, bana bakıyor. Gözlerinde nadir görülen bir kırılganlık görüyorum. Onu bu kadar kötü incitmiş olmam kalbimi kırıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, daha da yaklaşıp dudaklarımı dudaklarına bastırmadan hemen önce. Geri çekilip kalbimdeki tüm sevgiyle ona bakarken kendini tuttuğunu hissedebiliyorum.

"Seni seviyorum," diye burnumu çekerken yanağımdan süzülen bir damla yaş göğsüne sıcıyor. Çarpmanın etkisiyle gözlerini kapatıyor. Uzaklaşmadan önce reddetmesi için yeterince uzun süre bekliyorum. Kalbim parçalanıyor, kendimi ondan kurtarıyorum ve dışarı çıkıyorum. Kapıyı kapattığımda gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Odamda pencereden meraya bakıyorum, itiraf etmeye geldiğim şeyin ona ulaşmanın tek yolu olabileceğini biliyorum. Telefonumu elime aldığımda vızıldıyor, arayanın René olduğundan eminim ama ondan haber almayı beklediğim son kişi.

"Baba?"

"Harper," diye mırıldanıyor, sesi milyonlarca kilometre öteden geliyor.
"Eve gelmen gerekiyor."

fifty-seven

Harper

Ertesi gün, tam güneş batarken çiftliğe yanaştım. Hayatımın en kötü günlerinden biriydi ve içimde hiç mücadele kalmamıştı. Gözlerimdeki çöpleri siliyorum ve arabada oturup son birkaç saati gözden geçiriyorum.

"Yürütemiyoruz," diyor annem, sesindeki öfkeyi zorlukla bastırarak. "Boşanma davası açtım."

Mutfak penceresinden dışarı bakan babama bakıyorum. On sekiz ay hapis yattığı hapis haneden beri ortalarda yoktu. Annem, Teksas'taki medyadan ve yakın tehditlerden kaçınmak için ilk birkaç ay New York'a gelmişti. Para cezalarını ve avukat masraflarını ödeyebilmek için evi satmak zorunda kalmış. Şimdi College Station'a bir saat uzaklıkta tek yatak odalı küçük bir daireleri var. Annem tüm zamanını New York'ta Nana'yla yılların mali durumunu gözden geçirerek ve bu durumdan kurtulmaları için bir yol bulmaya çalışarak geçirdi. Ama gerçek şu ki babam bencilce kararlarıyla bizi batırdı ve hayatlarımızı elimizden aldı. Ve hepimiz hala onun hatalarının bedelini ödüyorduk.

"Baba?" Kandace oturduğu yerden soruyor.

"En iyisi bu," diyor sanki otomatik pilottaymış gibi. Haraç toplamaktan tutuklandığından beri olduğu gibi. Babam her zaman bahis oynayan bir adamdı ama kumar bağımlılığı en son beklediğim şeydi. Ve takımıyla ve bizim hayatımızla kumar oynaması en şok edici olanıydı. Ahlaki değerleri aile ve güvene dayanan saygın bir koç olarak geçirdiğim on yılın ardından, hiçbir şey onun kampüsten kelepçelenerek çıkarıldığını görmek kadar sarsıcı olamazdı.

"Neden baba, söyle bana neden?" Kandace mutfaklarında gözyaşları içinde soruyor. "Her şeye sahiptin. Sana güvenen onca insan vardı."

"Bu bir hastalık," diye açıklıyor annem, sesi cansız.

"Ve bunu kabul etmemiz mi gerekiyor? Yapamazsınız," diyor Kandace, ona isyan yasasını okuyarak. "Onu affedemezsin. Yirmi altı yıllık evlilik ve sen onu affedemiyorsun."

Babam bir elini yüzünde gezdirerek gözyaşlarını siliyor. "Ben bunu hak etmiyorum." Bana bakıyor. "Bu ailedeki hiç kimseden değil. Söylediğim şeyler, yaptığım şeyler affedilemez. Öyle demek istemedim," diye beni temin ediyor. "Çok özür dilerim."

"Sadece beni korumaya çalıştığını biliyorum."

"Davranışlarımın nedeni tamamen bencilceydi. Hepinizin beni affetmesini beklemiyorum, şimdi ya da belki hiçbir zaman, ama lütfen sizi sevdiğimi bilin. Size gerçekten bir fark yaratmayan bahaneler sunamam. Hiçbir mazeretim yok. Bunu mahvettim. Annen mutlu olmayı hak ediyor ve ben artık bunu onun için yapabilecek bir adam değilim." Birbirlerine bakıyorlar ve kalbim parçalanıyor. Aralarındaki aşkı hâlâ görebiliyorum ama ikisini de tutan çok fazla su var.

"İyi, boşanıyorsun, öyle mi?" Kandace ayağa kalktı ve bana döndü. "Geri dönmem gereken bir ailem var."

"Kandace," diyorum çantasını omuzlayıp kapıya doğru ilerlerken. Tanımadığım bir cipe doğru aceleyle ilerlerken, "Kandace, dur," diye emrediyorum. "Bunu ne zaman aldın?"

"Bir yıl önce." Suçluluk duygusu beni kapladı. Her şey olduğunda onu terk etmiştim. Annem geldiğinde birkaç günlüğüne New York'a ziyarete gelmişti ama benim yokluğum yüzünden aramız bozulmuştu. Bunu hiç konuşmadık çünkü anneme odaklanmakla çok meşguldük. Sadece olanlardan kaçmakla kalmadım, onu da tamamen kaybettim.

"Özür dilerim."

"Senin burada ne işin var?"

"Lance ile birlikte olmaya geldim."

"Lance?" Bana bakakaldı. "Sen ciddi misin?"

"Haftalar önce New York'a geldi ve bir taahhüt istedi. Ailesiyle birlikte kalıyordum."

"Aferin sana. Sanırım artık kendi ailenizin dağılması konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Kandace, seni özledim."

Bana bakıyor. "Beni dışladın. Hepimizi bu karmaşayla başa çıkmamız için burada bıraktın."

"Biliyorum."

"Sana ihtiyacım olmadığını mı sanıyorsun?"

"Özür dilerim, kendimi dansa verdim. Ben... ben kendim değildim." "Bencilce."

"Evet," diyorum ona doğru ilerleyerek. "Öyleydi."

"Bu ailede var gibi görünüyor." Ona doğru uzandım ve sarsılarak uzaklaştı. "Yapma," diyor yüzünü silerek ve dokunuşumdan kaçınarak.

"Lance ile işleri yoluna koyduktan sonra sana gelmeyi planlıyordum. Ama bilmelisin ki sana daha fazla dokunmasını istemediğim için ayrıldım. Benimle ne kadar az muhatap olursan, bununla o kadar az uğraşmak zorunda kalırdın."

"Ciddi misin sen? Senin için çok korktum. O kadar çok geceyi senin için endişelenerek geçirdim ki, bir kez olsun beni düşündün mü? Ben senin ablanım. Senin için orada olmak, seni korumak istedim ve sen beni dışladın."

"Özür dilerim."

"Evet, bugün hepimiz öyle değil miyiz?"

"Seni seviyorum," diyorum usulca. "Seni çok özledim. Benim de sana ihtiyacım vardı. Ben sadece... yanlış davrandım. Lance de bana çok kızgın. Hepinizi bundan nasıl uzak tutacağımı ve hayatlarınızın içinde nasıl kalacağımı bilemedim. Hepinizi korumaya çalışıyordum."

Duruşu bozuldu ve sonunda kollarımı ona dolamama izin verdi. "Çok özür dilerim."

"Sana çok kızgınım. Yeğeninin de kalbini kırdın, biliyorsun." Kucığımdan çekildi. "Ama bunu bir daha asla yapma."

"Özür dilerim. Buraya geri dönmek çok zor oldu."

"Bebeğim, biliyorum. Biliyorum. Keşke benimle konuşsaydın."

"Lütfen beni affet," diyorum kucığında ağlayarak.

"Eninde sonunda yapacağım. Ama seninle gurur duyuyorum," diye burnunu çekiyor ve gözleri şişmiş bir halde benden uzaklaşıyor. "Bil diye söylüyorum. Seni TikTok'ta dans ederken gördüm. Zane bana gösterdi."

Yeğenimin dans videolarımı izlemek için beni uygulamada bulacağı düşüncesi kalbimi kırıyor.

"Onu şimdi görebilir miyim?"

Bana bakıyor. "Onu okuldan almak üzereyim. Benimle gelmek ister misin?"

"Daha fazlasını istemezdim."

Hep birlikte apartmana dönüp bakıyoruz. "Sence onlara gideceğimizi söylemeli miyiz?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Bırakalım bunu halletsinler."

"Tamam." Cipinin kilidini açtı ve ben de bindim. "Buna inanamıyorum."

"Yapabilirim. İkisi de artık eskisi gibi değil. Umarım bir gün babamı affedebilirim."

"Ben sadece... Onun için üzülüyor musun?"

"O yatağını yaptı. Belki bir gün ben de başka bir şekilde görürüm."
Dikiz aynasını ayarlar ve gözlerini siler. "Yani Lance için mi geri döndün?"

"Karışık bir durum."

"Bana her şeyi anlat."

Camıma vurulunca yerimden sıçradım ve Trevor'ı görüp camı indirdim.

"Seni korkutup kaçırmamasını umuyordum. Aylardır mamut gibi davranıyor. Annem bavulunu çamaşır odasında bulana kadar bir an için oradan ayrıldığını düşündüm."

"Hayır, ailemi görmeye gittim. Dün gece babam aradı ve ben de her şeyi bıraktım. Bir not bırakmayı düşünmedim."

Gözyaşı lekeli yanaklarıma bakıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Tatlı Trevor, sadece on altı yaşında bir çocuk ve zamanının çoğunu kendi ailesini bir arada tutmaya çalışarak geçiriyor.

"Kısacası, annemle babam boşanıyor." "Özür dilerim."

"Evet, ben de. Ama iki yıl oldu ve o sayfayı kapatmanın zamanı geldi. Ben iyiyim, gerçekten. Sadece acısını atlatmaya çalışıyorum."

"Baban hakkında yazılanları okudum, ne karmaşa ama." "Evet. Öyleydi."

Camı açıp kiralık arabamı kilitliyorum. Dışarı çıkıp, güneş batmaya başlarken çiftliğin etrafına bakıyorum.

"Burası gerçekten çok güzel." Trevor başını sallıyor. "Öyle."

"Çiftlik sahibi olmayı seviyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, onsuz bir hayat bilmiyorum ama onu seviyorum. Ben seviyorum. Kardeşim de öyle. Kesinlikle kanımızda var."

"Cazibesini görebiliyorum. Huzurlu bir yer."

Trevor bana bakıyor, yüzünde belirgin bir endişe var. "Annem köfte yaptı. Gerçekten çok güzel olmuş. Mikrodalgada sana bir tabak ayırdım. Lance bugün oldukça sert vuruyor. Birkaç kez havaya uçtu. Sanırım senin de gittiğini düşündü."

O zaman mesaj atmamanın ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Muhtemelen bunu bekliyordu. Ayrılmadan önce bavulumu çamaşır odasına yuvarlamıştım.

Ailemin karşısına çıkarken giyecek temiz bir şeyim olmadığını fark ettiğimde. Ondan çaldığım Grand kapüşonlu tişört ve son taytımı giydim.

"Hâlâ spor salonunda

mı?" "Hayır."

"Güzel. Bunun üzerinde biraz çalışmak istiyorum."

"Tamam, ona burada olduğunu söylemeyeceğim. Sana biraz zaman vereyim."

"Güven bana, peşimden gelmeyecek." Trevor hiç tereddüt etmeden beni kollarının arasına aldı. Ben de ona sarılıyorum ve biraz yıkılıyorum.

"Özür dilerim," diye burnumu çekiyorum.

"Olma. Annemle babam ayrılırsa yıkılırdım. Garip hissettiriyor olmalı."

"Öyle." Geri çekiliyorum ve gülümsemeyi başarıyorum. "Bir gün harika bir koca olacaksın."

"Çok haklısın, öyleyim. Sizi temin ederim ki ağabeyimin yarısı kadar bile inatçı değilim." "Bu sana iyi gelecektir."

Sorarken endişeli görünüyor. "Yani, gitmiyor musun?"

"Korktuğum şeylerden kaçmaktan yoruludum. Bu, başa çıkmamı daha az zorlaştırmıyor."

"Sen onun için mükemmelsin,

biliyorsun." "O da benim için."

Bana tekrar sarılıyor ve ben ahırla çarpışırken eve doğru ilerliyor. Sabah dövmüşmeye geri döneceğim, şimdilik halletmem gereken kendi işlerim var.

fifty-eight

Lance

"Hey, sık kafalı?"

"Ofisimde."

"Burası babamın ofisi."

"Her neyse. Ben
buradayım."

Trevor elinde bir elmayla köşeyi döner ve bir ısırık alır. "O benim
elmam."

Bana ısırılmış meyveyi uzatıyor, ben de el sallıyorum. "Hepsi
senin. Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey."

"O zaman çık dışarı. Yapacak işlerim var."

"Size biraz zaman kazandırayım, beş parasıyız," dedi, "rica ederim."

"Evet, faturaların hâlâ ödenmesi gerekiyor. Oturup nasıl çek
kesileceğini öğrenmek isteyebilirsin."

Elmamdan bir ısırık daha alıyor. "Şimdilik el işçiliği bana uyar,
özellikle de fatura ödemek beni de senin gibi kabız gösteriyorsa."

"Çık dışarı," diye homurdandım.

"Tamam, ama buraya gelmemin bir
sebebi var." "Buraya benimle uğraşmaya
geldin." "Her neyse."

Ahırdan müzik sesi geliyor ve babamın kitaplarından başımı
kaldırıyorum. "Rip orada mı?"

"Hayır, ayrıca Rip ne zamandan beri Evanescence dinliyor?"

Ahıra bakmak için dönüyorum, göğsümdeki pikabı görmezden gelmeye
çalışıyorum. Bütün gün enkaz gibiydim ve bu sadece onun ne yaptığını fark
etmemi sağladı.

Bana yapabileceklerini.

"Annem bavulunu çamaşır odasında buldu. Gitmedi, sadece ailesini görmeye gitti. Acil bir durumdu."

"Ne oldu?" "Anlatmak bana düşmez."

Tek yapmak istediğim tuttuğum nefesi serbest bırakmak. Bir yanım rahatladı, daha büyük bir yanım kızdı. Trevor bu sabah yatağının yapılmadığını ve arabasının kayıp olduğunu fark ettiğinde, şaşırmadığım için nefret ettim.

Bu çiftliğe ayak bastığı anda onu tekrar özleyeceğimi tahmin ediyordum, bu yüzden onu karşılamakta acele etmedim. Ama gerçek şu ki, onu test etmiyorum.

"O buraya ait değil."

"Saçmalık."

"Trevor, yok. O New York'ta başarılı bir dansçı. Burası onu sadece aşağı çekecek. Çok karmaşık. Geri dönmesi gerek."

"Sanki sunacak hiçbir şeyin yokmuş gibi konuşuyorsun. Burada mutlu olabilir."

"Yapmak için doğduğu şeyi yaparak daha mutlu olacak." "Bence yanılıyorsun."

"Öyle miyim? Hadi gel." Masadan kalkıp yanından geçiyorum ve o da beni izlediğimizi fark etmemesi için yan kapıdan girdiğimiz ahıra kadar takip ediyor. Biz kapıyı kapatır kapatmaz Harper ringe atlıyor ve sonra yüksek zemini boydan boya kaplayan daireler çizerek dönmeye başlıyor, her bir dönüşü hassasiyetle gerçekleştiriyor. Şarkı çok iç karartıcı, sözleri dinlemesi zor. Ve benim için olduklarını biliyorum. Her bir kelimesini hissediyorum. Ona inanmayı, geri dönmesine izin vermeyi çok istiyorum ama ona güvenmeyi zorlaştırıyor. Ne kadar uzun kalırsa, onu bir kol boyu sevmek o kadar zorlaşıyor. İkimize de işkence ediyor ve ben onun için doğru olanı yapmakta zorlanıyorum.

"Tanrım," diyor Trevor, dansının sadece birkaç saniyesine hayran kalarak. Ve sonra o kendini dansın içine atarken, her bir uzvu mükemmel bir şekilde dengede dururken, fiziğı kontrol altındayken ben de kendimi kaptırıyorum. Ama beni alarma geçiren yüzü oldu.

Ağlıyor.

Trevor onun ham yeteneğine hayranlıkla bakarken suçluluk duygusu beni tüketiyor. "O çok iyi."

"Evet," diyorum sesimdeki gururu duyarak. "O inanılmaz biri."

Trevor'a bakıyorum. "Dürüstçe söyle bana küçük kardeşim, o balerini alıp kutuya geri koyacak adam sen olur musun?"

Trevor hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Burada, seninle olmak istiyor." "Ve bunun için benden nefret etmesini istemiyorum."

"Senin kadar dik kafalı olmayabilirim, ama bunu zerre kadar hissetmeden izleyebiliyorsan, belki de yanlış adamı örnek alıyorumdur." Harper'a bakar ve başını sallar. "Bu çok üzücü. Ben içeride olacağım."

"Gördün mü? Karmaşıklığın tanımı. Belki de büyümek için bu kadar endişelenmemelisin."

Gözlerini deviriyor ama beni orada bırakıyor, tam o sırada Harper hareket etmeyi bırakıp ellerine kapanarak hıçkırmaya başlıyor.

Saniyeler içinde onu kollarıma aldım.

fifty-nine

Harper

Ben yüzüğünün ortasında parçalanırken **Lance** beni kucaklıyor. "Her şeyi berbat etti. Bizim için, senin için ve ben ona kızgın kalamam. Ona çok kızgın olmak istiyorum, Lance. Ve kızgınlığım, öfkeliyim ama onu hatalarından daha çok seviyorum ve şimdi gitti. O artık benim babam değil; o bir kabuk. Lanet bir kabuk. Ve ben bunu izlemeye dayanamıyorum. Sevdiği herkes onu terk etti. Ve iyi bir sebepten dolayı, ama kendi ailesi? Boşanıyorlar. Neden şaşırdığımı bilmiyorum ama... Tanrım," diyerek ondan uzaklaşıyorum ve o da beni bırakıyor. Ona bakıyorum, duygularım kabarıyor. "Ondan nefret ettiğini biliyorum. Ryan Elliot umurunda bile değil."

Bulutlu gözleri içime bakıyor. "Yaptığı şeyden nefret ediyorum ama onu önceden tanıyordum ve nasıl değiştiğini gördüm. Bir koç olarak onu gerçekten sevdim. Acı çektiğin için üzgünüm."

"Öyle misin?" Ona ters ters bakıyorum ve bana gösterdiği dürüstlüğü görüyorum. "Öyle olduğunu görebiliyorum. Öyle demek istemedim."

"Bana ne yapacağımı söyle," diyor ve belli ki benim acım onun acısı.

"Beni tekrar içeri al." Dudaklarımdan çok kolay dökülüyor. Arayı kapatıyorum ve ayak parmaklarımda üzerinde yükselip onu öpüyorum. "Dokun bana, Lance," diye yalvarıyorum. Katlaşıyor, parmaklarımda altında geriliyor. "Beni geri öp," dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve hiçbir şey alamıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Başını sallıyor ve ellerimi tutarak beni nazıkçe itiyor. "New York'tan pişman mısın?"

"Kısmen."

"Git."

"Ne?"

"Git. Sattığın şeyi satın almıyorum. Sana inanmıyorum. Sadece birkaç hafta önce bunu istiyordun, beni istiyordun. Sana her ne olduysa

gerçeği. Kendinize söylediğiniz yalanlara inanıyorsunuz."

"Ben g rebildiğime inanırım," diye bağırıyor öfkeyle. "Gerçek bu."

"O zaman bana bak!" Ona bağırıyorum. Gözleri üzerimde geziniyor, onları uzaklaştırmadan önce nefeslerim hızlanıyor. "*İnan bana*, Lance. Seni incittiğimi biliyorum ve bunun için beni cezalandırıyorsun. Benden kurtulmak için dans etmemin arkasına saklanıyorsun ama bu sadece bir bahane. Buradayım çünkü olmak istiyorum. Seni istiyorum. *Bizi* geri istiyorum. Bana güvenebilirsin, Lance. Beni tekrar içeri al."

Cevap sessizliği sağır edici.

Ona doğru yürürken ve yine ayak parmaklarımin üzerinde birkaç santim yükselip göz hizasına geldiğimde tüm mücadele beni terk ediyor. Ona ters ters bakarken şu anda pistteyim. "Bu ince bir  izgi, Lance. Ve bu yüzden, ikimiz için de inanacağım."

Yenildim, ama sadece bir an için, ringi terk ediyorum, bu raund ona gidiyor.

Akşam yemeği ve sıcak bir duş benim için harikalar yaratıyor. Annem ve babamla ilgili haberlerin etkisinden hala kurtulamamış olsam da, içten içe babamın tutuklandığı günün onlar için her şeyin bittiği gün olduğunu biliyordum. Bunu bekliyordum ama duymak daha az zor olmadı. şimdi belki hayatlarına devam edebilirler, ikisi de. Ve belki de en iyisi budur. Sa larımla tararken buharın dışarı çıkması için banyonun kapısını aralıyorum ve Trevor'ın koridorun sonunda kulaklıklarıyla video oyununda saçma sapan konuştuğunu duyuyorum.

"Evet, ben ve karım bu gece her zamanki gibi yapacağız. Bugün Cuma, yani taco ve fetiş porno."

Tekrar söze girdiğinde kakhahayı patlattım. "Hiç mayonez denedin mi? Yenilebilir bir kayganlaştırıcı."

Tony yatak odasından, "Kapa  neni, serseri," diye homurdanıyor ve sesinde bir eğlence olduğunu söyleyebilirim.

"Yakında yanına geleceğim, tatlım," diye takılıyor Trevor. "Yeni mayonez kavanozunu al, dolapta."

Kıkırdayarak, Jeannie'nin bana verdiği yerel bir çiftlik yapımı keçi sütü losyonunu kollarıma sürüyorum. Nana gibi lavanta kokuyor ve Trevor'ın yaptığı müstehcen şakaların arasında bir yerde, bir

ve banyoya sinen rahatlatıcı kokuyla, büyükannemin kahverengi taş evinde hissettiğim rahatlığın aynısını hissediyorum. Lance'in beni kovma rahatlığı gözyaşlarımı tehdit ediyor ama onları uzaklaştırıyorum. Onun hayatındaki yerim için savaşmaya geldim ve o bunu hiç kolaylaştırmıyor. Ama onun kararlılığının benimkini geçmesine izin vermeyi reddediyorum.

Beni sevdiğini biliyorum. Tıpkı yedi hafta önce, ondan iki yıl önce ve ondan önceki yıllarda olduğu gibi, ama son zamanlarda buna inanmayı inanılmaz derecede zorlaştırıyor. Ne kadar uzun kalırsam, o kadar öfkeleniyor. Ama dayanmak zorundayım, özellikle de zor zamanlarda. Benim ailem artık uzun ömürlülüğün parlak bir örneği olmayabilir ama onunki öyle. Ve onlar imkansızlıkların üstesinden geldiler. Dans etmeyi asla bırakmayacağım ve Lance'in yanında yerimi aldıktan sonra hızlı tempomu sürdüreceğim. Bizim için bir gelecek var. Daha önce birbirimizi uzay ve zaman ötesinde sevmiştik, bunu tekrar yapabiliriz. Sadece onu bu zihniyete geri döndürmeliyim. Gücümü toplayıp kapıyı açıyorum ve Lance'i diğer tarafta yakalıyorum.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii."

Omzunun üzerinden başını sallıyor. "Benim odam."

Bulutlu gözler vücudumda dolaşıyor. Üzerimde uzun bir tişört ve minik bir uyku şortu var. Saçlarım ıslak ve dudaklarıma yeni krem sürdüm. Yumruklarını sıkmasını izlerken altımdaki sıcaklık kıpırdanıyor. Dokunmak istiyor. Dokunması gereken benim ama ona saha avantajı ya da beni odasından atması için koz vermeyeceğim. Çitleri onarmak için burada değil, tavırlarından belli.

"Henüz bitmedi, içeri gel." Lance isteksizce içeri girer ve kapıyı arkasından kapatır.

Kavanozdan bir parça losyon alıyorum ve ovalamadan önce bacağıma lavabonun kenarına dayıyorum.

"Ee, ne var ne yok?"

"Babamın ilaçlarını ödedin ve ona bir anlaşmamız olduğunu söyledin." Kahretsin.

Çifte bok.

"Onlara ihtiyacı vardı ve bende de para vardı. Bu basit bir matematik. Bunun için benden özür dilememi istemeyin."

"Buna hakkın yoktu."

"Ben bu ailenin bir parçasıyım." "Hayır, değilsin."

"Peki, ben de bu ailenin bir parçası olmak *istiyorum*. Ve bunu senin için ya da herhangi bir konuda söz sahibi olduğumu düşündüğüm için ya da beni daha çok seveceğini düşündüğüm için yapmadım. Ve aptalca bir gurur uğruna onu bu rahatlıktan mahrum etmek istediğine inanamıyorum. Aptalca davranıyorsun."

"Peki ya gelecek ay paramız olmadığında?" "Tanrım,"
diyorum yüzümü ona dönerek. "O gelecek ay."

"O zaman sen gitmiş olacaksın ve o da aynı şekilde çaresiz kalacak.
Buna yara bandı yapıştırıramazsın, Harper."

"Kes şunu. Yardımcı olan bir şey yaptığım için beni kötü hissettirme.
Geçici de olsa bunu yapabildiğim için mutluyum."

"Bu işe karışma."

"Bu tekrar eden bir
ücret." "Ne?"

"Bana geri ödeyebilirsin."

"İptal et. Ciddiyim. Şu andan itibaren bir sonraki dövüşüme kadar ne
olacağını bilmiyorum."

"Ne olursa olsun, o ilaçları almasını istiyorum. Bana geri ödemen
umurumda değil, sadece söylemiş olmak için söylüyorum, tıpkı senin beni
sevdiğin gerçeğini görmezden gelmen gibi."

Beni bileğimden tutup kendine çekti. "Burada istenmiyorsun. Git buradan.
Eve."

"Beni seviyorsun." Yüzünü avuçluyorum ve yüzünü dokunuşumdan
koparıyor, nefesleri hızla geliyor. Yılmadan uzaklaşıyorum.

"Bana bak."

Çenesi kilitli, düşmanca bakışları benimkilere doğru kayıyor.

"Beni seviyorsun. Hayattan bıktığın için sidik ve sirke dolusun.
Anlıyorum. Hıncını benden çıkar." Elimi göğüslerimin arasından
geçiriyorum ve şortumun kenarlarını kıvrırırken gözleri beni takip ediyor. O
izledikçe gerginliğin dayanılmaz hale geldiğini hissediyorum.

Yavaşça, parmaklarımı bacaklarımın arasına kaydırmadan önce elimin
inişine başlıyorum. "Beni seviyorsun ve kesinlikle beni istiyorsun.
Pamaklarımı kıskanıyorsun," diyorum hızımı artırarak. "Ben de seni
burada istiyorum." Dudağımı ısırıyorum, elimi şortumdan çekmeden önce
gözlerim kapanıyor.

"Hala bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, Lance. Ben oldukça ciddiyim. Gerçi senin espri anlayışını çok
özledim. Ama seni affedeceğim çünkü o kalın kafadaki tüm mantığı
kaybetmiş görünüyorsun. O zaman seni rahatlatmaya ne dersin?"

Bu gerginliğin bir kısmını. Beni al. Ben buradayım. Al onu. Hincını benden çıkarmanı çok istiyorum." Havlumu aldım. "Bunu ısırabilirim. Kimsenin haberi olmaz."

Saniyeler içinde lavabonun üzerine eğildim, saçlarımla dolu yumruğu yüzünden kafa derim acıyordu.

"Aferin oğlum."

Aynada gözlerime komut veriyor. "Bunu istemiyorsun. Ne istediğini bilmiyorsun. Ahlaksızlığın bu seviyesini bilmek istemezsin."

"Ben tanıştığın o deneyimsiz küçük dansçı değilim. Bunu değiştirdin. Değiştirmeye devam ediyorsun." Arkama uzanıp kalın sikini kavıyorum ve sertleştiğini hissediyorum. "Beni de bir savaşçı yaptın."

"Becerilmek ve kullanılmak mı istiyorsun?"

"Kullanılmak mı? Beni kullanmaktan acizsin, ama eğer böyle adlandırmak istiyorsan -ve eğer kullanılmak New York'ta hissettirdiği kadar iyi hissettiriyorsa- buna aldırmazdım."

"Lanet olsun sana Harper," diye tıslıyor ve ben boyunu okşarken zayıfladığını hissediyorum. Öfkesinin üzerinden akıp gittiğini hissedebiliyorum.

Lance'i sevmek her zaman onun şeytanlarını kucaklamak anlamına gelmiştir. İki yıl önce onları uzak tutabiliyorduk. Artık durum öyle görünmüyor. "Şeytanı mı oynamak istiyorsun?" Alay ediyorum, "Senin en büyük savunucun olacağım. Eğer seni savaşmaya devam ettiren buysa, öyle olsun. Ne gerekiyorsa yap. Sizi seviyorum. Hepinizi seviyorum. Daimi ikametgah edinmiş gibi görünen pisliği bile. Ben gitmiyorum. Benimle savaşın, beni becerin, karar sizin. Ama ben gitmiyorum." Onu tekrar okşuyorum ve parmaklarını şortumun üstünde hissediyorum. Dokunuşumla siki sarsılırken saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. Göğüslerim ağırlaşıyor, o eşofmanını indirirken ve öldürücü gözleri benimkilerle buluşurken bekliyorum. Kapı çalındığında tam girişime gelmişti.

"İşemem lazım," diyor Trevor diğer taraftan.

Lance benden uzaklaşıyor, cevap verirken sesi tahrikle kaplanmış. "Benimkini kullan."

Beni dışarıda bırakarak uzaklaştığında kalbim küt küt atarak doğruluyorum.

"Evine git." Bu yeni bir ton, ondan hiç duymadığım bir ton ve temelimde hissettiğim çatlağa engel olamıyorum.

Şarkı söyleyerek kapıyı açtım, sesimi sabitledim. "Ben geldim." Kapıyı kapattığımda gözleri hâlâ üzerimdeydi. Saniyeler sonra, alçıpanın çatırdadığını duydum.

sixty

Harper

Ona söylemem gerekiyor. Ama olanlarla ilgili gerçeğin tekrar bir araya gelmemizin nedeni olmasını istemiyorum. İlişkimizi, açılabilceğimi hissettiğim noktaya kadar düzelttiğimizde ona söylemek istiyorum. Beni affetmesinin nedeninin ona acıması ya da suçluluk duyması olmasını istemiyorum. Bu her gün verdiğim bir savaş. Ama bunu duymaya ihtiyacı var. Neden ayrıldığımı bilmesi gerekiyor. Ve beni geri almasının tek yolunun bu olması beni öldürüyor. Ve eğer öyleyse, beni algılayışı değişecek mi?

Bu almak zorunda olduğum bir risk. Çok fazla alan var, çok fazla alan.

Evden ahıra doğru ilerlerken ağır bas sesleri otlakta cınlıyor. Cırtlak gitar riffleri beni içeri çekerken havadaki ağırlığı hissedebiliyorum. Kapının ardında ne olduğunu biliyorum ama kapıyı açtığımda Lance'in k a r ş ı m a çıkması da bir o kadar felç edici. Lance'in güçlü yumruğu çantayla birleşirken Tool'un "Sober" şarkısı çalıyor. Bu beni başlangıcımıza geri götürüyor. Artık kafeste değil, pazularındaki dikenli teller kollarını her güçlü atışında esniyor. Kendini özgürleştirdi. Eskiden benden sakladığı yönü ön plana çıktı. Her zaman şeytanlarını ve öfkesini dizginlemekle övünürdü,

Ama son birkaç ayda onu bütünüyle yutmuşlar gibi görünüyor. Geçtiğimiz gün boyunca onu yakından izledim ve sözlerini dikkatle tarttım. Birini bu kadar yakından tanıyıp da ondan uzaklaşmakla ilgili olan şey şudur: Çok az kişinin sahip olabileceği bir algılama gücüne sahipsiniz. Ve bu bilgiyle, yaptığı her hareketle, bunun iki yıl, hatta iki ay önce aşık olduğum adamın aynı versiyonu değil, onun aynası olduğunu biliyorum. Şu anda yansımalarının algısını yaşıyor.

Mücadeleyi bırakıyor ve bunun onu tüketmesine izin veriyor ve hepimiz onun patlamasının yolundayız.

Bir gecede geçmeyecek. Bu depresyon. Zar zor yaşıyor. Mekanik. Kolay öfkeleniyor ve çabuk patlıyor. Çözümü yok. Kendi gerçekliğinde yaşıyor olabilir ama aynı zamanda onun içinde boğuluyor ve çok uzun zamandır da öyle. Teksas'a geldiğimde, savaşın zor kısmının onu samimi olduğuma ikna etmek olacağını düşünmüştüm ve öyle de oldu, ama asıl savaş ona aynasını göstermek olacak.

O bu durumdayken hiçbir şey itiraf edemem.

Şarkının bitimine bir dakika var ve en ufak bir yorgunluğu yok, komboları makineli tüfek hızında geliyor. Vücut, vücut, aparkat. Tanıştığımız zamankinden daha aç, daha bıkkın, rüyaya, herhangi bir rüyaya inanmaya daha az istekli.

İleri atılırken her adımda güçlü gövdesi bükülüyor, atışlarının ağırlığıyla hızı artıyor. Terden sıırıslam olmuş vücudu, ateş yakarken gazyağına bulanmış gibi parlıyor. Çürükleri ve yara izleri onu ilk gördüğüm zamanki gibi gözüme çarpıyor, ama çoğalmışlar.

Çanta zincirde bir pinyata gibi sallanırken, şarkının sözleri kulaklarımda kanıyor ve göğsümde iltihaplanmak için damlıyor. Kariyerinde, hayatında hiç bu kadar sert vurmadığına eminim.

Bu bir gök gürültüsü, bir uyarı.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Tony, tam şarkı zirve yaparken ve Lance çantanın derisini çatlatırken kapıda yanımda beliriyor. İşte o zaman Tony'nin yüzündeki şaşkınlık ve korkuyu görüyorum. İkimiz de Lance'in bu yönüyle hiç karşılaşmamıştık. Tam konuşacakken, Lance çantayı kancadan düşürüyor ve ahırın zeminindeki tozu bulandıran bir gümbürtüyle yere düşüyor.

sixty-one

Harper

Bir Ford pikap ahırın yanına yanaştığında çakılların çıtırtısı yeni bir gelişin habercisidir. Lance'in yaşlarında ve yapısında görünen bir adam atlıyor. Ringin yanındaki katlanır bir çim sandalyedeyim ve onu ilk karşılayan benim.

"Merhaba."

"Merhaba," diyor gülümseyerek ve Tony'ye doğru ilerliyor. Lance çantaya vurmaya devam etmeden önce zar zor başını kaldırıp bakıyor.

Adam Lance'e doğru başını sallarken Tony, "Selam dostum," diye selam verir. "Bu o mu?"

"Evet."

"Bu eğlenceli olmalı." Adam gülümsüyor ve o zaman ne kadar yakışıklı olduğunu fark ediyorum. Şapkasını çıkarıp açık sarı saçlarını ortaya çıkarıyor ve kapüşonunu çekiştirerek yırtık pırtık vücudunu ortaya çıkarıyor. O kadar seksi ki, içimden gergin bir kahkaha patlıyor. Eski erkek arkadaşımınki de dahil olmak üzere tüm gözler bana çevriliyor.

"Özür dilerim," diye telefonumu kaldırıyorum. "René..." Sözümü kesiyorum. Lance yemiyor, sırttan Tony de yemiyor. Rip tanıştırmayı yapıyor. "Lance, bu Nick Regis-bugünkü idman partnerin."

Lance başını sallar, yumruğuyla çantanın yan tarafına vurur ve zıplamasını sağlar. "Sup. Geldiğiniz için teşekkürler."

Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken Rip Nick'in ellerini bantlamaya başlıyor. "Sorun değil. Çabuk geleceğini duydum."

"Üzerinde çalışıyorum," diye homurdanıyor Lance, çantaya iki kez daha vurarak. "Birazını benim için saklamak isteyebilirsin."

Hınzır ağzıma engel olamıyorum. "Oh, onun dayanıklılığı var."

Lance gülümsemesini gizlemek için dudaklarını ısırıyor. Bunu küçük bir mucize olarak görüyorum. Bir gündür konuşmuyoruz ve hala mesafeli olsak da, birlikte çalıştık.

İkimiz de pes etmek istemiyoruz. O dokunulmaz hale geldiğinden beri aradaki boşluğu doldurmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Bunu bir iltifat olarak söylemedim," diyorum kuru bir sesle ve Nick'e dönüyorum. "Sıcak hava dolu biri."

Lance gözlerini devirir. "Sen hazır olduğunda hazırım."

Trevor birkaç dakika sonra babasının külüstür kamyonetiyle gelip Lance'in köşesine kışını dayıyor. "Kahretsin, bunu kaçırıyordum çok kızardım." Bana baktı ve bir öpücük kondurdu. "Bayan aşkım."

Ona göz kırpıyorum. "Selam yakışıklı."

Lance homurdanıyor ve ağızlığını takıyor. Lance'in fon müziği sustuğunda ahır ürkütücü bir sessizliğe bürünür. Trevor, Lance'le karşılıklı bakışırken, "Ben ilgileniyorum," diyor.

"Müzik yok," diyor Tony.

Lance protesto için başını sallar.

"Hadi oradan," diye karşılık veriyor Tony, "koltuk değneğini alamayacaksın ve bugün tüm turları yapıyoruz."

Lance şaşırmış görünüyor. "Günün yarısını bu işle geçirdim." "Mesele de bu zaten. Karıştırmanın zamanı geldi."

Nick ringin içine girer ve etrafına bakınır. "Güzel düzen dostum."

"Teşekkürler," diye homurdanıyor Lance, durumdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. "Bu da mı senin?" Oturduğum yere doğru başını sallıyor. Nefesimi tutmuş bekliyorum.

Lance'in gözleri üzerimde gezinirken. Kalbim boğazımda atıyor. Ondan nasıl bir cevap beklediğimi, ne duymak istediğimi biliyorum ama bana bu cevabı vermeyeceğini de biliyorum. Şu anda kalbinin derinliklerinde bunun doğru olduğuna inanmıyor. Ama bu cevabının acısını etkilemiyor.

"Hayır."

"Aslında o benim," diyor Trevor kolayca.

Nick kıkırdar. "Tabii, evlat."

"Bu çocuğun taşaklarını yalayabilirsin," diye takılır Trevor. "Sakin ol, katil," diye kıkırdar Tony.

"Isınmam için bana birkaç dakika ver," diyor Nick, köşesine doğru yürürken. "Tabii," diyor Lance, gözleri benimkileri buluyor.

"Tony," diyorum gözlerimi Lance'e kilitleyerek. "Yemekten sonra benimle bir bira içer misin?"

"Elbette."

"Nick, peki ya sen? Bize katılmak ister misin? Yolun birkaç mil aşağısındaki bara baktım. Biraz bilardo oynamak istiyorum."

Nick Tony'ye bakar ve başını sallar. "Elbette."

"Rust Hole'a mı gidiyorsun?" Trevor yüzünde ekşi bir ifadeyle söylüyor.

"Üzgünüm dostum," diyorum. "Kıçımı yırtarak çalışıyorum. Biraz stres atmam lazım."

Lance eldivenlerini birbirine vuruyor, her kelimeyi içine çekiyor. Tehlikeli bir çizgide yürüdüğümü biliyorum ama elimde olmadan Nick'e verdiği cevaba odaklanıyorum. Sınırıma geldim. Onu seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum. Ama bir yabancıya bile kime ait olduğumu itiraf etmezse, bu karmaşadan nasıl birlikte çıkacağız?

Yerimde duracağım, ama sadece bu kadar cezaya dayanabilirim.

Tony, Rip'e Nick'in köşesine geçmesini, Trevor'ın ise Lance ile geride kalmasını emreder. Tony onlara bir özet geçerken adamlar ringin ortasında karşı karşıya gelir. Ve hayali zilin çalmasıyla, cehennem serbest kalır.

Lance, Nick'i iplerde sersemleten bir kombinasyon fırlattığında ayaktaydım. Nick, nakavt edici bir darbe olacağından emin olduğum darbeyi savuşturmak için yeterli zamanda kendine geliyor. Lance tamamen dövüş konsantre olmuş, öfkesini yumruklarına yönlendirirken Nick meydan okumaya devam ediyor ve birbiri ardına darbeler indiriyor. Tony dün gece mutfak masasında bize Nick'in birkaç ay içinde profesyonel olacağını söylemişti. Lance'in nihayet değerli bir antrenman partneri var ve son altı rauntta kendini kanıtladı ama adımlarında, atışlarında yorgunluğun arttığını görebiliyorum. Lance'in dayanıklılığı savunmasını yok ediyor, attığı her yumruk onu yıpratıyor. Bu adil bir dövüş ama Jack ring kenarındaki ahıra girdiğinde havanın değiştiğini fiziksel olarak hissedebiliyorum. Lance birbiri ardına yumruklar atıyor ve Nick'in başlığını yamultuyor.

Her iki adam da köşelerine çekilip nefes verirken Tony "Round," diye bağırıyor. Lance bir ağız dolusu kan tükürürken Nick'in gözü şişiyor.

Trevor kardeşini cesaretlendirirken fısıltıları hafifçe yükseliyor. Duygularımın sınırındayım, kuşkusuz ve gülünç bir şekilde testosteron gösterisinden tahrik oldum. Her iki adam da delicesine iyi bir fiziksel kondisyona sahip ve ben kafamı dövüşte tutmak yerine

aşırı aktif cinsel hayal gücü. Lance'in beni ilk kez boşalttığı zamanı, gözlerindeki yoğunluğu, dudaklarının verdiği hissi, üstümdeyken hissettiklerimi düşünüyorum. Ve daha sonra, ilk kez içime girdiğinde, onun için hissettiğim yanma ve acıyı. Şimdi onu izlerken hissettiğim acı.

O sana mı ait? Hayır.

Ama ben biliyorum. Kafam ve kalbim, bedenim ve ruhum. Ona ihtiyacım var. Onun da bana ihtiyacı var ve ben onun da aynı sonuca varması için dua etmekten başka bir şey yapamıyorum.

İnkârıyla beni daha önce hiç olmadığı şekilde incitiyor. Acı kalbime iniyor ve kalbimi uyuşturuyor. Bunu silmek için her şeyi yaparım. Hissettiğim sevgiyle acıyı boğmak için. Vazgeçmiyorum. Ama görünen o ki, o da vazgeçmiyor.

Tony bir sonraki raundu söylerken Lance'in ailesi ve ben onun kendini tüketmesini, sanki hayatı buna bağlıymış gibi dövüğe atılmasını izliyoruz. Nick raundun sonunda pes ediyor ve Tony gururla Lance'in hazır olduğunu ilan ediyor.

Ringe hükmedecek. Bundan eminim.

Ve bu olduğunda olmak istediğim tek yer onun yanı. Ama o gün, ringden sessiz ve yalnız ayrıldı.

sixty-two

Lance

Harper yatak odasından oturma odasına girerken Trevor, "Kahretsin," diyor. Ben başımı öne eğerken annem "Çok güzel görünüyorsun," diyor. Ben hazırım

Babamın kitaplarıyla mutfak masasına oturdum. Biraz uyumadan önce üzerinde çalışmam gereken saatler var. Harper ikisine de teşekkür edip yanımdan mutfağa doğru yürürken, vanilya kokusu burnuma gelirken başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmiyorum. Bu saçmalığa, beni kışkandırma girişimine aldırmayacağım bile.

"Sorun olmazsa gidip kahve alacağım." Harper mutfaktan soruyor.

"Elbette tatlım, dolapta yeni bir seyahat kupam var. Üzerinde 'Güzel ve Baş Belası' yazıyor."

Harper gülüyor. "Sakıncası yoksa."

Etrafımdan onun fincana ulaşmak için çabaladığını görüyorum. Masadan uzaklaşarak mutfağa giriyorum ve arkasında olduğumu hissettiğinde donup kaldığını hissediyorum. Kolumu ona doğru uzatıyorum ve o da bana dönüp usulca "Elbette" diyor.

Bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışmak istemediğimden, gözlerini profilimde hissederek fincanı raftan aldım.

"Lütfen, bana bak." Bakışlarımı onunkilere indiriyorum ve gözlerinin yaşlarla dolup taşıtığını görüyorum. Gözleri koyu gölgelerle kaplı, kirpikleri kıvrılmış ve acı verecek kadar masum görünüyorlar. Açık pembe kazağı ve kot pantolonuyla çok güzel görünüyor. Uzun saçları omuzlarına dökülüyor. "Seni özledim. Lütfen bizimle gel."

"Yapacak işlerim var." Kupayı ona uzattım ve çenesinin hafifçe sallanışını yakaladım. Parmaklarımın arasında tutuyorum, elimden geldiğince görmezden gelmeye çalışıyorum.

Dudaklarının parıltısı, gözyaşlarının sızısı. "Eğer bu çok ağır geliyorsa, barı geçip gitmenizi anlayışla karşılarım."

"Lütfen beni cezalandırmayı bırak. Sadece gitmek ve iyi vakit geçirmek istiyorum." "Git o zaman."

"Bunu seni kıskandırmak için yapmıyorum." "Biz birlikte değiliz."

"Ben sana aidim."

"Dur," diye çıkıştım. "İşe dönmem gerek."

"Lütfen bizimle gel."

"Hayır."

Çeneme bir öpücük kondurmadan önce yavaşça ayağa kalkıyor.

"Seni seviyorum." "İyi vakit geçir, Harper."

Ön kapı kapandığında annem, "Yirmi iki yaşında," diye sesleniyor. Kitaplardan başımı kaldırdığımda annemle babamın gözlerinin üzerimde olduğunu görüyorum.

"Bırak onu."

"Kafanı kışından çıkarman gerek evlat," der babam. Ve söylediği tek şey bu olacak. Kelimelerle arası pek iyi değildir, biz de öyleyizdir.

"Lance," diyor annem, dikkatimi ona çekerek. "O hâlâ bir bebek.

Hâlâ kendini toparlamaya

çalışıyor." "Bırak onu."

"Benimle böyle konuşma, seni küçük pislik. Sen hâlâ benim çocuğumsun ve bana hak ettiğim saygıyı göstereceksin."

"Özür dilerim." Gözlerimi tekrar kitaplara dikiyorum.

"Son on gündür kendini sana, bu aileye kanıtlamak için canını dişine takıyor ve sen ona cehennemi yaşatmadan duramıyorsun."

"Anne, lütfen bu işe karışma."

"Ona biraz müsamaha göstermelisin, büyümesi için yer açmalısın." "Anne!" Taşarak söylüyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

Kanepeden kalkıyor, yumrukları iki yanında, gözleri en korkutucu şekilde daralıyor. Annem yıllardır yapmadığı bir şeyi yaptı. Bana *annelik* yapıyor.

"Lance Alexander Prescott, o lanet kıcını hemen o kamyonu sok ve gidip bir bira iç!" Masaya doğru yürüyüp kitapları kaptığı sırada benden kahkahalar yükseliyor. "Ben hallederim."

"Anne, dur, tamam mı? Hepinizin onu sevdiğini biliyorum ama bu iş yürümeyecek."

"*Onu seviyorsun*, seni aptal. Ve onun aşkını bir kenara atıyorsun, ne için? Kimseye ihtiyacın olmadığını kanıtlamak mı? Saçmalık. Kalk ayağa! Kalk! Kalk! Şimdi!"

"Peki," diye hayıflanıyorum, ayağa kalkıp koridorda ilerliyorum, o da peşimden geliyor. Annemi tanırım, sinirlendiğinde uzun konuşur ve belli ki başım büyük belada.

"Bu saçmalıktan bıktım artık. Kimseyi dinlemiyorsun. Kendine gelmelisin. Bir kaidenin üzerinde dolaşmanın seni daha olgun bir yetişkin yaptığını mı sanıyorsun? Geçmişteki hatalarımız için beni ve babanı yargılamanın seni daha iyi bir karar verici yapacağını mı sanıyorsun?"

Üzerime bir kapüşon geçirdim ve ona bakakaldım. "Seni yargılamıyorum."

"Saçmalık. Benimle konuşma şeklin," oturma odasını işaret ediyor, "sana her şeyi veren adamlar," sesi titriyor ve kalbim tam ortadan çatlıyor. "Biz senin aileniz. Biziz. Ve kırdığın tek kalp Harper'ınki değil."

"Selam baba," diye sesleniyor Trevor ön kapıdan. "Sana sevdiğin dondurmalarından aldım."

Annem bana doğru yaklaşırken gözleri doluyor. "Hayatımda hiç son bir yılda sizinle gurur duyduğum kadar gurur duymamıştım, ama ne olursa olsun, Lance, bu lanet çiftliğe ne olursa olsun, biz birbirimize sahibiz. Ve seni bu yüzden kaybetmeyeceğim. Böyle devam edersen bu lanet şeyi altından çekip alacağım."

"Ne?" Duyduklarıma inanamıyorum. Benimle yüzleşirken öfke alçaktan alçalıyor. "Doğru duydun. Baban ve ben bunu tartışıyorduk. Satmayı düşünüyoruz."

"Neden?"

"Çünkü oğlumuzu kaybetmeye değmez!" Kısık sesle haykırıyor.

"Neler oluyor?" Trevor odaya giriyor ve ikimizin arasına bakıyor.

"Anlat ona," diyorum annemin gözyaşları dökülürken. "Az önce bana söylediklerini ona da söyle."

"Trevor, kardeşinle beni biraz yalnız bırak."

"Hayır, ona doğuştan gelen hakkını satmayı düşündüğünüzü söyleyin çünkü kardeşi her şeyi mahvediyor!"

"Ben öyle demedim."

"Bu doğru mu?" Trevor cevap almak için aramıza bakıyor ve ben de sert bir şekilde başımı sallıyorum. Kalbinin kırıldığını bir metre öteden hissedebiliyorum.

"Sakın yapma anne," diye yalvarıyor Trevor ona. "Gece gündüz çalışıyoruz. Değil mi, Lance?" Çaresizce bana bakıyor ve başarısızlığın merkezime kadar indiğini hissediyorum.

"Babanın yaptığı gibi kendini kaybetmene izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor annem, gözleri benimkilerde. "Bunun seni daha fazla aşağı çekmesine izin vermeyeceğim. Seçtiğin hayatı hak ediyorsun."

"Bu hayatı tekrar tekrar seçiyorum," diye yutkunuyorum.

"O zaman seni canlı canlı yemesine izin verme." Trevor'a doğru yürür ve yüzünü kavrar. "İkinizin de."

"Yapmayacağım anne, yemin ederim," diye güvence veriyor Trevor, gözleri doluyor. Yüzündeki ifade beni yiyip bitiriyor.

"Yapma anne," diye tekrar tekrar yutkunuyorum, "yapma. Lütfen, yapma. o."

"O zaman bana bunun üstesinden gelebileceğini kanıtla," diyor ikimizin arasında. "Kendinizi kaybetmeden." Gözlerimle bana bakıyor. "Bana hep *tek bir şey* olmak istemediğini söyledin, değil mi?"

Başımı sallıyorum, halının altımdan çekilip alındığını hissediyorum, kontrol edemediğim başka bir şey daha.

"O zaman bir şey olma." Trevor'ı arkasında titreyerek bırakıyor ve ben de onun durduğu yere doğru yürüyorum.

"Merak etme, bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Yüzünü siliyor. "Ne yapıyorsun? Ne zaman yetecek?"

"Baba-"

"Sen benim babamsın," diye araya giriyor. "Onu yıllar önce kaybettim. Sen devrilmek zorunda kaldın ve bunun için üzgünüm." Sesi çatlıyor ve başını sallıyor. "Seni de kaybedemem."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Ne diyorsun sen ya... Yolun yarısını geçtin bile."

Şifonyerimin kenarını tekmeliyor ve yüzünü ovalıyor. "Dondurma almaya gitmiştim. Ne oldu lan?"

Harper. Harper oldu.

sixty-three

Harper

Tony'yle birlikte bir kadeh içtikten sonra, ben bardağı ters çevirip diğerlerinin yanına koyarken bana sırtıyor. "Buna ihtiyacım vardı."

"Ben de."

Tony'nin bana öğrettiği gibi sopanın kenarını sıkıştırıp nişan alıyorum. "Üç top, köşe cebi."

"Bu turda soyunuyorsun."

"Kahretsin."

Yerimi değiştirip bir atış yapıyorum ve Tony sırası geldiğinde ıskalıyorum.

Nick, çekim yaptığımız yerin yanındaki yırtık deri kabinin köşesinde sessizce oturuyor, yüzü Lance'in acımasız darbeleri yüzünden şişmiş. Benim içim de onun dışıyla aynı, aynı şekilde hırpalanmış hissediyorum. Ama bu gece bunun üzerinde durmayı reddediyorum, çünkü Nick'e bakmadan önce on yıl öncesine ait barın neşeli havasını hissederek etrafıma bakıyorum.

Kolay bir gülümsemesi var, ancak son rakibi gibi kelimelerden pek hoşlanmıyor. Yine de yanımızdaki kabinde oturan kadınlardan birinin dikkatini çekti. Son birkaç şarkıdır sürekli bakışıp duruyorlar. "Hey, sen," diyorum Nick'e. Gözlerini onunkilerden çekip bana bakıyor. İki kadehi ona doğru itiyorum. "Birini ona götür."

"Fena fikir değil." Teşekkür etmek için göz kırptıyor, ben de kıkırdıyorum. Votka bunu yapar

Ben.

Nick sinsi sinsi uzaklaşırken Tony beni dürtüyor.

Dön.

"Nasılsın?"

Masayı tarıyorum ve sopamı hizalıyorum. "Dayanıyor." "İşi zorlaştırıyor."

"Ben halledebilirim."

Yüz ifadesiyle blöfümü gördüğünü anlamak için başımı kaldırıyorum. "Yapabilirim. Sadece kötü bir gün geçiriyorum."

"Sen öyle diyorsan."

Bir atış daha kaçırdım. "Gerçekten hazır mı?"

"Evet, kesinlikle. Daha önce onun kadar sert vuran birini görmemiştim. Burada olmanın bir faydası olmadığını düşünmenizi istiyor ama siz ortaya çıktığınızdan beri kendini tekrar işe verdi. Bence nerede olduğunu bilmek yeterince yardımcı oluyor."

"Bu çok barbarca."

"Doğru." Ellerini sopasının tepesinde kavuşturmuş, bir sonraki atışını planlıyor. "Ama bir de şöyle düşünün, dünyanın bir köşesinde, işinizden başka hiçbir şeyin olmadığı bir yerde, çok zor olan iki işinizde, istediğiniz kızın bu harika hayatı siz olmadan ve muhtemelen başka biriyle yaşadığını bilerek kendinizi nasıl kapana kısılmış hissederdiniz? Ben buna işkence derim."

Makyajımı unutarak yüzümü fırçalıyorum. "Sadece onunla birlikte olmak istiyorum." "O sadece gerçek olmasını istiyor." Bir yudum alıyor ve gözlerinin önünde batırıyor.

benimkine kaldır.

"Ben varım. O benim sadece ilk sevgilim değil, *tek sevgilim*. Ve bu çok korkutucu çünkü artık onu sevmeme izin vermezse ne yapacağımdan emin değilim."

"Bir haftadan biraz fazla süredir buradasın. Hâlâ buzları çözülüyor." "Geçen gün onu ahırda gördün. Her şeyi yapıyor ama."

Tony iç geçiriyor ve etrafında toplandığımız uzun kokteyl masasından birasını kaldırıyor. "Sana bir şey söylemem gerek."

Bu beni duraksattı ve gözlerimi onunkilere diktim. Eliyle koltuğu işaret ediyor ve ben de oturuyorum. Konuştuğunda yüzündeki ifadeye şaşkınlıkla bakıyorum. "Bu konuda sana güveniyorum, eğer öğrenirse Lance ve benim sonumuz olabilir."

"Tamam, beni korkutuyorsun."

Tony nefesini dışarı üflüyor. "Beni korkutuyor." Kolunu kavradım. "Anlat bana."

Bana dikkatle bakıyor ve başını sallıyor. "Siktir et. Üç ay önce Lance, Jack'i av tüfeklerinden biriyle tek başına buldu."

Ne dediğini anlamam bir saniye kadar sürüyor ve aniden bilardo

salonunda hiç hava kalmıyor. Bunun Lance için nasıl bir şey olduğunu kavramaya çalışırken tüm vücudum titriyor.

"Bunu gerçekten yapacak mıydı bilmiyorum ama etrafına saçılmış mermiler olduğunu biliyorum."

"Tanrım, Tony."

"Jeannie ve Trevor bilmiyor, benim bilmemin tek nedeni de onlara doğru zamanda rastlamış olmam. Lance o zamandan beri yavaş yavaş çözülüyor."

Sersemlemiş bir halde, onunla anlaşmaya çalışıyorum. "Jack değil. O yapmaz, Jeannie'ye, çocuklarına bunu yapamaz."

"Aklı başında değildi. Öyle olsa bile bunu yapabileceğini sanmıyorum ama yine de vücudumu ele geçiren ve beynimi mahveden bir hastalığım yok."

"Aman Tanrım, Tony. Ya yapsaydı-"

"Kahretsin, o burada," diye fısıldıyor Tony, yalvaran gözleri benimkilerle buluşmadan önce. Ona elimden geldiğince güvence vermeye çalışıyorum. "Sana söz veriyorum, Tony, yemin ederim."

Lance'e gülümsüyormuş gibi yapmak için tam zamanında döndüm. "Gelmişsin."

Kalmayı planlamıyor, Tony ona doğru taze bir bira kaldırdığında bu çok açık. "Bir tane seni öldürmez."

Lance bana bakmadan önce başını salladı, sesi kısıktı. "Konuşmamız gerek."

Tony'ye dönüp bakıyorum, o da sopamı alıp masanın üzerine koyuyor.

"Hadi git, bizi dışarı çıkaracağım."

"Tamam."

Ben Lance'e dönüp bakarken Tony bara doğru ilerliyor. Barın öbür ucundan ismi seslenince fiziksel olarak irkildiğini hissediyorum.

"Prescott, sen misin?" Yolun karşısındaki bir kulübeden bir adamın seslendiğini duyuyorum. Ayağa kalkıyor ve işte o zaman onun yanındaki esmer kızı görüyorum, gözlerini ayıramıyormuş gibi Lance'e dikmiş.

Channah.

İçgüdüsel olarak, onu hala istediğini biliyorum. Yüzünün her yerinde yazıyor. Acaba aynı çaresizlik benimkinde de var mı? Kıskançlığın acısıyla savaşıırken, adam yüzünde uğursuz bir sırıtışla yaklaştığında midem bulanıyor.

"Sen olduğunu sanmıştım," diyor Lance'in yanına sokularak. Channah onun kolunu çekiştirirken etrafımızdaki havanın yoğunlaştığını hissedebiliyorum.

"Mark, söz vermiştin."

"Peki burada kim varmış?" diye soruyor, onu görmezden gelip bana bakarak.

"Mark," diye yalvardı Channah, "Lütfen yapma."

"Ne yapmayayım?" Kadın adamın pazusunu çekiştirirken adamın gözleri tekrar kadına kayar. Çekiciydi ama iş kıyafeti giymişti ve barda

yeri yokmuş gibi görünüyordu.

"Sadece dostça sohbet ediyorduk." Omuz silkiyor. "Bu adamı son zamanlarda buralarda görmedik, değil mi?"

Gözlerini kaçırıyor, bu suçluluk duygusunun kesin bir işareti. Varsayımımın doğru olduğunu fark ettiğimde duvara toslamış gibi hissediyorum.

"Memleketimizin kahramanına, futbol yıldızımıza saygılarımızı sunmalıyız, değil mi? Doğru ya," diyerek Lance'in omzuna bir el sıkıştırıyor, "sen askere alınmadın. Çok yazık, muhtemelen bu yüzden evde biranın içinde ağlıyorsun."

"Gidiyoruz," diyor Lance, kolumu sahiplenici bir şekilde tutarak. Gözleri Lance'i takip eden Channah'ya bakmak için omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Onu bardan çıkarken takip ederek inceliyorum. Yüzü ifadesiz.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" "Bu tarih."

"Evet, tarih tekerrürden ibarettir, değil mi?"

"Bu sefer değil." Barı köşeye sıkıştırdığımızda yüzünü bana döndü, gözleri granit gibiydi. "Harper, git. Artık sormuyorum. Söylüyorum."

Bana tokat da atabilirdi. "Ne?"

"İşimiz bitti. Seni burada istemiyorum. Zaten bana çok pahalıya patladın. Bununla işim bitti. Bizden. *Gidin*."

Beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Bu kelimeleri bana söylüyor olamaz. Ve onları kastediyor.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" Daha önce onun aşılmaz olduğunu düşündüysem bile, şu anda gösterdiği kutup kayıtsızlığının yanında bu hiçbir şey. Sanki bir türlü uzaklaştıramadığı hayranı bir sivrisinekmişim gibi.

"Kendimi toparlayamazsam annem çiftliği satacak ve artık seninle kek oynayacak vaktim yok." Sözlerinin ağırlığıyla boğuşmaya çalışırken ısı boynuma tırmanıyor.

"Ben içeri dönüyorum."

Beni durdurmak için bileğimi kavradı. "Ciddiyim, Harper." Gözlerimi onunkilere diktim. "Yeter artık. Korkuyorsun. Bu sefer işlerin yolunda gitmeyeceğinden korkuyorsun."

Köşeyi dönünce ne olacağından korkuyorsun ve bunu senin bilebileceğinden çok daha iyi anlayabiliyorum. Seni tekrar inciteceğinden korkuyorsun. Ben de korkuyorum ama Lance, bu sadece hayatın bizi tekrar karşı karşıya getirmeye çalışması. Bunlar artık bizim koşullarımız. Sonsuza kadar değil. Bununla birlikte başa çıkabiliriz. Eğer beni içeri alırsan."

"İhtiyacım olan şey sen değilsin."

"Bu bir yalan. Tanrım, eğer çiftliği satmakla tehdit ediyorsa, bunun nedeni senin kişiliksiz, öfkeli bir hıyara dönüşmüş olman. Bunu benim üzerime yıkamazsın. Bu senin korkunun konuşması. Bir yere gittiğim yok. Sana zarar vermek için burada değilim."

"Artık seni istemiyorum!" Sesi beni aşağılayarak gürlüyor ve çarpmanın etkisiyle irkiliyorum. Karşı koyduğumda kendi sesimi zar zor tanıyorum.

"Bu bir yalan. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Aptalca davranıyorsun." "Seni burada istemiyorum."

"Yalan."

"Daha fazla kalırsan senden nefret edeceğim."

"Yalan. Lance, sana söylemem gereken bir şey var..." "Prescott, seninle işim bitmedi," dedi Mark.

Channah ona yalvarmaya devam ederken barda.

Lance tereddüt etmeden bana döndü.

"Git, kamyona bin."

Kımıldamıyorum.

"Söylemem gerek," diyor Mark, gözleri benim üzerimde. "Skoru eşitlemeyi çok isterdim, ama görünüşe göre çok az şey var. Vay, vay, standartların nasıl da değişmiş."

Mark bir anda binanın tuğlalarına yapışır ve Lance'ten aldığı tepki karşısında gülümsemesi daha da büyür. Bunun uzun zaman önce başlatılmış bir savaş olduğunu anlamak için fazla bir şey gerekmiyor. Mark'ın daha fazla zehir kusması da bunu kanıtlıyor. "Hâlâ her zaman olduğun gibi doğuştan pislisin."

Sessizliği karşısında şok olmuş bir halde Lance'e bakıyorum.

Gözleri cinayet çılgılığı atıyor ama dudakları mühürlü. İşte o zaman midem bulanıyor. Lance onu bırakıp bana döndüğünde Mark, "Senin bütün ailen boktan," diye bağılıyor.

"Kamyona bin, Harper."

Channah onun kolunu çekiştirerek, "Bütün gün içti," diye bahane bulmaya çalışıyor. Mark bana doğru sırtıyor ve Lance'in bakışlarını üzerimde sabit tutarken duruşundaki sarmalı hissedebiliyorum. "Bu adam yıllarca benim elden düşme kıyafetlerimi giydi. Annem ona eski kıyafetlerimi verdi. Sanırım benim lanet olası kızımı ikinci el yapmaya çalışması çok doğal." Lance yüzünü buruşturuyor ama hakarete değil, *benim* tepkime.

"Onu becermek zorundaydın, ha?" Mark tehditkâr bir adımla öne doğru ilerliyor.

Tüm kan yüzümü terk ediyor. Channah bana bakıyor ve ben onun şaşkınlığını hissedebiliyorum, gözlerindeki soruyu görebiliyorum. Her kadının bakışlarındaki aynı lanet soru. *Seninle ne işi var?*

"Bana göstermek için onu sikmek zorunda kaldım. Bana kesinlikle gösterdin, değil mi? Ama tam olarak neyi kanıtladın? Askere alınmadın, çiftliğin darmadağın oldu, iflas ettin. Hiçbir yere gitmiyorsun Prescott ve bu yüzden pis ellerini kendine saklayamadın."

"Mark!" Channah yalvarıyor, gömleğinin kolunu çekiştirerek onu geri çekmeye çalışıyor.

Lance sessiz kalıyor, gözlerini bana dikmiş. Kör edici bir öfke parlıyor ama korkuyla karışık. İşte o zaman sakladığı her şeyi görüyorum. Tüm işaretleri gördüm, onları tanıdım çünkü yıllardır onları yaşıyorum.

Şok dalgası içimden geçerken gözlerimi kapatıyorum. Lance değil. Lance dışında herhangi biri.

İçine kapanık. Sessiz. Sosyal medya yok. Sıkı bir yakın çevre.

Hayatı boyunca bununla uğraştı ve benim bilmemi istemedi.

Nedenini anladığımda içimden bir parça ölüyor. Mark, Lance'in düşmanı değil, zorbası.

Sarsılarak pazusunu tuttum ve sıktım. "Hadi gidelim."

Gözleri ileride olan Lance kamyonetine doğru yürüyor, ben de onu takip ediyorum. Kolunu sallayarak Channah'yı kolayca bir kenara atan Mark da öyle.

"Boktan birisin, hep öyleydin. Asla bir işe yaramayacaksın." Sessizlik.

Lance'in cevabı dayanılmaz bir sessizlik ve beni paramparça ediyor.

Bu tanıştığım kendine güvenen adam değil, bu onun gölgesi, yıllardır savaştığı bir gölge. Mide bulandırıcı bir saniyede, kendisine söylenen nefret dolu sözlerle gerçekten inanıyor olabileceği aklıma geldi.

"Ve senin kız da çok çirkin."

Lance bir anda dönüp yere tükürüyor, tam o sırada Mark bir yumruk atıyor ve Lance ona doğru eğilip temas için, yeşil ışık için yalvarıyor. Sağ yumruğunu Mark'ın çenesine indirerek karşılık veriyor ve onu tek darbeye yere seriyor.

Channah çığlık atarken Lance ona ulaşmak için hamle yapar ve Channah yere yığılır. Bir saniye sonra Tony, Lance'i tutup geri çekiyor. "Senin işini bitireceğim," diye bağıyor Lance, Tony'nin ona ulaşmak için verdiği mücadeleye karşı koyarak.

"Lanet yumrukların ölümcül silahlar!" Tony kükreyerek Lance'i göğsünden yakalıyor ve bir adım öteden kilitlemeyi başarıyor. Lance'in ölümcül bakışları yerde sersemlemiş bir şekilde oturan Mark'ın üzerinde sabitlenmişken Tony onun dikkatini çekmeyi başarıyor. "Onunla dövüş, ve her şey bitti! Uğruna çalıştığımız her şey bitti. Uyan artık!" Channah bana bakıyor, Mark'ın önünde diz çökerken yüzü kül rengi.

"Çok özür dilerim. Çok özür dilerim." Mark'ı ayağa kaldırır ve Channah bir kolunu ona dolamadan önce Mark ayağa kalkar. Bir ağız dolusu kan tükürüyor, yarattığı gösteriden duyduğu memnuniyet açıkça belli. "Sen hâlâ lanet bir eziksin Prescott, hep öyle kalacaksın."

Tony, Lance'i tuttuğu yerden kıpırdamıyor, sırtı dimdik, Mark'a hitap ederken sesi zehirle dolu. "Buradan defolup gitsen iyi olur dostum. Seni temin ederim, istediğin şeyi istemiyorsun."

"Ondan uzak dur," diye uyarıyor Mark, Lance'in darbesinin ağırlığıyla zar zor ayakta durabildiği için komik olacak ama hiç de öyle değil. "Sen sadece bir amaç için bir araçtın," diye tekrar tüküren Mark, Channah'nın elini kaldırarak üzerinde yüzen iğrenç taşı gösteriyor.

Tony, "Onu buradan çıkarmazsan bir dahaki sefere onun için geliyorum," diye bağılıyor Channah'ya. Channah da hiç vakit kaybetmeden onu bara doğru götürüyor.

Tony, öfkeden kuduran Lance'e yaklaşır. "O bok parçası için her şeyi bir kenara atacaksan, ikimizin de zamanını boşa harcıyorsun demektir. Son uyarı, Lance, uyan artık! Yoksa ben yokum."

"Onu eve götürün," diye homurdanıyor Lance, nefesleri hızlı hızlı geliyor.

Tony elini uzattı, gözlerinde açık bir suçlama vardı. "*Önden buyurun.*"

Son birkaç saniyenin etkisiyle Lance yumruklarını sıkarken, gözleri Mark'ın geri çekilen sırtından Tony'ye doğru morarmış bir şekilde dolaşırken çaresizce öylece duruyorum.

Tony umutsuz bir uyarıyla, "Onun peşinden gidersen hayatın biter," diyor.

Lance'in bakışları sonunda benimkilere kayıyor ve gözlerinde aşağılanmanın ısırtığını görüyorum. Bu bakışı biliyorum. Onun hissettiklerini yüzlerce kez hissettim. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, tam Lance saldırırken ona doğru ilerliyorum.

"Mutlu musun lan? Görmek istediğin şeyi gördün mü? İstedğini aldın mı?"

"Lance-"

"Satın aldığınız şeyi görmek zorunda kalmanız çok yazık, değil mi?"

Başımı salladım. "Buna inanmıyorum. Hiçbirine."

"Evet, inanmalısın. Şimdi aptal olan kim?"

"Başka bir şey söyleme. Lütfen."

Soğuk ve ölü bakışlarını üzerime dikti. "Burada istenmiyorsun.

Gidin!"

İşte o zaman set yıkılıyor ve öfke beni ele geçiriyor.

"Senden nefret ediyorum," kelimeler gırtlaktan geliyor, daha önce hiç yaşamadığım bir acıdan kaynaklanıyor. Asit gibi yakıyor, safra boğazıma tırmanırken derim geri tepiyor.

"Güzel, kendine iyi bak Harper."

Bir anda kırıldım, kederden hasta oldum. Bu son darbeyi tam isabetle indirdi ve ihaneti iliklerime kadar hissettim.

Ben hücum edip sırtına vurmaya başladığımda kamyonetine doğru ilerliyor. "New York'a dönmek zorunda değildin! Neden? Bunu bana neden yaptın?"

Darbelerimi alıyor, adımları sanki bizim hakkımızda inandığım şeylerin kalıntıları üzerinde tepinmiyormuş gibi emin.

O bu adam değil, bu adam olamaz.

Lance zahmetsizce omuz silkiyor ve cebinden anahtarlarını çıkarıyor. "Onu eve götür."

Tony etrafımı sarıp beni çekiştirirken, "Seni piç," diye bağıriyorum. Kontrolsüzce hıçkırarak, öfkenin kazanmasına izin veriyorum ve taşkın kapıları açılıyor. "Lance!" Geri çekilirken çığlık atıyorum. Sesimdeki bir şey onu duraklatıp bana bakmasını sağlıyor. "Nefret ettiğin şeye dönüşüyorsun!"

Fiziksel olarak, gerçek karşısında irkildiğini görüyorum. "Ve sen kazandın," diye boğuluyorum. "Ben bir hata yaptım. Teksas'tan hiç ayrılmamalıydım! Seni asla terk etmemeliydim! Ayrılmak istemedim! Gitmek istemedim! Gitmek zorundaydım!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İstediğin buydu, değil mi? İtiraf ediyorum." Ürkütücü bir sakinlik beni ele geçiriyor ve Tony beni bırakmadan önce tuttuğu yerde gevşiyorum. Botlarım ayaklarımın altındaki çakıllarda çıtırdıyor, sonra durup onunla yüzleşiyorum ve öfkeli gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Gitmek zorundaydım. Beni kovdular. Kız kardeşimi, ailemi, beni korkuttular, babam bizi bu şekilde öğrendi, senin nedenlerinden endişelendi. Yeniden on dört yaşındaydım. Ama kırılma noktası Amhurst maçında bana saldırmaları oldu."

Tony arkamdan küfrederken Lance sanki çarpılmış gibi gözle görülür bir şekilde sallanıyor. "Yüce Tanrım."

"Eğer ben gitmeseydim, hepsiyle savaşıacaktın. Buraya sana bağlanmak için geldim. Seni seviyorum, Lance. Seni seviyorum. Lanet olası. *Salak*. Ama seninle olmak beni *hedef* haline getirdi. O zaman onlarla elimden geldiğince savaştım ve şimdi de seninle birlikte olmak için onlarla savaşımaya hazırdım... ama şimdi... Tanrım," diye hıçkırıyorum, "senden nefret ediyorum."

Sesi ancak bir fısıltı gibi. "Onlar-"

"Onlar -yani takım arkadaşların ve onların kız arkadaşları- benim peşime düştüler, kaybettikleri sezon için beni suçladılar ya da belki de sadece spor olsun diye. Eğer Troy-"

"Troy biliyor muydu?"

"Söyleme. Sana söylememesi için ona yalvardım. Ve eğer o gün bunu durdurmasaydı, her şey çok daha kötü olacaktı. Sen buna değdin o *zaman*." İnanmayarak başımı sallıyorum. "Artık seni tanımıyorum."

"Harper," diye fısıldıyor kısık sesle, gözlerime bakarak. "Sana *zarar verdiler* mi?" "Tanrım, Lance, ne düşündüğünü bilmesem de güzel olduğumu düşünüyor. Takım arkadaşların aynı fikirde değil. O adamın bana çirkin dediğini duymadın mı? Belki bana ilk baktığında kendindeki bir parçayı fark ettin, belki de beni bunu göremeyecek kadar çok sevdin. Ama bu seni buna değer kıldı."

Ben yılların aşağılanmasıyla arınmış yüzümü silerken o şaşkın şaşkın duruyor.

Daha fazla inkâr edemeyerek gerçeğimi itiraf ediyorum. "Utanmanı ya da beni savunacak pozisyonda olmanı istemedim. Şansını kaybedecektin. New York'a geldiğinde korktum. Sen tekrar spot ışıklarının altında kaldığında benim de kalacağımdan çok korktum. Seninle birlikte olmak şüphesiz bana zarar verirdi."

Bana bakıyor, çenesi gevşek, gerçeği özümsüyor.

Bedenim titriyor, kelimeleri çıkarmak için savaşıyorum. Artık çok geç olan sözcükler, bizim için çok önemli olan sözcükler. Yıllar önceki sözleri. "Görüyorsun ya aşkım, sensiz dünya çok acımasız."

Kaldırdığımda yüzü düşüyor, böylece doğrularım dudaklarına çarpıyor. "Kendime verdiğim söze rağmen gitmemin dans etmekle pek ilgisi yoktu. Şu anda yüzündeki ifadeden çok daha fazla sevgini istiyordum. Ama az önce bana yaptığın şey..." Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum, ona aynasını gösteriyorum, "*seni zorba yapıyor*." "Artık bu *çirkin kızın* sevgisine layık değilim" diye yenilgimi dile getirirken tüm mücadele beni terk ediyor.

Tony beni kollarına alıp çiftliğe geri götürürken hayatımda ilk kez bacaklarım tutmuyor.

sixty-four

Lance

"Lance, dostum, geç oldu."

"Harper'a ne oldu?" "Sonunda sana söyledi mi?"

"Kimi öldüreceğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde otoyolun yarısına gelmiştim."

"Çılgınca konuşuyorsun."

Şişemin kapağını açıyorum. "Kendimi biraz çılgın hissediyorum, *kardeşim*."

"Başa çıkana kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Ama sana söylediğine sevindim."

"Neden yapmadın?" Söyledim. "Arkadaşım olman gerekiyordu."

Kiraladığı evin arkasına park ettiğim kamyonetimde duran viskiden biraz içiyorum. Tony onu getirdiğinden beri evden dışarı çıkmamış olmasına rağmen gitmesine izin vermeyi reddediyorum. Çok içtiği için şanslıyım, yoksa çoktan gitmişti.

"Özür dilerim dostum, bana yalvardı."

"Orospu çocuğu!" Yumruğumu ön panele vurdum.

"Lance, sakinleşmelisin. Duymak istediğin son şeyin bu olduğunu biliyorum ama raydan çıkmak çözüm değil."

"Bana ne olduğunu anlat." "Sakinleşecek misin?"

"Bu gece hiçbir yere gitmiyorum. Yarın için söz vermiyorum."

Troy telefonda iç geçirir. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Bebeğin altını değiştireyim ve biberon getireyim. Bekle biraz. Telefonumu bırakmam gerek."

Bir saniye sonra Troy'un sesi tekrar duyulur. "Hey, bebeğim. Aç mısın?"

Kızının cevap veren sesini duyuyorum. Umutsuzca onunla konuşmaya çalışıyor. Bebek bezinin yırtılmasından önce ona verdiği öpücüğü duyabiliyorum.

"Babanın bebeğine bak. Kendine bir bak. Berbat görünüyorsun," diye karşılık veriyor. "Kokuyorsun da, ama seni affedeceğim çünkü çok güzelsin." Şimdi tamamen açık, sözsüz konuşması nefesler ve homurtular halinde geliyor. Onu, yumruklarını havaya kaldırmış, çaresiz ve tamamen ona bağımlı bir halde hayal edebiliyorum. Karşılıklı konuşmalarını dinlerken duygularım değişiyor ve duymak üzere olduğum şey için kendimi sabitlemek için elimden geleni yapıyorum. Birkaç dakika sonra tekrar hatta.

"Hey, dostum, hala orada mısın?"

"Çocuğunuzu bu şekilde kullanmak oldukça manipülatif." "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Bana ne olduğunu anlat Jenner."

Uzun bir nefes verdi. "Maçtan sonra otoparktaydı. Bana seni beklemek için yola çıktığını söyledi."

Şişeyi yudumluyorum, görüşüm acı ve öfkenin karışımıyla bulanıklaşıyor. "Dördüncünün sonunda kafasına dolu bir soda kutusu fırlattılar ve onu parçaladılar. Onu otoparkta Toyota'sına sıkıştırdıklarında yardım almaya gidiyordu. İşte o zaman dışarı çıktım."

Kamyonumun kabinini parçalamamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Yates ve ekibiydi. Onu tehdit ediyordu. Onu tehdit ediyordu.

onun hatası olduğunu ve bacaklarını kapalı tutamadığı için bütün bir futbol sezonunu mahvettiğini söyledi. Kendimi kaybettim."

"Tanrım," diye şakağımı ovuyorum.

"Dikiş atılırken onunla birlikte acil servise gittim ve..."

"Beni bekletme, dostum."

"Çok fazla kan vardı. Kendini kaybetmişti. Bunu rapor etmeyi reddetti. Çılgına döneceğini biliyordu." O geceyi düşünüyorum. Maçtan sonra beni almamak için bir bahane uydurduğunu hatırlıyorum. Ayrılmamızdan neredeyse bir ay önceydi. O kadar uzun süre saklamış mıydı?

"Çok üzgünüm dostum. Tanık olmak çok korkunçtu. Yates'i neredeyse öldürüyordum ama sadece o değildi. Ona her taraftan saldırdılar."

"Neden? Neden bana söylemedin? Onu koruyabilirdim."

"Hayır, yapamazdın ve o seni koruyordu. Bana onun orada olduğunu söyle. İşleri yoluna koyduğunuzu?"

"Bunun olacağını sanmıyorum, dostum." Patlamama saniyeler kaldı ama çıkışım yok. Her şeye zarar verdim. Ailemle ilişkim gerildi, Trevor aklımı kaçırdığımı düşünüyor. Tony bile bıktı. Ve Harper, hayatımın aşkı, benden iğreniyor. Kendimi mahvettim. Hayatımdaki iyi olan her şeyi mahvettim.

"Clarissa'ya oldukça berbat şeyler yaptım. O beni affetti. Sakın pes etme."

"Beni aynı şekilde sevebilir mi bilmiyorum."

"Şaşırsınız. Ama inan bana, onu yakaladım ve iyi yakaladım. Senin de seçilme şansını kaçırmayı istemedim."

"Evet. Çok işe yaradı."

"Kendi açılarından büyük bir dikkatsizlik. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun. Ama artık ait olduğun yerdesin. Buna inanıyorum ve sen de inanıyorsun. O senin hakkında haklıydı, sen de onun hakkında. Lance, o iyilerden biri."

Kendimi onun yerine koymaya çalışırken gözlerim yanıyor. "Bunca zaman bana hiç söylemedi."

"İtiraf etmek ister misin?"

Hayır. Ve yapmadım. Yıllarca kendi pisliğimi kendime sakladım. Ve bu gece büyürken nelerle uğraştığımı görmesi aşağılayıcıydı.

"Sence..." Yutkunuyorum çünkü önemli olmaması gerekiyor ama kelimeler dilimden asit gibi dökülüyor, "Çirkin mi?"

"Benim fikirlerim senin için daha önce hiç önemli olmadı. Gözlerini açmak istemediği şey de buydu. Dürüst olmak gerekirse, *geleneksel olarak* güzel değil, ama hayır, çirkin olduğunu hiç düşünmüyorum."

"Öyle olduğuna inanıyor," diyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi. "Bence o mükemmel."

"Önemli olan tek şey bu. Karımın güzel olduğunu düşünmen umurumda mı sanıyorsun?"

"Troy, ona nasıl... *nasıl* zarar verebilirler?"

İşte o zaman, yıllar önce garaj yolumda Ryan Elliot'ın morarmış gözlerini görüyor ve sesini duyuyorum.

"O diğer kızlar gibi değil. Kalbini sökersen iyileşmez.

Çok şey yaşadı ve siz onu çok daha fazlasına maruz bırakıyorsunuz."

Bildiğimi sanıyordu. Ona zarar verdiklerini bildiğimi sandı.

"İnsanlar kafayı yemiş, dostum. Görünüşünden dolayı değil, *senin* yanında nasıl görüldüğünden dolayı."

Duygularımda boğuluyorum ve o bunu duyuyor.

"Hey, biliyorsun biraz boş zamanım var. Aşağı gelebilirim." "Siktir, Troy, ne yapacağım ben?"

"Onu sev. Tek istediği bu."

"Sorun değil." Penceresine bakarken parça parça dağılıyorum.

"Bak," diyor nefes verirken, "sana ihtiyacım olduğunda yanımdaydın ve ben de aynısını yapmaya çalışıyorum. Senden sadece düşünmeni istiyorum, tamam mı? Düşün. Şu anda onların peşinden gitmen kesinlikle iyi bir şey olmaz. Biraz uyu dostum. Onu yarın geri alacaksın."

"Kahretsin," elimi yüzümde gezdiriyorum. "Tanrım, boku yedim."

"Değilsin, sadece kasvetli görünüyor. O senin savaşıma sebebin, her zaman."

İşte o zaman içim açılıyor. Çünkü bu gerçek. Mutlak gerçek. "Gitmem gerek."

sixty-five

Harper

"Senin kız çok çirkin."

Duymadı bile. Aslında duydu, şiddetli tepkisinin nedeni buydu ama bunu kabul etmedi. Sözler yankı bulmadı çünkü buna inanmıyordu. Asla inanmadı. İncelemeye karşı kör. Kendime karşı dürüst olursam, onda en çok sevdiğim şeylerden biri de bu. Aşık olduğum adamın bir parçasının hala onun içinde yaşadığına inanmamı sağlayan tek şey bu, ama bu yeterli değil. Artık yeterli değil.

Acı verici bir şekilde ayık, elimde çantamla koridorda sürünüyorum ve Trevor'a yazdığım notu kapısının altından itiyorum. Bu kadar rahat aşık olduğum bu aileyi unutmak imkânsız olacak. Sadece on gün oldu ama kendimi onun bir parçası gibi hissediyorum. Ailesiyle yüzleşmem. Jeannie'ye onu incitmeyeceğime dair söz verdim ve ayrılırken de incitmeme ihtimalim var. Aşılması çok zor bir taşla dönüştü.

Artık seni istemiyorum!

Kimmiş o aptal?

Evet, ben yokum.

Aşkın canı cehenneme. Piknik değildi. Düz ayakkabılarıma ve temiz bir dans pistine ihtiyacım var. Tadı bulaşık deterjanı gibi olmayan bir martini istiyorum. Gecenin üçünde Çin yemeği sipariş edebilmeliyim. Hayal görüyordum, burası evim değil. Evim New York. Geleceğim orada ve orada devam edeceğim.

Her seferinde bir acı verici adım.

Ön kapıdan sürünerek çıkıyorum, derenin sesini duyuyorum ve fark edilmeden çıkabileceğimi umarak irkiliyorum. Dışarıda, kiralık arabaya doğru ilerliyorum. Tamponumla Lance'in kamyonu arasında bir santimden az mesafe olduğunu fark ettiğimde sürücü kapısındaydım. Kapana kısılmıştım. Kapısı açılmadan hemen önce farları yanıyor ve beni şaşırtıyor. Pusuya düşürüldüğüm için sinirlenerek bavulumu düşürdüm.

"Çıkarın beni. Hemen şimdi."

"Bırak seninle konuşayım." Sesi pürüzlü cam gibi. Suçluluk ya da sempati ya da ikisi birden ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Eve yeni mi geliyorsun? Sanırım şaşırmamalıyım. Merak etme, mesaj alındı."

"Priss-"

"Yapma. Sen. Lanet olsun. Dare. Bu çiftliğe ayak bastığım günden beri bana böyle hitap etmedin."

"Özür dilerim."

"Umurumda *değil*. Kamyonunu çek." "Lütfen beni dinle."

Kolumu bavuluma sıkıştırıyorum ve arabanın kilidini açmak için fob'a basıyorum. "Bu ilişki zehirli bir hal aldı. Uzman değilim ama bundan geri dönemeyeceğimizi varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum. Zaten sen de hayatına devam etmiş gibisin."

"Ayrılmamızdan bir yıl sonraydı. New York'tan beri ona ya da başka bir kadına dokunmadım. Senden sonra da istemedim. O umurumda bile değil."

"Belli ki hâlâ sana aşık," diyorum, çantamı arka koltuğa fırlatıp kapıyı çarparak. Beni sürücü kapısına doğru kafesleyerek öne doğru adım atıyor ve ben başımı kaldırıp bakmayı reddediyorum. Bakamıyorum çünkü bunun tüm gücümü alıp götüreceğini biliyorum.

"Ve ben sana aşığım. Şimdiye kadar sevdiğim tek kadın sensin." Öne doğru eğildi, ben de çenemi salladım.

"Artık bir önemi yok. Sadece kamyonunu çek."

"Hayır."

"Peki, Trevor'ı uyandırıp ona yaptıracam."

"Gitme." Sesindeki yalvarış gözlerimi onunkilere çeviriyor. "Lance, bana söylediklerini asla unutamam."

"Senden bunu beklemiyorum ama bana inanmam için hiçbir sebep vermedin... Bana bir geleceğimiz olmadığını düşündürdün. Bana söyler misin... neden, neden bana söylemedin?"

"Yapamayacağımı biliyorsun. Kamyonunu çek. Bugünlerde iletişim konusunda berbat olduğumuzu biliyorum ama eskiden ne olduğumuzu artık çok iyi biliyoruz."

"Eğer bu doğru olsaydı, hala New York'ta olurdun."

"Bir şeyleri kötü yapmakta çok iyiyiz, değil mi?"

Lance ellerini kaldırıyor ve başımın arkasını kavlıyor, parmakları yara izini bulana kadar arıyor.

Dokunuşundan irkilerek uzaklaştım. "Troy'la konuştuğunu görüyorum."

"Harper," adım dudaklarından döküldü, "çok özür dilerim. Eğer bilseydim..."

Ondan uzaklaşıp sürücü kapısını açıyorum ve o da hemen kapıyı kapatıyor.

"Gitme." Başını omzuma yaslıyor, kalbi sırtımda çılgınca atıyor, öfkeli gözyaşları ortaya çıkarken kokusu beni sarıyor.

"Şimdi çalışamayız. İhtiyacın olan şey ben değilim." Kolumdan çekerek yüzümü ona dönmemi sağlıyor ve umutsuzca parmaklarıyla gözyaşlarını silmeye çalışıyor. Ondan uzaklaşıyorum. "Dokunma bana."

"Öyle deme. Siktir. Lütfen bunu bana bir daha söyleme. Berbat ettim. Tanrım, sıçtım batırdım."

"Artık kendini yok etmeni izleyemem."

"Şimdi bitiyor. Yemin ederim. Bunu telafi edeceğim. Ben hala buralarda bir yerdeyim. Hâlâ aşık olduğun adamım." Ellerini göğsüne koyar. "Her şeyi yaparım, herkes olurum, Harper, gitme."

"Sana yardım edemem. Bana izin vermiyorsun. Sen beni sonsuza dek mahvetmeden önce kendimi kurtarmalıyım."

"Yapmayacağım."

"Az önce yaptın. Tanrım, seni piç kurusu," diye burnumu çekiyorum, kolumla burnumu silerek, "*zaten yaptın.*"

Kendime hakim olmaya çalışırken yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyor. "Biliyor musun, ne kadar çirkinleşirse çirkinleşsin, senden hiç korkmadım. Asla, bu geceye kadar. Ve şimdi bana neler yapabileceğini biliyorum." Göğsümü avuçluyorum. "Dayanamıyorum, tamam mı? Dayanamıyorum işte. Ben değerli bir rakip değilim, hem de hiç. Bu konuda hemfikiriz."

"Doğru değil." Elini saçlarının arasında gezdiriyor, parmak eklemlerinde yeni kurumuş kan görüyorum ve bunun Mark'la olan kavgasıyla bir ilgisi olmadığını anlıyorum. "Yapabileceğim en kötü şey bu. Harper, yemin ederim."

"Kamyonetini çek." Çenemi eğdi ve ben de çenemi tuttuğu yerden kopardım. "Bırak beni gideyim."

"Asla. Bir daha asla. *Asla.*"

"Buraya adım attığımdan beri beni aşağılıyorsun, beni uzaklaştırmaya kararlısın. Görev tamamlandı."

Dönüp kapıyı açıyorum, o da tekrar kapatıyor.

"Yapma..." diye boğuluyor. Göğsünü sırtıma dayayıp beni kapıya doğru bastırıyor, kolları alt tarafımı kavlıyor. Etrafımı sararken nefes veriyorum. Sessizlik sürüyor ve sonra nefesinin kesildiğini duyuyorum. "Tanrım... Gitme... Lanet olsun... Sana ihtiyacım var."

Özrünü haykırırken taşkın kapıları açılıyor, güzelce kırılıyor. "Seni hak etmiyorum," diye ağlıyor bana karşı.

"Lance-"

"Bunu sensiz yapamam, Harper. Çok berbat durumdayım. Hayatım boyunca paranın kölesi oldum. Beni mahvediyor. Yokluğu ailemi mahvediyor. Baba, onu buldum..." göğsü sırtıma çarpıyor ve ayakta durmak için tek yapabildiğim bu. "Onu bir silahla buldum. O... eğer vazgeçerse." Sesinin yükselişi ve ardından onu terk eden acı dolu hıçkırık dayanılamayacak kadar fazla ve her saniyesini onunla birlikte hissederek ellerini kavıyorum. "Yapamam... Sonunu göremezsem savaşmaya devam edemem. Yapabileceğim en kötü şey bu."

Beni kendine çekti. "Bu doğru değildi. Lütfen yalana inanma. Seninle evlenmek istiyorum. Seninle gülerek yaşlanmak istiyorum, Harper. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok sevmemiştim. Kimse beni senin sevdiğin gibi sevemez. Hiçbir kadın senin gibi olamaz ve olamayacak. Bu yüzden New York'a gittim. Tanrım... Beni böyle görmeni hiç istemezdim." Kendini enseme gömüyor, gözyaşları beni, kalbimi ıslatıyor. "Benim için önemli olan tek şey senin fikrin. Lütfen. Gitme, gitme." Kiraladığım evin tepesine vuruyor. "Söyleyecek sözüm yok! Hâlâ o lanet kelimeleri bulamadım! Bana ne olduklarını söyle. Lütfen, ne olduklarını söyle."

Bu gece ikinci kez yenilgiye uğramış bir halde kollarında dönüyorum ve arabamın yanından aşağı kaymadan önce onu kendime çekiyorum. Hâlâ bana sarılmış durumda ve ben onun itiraflarıyla sıırıslıklam olmuş, aklım başımdan gitmiş bir halde yatıyorum. "Az önce onları söyledin, Lance. Az önce söyledin."

Onu kendime daha sıkı çekiyorum ve o da benim onun çapası olduğum yerde yaşamak için bana tutunuyor, yüzü boynuma gömülüyor, kendi vücudu serbest kalmaktan titriyor.

"Çok yoruldum," diye mırıldanıyor ve ben kendimi sabitlemeye çalışırken beni de kendisiyle birlikte kırıyor. Dibe vuruyor ve bunun olması beni rahatlatıyor. Bu her zaman olacaktı. Sadece zaman meselesiydi.

"Sarmal içindeyim," diye fısıldıyor kısık sesle, "Ve bundan çıkamıyorum. Çok özür dilerim. Lütfen beni sevmekten vazgeçme."

"Sana çok kızgıyım," diye hıçkırıyorum, parmaklarımı saçlarına sokup kan çanağı gözleri benimkilerle buluşana kadar çekiştiriyorum. İkimiz de kan kaybediyoruz, geçmişin acısı içimizi kemiriyor, birbirimize olan ihtiyacımız inkâr edilemez. Ve ben yapmayacağım. Mutluluğumun büyük bir kısmının onun ellerinde olduğunu inkar etmeyi reddediyorum. Ve ben her şeyimi ona verdim. Hepsini, çünkü o buna layık, öyle davranmasa bile.

Parçalarımızı bir araya getirmekten başka hiçbir şeyin önemi yok. Ne benim bu geceki acım ne de geçmiştekiler.

Öfkeyle saldırdı ve ben bunu hissettim. Ama korkunç öfkeli bir adama aşık olmuştum ve bir gün onunla birlikte şeytanlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha çok acıttı. Ama bir kavganın en zor kısmı, sonuç ne olursa olsun bittiğinde kalmaktır. Sonrasını süpürmek ve sonra tekrar savaştıracak iradeyi bulmak. O benim iradem, ben de onun kiyim. Bunu kanıtlamak istiyorsam burada ortaya çıkacağım. Parmaklarımı alındaki kara buklelerde gezdiriyorum.

"Çok yorgunum bebeğim. Çok...

yorgunum." "Sorun yok, Lance. Nefes al.

Sadece nefes al."

"Artık savaşmamam."

"O zaman bu gece eldivenleri indir," diyorum, onu dokunuşlarımla sararak. "Bu gece tek yapman gereken Lance olmak." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Tony'nin dövüşçüsü ya da Jack'in oğlu değil. Lance. Bunun için geldim. Benim için olman gereken tek şey bu."

Ondan gelen gırtlaktan gelen sesler beni parçalıyor. "Nefes al, bebeğim." Konuşmadan önce ellerimi sırtında, boynunda gezdiriyor, sakalının izini sürüyor ve saçlarını okşuyorum.

"On beş yaşımdayken, bu olaydan sadece aylar sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi her günü atlatmaya çalışıyordum. Bayan Fennan adında, diğerlerine kıyasla bir aziz olan bir dans eğitmenim vardı. Bizi o kadar sıkı çalıştırmıyordu ama önemli değildi, her zamankinden daha fazla zorluyordum," saçlarını uzun uzun okşamaya devam ederken nefesi kesiliyor, "Mücadele ediyordum çünkü olanları telafi etmek için çok fazla şey yapmaya çalışıyordum. Kendimi ne kadar zorladığımı fark ettiğinde buna bir son verdi. Beni yavaşlatmak için zaman ayırdı."

Eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum, o da beni daha sıkı kavlıyor. "Bana dedi ki, 'Harper, her yere bir anda ulaşamazsın. Keşkeler için yaşamayı bırakıp olanın içinde yaşamaya başlamalısın, her seferinde bir nefes, bir adım. Ve bu bana yapıştı. Beni değiştirdi. Beni *yavaşlattı*. Ve bir

şekilde beni kurtardı. Eğer kurtarmasaydı, benim şu anki halimle tanışamazdınız.

yaptığın gibi." Bizi birlikte şekillendirirken ellerimle, parmaklarımla onu yatıştırmaya devam ediyorum. "Kendimin çarpıtılmış bir versiyonu olurdu ve şüphesiz çok daha az sağlıklı olurdu. Sanırım o gün beni kurtardı. Ve son zamanlarda bunu tekrar gözden kaçırdım. Ama artık hepsi geçti." Ellerini takip ederek kollarını okşuyorum. "Ama bu iyi bir plan, Lance. Bunu böyle yapacağız. Biz, ikimiz, *birlikte, keşkeler için yaşamayı* bırakıp olanlar için yaşamaya başlayacağız, her seferinde bir nefes ve bir adım. Bunu böyle yapacağız."

Yavaşça başını kaldırıyor, gözlerini benimkilere dikeyyor, gözlerindeki bakış umuda benziyor. "Öyleyse evlen benimle Lance, benimle yaşlan ve gül ve bir daha asla ama *asla* beni böyle incitme."

Gözyaşlarından biri daha dökülürken onu bir rahatlama kaplıyor ve her birini gördüğümde kalbim parçalanıyor.

"Seni çok seviyorum," diye mırıldanıyor, "çok."

"New York'ta bunu açıkça belirtmiş olman iyi bir şey."

"Harper," yüzümü kavırıyor, başparmakları yanaklarımı okşuyor. Gözlerimi ararken tutuşunda çok büyük bir sevgi hissediyorum, "Onlara inanma. Lütfen onlara inanma. Onlar kör."

Başımı salladım. "Onlara inanmıyorum, artık inanmıyorum. Bu yüzden buradayım. Çünkü *sana inanıyorum*."

Eğiliyor ve dudaklarıma her şeyi anlatan bir öpücük konduruyor.

Benimkini.

Ben onunum. Her zaman onun olacağım. Onunla tanıştığım günden beri kalbime boks yaparak girdi, şampiyonum, dövüşçüm, düşmanım, felaketim, her şeyim oldu.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor tekrar ve tekrar, kendini tamamen açıp beni tekrar içeri alırken ağzıma nazik öpücükler konduruyor. Kalbim tekliyor, ona sarılıyorum, bu andan itibaren tüm adımlarımın her zaman ona geri döneceğini biliyorum. Bu bir bağlılık değil. Bu sonsuza dek sürecek.

Boğazımdaki deriyi emmek için eğilmeden önce öpücüğü tatlıdan ateşli bir hale geliyor. Beni kollarının arasına aldığı anda yanıyorum. Hava buz gibi ve beni tekrar öpmek için eğildiğinde soğuk burnu benimkini dürtüyor. Ateşli öpücüğüne karşılık veriyorum, kalbim alev alev, geleceğim hem haritalı hem de asfaltsız. Aşkını kaybetmemek ve ona bu şekilde sahip olmak için her şeyi yaparım.

Beni kamyonetine doğru götürüyor, dudakları öpücükleriyle tekrar tekrar iniyor. "Nereye gidiyoruz?"

Beni ayağa kaldırdı ve anahtarlarını verdi. "Git buradan. Kamyonu bin, hemen döneceğim."

"Tamam." Beni bırakmak yerine kamyonetin kapısına yaslıyor ve tekrar öpüyor, dilinin hareketleri beni yerden havalanana kadar kaldırıyor. Geri çekildiğinde, "Ben tam bir aptalım" diye fısıldıyor.

"Buna itiraz edemezsin. Yine de adamım hakkında bu şekilde konuşma."

"Senin," diye söz veriyor ciddiyetle. "Sana yemin ederim."

Hızlıca eve giriyor ve bir kucak dolusu battaniye ve iki su şişesiyle geri dönüyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sadece meraya gidiyoruz."

"K," farları söndürüp evin etrafında dönüyorum ve o da elimi tutup ağzına götürüyor, hararetle öperken "Çok üzgünüm," diye tekrarlıyor.

Park ettiğim anda kollarımdayım, ağzı beni her şeyin çok daha az karmaşık olduğu bir zamana geri götüren bir öpücükle benimkini eziyor. Dilinin her darbesi beni hatırlamaya çağırıyor ve ben de hatırlıyorum. Cevap veriyorum çünkü gelecekte zor zamanlar yaşandığında, bizi bir arada tutan böyle anlar olacak. Gerçek şu ki, her şey için aynı anda doğru bir zaman nadiren vardır ve hayatta önemli adımlar atmak için bir işaret aldığınız çok az an vardır. Lance Prescott'u severek öğrendiğim şey bu.

Beni dakikalarca öpüyor, acımız yavaşça dağılırken kalplerimiz senkronize oluyor, başparmağıyla yaramı okşuyor, ağzıma sahip olurken başımı okşuyor. Ve sonra bana dokunuyor, nasırlı elleriyle beni okşarken uzuvlarım ağırlaşıyor, sesindeki şehvet tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Beni koltuğa yatırıyor, kazağını kaldırıyor ve avuç içiyle göğüslerimin kabarıklığını okşuyor.

"Çıplak," diye mırıldanıyor, havalandırmadan gelen ısı kabindeki tek ses. Kot pantolonumun düğmelerini açıyorum ve külotumla birlikte onları da çıkarmama yardım ediyor. "Acele etmek istemedim ama beklemek zorunda kalacak. Bu amcığın tadına bakmalıyım," diyerek bir parmağını içime soktu ve neredeyse yanacaktım. Ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi, beni ağzıyla buluşmak için kaldırıyor ve dalıyor. Temasla nefesim kesiliyor, beni öfkeyle yalarken kalçalarım titriyor, başı diliyle birlikte çıldırtıcı bir hızla ileri geri hareket ediyor. Bacaklarım titriyor, başını kaldırıp gözlerini gözlerime diktiğinde boşalmaya çok yakınlım, taksinin ışığı yüz hatlarını aydınlatıyor, "Koridorda sana gelmeyi hayal ettim

Binlerce kez ya da daha fazla," aşığı eğilir ve klitorisimi kabaca emmeden önce beni merkezden yukarıya doğru yalar. O beni sağarken ben onun dilinde patlıyorum.

"Lance!"

"Kahretsin, evet bebeğim, bunu çok özlemişim," diye mırıldanıyor onu öpücüğümlle sararken, sıcak bir avuç içini aşığı kaydırıp kıcıma masaj yaparken dizlerimin üzerinde kot pantolonunun kemerini çözüyor, onu içime almamı izleyebilmesi için saçlarımı yolumdan çekiyor. O kadar samimi bir hareket ki, ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor, elleri beni okşayarak sarıyor. Parmakları içime kayarken elimle pompalayarak yalıyor ve emiyorum. Onları içeri ve dışarı bastırıyor, onu ağızıma tamamen sığdırırken uyarılmamın sesi onu teşvik ediyor. Parmakları hızlandıkça ve nefesleri hızlandıkça, kaya gibi sertleşmiş sikinin üzerinde sallanıyorum, pozisyonun bana verdiği gücü seviyorum.

"Siktir, Harper."

"Kesinlikle," diye fısıldıyorum, dilimi tepesinin üzerinde gezdiriyorum. "Becer beni, hemen şimdi."

"Tanrım." Beni kollarımdan kavırıyor ve kucağına çekiyor. Kendini girişime hizaladığında kaldırıyorum ve o yukarı doğru iterken ben de sikini hafifçe indiriyorum. Beni sonuna kadar doldurduğunda nefesim kesiliyor ve ikimiz de birbirimize sesleniyoruz. Mükemmel, mükemmelden de öte, gerçeküstü.

Çenesi gevşiyor ve nefesinin vınlamasını hissediyorum.

"Hareket et, Tanrım, Lance, sadece hareket et." Yavaşça yukarı iterken aşırı duyuşal yüklenme oluyor ve ben patlıyorum, o tekrar yukarı sürdüğünde ben çoktan boşalmış oluyorum.

Kasılmalarımı izliyor, bir eli kalçamı yönlendirirken diğeri eli saçlarıma dolanıyor. O ritmini oluştururken hiç ara vermeden birbirimize bakıyoruz.

"Harper," diye inliyor, "prezervatifim yok." "O günler geride kaldı. İçime gel."

"Bebeğim," diyerek hareketlerimi durduruyor, yüzümü kavırıyor ve kontrolü ele alıyor, itiş gücü son derece yavaş, her santimini hissediyorum. "Hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim, ya sen?"

Başımı salladım. "Asla."

İçimde nabızı atarken parmağını dudaklarımdan üzerinde gezdiriyor. "Seni seviyorum Harper, her şeyden çok."

sixty-six

Lance

Hayatımın en kötü gecelerinden biriydi ama sonrası tam bir mutluluktu. Onu ilk kez aldıktan sonra, kamyonetimin kasasının arkasına yüklendik, hava çok soğuyana kadar onu hem becerdim hem de seviştik, kabine geri çekilmek zorunda kaldık. Oradan sonsuzlukta ilk kez yıldızlara baktım ve kendimi bu kadar küçük hissettiğim için mutlu oldum.

Şimdi, güneş tamamen doğmuş olsa bile, Harper giyinmemiz için ısrar etmesine rağmen balonumuzu patlatmayı reddettik. Gösterge panelindeki saatten Trevor'ın bir saat önce okula gittiğini biliyorum ve o zamandan beri Tony'nin uyanık olduğunu ve beni aradığını biliyorum. Beni bulmak için yirmi dönümlük bir alanı araması gerekecek. O kadar da zor olmayacak ama sanırım ikimizin de ortadan kaybolmuş olması onu oyalamaya yetecektir.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, başını kucağıma koyup bana bakarken parmaklarımı saçlarında ve yara izinde gezdiriyorum. Bana ihtiyacı olduğunu ve benim orada olmadığımı bildiğim için ona dokunmadan duramıyorum. Gece boyunca bana yaşadığı dehşeti anlattı ve ben olsam ne yapardım hayal bile edemiyorum. Bunu duymak zordu ama aynı zamanda yıllardır hissettiğim kızgınlığı da sonunda üzerimden atabildim. "Çok özür dilerim."

"Biliyorum, Lance. Biliyorum."

Güneş kamyonun içine vuruyor ve ben irkiliyorum. "Akşamdan kalma mısın?"

"Birazcık. Çok kötü değil."

Başparmağımla şakağını okşuyorum.

"Lance?"

"Evet, bebeğim?"

"Neden kendin için savaşmadın?" "Ne için?"

"Mark bana hakaret edene kadar hiçbir şey yapmadın. Neden kendini savunmadın?"

"Kelimelerle aramın iyi olmadığını biliyorsun, en azından bu iş başladığında öyleydim. O yüzden erken anladım. Eğer bunu kabul etmezsem, kavgayı onlar başlatır."

"Böylece saldırabilirsin?"

"Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama ben böyle karşılık veriyorum. Bu nedenle ve bir aptala senin hakkında ne düşüneceğini öğretemezsin."

"Ne kadar..." diye yutkunuyor ve uzanıp çenemi avuçluyor.

"Sekiz yaşımdan beri. Bu olduğunda, kilitleniyorum. Kırılma noktama ulaştığımda da fiziksel şiddet uygulamam."

"Çok özür dilerim."

"Olma. Beni o yaptı."

"Bundan nefret ediyorum."

"Sorun değil. Bunun için uykularım kaçmıyor." "Hastaneye yatırdığınız kişi o mu?"

"Evet. Öğreneceğini sanırsın." "Onun yüzünden miydi?"

"Hayır. Trevor'a bulaştı. Gençken bana aşıkta ama büyüdüğümüzde ben onun draması oldum. Tam tersi değil. Ona karşı öyle şeyler hissetmiyorum. Hem de hiç."

"Onu dün gece gördüm. Ve o sefil bir insan."

"Çenesinin çatladığını hissettim. Belki sonunda o lanet çenesini kapatmayı öğrenir." Omuz silktim. "Muhtemelen öğrenemez."

"O bir aptal." Dudaklarımda nazıkçe iz bırakıyor. "Bence sen inanılmazsın." "Ben de senin muhteşem olduğunu düşünüyorum."

İnce bir gözyaşı şakağından aşağı akıyor. "Bunu neredeyse kaybediyorduk."

"Evet, ama biz yapmadık. Seni bir daha hiçbir sebeple kaybetmeyeceğim. Her şeyden vazgeçeceğim. Her şeyden. Tekrar o kafa yapısına dönmek istemiyorum."

"Ben de isterdim, ama zorunda değiliz." Boynumu kavırıyor ve beni öpmek için kalkıyor, ben de onu yarı yolda karşılıyorum. "Ve hayattan sonsuza kadar kaçamayız. Eve geri dönmeliyiz, eminim nerede olduğumuzu merak ediyorlardır."

"Dans etmeyi bırakmıyorsun," diyerek dikkatini tekrar bize çekiyorum.

"Hayır, durmayacağım ama bu sadece coğrafya. Ve bu gerçek değil bizi ayrı tutan şey."

"Bir daha hiçbir şey olmayacak. Beni duyuyor musun? Bu işi

başaracağız." "Başka bir şey istemiyorum. Peki, gidelim mi?"
"Evet."

"Çok hevesli," diye söyleniyor.

Omuz silkiyorum. "Sadece hepimiz duygusal olarak yüksek alarımızdayız, artık hiçbirimizin kendini bir arada tutabildiğini sanmıyorum."

"Lance, her şey daha iyi olacak. Ve biliyorum ki sadece bizim iyi olacak olmamız her şeyin iyi olacağı anlamına gelmiyor, ama her şey daha iyi olacak."

"Biliyorum. Olmak zorunda, ama babam olmayacak."

"Parkinson bir ölüm cezası değil. Ve her zaman yeni ilaçlar üretiliyor."

"Biliyorum."

"Sadece pes etme."

"Yapamam," diye sırtıyorum. "Bana izin vermezsın."

"Tabii ki yapmayacağım," diyor, üzerime doğru kalkıyor ve esniyor.

"Yorulmadın mı?"

"Evet. Yatak odama geçip benimle kestirmek ister misin?"

"Tabii."

"Sanırım kendime bir gün izin vereceğim."

Gözlerimin altındaki morluğun izini sürüyor. "Acıyor mu?"

"Hayır."

Daha yakından incelemek için üzerine bastırıyor.

"Şimdi mi, oww," diyorum şakacı bir şekilde eline vurarak. Kıkırdıyor ve bu bir müzik. Bu bir rahatlama. Sadece onun bana hissettirdiği binlerce başka duygu. Belki de lanet olası cevap odur. Belki de başından beri haklıydım. "Kafam iyi olsun ya da olmasın, her saniyeyi ve söylediğim her kelimeyi hatırlıyorum."

"Biliyorum."

"Sana uygun bir şekilde sormam gerekecek," diyerek parmaklarımla yanlarını okşuyorum. "Sadece doğru zamanı beklemem gerekiyor."

"Dairelerimi kapatana kadar çocuk yok, tamam mı?"

"Evet, acelem yok. Önce yoksulluktan kurtulmak için para kazanmak istiyorum." "Bunun benim için önemli olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum."

"Her şey değişmiş gibi hissediyor musun?" Ensemdeki saçları okşayarak soruyor.

Başımı salladım. "Sen mi?"

"Artık korkmuyorum. Ama Lance, bir noktada bu konu hakkında konuşmamız gerekecek."

"Yapacağız. Yemin ederim, sadece bu şekilde düşünmek istemiyorum. Sadece inanmak istemiyorum... Sana," onu incittikleri düşüncesi kalbimi acıtıyor. "Sadece anlamıyorum." Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

"Onları anlamak zorunda değiliz. Bu döngüyü kırmanın bir parçası."

"Haklısın." O beni incelerken ben onun kolyesine bakıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Dün gece eğitmeninizin sözlerinin hayatınızı değiştirdiğini söylemiştiniz ya?"

"Evet."

"Sen de benim için aynı şeyi yaptın." "Yaptım mı?"

"Seni görmeden bir gün daha geçiremezdim. Uçağa atlamadan önce sesini çok net bir şekilde duyduğumda bunu anladım."

"Ne dedim ben?"

"Ya bu an, tam burada, hayatını değiştiren an olursa?" "Beni bir kahraman gibi gösteriyorsun," diyor alt dudağımı yumuşatarak başparmağıyla.

Tekrar ona baktım ve gerçeği söyledim.

"Belki de tam tersi olduğuna inanmak istesem de, bu hikâyede sen öylesin. Hadi eve gidelim, bebeğim."

"Yolu göster."

Dakikalar sonra onu sessizce eve ve yatak odama götürüyorum. Saniyeler içinde onu açıyor, yayıyor, ona tapıyor, dün geceki yıkımın gözyaşlarını sevinçle değiştiriyorum. Ben onun üzerinde gezinirken, bana yaptıklarını hissedebilmesi için elini göğsüme doğru kaldırırken, ona ruhumun son parçasını verirken derinlerine bastırırken usulca bana haykırıyor. Kahverengi gözleri tam bir güvenle benimkilere dikildiğinde, tüm çabalarım rağmen hayatımın geri kalanında *tek bir şey* olacağımı anlıyorum, *onun* gözleri.

Lance Prescott, Romeo Andreas'ı 3. rauntta devirerek ilk ağır siklet maçını kazandırd.

Gelecek vaat eden Lance Prescott, nam-ı diğer Battaniye, Texas Grand'da köşe oyuncusu olarak geçirdiği futbol yıllarında kazandığı bu unvanla dün gece tecrübeli Romeo Andreas ile yaptığı ilk karşılaşmayı kazandı. Las Vegas'ta gerçekleşen dövüş, Lance Prescott'un

Prescott'un ağır sıkletteki kariyeri. Prescott ilk rauntta bir dizi yıkıcı darbe indirerek tecrübeli boksörü zil çaldıktan birkaç saniye sonra yere serdi. Maçtan kısa bir süre sonra düzenlenen basın toplantısında Prescott, uzun süredir antrenörlüğünü yapan Tony Willis tarafından ilk rauntta gösterdiği efor nedeniyle azarlandığını söyledi. Willis 2004 yılında unvanı kazandı ve iki kez Eldiven Şampiyonu oldu. Aralarındaki görüş ayrılığına rağmen, ikili sonuçtan açıkça memnun kaldı ve Willis Prescott'un boksta isim yapacağından emin olduğunu söyledi. Bu karar için tüm gözler Prescott'un üzerinde.

epilogue

Laney

"Neredeyse hallettim," diyor Theo, ben onu arenaya sokarken bir mesaj yazıyor.

"Bak dostum, seni seviyorum ve iyi bir kocasın ama bu kadar çok çalışmayı bırakmazsan, buluşma gecesi için başka birini bulmam gerekecek."

Theo bana bakıp sırtıyor, benim ısrarımla uzattığı ve yüzüne yakın kestiği sakallarıyla çok seksi görünüyor.

"Bana öyle gülümseme. Ciddiyim. İlgiye ihtiyacım var." "Hepsi senin."

"Yalanlar. Hepsi yalan," diye kızgınlıkla elimi sallıyorum. "Uçağa zamanında yetişebilmemiz bir mucize. İşkence görmüş sanatçıyı oynamayı çok seviyorsun."

"Yeni marşının yasal olduğundan emin olmalıydım." "Bu inanılmaz. Bayılacak."

Theo elimi dudaklarına götürüyor ve her bir eklemimi usulca öpüyor, kahverengi gözleri gözlerimin içine bakıyor. Kafasında döndüğünü gördüğüm planlar dudaklarımı aralıyor.

"Kes şunu Houseman, haftalardır ihmal edildiğim için azdım."

Koridorda yanımızdan geçen çift kahkahalara boğuluyor. Theo sertleşiyor ve beni kendine doğru çekiyor, sert bir fısıltıyla beni azarlıyor. "Bu gece telafi edeceğimi söyledim."

"Evet, söylemek ve yapmak farklı şeylerdir. Biraz daha dayanabilirim, sana kendi ilacının tadına baktırabilirim."

Beni koridorun ortasında durduruyor ve yüzümü kavırıyor, ağzıma yavaşça, tam dudaklı bir öpücük yerleştiriyor, nefessiz kalana kadar derinleştirdiğinde beni şaşırtıyor.

Geri çekildiğinde, üzerimde yarattığı etkiye bakarak sırtıyor. "Seni kendini beğenmiş piç."

"Bugün değiştirilmeyecek."

Bacaklarım jöle gibi oldu ve bu sefer otlar bir ilgisi yok. Yine de yıldönümümüzde ona esrarlı brownie verdim, eski günlerin hatırına. O gece kendimizi evden dışarı kilitledik ve ilk Noel'imizde bana aldığı çadırı kaptık. Harika bir geceydi. Ona karşı hissettiğim aşktan dolayı tamamen sersemlemiş bir halde ona bakıyordum.

Bu onun daha da sırtmasına neden oluyor ve dudaklarımı ikinci kez alıyor. Geri çekildiğinde telefonunu açtı.

"Bu bir test mi?" Homurdanıyorum. "Çünkü başarısız olmak üzereyim."

Beni kollarının arasına alıyor ve birkaç kişi yanımdan geçerken görebilmem için perdeyi kaldırıyor.

"Nedir bu?"

"Bir önizleme."

"Neyin?"

"Tatilimizin."

Saçlarını omzumdan çekip eğiliyor ve tüylerim diken diken olurken bana fısıldıyor. "Sabrın direği olduğu için seni ödüllendiriyorum."

"Ukala."

"Bak bebeğim, buradan ayrıldığımızda gideceğimiz yer orası." "Anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorsunuz? İzin verin göstereyim."

Gösterişli bir otel odasındaki lüks yatağın resmini çeker ve yatağın ortasına bir ok çizip yanına BAYAN yazmadan önce düzenleme sekmesine basar. HOUSEMAN yazıyor.

"Anlıyorum. Peki, sen neredesin?"

"Benim okum uygunsuz olurdu." "Peki bu tam olarak nerede?"

"Paris, ve bu Fiji'den sonra."

"Beni Fiji ve Fransa'ya mı götürüyorsun?" "Ve İspanya'ya."

"Ne?!" "Ve

Yunanistan."

"Aman Tanrım!" Kollarında dönüyorum ve o da bana sırtlıyor. "Bunu ne zamandır planlıyordun?"

"Bir ay. Hâlâ benim yerime geçmek istiyor musun?" "Şaka yapıyordum.

Ne zaman gidiyoruz?"

"Gece yarısı."

Kendimi toparlamaya çalışırken gözyaşları tehdit ediyor. "Gerçekten kötü bir koca değilsin."

"Biliyorum."

Beni arkasından çekiştirerek ring kenarındaki koltuklarımıza götürüyor. Yerleştikten sonra sol tarafımıza bakıyorum ve sıranın geri kalanının çoğunlukla boş olduğunu görüyorum.

Parmaklarımızı birleştiriyor, gözlerini benimkilere dikmeden önce alyansımı okşuyor. "Çok çalıştığım için özür dilerim. Sana söz veriyorum, yakında yavaşlayacağım."

"Başarılı olduğun için çok mutluyum. Lütfen öyle olmadığımı düşünme. Sadece bazen seni özlüyorum." Theo ülkenin en çok aranan modern bestecilerinden biri. Müzik bilgisi ve inanılmaz yeteneği, mezuniyetimizden bu yana geçen dört yıl içinde onu çok yükseklerle taşıdı. Reklam jingle'larıyla küçük bir servet kazandı ve ilk büyük alışverişi benim alyansımı yenilemek oldu. En çok gurur duyduğu başarısının bu olduğunu söylüyor. Ona bunun çok fazla olduğunu söyledim ama elimdeki yüzüğe hayranlıkla bakarken gözlerindeki gururu görebiliyorum.

Peki ya ben? Kariyer anlamında hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğime hala karar vermiş değilim, ancak şu anda zengin bir adamla evli olmama rağmen üzerime düşeni yapıyorum. Birkaç ayda bir önlük ve şapka değiştirmemi yadırgamıyor ama seks oyuncuğu temsilcisi olarak çalışmamı çok sevmiştir. Bu sadece yeni iş girişimim için biraz ek para içindi, ki ona henüz fikrimi değiştirdiğimi söyleyecek yüreğim yok. Belki kasap, fırıncı ya da şamdancı olacağım ama o her zaman benim üstadım olacak ve gerçekten umurumda olan tek şey bu. Vegas arenasının bangır bangır yanan ışıkları altında kocama dönüp çalışan yanındaki o sarhoş geceden bu yana ne kadar yol kat ettiğimizi düşünüyorum ve gözlerim doluyor.

"Tanrım, Houseman, beni acınası hale getiriyorsun."

"Evet, şey," diye fısıldıyor sıcak bir şekilde, "beni mutlu ediyorsun."

"Ben de öyle demek istedim," diye burnumu çektim. "Seni seviyorum... saçma sapan bir miktarda." "Biliyorum."

"Sonsuza kadar."

Elimi sıkı. "Ve her zaman, Deli."

Onu incelerken düşüncelerim ahlaksızca sınırlanıyor, çok aleni olmayan şeyler yapmak için cazip geliyor.

"Gece yarısından *önce*," diye söz veriyor, bakışlarını ileride tutarak. Ne düşündüğümü anlamak için bana bakmasına bile gerek yoktu, ama sanırım en iyi arkadaşınla evlenmenin hediyesi bu.

Troy

Nemli saçlarını Clarissa'nın yüzünden uzaklaştırıyorum, o boynuma yaslanırken ben bir kez daha onun içinde nabız atıyorum. Son beş yıldır tavşanlar gibi sevişiyorduk ve hiç yavaşlamamıştık. Bu gece de bir istisna değildi.

Ellerimi üzerinde gezdirdiğim ısıtılı elbisesiyle otel odamızın dolabından dışarı adımını attığı anda, ona sahip olmadan kumarhaneye gidemeyeceğimi biliyordum.

Onu baştan çıkarmak hâlâ çok eğlenceli. Ve onu limuzinde yalnız yakalayana kadar bana çok iyi direnmişti. Evliliğimiz, evlilikle ilgili düşündüğüm her şeyi değiştirdi. Ama gerçek şu ki, sanırım biz bir istisna olabiliriz. Ve gerçekten çok şanslıyız.

Biz uğraşmasak da kimya orada. Her zaman orada, her gün, hatasız. Belki de tahmin ettiğim gibi eninde sonunda kaybolacak, ama şimdiye kadar kaybolmadı. Buna tutunuyorum çünkü dünyada sevişmekten ya da karımı becermekten daha çok sevdiğim bir şey yok, bunun sonucu dışında.

Üzerime yattığı anda, adım haykırana kadar ona doğru sürerek kendimi kaybettim. Dayanabildiğim kadar dayandım ama o beni alt etti. Duygularım galip geldi ve her zaman yaptığım gibi kayboldum. En çok bu anları seviyorum, ben tükendikten ve o doyduktan sonra. Hiçbir şeyin bizi ayıramayacağı kadar yakın hissettiğimiz sessiz anlar. Böyle anlar için yaşıyorum. Hayatımızın karmaşası arasında, onunla geçirdiğim bu zaman için yaşıyorum.

"Mon cherie, sevgilim, sen benim gözbebeğimsin, belimin meyvesi, sırtımın çeyreğisin. Küçük Pepe'ye şarkı söyletiyorsun. Biliyorsun, hayatımızın geri kalanını sevişerek geçireceğiz."

Başını sallayarak göğsüme doğru kıkırdıyor. "Tanrım."

"Seni tatmin etmedim mi? Muah, muah, muah." Elimde gülerken söylüyorum. "Seni seviyorum, sevgilim."

"Sen delisin."

"Senin için çıldırıyorumuuu, her zaman," diyorum yıllar içinde ustalaştığım Le Pew'le. Yanlarını gıdıkladığımda sarsılıyor ve aniden hareketsiz kalıyor. "Aman Tanrım!"

Tanrım, sanırım yırtıldı," diyerek parmaklarını elbisesinin eteklerinde gezdirmeye başladı.

"Ne?"

"Elbisem. Sanırım yırtıldı. Havayı hissedebiliyorum."

"Havayı hissediyorsun çünkü belinin etrafında."

"Bebeğim, kontrol etmen gerek."

Limuzinin koltuğunda yükselmeden önce elbisesini aşağı çekerek kaldırıyor ve pırıl pırıl kıcını burnumun tam önüne getiriyor. Eğer bir kahkaha atarsam, ölü bir adam olurum. Bunun yerine parmaklarımı iç kalçasına odaklıyorum ve nefesi kesilene kadar parmaklarımı gezdiriyorum.

"Evet, hala külot yok."

"Elbisemden bahsediyorum Troy, kes şunu."

"Olmaz öyle şey."

"Lütfen sadece bak. Bir beden büyük almam gerektiğini biliyorum."

Elbiseyi dikkatlice inceledim. "Yırtık yok ve sen görünmüyorsun bile."

Bana döndü, acayip hızlıydı. "Hamile. Yine hamile. Seni neden sevdiğimi bilmiyorum."

Onu kendime doğru çekiyorum ve kumral saçlarını omuzlarından uzaklaştırırken kucağıma yığılıyor.

"Terliyim ve iğrencim."

"Çok güzelsin. Çok güzelsin."

İç geçiriyor, kirpiklerinin altından berrak mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Ve seni bir daha hamile bırakmayacağıma söz veriyorum."

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Hiç de değil."

"Bu beş eder! BEŞ ÇOCUK! İşimiz bitti." Başını sallıyor. "Seni reddediyorum."

"Yapamazsın," diye etkileyici bir sesle söylüyorum.

"Senden boşanacağım. Boşarım. Seni reddedeceğim ve boşanacağım. O kadar da değilsin. Kendi kendini yetiştirmiş, harika bir penisi olan süperstar bir atlet."

"Eminim daha iyisini yapabilirsin."

"Çocuk oyuncağı," diye mırıldanıyor. "Lütfen bebeğim, söz ver bana, bundan sonra işimiz bitti."

"Söz

veriyorum."

"Yalan

söylüyorsun."

"Yalan

söylüyorum."

Daha fazla parlatici sürmek için çantasını açmadan önce bizi temizlemek için büyük çaba sarf ediyor. Telefonum çalmadan önce dudaklarını dikkatlice hizalamasını izliyorum. Ekranı kaldırıyorum ve kıkırdıyorum.

"Dante bize bir ilerleme raporu gönderdi."

"Görelim bakalım." Clarissa ben oynat tuşuna basarken gülümseyerek eğiliyor. Video Jeopardy müziğine ayarlanmış ve Dante ekranın kenarında duruyor, yüzünün sadece yarısı görünüyor, Parker ocağın başında, tencerenin yanında bir kutu peynirli makarna, kızımız kucağında, diğer iki oğlumuz ayaklarının dibinde kıskançlıktan ağlarken gözlerini mutfağımızın tavanına dikmiş. Onlarla hokkabazlık yapmaya çalışırken şaşkın görünüyor. Dante bu şekilde birkaç çekim yaptı, Parker ona ayak uydurmak için elinden gelenin en iyisini yaparak sabit çerçevesinin etrafında hızlı ileri sararken, gözleri sanki aklını kaçırmış gibi hep yukarıda. Video Parker'ın koltukta sızmasıyla sona erene kadar isterik bir şekilde gülüyoruz. Görüntü daha sonra Dante'nin Parker'ı battaniyeye sarmadan önce üç küçük kardeşini de sakinleştirmesiyle devam ediyor. Hep birlikte "**Aferin**" diye mesaj atıyoruz, o da göz deviren bir emoji ve ardından dolar işaretleriyle cevap veriyor.

"Şu çocuk."

"Zam alması lazım," diyorum kıkırdayarak.

"O çok iyi bir çocuk," diye mırıldanıyor Clarissa. "Bu çocukla lotoyu tutturduk."

"Hepsiyle," diye mırıldanıyorum boynunu öperken.

Arabayı otelin girişine yanaştırıyoruz, tam da o pudrasını kapatırken. Araba durduğunda, onu kendime çekiyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum, çabalarını mahvediyorum ve öpücüğümün içinde erimeden bir saniye önce itirazını duyuyorum. Ben onu durmadan yutarken kapı açılıyor, bizi kimin gördüğü umurumda değil ve o da bana izin veriyor. Karıma kafayı takmış durumdayım.

"Troy," diye mırıldanıyor, uzaklaştığımda şehvetli bir bakışla bana bakıyor, "yetmedi mi?"

"Bunun cevabını biliyorsun. Hadi gel." Limuzinden inerken ona nazıkçe eşlik ederken her şeyin örtülü olduğundan emin oluyorum. Onu otelin girişine doğru çekerken şoför bize sırtıyor. Kapıyı birkaç adım geçmiştik ki, arkasında karısıyla bir adam yaklaşıyor.

"Hey, Troy? İmzanı alabilir miyim?"

Clarissa gülümsüyor, ben adamı kalabalık yürüyüş yolunun kenarına götürüp kalemi ondan alırken karısıyla havadan sudan konuşuyor.

"Harika bir sezon dostum. Gelecek yıl bizim yılımız. Bunu hissedebiliyorum."

"Teşekkürler, umarım öyledir." Binlerce kez yaptığım gibi adımı karalıyorum ve hala bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. O mavi kiralık evden bu noktaya gelmek çılgınca bir yolculuk oldu.

"Teşekkürler dostum," diyor adam, yoluna devam etmeden önce hızlıca bir fotoğraf çektirirken.

"Daha önce hiç kumar oynamadım," diyor Clarissa, kumarhanedeki gürültü patırtının arasında ona eşlik ederken.

"Hadi bunu
düzeltelim." "Asla
olmaz."

"Hadi bebeğim, cüzdanının iplerini biraz gevşet."

"Belki yarın."

"Sabah yola çıkıyoruz. Geri dönmeliyiz yoksa Parker'ı kaybedeceğiz."

Gülümsüyor. "Buna izin veremem." Etrafına şüpheyile bakıyor.
"Kumarbaz olduğumu sanmıyorum."

"O zaman riskli bir şey yapmayız." Cüzdanımı çıkardım ve birkaç cips karşılığında dispanser görevlisine bir yüzlük uzattım.

"Bu yüz dolar."

Eşim hala market alışverişimizi yapıyor, çocuklarımızın kıyafetlerini hala TJ Maxx'tan alıyor. Milyonlarımızla tutumlu davranıyor ve ironik olan şu ki eve hepimizi geçindirecek kadar maaş getiriyor. Ucuz bir milyoner olmasını seviyorum. Yüz dolar için endişelenmesini seviyorum.

"Bir bahis," diyorum ona, fişleri uzatırken.

"Sadece bir mi?"

"Evet." Odayı tarıyorum. "Şurada. Rulet." Onu masaya yönlendiriyorum. "Kırmızı ya da siyah. Kolay seçim."

"Ne düşünüyorsun?"

Saçının bir telini çekiştiriyorum. "Benim bahsim her zaman kırmızıdan yana olacak." "Tanrım, bu gece çok romantiksin."

"Seni tekrar yalnız yakalayana kadar bekle. O elbise tek seferlik. O pisliğin yırtılacağından emin olacağım."

"Kahretsin," diye fısıldıyor, rulet masasına yanaşırken elimi sıkıyor.

"Tamam," dudaklarını çigniyor, "Dante'nin doğum günü üzerine bahse girelim." "Kulağa hoş geliyor."

"Kırmızıya beş mi?" Yol göstermem için bana bakıyor ve fişi masaya koymadan önce başımı sallıyorum. Saniyeler içinde yüz dolar kaybediyoruz. Gülüyorum.

Nefesinin altında küfrederken. "İnsanlar bunu nasıl yapıyor anlamıyorum. Eskiden bu benim için bir servetti."

"Ben de."

"Hâlâ öyle," diyor yürüyen merdivene adım attığımızda. "Bu yönünü seviyorum."

Mekanik basamakların üzerine tünemiş bana bakıyor ve her şeyi anlatan bir bakış paylaşıyoruz. İkimiz de bu hayatın bizim olacağını düşünmemiştik. Elini tutup öpüyorum. "Biliyorum."

Yerimize oturduğumuzda salonun büyük bir kısmı doluydu. Theo ve Laney bizi karşılamak için oradaydı.

"Hey, dostum. Buna inanabiliyor musun?" Theo ve ben erkek erkeğe sarıldık. "Bunu hak ediyor," diyorum dürüstçe.

"Buna itirazım yok," diyor, tıklım tıklım dolu arenaya bakarak.

Mezun olduğumuzdan beri Theo ve ben çok az iletişim kurduk, ancak Lance birinci sınıf bir savaşçı olduğunda, ona kendi marşını hediye etmeye karar verdim ve doğru maestroyu tanıyordum. O zamandan beri, o ve Laney birkaç maçına geldiler ve hatta birkaç kez evimde kaldılar. Yeni dinamiğimiz önceki yıllardan tamamen farklı. Selamlaşırken karısına sarıldığımda gözünü bile kırpmıyor.

"Bir tane daha mı?" Laney, bir eli karnında, diğer eliyle de ona sarılmış olan Clarissa'ya sesleniyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Kendimi gülünç hissediyorum. Bu çok seksi bir elbise." "Seksi görünüyorsun," diye ısrar ediyor.

"Katılıyorum," diye ekliyorum, hissettiğim şehvetle ona bakıyorum.

"Çok ateşli." "Ben de," diyor Theo, Clarissa'ya sarılmak için sıradaki kişi. Yerlerimizi alıyoruz, ve kalabalık odayı tarıyorum.

"Çılgınca, değil mi?" Theo oturduğum yerden düşüncelerimi okuyor.

"Hiçbir şeyi değiştirmedim," diyorum dürüstçe.

"Ben de öyle."

Laney, "Çişim geldi," diyerek duygusallıktan sıyrılıyor ve ikimiz de kıkırdıyoruz.

"Ben de seninle geleyim," diye teklif ediyor Clarissa. "Eminim oraya vardığımızda *tekrar gitmek* zorunda kalacağım."

Onlar gözden kaybolmadan önce telefonumu kapıp bir mesaj atıyorum. Birkaç saniye sonra Clarissa çantasına uzanıyor ve cam gibi gözlerle bana bakıyor.

Troy: Zaten piyangoyu kazanmışken kumar oynamaya gerek yok.

Clarissa: Seni çok seviyorum.

Harper

Lance ve ekibinin hemen arkasında durarak, bana dönmeden önce kollarını iki yana sallıyor ve omuzlarını yuvarlıyor. Dar elbisemin içinde tepeden tırnağa terliyorum ve yüzümdeki gerginliği görmemesi için dua ediyorum ama tabii ki görüyor.

Bana yavaşça göz kırpmıyor. "Gecenin ilk nakavtı."

İltifatı duymazdan geliyorum, nasıl hissettiği konusunda çok endişeliyim. "Bu iş sende."

"Sen yanımda olduğun sürece."

Ve omurgamı dikleştirmek için gereken tek şey bu, az önce şüphenin tehdit ettiği yerde içimi gurur dolduruyor. Hiç olmadığımız kadar güçlüyüz. Son birkaç yıl, özellikle de bu yıl, çılgınca geçti. Lance'in tüm dövüşlerinde ring kenarında olmanın yanı sıra birkaç gösteride dans ettim. Ağır sıklet olarak kazandığı para, yükünün çoğunu hafifletti.

Ama kolay olmadı.

Birbirimizi o kadar özledik ki, en inanılmaz barışma seanslarına yol açan birkaç harika kavgamız oldu. Ama kilometrelerce ötede kavga etmek de kolay değil. Ama artık bunu başarmak için gerekenlere sahibiz. Artık çiftlikteki o çalkantılı günleri bizi biz yapan on gün olarak görüyoruz.

Ve gerçekten de yaptılar.

Sorunlara yol açsa da, canımızı acıtsa da, bizi sınasa da birbirimizden hiçbir şey saklamıyoruz ve diğer tarafta başka hiçbirisiyle hissetmediğim bir yakınlık var.

Lance zamanını pist, çiftlik ve New York arasında paylaştırırken ben de zamanımı sahne ve onun indiği yer arasında paylaşıyorum. Zordu, harikaydı ve karşılığını fazlasıyla aldım. Ama dünyadaki hiçbir şey, hiçbir sahne, hiçbir spot ışığı beni bu gece uzak tutamaz.

Ve bir gün, çok yakında, New York'u evi olarak adlandıracak. Nihai hedefimiz çiftlik ama elimizdeki tek şey zaman ve bunu sonuna kadar kullanacağız. Önümüzdeki beş yıl şehirde yaşayacağız ve gittiğimizde Nana'yı Teksas'a taşıyacağız. Çiftliği genişletmeyi de içeren bir sürü planımız var.

Trevor tıklım tıklım dolu arenayı incelerken Tony son dakika önerileriyle Lance'in yanına yaklaşıyor. Lance, yıllar önce ona aldığı bornozun yeni ve geliştirilmiş bir versiyonunu giyiyor. Şortuyla birlikte üzerine tam oturuyor. Trevor heyecanla ve sarsılarak onun yanında duruyor. Gözlerinde hiç bu kadar gurur görmemiştim. Lance onun kahramanı ve onları bu halde görmek beni çok mutlu ediyor. Adam olmuş bu iki çocuk, ailelerinin mirasını tek başlarına yaşıyorlar. Trevor, masrafları üstlenen kardeşi sayesinde bu sonbaharda Grand'e gidecek.

Lance'in yeni marşı duyulduğunda sinirden yerimden sıçıyorum. İçgüdüsel olarak hareket ediyorum, yardım edemem ama getirdiği havayı takdir ediyorum. Rock ve rap'in bir karışımı ve çok belirgin bir şekilde Lance'e ait. Midem dönüyor, Lance'in Tony'nin sözlerini tekrar tekrar başıyla onayladığını görüyorum. Ve sonra gidiyoruz, arenada kükreme sesleri yükselirken onun köşesi olarak koridorda birlikte yürüyoruz. Daha önceki dövüşlerinde de aynı vızıltı vardı ama bu seferkini midemde hissediyorum. Ring kenarından ayrılma vakti geldiğinde yerime oturmak için hamle yapıyorum ki Lance beklenmedik bir şekilde dönüp eldivenli eliyle beni kendine çekiyor. Tüm kameraların, tüm gözlerin üzerimizde olduğunu bilerek donup kalıyorum.

"Bana bak bebeğim," diyor kabaca. "Sadece biz varız."

"Büyük bir yetersizlik. Yüz milyonlarca göz, Lance. Ve bekliyorlar. Ne yapıyorsun?!"

"Bırak beklesinler. Sensiz savaş olmaz. Senin sayende buradayım."

Adrenalin yükseliyor, etrafımıza bakıyorum.

"Bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

"Bana bak güzelim," diye emrediyor ve ben de bakıyorum. Gözlerim onunkilere kayıyor. "Seni seviyorum amına koyayım."

Kalbim çarpıyor, başımı sallıyorum. "Ben de seni seviyorum, nakavt et onları bebeğim." "Eğer yaparsam, benimle evlenir misin?"

Gözlerimi açarak yüz ifadesini kontrol ediyorum ve ciddi olduğunu fark ediyorum, gözleri kendinden emin. "Neredeyse iki yıldır bekliyorum ve evlenme teklif etmek için seçtiğin an *bu* mu?"

"Daha iyisini bulabilir misin?" Adam bu noktada yabancıların fikirlerini kesinlikle umursamıyor ve bunun için ona hayranım. Henüz tam olarak o noktada değilim ama beni zorlamaya devam etmesini ve her zaman da devam edecek olmasını seviyorum. Bu sınavların en büyüğü ve bunun beni sakatlamasına izin vermeyi reddediyorum. O beni benim ona sahip olduğum şekilde zorluyor, gölgelerde gizlenmeme izin vermiyor. Ve onunla birlikte spot ışıklarının altında durmak için ihtiyaç duyduğum gücün

kaynağı da o. Gülümseyerek başımı sallıyorum.
"Ee, Priss? Karım olur musun?"

"Seninle evlenmek mi? Olur. Bir şartla." "Söyle."

"Altıncı rauntta nakavt istiyorum." "Siktir, sıkı pazarlık yapıyorsun."

"Hayır," diye burnumu kıvırıyorum, "sadece biraz inanca ihtiyacın var."

"Ben görebildiğime inanırım ve sen de bana bunu gösterdin." Rakibinin beklediği ringe doğru hızla uzaklaşmadan önce eldivenli eliyle çeneme vuruyor.

Altmış saniyenin biraz altında bir değişimdi ve hayatımın en heyecan verici saniyeleri idi. Kafam güzel ve sersemlemiş bir halde, yerimi tutan çeteye katıldım. "Hey, kadın!" Ben sersemlemiş bir halde dururken Clarissa beni kucaklıyor, hepsini yarım yamalak selamlıyor ve kucaklamalarına karşılık veriyorum. Troy beni bıraktığında, gözlerim bir canavara dönüşmüş olan Trevor'a takılıyor. Alt dudağını somurtarak dışarı çıkarıyor. İşte o zaman Lance'in teklifinin planlı olduğunu anlıyorum. Çaresiz bir omuz silkmeye omuzlarımı kaldırıyorum ve o da bana kardeşinin nefes kesici Gülümseyin. Bakışlarımı tekrar Lance'e çevirmeden önce ben de ona uyuyorum.

"İnanılmaz görünüyor," diyor Clarissa yanımda. Gerçekten de öyle. Son birkaç ayda daha fazla kas yaptı. Şu anda tam bir gladyatör gibi. Onun gibi olduğum zamanlarda hâlâ şaşkınlık içindeyim.

Diğerleri de öyle.

Resepsiyonum tam da beklediğim gibi yorucuydu. İroni mi? Şampiyonun kız arkadaşı olmak, bir dansçı olarak ulusal çapta dikkat çekmemi sağladı. Sürekli alay edilme kabusu bir çeşit nimete dönüştü. Ama eğlenceli değildi. Hiçbiri olmadı. Sosyal medya ile bağlarımı koparmak zorunda kaldım. Lance, birlikteliğimizin yarattığı tepkiyi gördükten sonra beni kendi halkla ilişkilerine devretmeye zorladı. Oyun planımıza rağmen birkaç gazeteciye karşı düpedüz hırçınlaştı ve Twitter'daki bazı yorumlara yanıt verdiği için kamuoyu önünde özür dilemek zorunda kaldı. Başkalarının onun hakkında ne söylediği umurunda olmayabilir ama ben farklı bir hikayeyim. Birlikte onun reklamcısının en kötü kabusu olduk. Zaman zaman bir daha asla insan içine çıkamayacağımı düşündüm. Ama işte buradayız, hâlâ savaşıyoruz, hâlâ ayaktayız, hâlâ biziz. Mikrofon ringe iniyor ve Clarissa elimi tuttuğunda midem bulanıyor.

"Bayanlar ve baylar, kırmızı köşede, bir metre iki santim boyunda ve iki yüz yirmi dört kilo ağırlığında, on sekiz ve oh rekoruyla Lance 'The Blanket' Prescott."

Kollarını kaldırıp kalabalığa kısa bir selam verirken ben çoktan ayağa kalkmış, onun için çılgık atıyordum.

Sırada Otto var ve işte o zaman Lance işe koyuluyor. Gözlerinde daha önce sayısız kez gördüğüm bir kararlılık vardı. Canavar orada, kilitlenmiş, kapının açılmasını bekliyor. Rakibi bir savaşçı ve aynı zamanda yenilmez bir rekora sahip. Bu bir dövüş olacak, ama Lance'in bir üstünlüğü var, galibiyetlerinin çoğu nakavt, Otto teknik.

Lance ringe geri dönen çocuk gibi. Kalbim boğazımda, Clarissa bana doğru eğilirken küçük bir konuşma için çok gerginim.

"Şu anda aklından neler geçiyor, kızım?"

"Sadece... hiçbir şey."

"Bu hiçbir şey değil."

Dönüp ona bir gülümseme veriyorum. "Bu iyi olacak."

"Öyle mi?"

"Evet."

İlk zil çalar ve Lance en son çıkar, ayaklarının üzerinde hafiftir, hareketleri ilk atışını kaçıran Otto'yu kendine çeker. Lance dansına başlıyor, başı sallanıyor, kaslı bacakları bir ayaktan diğerine kolayca kayıyor. Onu hiç bu kadar akıcı ve kendinden emin görmemiştim. Son dövüşünden bu yana aylar geçti ama bu kadar kısa sürede ne kadar büyüdüğüne inanamıyorum. İki kez şampiyon olmuş biriyle ringde nasıl başa çıktığını izlerken tam bir hayranlık içindeyim.

Lance, Otto'nun başını döndüren bir-iki kombo yapıyor ve kısa bir süre sonra Otto ilk yumruğunu indiriyor. Kamera tam o anda Lance'in yüzüne odaklanıyor ve Lance ağız korumasının etrafından gülümsediğinde kalabalık çılgına dönüyor.

"Onunla oynuyor," diyor Clarissa şaşkınlık ve dehşet içinde. "Bu adam kızarmış."

"Sakin ol, katil," diyorum, Lance ilk raundu domine ederken şaşkınlıkla izliyorum. İki kez ağır sıklet şampiyonu olmuş biriyle dövüşüyor ve bunu parkta bir gün gibi gösteriyor. Daha fazla şaşırıamazdım. Otto korkmuş görünüyor, duruşu da ifadesi gibi yorgun. Sanki Lance kendi içinde bir bariyeri yıkmış ve hepimiz buna tanıklık ediyoruz.

Ve sonra olur. Otto kendini buluyor ve bu bir dövüşe dönüşüyor. Bir aparkat Lance'in gözlerindeki tüm eğlenceyi siliyor ama o tereddüt etmiyor, ilerlemeden memnun görünüyor. Bunu hak etmek istiyor.

İkinci rauntta Lance'in adımları biraz daha ağır, ancak kontrollü, Tony'nin dövüşçüsü olmaya devam ediyor.

Troy'un sesi aramızdaki boşlukta gürleyerek, "Hâlâ onunla sevişiyor," diyor. O da sıradaki diğer herkes gibi hayranlık içinde. Troy onun birkaç dövüşüne katılmış ve gelişimini kendisi de görebiliyor.

Üçüncü raunt için ara verdiklerinde, Laney o anı seçerek derin tınısıyla desteğini haykırıyor. "Onun kafasını uçur, Prescott!" Hepimiz ona doğru dönüp histerik bir şekilde gülüyoruz. Theo başını sallıyor, o da omuz silkiyor.

"Ne? Beni duyduğundan emin olmak istedim."

"Dünya seni duydu," diyor Theo, karısına sevgi ve eğlenceyle bakarak. Sonra kamera beşimizin üzerinde, Troy ve Clarissa'ya doğru kayıyor ve bir an için Troy'un odağı benden uzaklaştırmak için burada olmasına şükrediyorum. Yıllar boyunca Lance'e ve bana çok büyük destek oldu. Sağlam bir dost. Daha iyisini isteyemezdik.

Tony, Rip yüzünü silip su verirken Lance'in üzerinde geziniyor. Ve sonra kamera bana doğru kayıyor. Dudaklarını okudular mı? Değiş tokuşumuzu gördüler mi? Lance'in niyeti evlendiğimizi tüm dünyanın öğrenmesi miydi? Bir düşün sadece incelemeyi yoğunlaştıracaktır.

Köşesinde eldivenlerini çıkarmaya hazır bekleyen Lance'e bakıyorum ve içime bir şey doğuyor. Çözüm.

Kimin umurunda?

Onlar hakkında.

Hikayemizin bir saniyesini bile bilmeden bize zarar verenler.

Karşılaştığımız ve karşılaşmaya devam edeceğimiz mücadeleleri bilmeden, birlikte, birlikte mücadele etmek.

Ve kazandığımız şey birbirimiz.

Siktir et onları.

Bırakın nefretleri

artsın. *İzlesinler.*

Bırakın o nefretle boğulsunlar.

Bir daha asla cevap vermeyeceğiz.

O zaman aklıma, dairesinde tek başına oturmuş geleceğimi izleyen babam geliyor. Şu anda Lance söz konusu olduğunda yaptığı hatalardan pişmanlık duyduğunu hayal ediyorum. Ama Lance artık ona karşı kötü hisler beslemiyor ve ona ulaşmaya çalıştıysa da yanıt alamadı. Denedi ve benim de tek isteyebileceğim bu.

Beşinci rauntta hepimiz diken üstündeyiz, momentum yeniden değişiyor ve Otto üstünlüğü ele geçiriyor. Lance bir yumruktan kaçınıyor ama Otto bir aparkat daha indiriyor. Lance'in başının dönüp iplere yaslandığını ve dizlerinin üzerine çöktüğünü iliklerime kadar hissediyorum. Kalbim sıkışıyor, ayağa kalkıyorum ve desteğimi haykırmaya başlıyorum. Duymasının imkânsız olduğunu biliyorum ama yine de duymasını istiyorum. Diz çöktüğü yerden çırpınışını hissedebiliyorum ve saniyeler içinde ringin kenarındayım.

Otto kutlama yaparken hakem saymaya başlıyor, kibri kalabalığı coşturuyor.

Trevor kardeşi için bağırırken Tony köşede küfür ediyor ve ben de aynısını yapıyorum.

"Bu senin, Prescott! İçeri girmesine izin verme!"

Sanki beni duymuş gibi, altıya kadar sayınca ayağa kalktı. Hakemle kısa bir tartışmadan sonra dansı geri döndü. Lance hâlâ sersemlemişken, Otto zil çalana kadar bir dizi yumruk indiriyor.

Altıncı raunt çaldığında, arenadaki herkes aklını kaçırıyor. Lance ve Otto bir ileri bir geri gidiyor, Otto üstünlüğü ele geçirene kadar darbeye darbe indiriyorlar. Lance, Otto'yu alnına bir eldivenle geri ittiğinde talebimden pişman olmak üzereyim.

"LANET OLSUN!" Troy, Lance eldivenlerini birbirine vurup canavarı serbest bırakmadan hemen önce haykırıyor. Artık Tony'nin dövüşçüsü değil, altı yıl önce spor salonunda tanıştığım adam. Gerçek dövüşçü o. Hayatın onu yarattığı gerçek dövüşçü.

Lance varını yoğunu ortaya koyuyor, Otto'nun hamlelerini savuşturarak birbiri ardına sağlam yumruklar indiriyor. Otto zincirde sallanan bir kum torbasına benziyor. Ve her vuruşunda geçmişten, Lance'i spor salonumuzda ilk kez yakından gördüğüm andan bir kesit görüyorum. Lance'in bir başka sağ kroşesi Otto'nun ağızlığını gevşetti ve Lance bir tane daha vurmada önce onu tekrar yerine sabitlemesi için yeterli zaman var. Gözlerim sulanırken başka anılar da gözümün önüne geliyor ve Madison Square Garden'da onun etrafında dönerken gözlerinin kapalı olduğunu hayal ediyorum.

"İplerin içinden!" Lance, Otto'yu teker teker yumruklarken, sadece unvan için savaşmakla kalmayıp başından beri aleyhine olan ihtimallere karşı kazanırken gözlerim doluyor.

"İplere doğru, bebeğim!"

Lance bir tane daha, bir tane daha indiriyor ve Otto'yu iplere sıkıştırana kadar üstünlüğünü sürdürüyor.

Avazım çıktığı kadar bağıyorum. "Sensin, Lance, bir sonraki büyük üzüntü sensin! Bu senin! Bu senin mirasın! Savaş, bebeğim!" Desteklerini haykıran diğer binlerce sesin arasından bağıyorum. Her yumruktan çıkan gürültüyle Otto'nun artık favori olmadığını anlıyorum.

"Sensin, Lance! Sensin!" Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz Lance bir sağ yumruk attı ve Otto yere düştü.

Bizim sıramızdaki herkes hakemin sayışını taklit ediyor. "Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi," Otto yavaşça ayağa kalkıyor ve hakeme başıyla işaret ediyor. Lance yılmadan iki uzun adım atarak ona ulaşıyor ve izleyen herkesin hissedeceği son bir darbe indiriyor. Otto yere düşüyor ve bir saniye sonra Lance'in eldiveni havaya kalkıyor.

Tüm kavgalar, fedakârlıklar, tüm acılar, gönül yaraları, ihtiyaçlar, başarısızlıklar, kaybettiği inanç, bulduğu inanç, hepsi bu ana kadar geldi. Kendisi görene ve kazanana kadar imkansız olduğunu düşündüğü an.

Lance Prescott. Dünya ağır siklet şampiyonu.

Tony kutlama için onu yumrukladıktan saniyeler sonra Trevor beni ringin kenarında karşılıyor ve Rip beni iplerden geçirirken kaldırıyor. Bana ulaşmak için kalabalığa karşı mücadele eden Lance'in yanına koşuyorum. Şişmiş ve kanlar içindeydi ama gözlerindeki her duyguyu okuyabiliyordum.

"Başardın!" Beni yakalayıp zahmetsizce kollarına aldığı anda histerik bir çığlık atıyorum. Düşündüğüm her şeyi ağzımdan kaçırırken uzun saniyeler boyunca sarılıyoruz. "Seninle çok gurur duyuyorum. Hepimiz gurur duyuyoruz. O gördü, Lance. Baban gördü. O gördü. Aman Tanrım. Sen yaptın."

"Biliyorum bebeğim, biliyorum. Seni seviyorum, seni seviyorum," diye tekrar tekrar mırıldanıyor, etrafındaki kutlamaları görmezden geliyor.

"Bunun senin olduğunu hep biliyordum," diyorum göğsüne doğru hıçkırarak.

Kemerini omzuna koyarken başımdan çekiliyor ve eldivenleriyle başımı kavıyor. "İşte bu yüzden buradayım. Çünkü sana inandım."

Yedi ay sonra.

Lance

Trevor, Troy ve Theo yanımdayken koridorun sonunda gelinimi bekliyorum. Düğünün samimi olmasını istediğimiz için kilisenin sadece yarısı doluydu ama bizim için en önemli olan herkes buradaydı. Kemerimi kazandıktan üç hafta sonra New York'a taşındım. O andan itibaren her şey bir kasırgaya dönüştü. Ciro teklifleri geldi ve ekibim ayak uydurmak için kendini kaybetti. Diğer taraftan, Harper kendi seçtiği çeşitli gösterilerde dans ederken ben de unvanımı korumak için antrenmanlarla meşgul oluyorum. Şu anda kapısının çalındığı bir aşamada, tam tersi değil.

Onunla son açılış gecesinde, ayağına getirdiğim gülleri kabul etmeden önce gurur duyduğum kadar hiç gurur duymamıştım. O bir yıldız, artık yeteneğini gizleyemiyor, artık aranıyor, geliyor. Tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Annem babamı koridordan geçiriyor, ilk sıradaki yerlerini almadan önce adımlarını karıştırıyor. Annem çoktan boğulmaya başlamıştı ve ben de aynı şeyi yapmamak için kendimi ondan gözümü kaçırmaya zorluyorum. Gergin değilim, sadece hazırım. Birlikte hayatımız yıllar önce başlamış olsa da bu kadına soyadımı vermeye hazırım.

"Gergin misin kardeşim?" Trevor smokinini giymiş bir halde yanımdan fısıldıyor.

"Hiç de bile."

"Seninle gurur duyuyorum," diyor omzumu avuçlayarak. "Şimdi böyle şeyler yapma."

Duygusallaşmanın eşiğinde olduğumu bildiği için kıkırdıyor.

Boy olarak beni yakaladı, boyumu bir santim geçti. Artık tam bir erkek ve her zamanki gibi ukala, ama okulda çok başarılı. Ve kız arkadaşlarından birine vurulduğundan eminim. Benim yaptığım gibi her hafta sonu çiftliğe yardım etmek için eve gidiyor ama buna mecbur değil. Becerikli eller bulmayı başardım ve şu an itibarıyla çiftlik iyi durumda, yine de inişler ve çıkışlar bekliyorum. Ama Trevor da mirasımızı yakından izliyor. Bana çok benziyor, önce aile ve yanımda olacak daha iyi bir adam düşünemiyorum. Troy ve Theo smokinleriyle onun yanında duruyor ve koridorun karşısındaki eşlerine bakıyorlar. Laney botlarının içinde kıpırdanıyor, gözleri Theo'ya sabitlenmiş, Clarissa ise sekiz aylık hamile gibi görünen elbisesinin içinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Troy onun sürekli kıpırdanmasına kıkırdıyor ve cevap veren bakışlarını yakalayınca boğazını temizliyor.

Benim tarafımda, ailem, Rip, Troy'la Grand'de birlikte oynadığımız birkaç çocuk ve çiftliğimizin tüm çalışanları boş boş oturmuş, Harper'ın girişini bekliyorlar.

Harper'ın tarafı ağzına kadar dolu, New York'un dans nüfusunun yarısı burada. Annesi, René'nin yanındaki Nana ile birlikte en önde oturuyor. Bana göz kırpmıyor, ben de ona göz kırpmıyorum. René göz kırpmamı yanlış anlıyor ve bana bir öpücük konduruyor. Gözlerimi deviriyorum ve büzüşerek onu şaşırtıyorum. Konuşurken onu duyamıyorum ama her ne söylüyorsa kiliseye uygun olmadığını biliyorum. Gerçi ona düğünden sonra bir dans sözü vermiştim.

Dört gözle beklemiyorum.

Ben dekoru incelerken arka planda yumuşak bir müzik çalıyor. Harper elinden geleni yapmış, bu güne ruhunu katmış, her ayrıntıyı planlamış. Tam o sırada sıraların üzerine serpiştirilmiş beyaz çiçekleri fark ediyorum ve kafama dank ediyor.

"Büyük sütunlarla kaplı, üzerinde yüksek kemerlerin yükseldiği görkemli bir kilise hayal ediyorum. Her yerde küçük yeşillikler gösteren beyaz güller. Her şey beyaz. Tüm ailem ve arkadaşlarım toplanmış. Mükemmel bir müzik."

O gece cenazesini planlamıyordu. Sonumuzu, daha doğrusu başlangıcımızı gördü. Attığımız her adımdan emin olmadığımız zamanlarda bile onun inancı sarsılmazdı.

Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde, müzik başladığında gözlerimi sıralara dizilmiş hevesli yüzlerden kaçırıyorum.

Lanet olsun.

Yıllar önce dans ettiği tema şarkısı, sonumuzu getireceğini düşündüğüm şarkı. Birkaç nota içinde Harper'ın eski dairesinin zemininde süzülüşünü, arkasındaki kar yığını, melek gibi saçlarının gövdesini takip edişini net bir şekilde görebiliyorum.

Kendimi toparlamaya kararlıyım, kendimi sabitlemek için yavaşça nefes alıyorum. Sonra o beliriyor ve nefesimi kesiyor.

Elinde çiçekler, koridorda yavaşça bana doğru yürüyor, elbisesi her kıvrımını sarıyor ve arkasında yumuşak bir dantel yatağında iz bırakıyor. Saçları aşağıya, omuzlarının üzerine dökülüyor. Herkesi sakın bir gülümsemeyle selamlarken kahverengi gözleri sıralar boyunca parlıyor. Gözleri benimkilere kaymadan önce onlara hoş geldiniz der gibi bakıyor.

Tutamadığım gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken, "Kahretsin, Priss," diye öksürüyorum. O mükemmel. Her açıdan. Ona duyduğum bu aşk beni inanılmaz yüksekliklere taşıdı ve şu anda kendimi hiç olmadığım kadar yüksekte hissediyorum. Onun aşkı da beni zorladı, beni rahat olmanın dışına itti, beni inşa etti, bana işkence etti, ama bir kez bile beni terk etmedi. Bu hayal edilebilecek en muhteşem duygu ve ben bunu daha önce hiç

hissedemezdim, hissetmezdim.

o olmasaydı böyle olmazdı. Koridorun sonunda durakladığında gözyaşları yanaklarından özgürce süzülüyor, ona rehberlik eden adam onu kollarına çekiyor ve orada tutuyor. Kırmızı çerçeveli gözlerini benimkilere çevirmeden önce ona fısıldarken yüzü sırılsıklam.

"Onu yakaladım. Yemin ederim."

Babası dün gece prova ettiğimiz şekilde ellerimizi birleştirirken, "Biliyorum," diyor. Ama şu anda bunun anlamı çok daha büyük.

Ryan Elliot için uzun bir kefaret yolu oldu ve hâlâ bir araya gelebilmiş değil ama Harper için barıştık. Onunla fazla bir ilişki beklemesem de, elini elime koyarken bana verdiği hediyeden memnunum. Yüzünü silerek uzaklaşıyor ve ben de kendi yüzü de gözyaşlarıyla kaplı olan gelinime dönüyorum, gözleri benimkileri arıyor, dudaklarına yapışmak için can atıyorum.

"Çok güzelsin."

Başparmaklarımla gözyaşlarını silmek için elimden geleni yaparken, "Seni çok seviyorum," diyor. Ben de berbat durumdayım ve bu durumdaki tek kişi ben değilim. Müzik bittiğinde, Harper ve ben her yönden gelen koklamaları duyuyoruz ve kiliseyi kahkahalar doldururken endişeyle sıralara doğru dönüyoruz.

Aptallar gibi sırtarak, bize rehberlik etmesi için topluca rahibe dönüyoruz. Yüzüğü onun narin parmağına taktığım anda içimi bir huzur duygusunun kapladığını hissediyorum. Elim sıkıyor, ağlamaklı bir sesle ciddiyetle yeminini okuyor, ben onu kendime çekmemek için elimden geleni yaparken gözleri aşkla parlıyor. Her kelimesini içime çekiyorum. Ama bir bakıma, bu yeminleri zaten yaşıyormuşuz gibi hissediyorum.

En iyi ve en kötü zamanlarımızda, babamın hastalığında, sağlığında, yoksullukta ve yeni zenginliğimizde oradaydık, bunu yaşadık. Hayatta kaldık. Zorlukların ortasında aşık olduk ve diğer tarafa her zamankinden daha güçlü, daha iyi ve daha aşık bir şekilde geçmeyi başardık.

Mücadeleyi yansıtan heykelden birkaç adım ötede, ağzına kadar inançla dolu bir odada sevdiğim kadınla evleniyorum. Sakladığı inanç, hala sahip olduğu inanç, şimdi paylaştığım inanç. Sahip olduğumuz bu aşk sayesinde kendini gösteren ve görebildiğim bir şey haline gelen inanç.

"Tanrı'nın ve New York Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Lance, gelinini öpebilirsin."

Birlikteliğimizi mühürlemek için dudaklarına yapışmadan önce başparmaklarımla yüzünün kenarlarını okşuyorum. Karımı öperken, sesini hala duyabiliyorum.

söylediği günkü gibi.

"Ya bu an, tam burada, hayatınızı değiştiren an ise?"

Theo

"Ve şimdi, bayanlar ve baylar, bir sağdıç isteği. Lütfen," DJ gülmeyi kesti ama mikrofondan hala duyulabiliyor, "Çılgın Laney, lütfen dans pistinde kocana katılır mısın?"

Odada karımı arıyorum ve başını Lance'in geniş omzunun yan tarafına attığını görüyorum, sonra gözleri onu beklediğim yerde kısılıyor. Sonra "You've Got the Touch "ın ilk birkaç notasını duyunca gülümsüyor ve yemin ederim kokan botlarıyla bana doğru attığı her adımı hissediyorum. Elbisesinin içinde o kadar güzel görünüyor ki, bana onu sahiplendiğim ilk geceyi hatırlatıyor.

Saniyeler sonra ellerimiz kenetleniyor ve şarkımıza doğru ilerlemeye başlıyoruz. "İnce bir çizgide yürüyorsun, kocacığım."

"Farkındayım. Seni pis kokulu ayak parmaklarının üzerinde tutmak zorundayım." "Bu kadar yeter. Koku yiyenleri ben koydum."

"Bu botlar kokuyor. Ayakların kokuyor."

Gözlerini deviriyor. "Seninle bu botlarla tanıştım. Şanslılar. Onları atmayacağım."

"Uzlaşalım. Sana *yeni botlar* alırsam beni terk etmezsin." "Yeni botlara ihtiyacım yok. Ve bu bir uzlaşma değil." "Laney," diyorum, elbisesi arkasında sallansın diye onu döndürerek.

"Tamam. Tamam, her şeyi yaptım. Kokuyorlar."

"Kötü. Bırakmanın zamanı geldi."

"Tamam, bu gece geç saatte. Onları uygun bir şekilde defnedeceğiz." "Tanrıya şükür."

Çenesi sallanıyor ve bunu görmekten nefret ediyorum. "Hadi ama bebeğim. Bu kadar bağlı olamazsın."

"Öyleyim. Ve bu çok güzel bir düğündü."

"Bizimki de öyleydi."

Gülümsüyor. "Bizimki
mükemmeldi." "Düğünler bizim
için iyi şanstır." "Doğru."
Omzumun üzerinden bakıyor. "Bir fikrim var."
"Bu hiç iyi değil."

"Kapa çeneni, Houseman. Sence Courtney gerçek hayattan bir haber
yapmamıza kızar mı?"

"Öyle olsa bile kimin umurunda? Biz başlattık."

Bana sırtıyor. "Doğru, öyle yaptık. Ve bakın, herkes masaya geri
döndü." Elimi tuttu ve beni dans pistinden çekti.

Dakikalar sonra, Laney fotoğraf çekmek için cep telefonunu çeşitli
açılardan kaldırırken hepimiz inliyorduk.

Lance, Troy, Clarissa, Laney, Harper ve ben selfie için toplanırken,
"Sadece bir tane daha," diye bastırıyor. Onun ekranında altımızı
incelediğimde nostalji sert bir şekilde devreye giriyor.

Şu anda sahip olduğumuz arkadaşlıklar, kendimizi bulduğumuz ve bizi
olduğumuz erkeklerin daha iyi bir versiyonuna dönüştüren bu kadınlar için
savaştığımız günlere kıyasla çok daha sağlam. Devler arasındaki düşük
özgüvenin ortasında, içi o kadar parlak bir kadın buldum ki, tek
görebildiğiniz o oluyor. Ve bir şekilde onu çılgınlığımın, müziğimle
yarattığım kaosun arasında tutmayı başardım. En iyi tarafı da her şarkıya
mırıldanarak eşlik edebiliyor çünkü melodimin yarısı o.

Troy, Clarissa'ya kur yapmayı başarırken bir yandan da kendi savaşını
veriyor, en kötü anlarıyla yüzleşiyor, sahip olabileceğinden emin olmasa
bile kendisi için her zaman hayal ettiği hayata ulaşmaya çalışıyor.

Ve Lance, üçümüz için de en büyük sürpriz oldu. Hayal edilebilecek en
kötü koşullarda, erkekler arasında bir şampiyon, diğer dövüşçüler, ailesi ve
gelini için bir kahraman olmak için savaştı.

O zamanlar oda arkadaşlarımı bu kadar iyi tanıdığımı düşünmezdim.
Onlarla ortak bir noktam olduğunu düşünmüyordum. Meğer daha fazla
yanılamazmışım. Hikayelerimiz çok farklı olsa da, hepimiz aynı şeyin
özlemini çektik - ait olmak - tüm bunlar olurken kim olduğumuzu bulmaya,
kendimizi kanıtlamaya ve her şeyi çözmemize yardımcı olacak kadınların
sevgisini kazanmaya çalıştık. Şu anda sahip olduğumuz dostluklara sahip
olmayabilirdik ama yollarımızın bu şekilde kesişmesinin bir tesadüf
olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Hikâyelerimiz aynı yerden çıktı, iç içe
geçti ve birbirimiz olmasaydık bu hale gelemezdik. Ve bugüne kadar olduğu
gibi bundan sonra da birbirimizin yanında olacağız.

son birkaç yıl oldu ve ilerliyor. Her dönüm noktasında, bundan eminim.

Laney, "Bir tane daha çocuklar," diye seslenir ve mükemmel resmi aramaya devam ederken herkes homurdanır ve pes eder. Lance ve Harper arkada dudak dudağa kilitlenirken Troy sarhoş bir şekilde Clarissa'nın karnıyla konuşmaya başlıyor ve Clarissa gözlerini deviriyor. Laney sırtıyor, her şeyi çekmek için açıları değiştiriyor. "Şimdi bir yerlere varıyoruz."

"Artık bitirir misin?" Yüzümü onun yüzüne yaklaştırarak geriniyorum.

"Sadece iyi bir fotoğraf çekmeye çalışıyorum. Bir selfie çubuğuna ihtiyacım var." "Yasaklıyorum. Yetmiş tane çektin. Birini seç."

"Birkaç tane daha. Böyle sık sık bir araya gelmiyoruz. Oh, sana söylemeyi unuttum. Yeni bir işi kabul ettim."

"Harika, fotoğrafı çeker misin, sonra tartışırız. Bekle, sen ve sen *bunu* bana şimdi mi

söylüyorsun?" "Pozisyon bir anda ortaya çıktı." "Neymiş o?"

"Anne."

TIKLAYIN.

#theunderdogsofharadrive #awardwinningmaestro #NFLdream
#heavyweightchampionoftheworld #mrshouseman #plusonecomingsoon
#mrsjenner #mrsprescott #grandgirlsstaygrand #grandmanlegacy
#friendsforlife #livingourealetlives

#THEEND

about the author

USA Today çoksatan yazarı ve Teksas doğumlu Kate Stewart, kocası Nick ve yaramaz köpeği Sadie ile Kuzey Carolina'da yaşıyor. Dağınık, seksi, endişe dolu çağdaş romantizmin yanı sıra romantik komedi ve erotik gerilim de kaleme alıyor. Kate'in *Drive* adlı romanı *The New York Daily News* ve *Huffington Post* tarafından 2017'nin en iyi romanları arasında gösterildi. *Drive* ayrıca Goodreads Choice ödülllerinde 2017'nin en iyi çağdaş romantik romanı dalında finalist olmuştur. Eserleri *USA TODAY* ve *BuzzFeed*'de yer almış ve beş dile çevrilmiştir.

Kate 80'ler ve 90'larla ilgili her şeyin, özellikle de John Hughes filmlerinin ve rap'in aşığdır. Fotoğrafçılıkla biraz uğraşıyor, ihtiyaç için basit dikişli bir atkı örebiliyor ve ara sıra viskide çok iyi.

Kate'in şu anda mevcut olan diğer kitapları

[Oda 212 Asla](#)

[Ben](#)

[Beyaz Yalancıyı](#)

[Sevmek Sonbahar](#)

[Zihin](#)

[Kalp](#)

[Cesur Çizgi Sürüşü](#)

Gerçek
Başkasının Okyanusu
Kalp Kırma Savaşı
Yöntem

Romantik Dramedi

Oyun Topları Dizisi

Seriği Süpüren
Küçük Büyük Aşk
Dışında Her Şey
Balls in Play Kutu Seti: Anything but Minor, Major Love, Sweeping the Series, The Golden Sombrero

Underdogs Serisi

Sağdaki Adam Soldaki
Adam Ortadaki Adam

Erotik Gerilim

Cinsel Uyanışlar
Aşırılık
Predator ve Prey
Şehvet ve Yalanlar
Kutu Seti

İletişimde kalalım!

[E-posta](#) | [Facebook](#) | [Bülten](#) | [Web Sitesi](#) | [Instagram](#) | [Kitap Grubu](#) | [Spotify](#)

Haber bültenine şimdi kaydolun ve Kate's Library'den ücretsiz bir e-Kitap kazanın!

[Bülten kaydı](#) _

thank you

#okumakiçinteşekkürler #thankyoutobexkettner #thankyouautumngantz
#thankyoudonnacooksley #thankyougreyditto
#thankyoutomyincrediblebetas #thankyoutomyeagleeyeproofers
#thankyoutomyincredibleasskickers #thankyouamyforanotheramazingcover
#thankyoutomyfamilyandfriends #thankstomyhusbandnick
#thankyoubloggersforallyoudo #somuchmoreto come

Sevgili okuyucu ve dostum,

Teşekkür ederim. Bu karakterlere gösterdiğiniz sevgi, benim küçük bir çizgi romanımı bugüne kadar en sevdiğim yazma girişimlerinden biri haline gelen bir seriye dönüştürdü. Bu dünyaya olan sevginizi dile getirerek bana bir hediye verdiniz ve son iki kitap siz olmasaydınız gerçekleşemezdi. Bir şans verdiğiniz ve benimle bu yolculukta kaldığınız için çok teşekkür ederim. #sizbunuyapamazdım

XO

Kate